C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Gunnarsson_Thorarinn-Mystara_1-Pan_draku_z_Mystary.PDB

PDB Name: Gunnarsson_Thorarinn-Mystara_1-
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.5.2005
Modification Date: 8.5.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

KRONIKY PÁNA DRAKŮ

SVAZEK 1

PÁN DRAKŮ Z MYSTARY

Thorarinn Gunnarsson

Památce Ayrtona Senny da Silvy
1960-1994

Hrdinům, kteří svým životem a někdy i svou smrtí dokazují, že některé sny stojí za to, aby byly uskutečněny za jakoukoliv cenu, a že právě tyto sny vracejí dobrodružství do světa rytířů beze zbroje.

Prolog

NA POČÁTKU BYL SKUTEČNÝ PŘÍBĚH. KDO jej slyší vyprávět, zatouží po dobrodružství a náhle před ním ožije sláva i strádání provázející odvážné skutky z oněch starých časů. Byly to události, které jako ozvěna znějí dlouhými chodbami dějin a které otřásají němými náhrobky uctívaných králů a samotnými základy národů. Pro některé se staly živou vzpomínkou, mnohým se ale z paměti vytratily a byly zapomenuty v prachu věčnosti. Tenkrát se započal Věk draků. Nejstarší plémě se probudilo z dlouhého spánku podobného smrti, aby si uvědomilo, že je moudré a silné.
Všechno začalo v noci, když hory a údolí na Vysočině usnuly pod prvním zimním sněhem. Zima byla dlouhá a přišla do této severní země velmi časně. Noci byly zahaleny temnotou a smrtelným chladem.
Ten večer, kdy se začala odvíjet nit našeho příběhu, slunce brzy zapadlo za hřebeny a vrcholky na západě. Hory vrhaly za soumraku dlouhé stíny do údolí a přes kopce. Na severu se tyčily tmavé, mlčenlivé obrysy ještě vyšších hor. Jen málokdo si troufl vydat se do těchto pustých končin, na míle vzdálených od lidských příbytků. Byla to divoká země, dosud náležející jen sama sobě a tajemným a strašlivým bytostem, o kterých se říkalo, že jsou jejími častými návštěvníky. Toho večera vál ostrý severní vítr, který co chvíli setřásl bílý vodopád z větví borovic ztěžklých sněhem. V takovém hrozném nečasu by nikdo touhle pustinou dobrovolně necestoval, ale onoho večera bylo možné spatřit ve výšinách čtyři poutníky. Sníh napadl v tom roce neočekávaně brzo, a proto lesník Kaarstel vystoupal k dolům na spodních úbočích hor, aby odvedl havíře a jeho syny zpět do vesnice. Obával se, že by mohli nahoře uvíznout, kdyby sníh uzavřel příkré stezky. Přestože noc byla jasná a velmi chladná, kdykoliv mohlo znovu začít sněžit.
Havíř zrovna pracoval se svými syny v hlubinách nejdelší šachty. Žili a dobývali rudu v temnotě a nevěděli o tom, jaká nepohoda vládne na povrchu. Byli překvapeni, když se objevil Kaarstel, aby je zachránil. Netušili, že by mohli potřebovat jeho pomoc. A tak zahradili vchod do svého dolu a své chaty a následovali lesníka, i když jim bylo jasné, že do vesnice nedorazí před setměním.
Náleželi k rodu Flaemů, starodávnému rodu se slavnou minulostí, a nyní žili ve vyhnanství v cizí zemi, rozvážný a těžce pracující lid, toužící dát své budoucnosti podobu oné skvělé minulosti - to vysvětlovalo horlivost, s jakou havíř a jeho synové pracovali v dole. Asi před osmdesáti lety, když byl lesník ještě mladým mužem, Flaemové jako první překročili severní hranici a vstoupili na dosud neprozkoumané území Vysočiny. A tento kraj zůstal nespoutaný a neznámý dokonce i pro ty, kteří tu strávili celý svůj život.
Obvykle byli velmi obezřetní, protože věděli, že se mohou spolehnout jen sami na sebe. Vévodova armáda nebyla v této oblasti zastoupena početnými oddíly, ale jen malými posádkami, a čarodějové, kteří k nim patřili, byli většinou

samoukové. Vědělo se, že v horách na severu žijí skřeti, a často bylo vidět také draky, kteří jako obrovští orli kroužili vysoko nad vrcholky hor, nechávajíce se unášet větrem. Osadníky však zatím naštěstí nechávali na pokoji.
Poutníci neměli zájem zdržovat se v divočině za tmy, pokud se tomu mohli vyhnout. Hlavním lesníkovým úkolem bylo bránit lidem, aby se toulali po lesích, a vyvádět je ven, když v nich zabloudili. Obyvatelé vesnice si ho vážili a cítili před ním jistou bázeň, protože již mnoho let chodil do lesů a vždycky se bezpečně vrátil. Nebylo to však až tak nebezpečné, jak si lidé představovali. Tenkrát večer nebyl nijak znepokojen. Cesta do vesnice byla sice dlouhá, ale vedla územím, které bylo méně divoké, než vypadalo. Farmy a pastviny byly nedaleko. Mnoho zlých stvoření, která se stejně objevovala jen málokdy, uvěznil sníh v jejich brlozích.
Náhle někde vysoko, právě za nimi, udeřil hrom a jeho zaburácení se odrazilo od kopců a vysokých hřebenů. Kaarstel se zastavil a na jeho pokyn znehybněli i jeho společníci. Stezka byla v tom místě strmá a těžko schůdná. Kaarstel se rychle rozhlédl kolem sebe. Večerní obloha potemněla a objevily se první hvězdy. Jinak bylo ale nebe jasné a jen v dálce hradba mraků obklopovala severní vrcholky. Neozvalo se ani sílící dunění a nebylo vidět bílý sněhový oblak valící se údolím, což by bylo důkazem toho, že se nahoře utrhla lavina. Lesníka napadlo, že se možná někde posunul nějaký těžký balvan. Pak všichni uviděli záblesk a jakoby zlaté světlo ozářilo skalní průrvu nad nimi, ani ne dvě míle od místa, kde stáli.
V příštím okamžiku se směrem k nim z průrvy vyřítila silueta draka, černající se na večerní obloze. Poutníkům blesklo hlavou, že jsou ve smrtelném nebezpečí. Vzápětí ale drak začal širokým obloukem stoupat, a pomalu mávaje křídly, zmizel v průrvě. Bezprostředně poté uviděli další záblesk zlatého světla a uslyšeli zadunění hromu.
"Drak," řekl jeden z havířových synů bázlivě.
"Toho se bát nemusíme," řekl věcné Kaarstel. "Ten starý chlapík je právě na lovu. Nás obtěžovat nebude. Měli byste vědět, že draci nejsou zvířata. Ve skutečnosti jsou docela inteligentní. Neživí se syrovým masem, pokud to není nevyhnutelné. Ti, kteří šlehají oheň, jej používají k lovu. Plameny skolí kořist a zároveň ji upečou. Nejraději mají losy."
"Zdá se, že toho víš o dracích hodně," poznamenal havíř.
"Když jsem byl mladý, pobýval jsem na jihu blízko místa, kde žili elfové."
"Elfové?" zeptal se nejstarší havířův syn opovržlivě. "Co ti mohou znát?"
"Vědí toho mnoho o této zemi," odpověděl mu lesník. Flaemští osadníci dobře vycházeli s elfy, kteří žili na stejném území jako oni, ale jen málokdo je znal opravdu dobře a většinou byli považováni za křehká a nevýrazná stvoření. Osadníky nikdy nenapadlo, že elfové smýšlejí o lidech stejně pohrdavě.
Za potravou se však nevydal jen jeden drak. Celé hejno lovilo té noci ve výškách. Potvrzovaly to opakující se záblesky dračího ohně a hřmění připomínající letní bouři, které se neslo přes horské pásmo. Draci kroužili kolem průrvy, někdy čtyři až pět najednou. Lesník začal uvažovat o tom, že možná bojují, i když bylo zřejmé, že ne mezi sebou, ale s něčím na zemi. Nebo něco hledali a zoufale se snažili to najít. Kromě toho se zdálo, že se jejich útok soustřeďuje kolem průrvy. Byli velmi zuřiví a vypadalo to, že utočí na něco, co by jim mohlo v ubývajícím světle uniknout.
"Myslím, že nám nehrozí nebezpečí, protože jsou od nás ještě daleko, ale měli bychom z této hory sestoupit co nejrychleji," řekl Kaarstel ostatním.
"Pustíme se svahem přímo dolů?" zeptal se havíř. "Jestliže budeme pokračovat po stezce, zavede nás blíž k průrvě. Když půjdeme po svahu, budeme se alespoň moci schovat mezi balvany."
Lesník potřásl hlavou. "Zdá se, že něco hledají, a nechci, abychom se jim k tomu připletli. Zůstaneme na stezce. Můžeme tak postupovat mnohem rychleji, ať se děje cokoliv. S trochou štěstí se dostaneme pod svah dřív, než se draci přiblíží."
Pospíchali vpřed a tam, kde jim to stezka dovolila, skoro běželi. Často se museli namáhavě prodírat mezi balvany. Tohle nebyla pořádná cesta, ačkoliv to byla jediná stezka vedoucí k dolům na spodních úbočích. Jako taková musela poskytovat dost místa pro koně s těžkým nákladem, když se po ní vypravili kupci stoupající z vesnice. Proto se stezka na mnoha místech stáčela a zeširoka obcházela hrozivě vypadající překážky.
Když opustili nechráněné horské úbočí a vešli do lesa, cítili se o něco bezpečněji. Dračí útoky už nebyly tak časté a šlehání zlatých plamenů a hřmění se zmírnilo. Poutníci se ale přesto nezastavili. Nyní bylo vidět, že ta ohromná stvoření prohledávají přední stěnu horních úbočí, kroužíce kolem dokola, sotva míli vzdáleni od Kaarstela a havířů. Občas provedl některý z draků zvláště široký obrat, a dostal se tak přímo nad stezku. Jediné, co mohli poutníci v tu chvíli udělat, bylo skrýt se mezi stromy, dokud nepřeletěl.
Draci zaplnili celou oblohu a pohled na to velké množství vzbuzoval strach. Bylo jich nejmíň tucet. Často se jeden z nich přiblížil k zemi, aby vyšlehl plamen do nějakého hlubokého úkrytu mezi kameny, a v záblescích plamenů mohl lesník rozpoznat, že jsou to rudí draci, plemeno s hrozivou pověstí. Rudí, zelení a černí draci byli marodéři, většinou určení k násilným a loupežným nájezdům, i když to nevyhnutelně neznamenalo, že byli zlí. Od elfů se lesník dozvěděl, že zlatí draci jsou ušlechtilí a moudří a bílí a modří draci jsou mírumilovní, pokud se jim nikdo nepostaví na odpor. Ale všichni draci mohou být krutí, domýšliví a nebezpeční, když je někdo vyprovokuje. Nedovedl si ale představit, co mohou hledat s takovou zarputilostí.
Kaarstel se zarazil, protože si všiml, že mezi skalami nad nimi se něco pohybuje, náhle osvětleno záblesk plamene. Zastavil se a upřeně se tam zadíval. Nebyl si úplně jistý tím, co viděl, a byl zvědavý, jestli to bylo jen nějaké divoké zvíře, které se snažilo uprchnout před zkázou, která mu seshora hrozila. Při dalším záblesku světla se mu podařilo podívat se na správné místo a uviděl ji stát mezi stíny, tisknouc se k balvanům pokrytým sněhem, asi sto yardů nad nimi. Byla to vysoká štíhlá žena. Podle oděvu, který měla na sobě, mohla pocházet z národa elfů, i když jako elf by v tomto osvětlení vypadala jakákoliv hubená postava zahalená do pláště s kapuci.
Zdálo se to být neuvěřitelné - osamělá žena přicházející v zimě z horské divočiny, pronásledovaná draky. Lesník chvíli uvažoval. Jeho první myšlenkou bylo spěchat jí na pomoc, ale opatrnost ho zadržela. Žena byla hlavní příčinou toho

urputného dračího lovu a tucet draků ji očividně hledalo proto, aby ji mohli zabít, a lesník nemohl ohrozit vesnici takovým nebezpečím. Rychle se přes rameno ohlédl směrem ke Graezu, kde se v chladném vzduchu, necelých pět mil od něj, mihotala světla vesnice. Draci důkladně prohledávali horní část svahu. Zřejmě byli přesvědčeni, že žena je dosud o několik set stop výše. Možná by se mu mohlo podařit dostat ji dolů na stezku, aniž by byli spatřeni.
"Počkejte tady. Nehýbejte se," řekl svým společníkům. "Půjdu nahoru a přivedu ji."
Bylo mu jasné, že to bude nějaký čas trvat, protože svah byl v tomto místě příkrý a tyčil se nad stezkou téměř jako stěna, kterou tvořily vysoko navršené mohutné balvany. Ta podivná žena se zastavila blízko vrcholu strmého svahu a zdálo se, že nemůže najít cestu dolů. Mohla být také zraněná nebo vysílená. Lesník ve chvilce poznal, že najde cestu vzhůru, a byl si jistý, že dokáže ženu dopravit dolů bez velkých obtíží. Balvany poskytovaly úkryty v hlubokém stínu, a to se jim velmi hodilo, protože kolem bylo jen málo stromů.
Pokradmu se přibližoval a skoro ji vyděsil, když se vedle ní náhle vynořil z temnoty. Prudce se k němu obrátila, a to jej donutilo zachovat jistý odstup. Podle jejího koženého oděvu a pláště poznal, že není elfího původu. Lesník také o podobném rodu elfů nikdy neslyšel, protože žena byla vyšší než on. Ani její pleť se nezdála být tak bledá, jak bylo u elfů obvyklé. Nemohla ale náležet ani k Flaemům, protože měla černé vlasy a tmavé oči. Vyzařovala z ní vrozená vznešenost, mnohem intenzivnější než ta, kterou si vybavil v souvislosti s elfy. Její oděv byl poznamenán dračím ohněm, ale jinak se zdálo, že jí draci vážněji neublížili.
Přesto se chovala, jako by byla těžce zraněná nebo snad u konce svých sil, což bylo obojí dost pravděpodobné. Potom si lesník všiml, že žena čeká dítě. Krátce k němu promluvila jasným a vznešeným hlasem, ale Kaarstel jejím slovům nerozuměl.
Zavrtěl hlavou. "Neznám tvoji řeč."
Žena také zavrtěla hlavou a bylo zřejmé, že ani ona nepoznává řeč svého zachránce. Uchopil její ruku, aby jí pomohl sestoupit mezi balvany pokrytými sněhem. Vypadalo to, že žena je ochotná ho následovat. Možná že nyní, když cítila, že pomoc je blízko, našla v sobě novou zásobu sil, protože po zrádném svahu sešla rychle a bez námitek.
Přesto bylo znát, že sestup podlamuje její ubývající síly a na nohou ji drželo jen její odhodlání, když se po stezce pustili směrem do vesnice. Nenesla žádné známky poranění, ale byla v nesmírně zubožením stavu, který nemohlo způsobit jen vyčerpání. Kaarstel se začal obávat, že by ji to mohlo stát život, kdyby se zastavila a uvědomila si, v jak zoufalé situaci se nachází. Havířovi synové byli naštěstí velcí, urostlí mládenci a nebylo jim zatěžko se střídat a pomáhat jí na lesní pěšině.
Když se lesník po několika minutách ohlédl zpět, povzbudil jej pohled na draky, kteří už přestali útočit a začali směřovat k jihu, kde s úzkostlivou pečlivostí pátrali v přístupnějších skalních rozsedlinách a údolích. Kaarstel si oddechl, protože nyní bylo pravděpodobné, že jeho dobrý skutek nepřivede vesnici do nebezpečí.
Lesník si ale neuvědomil, že obyvatelé vesnice viděli plameny a slyšeli hřmění dračího útoku. Když Kaarstel dorazil na vrcholek, odkud mohl v mezerách mezi stromy zahlédnout vesnická stavení, viděl, že celá vesnice je ozářena světly. Po silnici se směrem k němu rychle přibližovala řada pochodní. Musela to být malá posádka z vesnice a pravděpodobně také všichni stateční a spolehliví muži, které starosta dokázal sehnat.
Nebylo příliš moudré se takto chovat v blízkosti draků, zvláště když celá letka těch obrovských stvoření osvětlovala svými plameny horské hřebeny, ale lesníka to nepřekvapilo. Flaemové byli klidní, praktičtí a velmi odhodlaní, ale dokázali být také stateční a nelítostní, když bylo třeba, podobně jako trpaslíci. Možná že právě pohled na srocující se obyvatele vesnice draky navedl, aby svou kořist hledali ve spodnější části horského hřebene.
Jakmile se poutníci dostali na cestu, Kaarstel nařídil havířovým synům, aby ženu položili, protože si potřebovala odpočinout. Vypadala teď mnohem unaveněji a těžce dýchala. Lesníka znepokojila myšlenka, že se možná přiblížil čas narození dítěte. Viděl, že vesničané je dostihnou asi během minuty, a nebude tedy už za ni dále nést odpovědnost.
Když se vesničané přiblížili, záhadná žena se pokusila vstát a Kaarstel si pospíšil, aby ji podepřel.
O chvíli později k nim dojeli vojáci se starostou Aalstenem, oděným v tuhé kožené zbroji. Zastavil před lesníkem a sesedl z koně. "Kontrolovali jsme všechny ve vesnici a zjistili jsme, že scházíte. Domnívali jsme se, že draci pronásledují vás."
"Já nestojím za všechnu tu námahu," řekl netrpělivě Kaarstel. "Tato žena nemluví naší řečí, ale není jí dobře, a obávám se, že již brzy porodí své dítě. Myslím, že bychom ji měli co nejrychleji dostat do vesnice."
"Souhlasím s vámi," řekl starosta. "Vezmeme ji do mého domu. Ale doufám, že najdeme někoho, kdo mluví podobným jazykem jako ona, protože bych moc rád věděl, proč ji přes hory pronásleduje uprostřed zimy horda draků. Není to jen z pouhé zvědavosti, mohla by na tom záviset bezpečnost nás všech."
Cizí žena byla příliš slabá na to, aby mohla jet na koni, a proto vojáci nařezali větve a vyrobili pro ni nosítka. Než to bylo hotovo, starosta a lesník vyšli na kopec, aby se podívali směrem k horám. Soumrak přešel v noc a rozeklané vrcholky vypadaly jako černá stěna, zvedající se nad nimi do temnoty. Jestliže draci byli někde poblíž, nebylo je vidět. To strašlivé nebezpečí alespoň prozatím pominulo, a jestli budou mít vesničané štěstí, draci se už nevrátí.

* * *

Pro Sira George Kirbeyho to byl jen další příjemný večer strávený doma. Hlavně proto, že byl zaujat knihou a lahví třešňového likéru, takže si nevšímal, co se děje venku. Byla to škoda, protože nevídal draky tak často, jak by si sám přál. Měl vlastně draky docela rád a jen málokdo o nich věděl tolik co on. Rozhodně o nich věděl víc než všichni obyvatelé vesnice dohromady. Bývaly doby, kdy se s draky velmi dobře znal, a dokonce počítal jednoho nebo dva z nich mezi své přátele, ale teď se již dlouho s žádným nesetkal. Tak dlouho, že si to raději ani nepřipouštěl.
Samozřejmě že se s tím nikomu nesvěřoval. Většina lidí by pravděpodobně stejně nebyla ochotna věřit starému muži,

který by o sobě prohlašoval, že draci patří k jeho přátelům. A i kdyby mu uvěřili, lidé, kteří se přátelí s draky, nebyli u ostatních velmi oblíbení. Obyčejní lidé totiž draky považovali za mnohem nebezpečnější stvoření, než ve skutečnosti byli. Sir George byl plný tajemství, která si nechával jen pro sebe, a to mu pomáhalo udržovat vztahy s jeho sousedy. Sir George vycházel dobře téměř s každým. Aspoň se o to snažil, protože už dávno zjistil, že když jej bude mít každý rád a bude se o něm vědět, že je poctivý a spolehlivý, všichni s ním budou ochotni obchodovat. Sir Georgie o sobě říkal, že je starým mužem, a kdyby si to přál, mohl tak i vypadat. Byl vysoký a pevný a mohutného vzezření, ale nebyl tlustý, a zcela jistě mohl být obdivuhodně silný a značně svěží. Měl kulatou tvář a jasné oči a velký nos, který se podobal orlímu zobáku. Výraz v jeho tváři byl odzbrojující a vypadal velmi přátelsky. Byl mužem, kterého ostatní prostě nemohli nemít rádi. Farmáři, kováři a řemeslníci jej milovali a vážili si ho, a on se cítil jako doma, když si s nimi dal sklenici piva nebo se nechal vtáhnout do víru divokého venkovského tance. Ale uměl se také bavit a být dvorný jako kterýkoliv jiný lord na jihu.
Všichni mu říkali Sir George, protože tak jmenoval i sám sebe, a zdálo se, že je to vhodné oslovení. Když se jej ptali na jeho minulost, odpověděl, že kdysi býval Sir George Kirbey, rytíř Řádu cest v Darokinu, a že před několika lety odešel na odpočinek poté, co byl raněn v boji. Skutečně mu chyběla levá ruka, ačkoliv vždycky nosil koženou manžetu pevně přitaženou k paži, ke které mohl připevnit libovolný počet nástrojů nebo zbraní. Říkával o nich, že je pro něj zhotovil řemeslnický mistr trpaslíků z Dengaru v daleké Skalní domovině.
Lidé o jeho slovech nepochybovali, ale nebyli si úplně jistí, když o sobě říkal, že je nyní kupcem, který přišel na sever, aby obchodoval v pohraniční oblasti. I když byl značně zámožný, ve vesnici nebyl vlastně nikdo, kdo by s ním nějaké obchody uzavíral. Hodně času trávil mimo vesnici, často s podivnými bojovníky a čaroději, které nazýval svými přáteli, a vesničané si pro sebe mysleli, že je určitě dobrodruh. Ale obecně byl tak oblíbený a vážený, že se ze slušnosti nezabývali tím, co vlastně dělá.
To, co vesničané opravdu o Siru Georgovi věděli, bylo, že je moudrý a laskavý a tak zcestovalý, že se zdálo, že toho ví o světě tolik jako nějaký čaroděj. Když se proto přihodilo něco, čemu nerozuměli, bez meškání pro něj poslali. I tenkrát, pozdě v noci, někdo zaklepal na jeho dveře. Odložil knihu a dopil zbytek třešňového likéru. Pak se šel podívat na pozdního návštěvníka. U dveří našel lesníka Kaarstela, který vypadal velmi rozrušeně.
"Sire Georgi, starosta se ptá, jestli byste mohl hned přijít," vychrlil ze sebe lesník dřív, než se ho Sir George stačil zeptat. "Dnes večer jsem našel podivnou ženu, která bloudila po svazích nahoře v horách. Byla pronásledována velmi nepřátelskou hordou rudých draků."
"Draci?" zeptal se Sir George. "Co mohla provést, že to draky tolik rozzuřilo?"
"To nevíme," řekl lesník. "Problém je v tom, že nemluvíme stejným jazykem. Dokonce ani nevíme, z jakého národa pochází. Proto jsme doufali, že vy byste to mohl poznat, protože jste toho tolik nacestoval. Ale mág říká, že si musíte pospíšit, protože má strach, že by mohla každou chvíli zemřít."
"Draci ji tedy dostali?" zeptal se Sir George, celý polekaný.
Kaarstel smutně přisvědčil. "Čaroděj říká, že ji musel šlehnout dračí ocas a má zlomenou páteř a jen její vlastní kouzelná moc ji udržela na nohou. A je nesmírně vyčerpaná. Víte, právě se jí narodilo dítě."
Siru Georgovi bylo jasné, že toto je mimořádná událost, a navíc se zdálo, že velmi zajímavá, ale nepovažoval za vhodné vyslechnout celý příběh ve stoje, na prahu svého domu. Spěchal si vzít klobouk a plášť a rychle následoval lesníka temnou ulicí vedoucí ke starostovu domu. Nebylo to příliš daleko, a tak se Sir George stačil dozvědět jen to, že Kaarstel viděl draky útočící v horách a našel cizí ženu na svahu blízko stezky. Sir George hned věděl, že je kolem té podivné ženy něco znepokojivého, když se zjevně dokázala sama bránit proti útoku tuctu rudých draků, přestože ji to mohlo stát život. Na rozdíl od lesníka věděl víc, než aby si jen pomyslel, že žena měla prostě štěstí, když unikla takovému útoku.
Starosta a vesnický čaroděj se s ním setkali v předním pokoji starostova domu.
"Dobrý večer, Ryde," řekl Sir George starostovi. "Zdá se, že tu máte nějaké potíže?"
"Je to ta nejpodivnější věc, jakou jsem kdy viděl, a žiji v Graezu od té doby, kdy byl založen," řekl starosta. "Problém je v tom, že je velmi pravděpodobné, že ta cizí žena zemře a zanechá nám své dítě, a my nemáme ani potuchy, kdo je a odkud přišla."
"Myslíte, že by mohla opravdu zemřít?" zeptal se Sir George. "Bylo mi řečeno, že má poraněnou páteř."
"To souhlasí, plus další zranění," přisvědčil Heran Merstraan. Ačkoliv ho nazývali mágem, ve skutečnosti byl jen napůl vyučený kouzelník. Jinak obchodoval s potravinami, a protože ve vesnici nikdo lepší nebyl, pomáhal tam, kde bylo zapotřebí lékařského ošetření. "Musí to být kouzelnice ovládající mocná kouzla. Bojovala s těmi draky v kruté bitvě a vyhrála, i když ji to možná bude stát život."
"Předpokládal jsem, že to tak nějak bylo," souhlasil Sir George.
"Jedině zkušený léčitel by ji dokázal uzdravit," připustil smutně čaroděj. "Naneštěstí mi chybí potřebné vědomosti i zkušenost."
"Nikdo vás kvůli tomu nebude obviňovat," ujistil ho Sir George. Pak obrátil svou pozornost zpět ke starostovi. "Říkáte, že nepoznáváte, odkud by mohla pocházet?"
"To je pravda, i když musím přiznat, že pro naše lidi je tato část světa nová," řekl starosta Aalsten. "Má pleť barvy mědi jako Flaemové, ale její vlasy a oči jsou černé jako noc, a to je u našeho národa velmi neobvyklé. Mohlo by se zdát, že pochází z nějakého zvláštního rodu elfů nebo možná půlelfů vzhledem k tomu, že její oči a uši jsou mírně zašpičatělé. Její oděv vypadá jako elfí."
"Mohlo by to tak být," souhlasil Sir George. "Na jihu, a dokonce i zde na Vysočině, jsou elfové, kteří jsou tmavší než ostatní. Ale elfové, kteří žijí za horami ve Wendaru, jsou bledí."
"Snad, ale přísahal bych, že tato žena elfem rozhodně není," tvrdil starosta Aalsten. "Je vysoká - vyšší než kdokoliv v tomto pokoji, včetně vás, Sire Georgi. Řekl bych, že měří nejmíň šest stop, možná víc. Je sice hodně štíhlá, ale také silná

a svalnatá jako válečník. Žádný elf, o kterém jsem kdy slyšel, nebyl tak vysoký, ani zvláště svalnatý."
Sir George potřásl hlavou. "Daleko odtud, na severozápad, je starobylá pevnost elfů, někde za Hyboreanskými državami. Ale neslyšel jsem, že by se svým vzhledem nějak zvlášť lišili od ostatních. Rozhodně nemůže pocházet ze smíšené rasy a být půlelf, protože takové bytosti neexistují. Dítě ze smíšeného svazku by bylo buď elf, nebo člověk, záleží na rodičích."
"Jsem přesvědčen, že její původ je čistý," řekl starosta Aalsten. "Její dítě má stejné rysy jako ona, jako by byly charakteristickým znakem jejich národa."
Sir George si hlasitě povzdechl, jako by očekával mrzutosti. "Myslím, že to nejlepší, co mohu udělat, je podívat se na tu ženu a promluvit s ní, pokud to dokážu."
Zavedli jej do jednoho ze zadních pokojů v domě, kde ženu uložili do velké postele. Zdálo se, že spí, přikrytá teplou, prošívanou přikrývkou. Měla na sobě bílou lněnou košili, která určitě patřila starostovi. Pravděpodobně to byl jediný dost velký oděv, který pro ni v domě dokázali najít. Vypadala přesně tak, jak ji starosta popsal - vysoká, štíhlá žena, která skutečně mohla pocházet z rodu elfů, až na to, že byla téměř o hlavu vyšší, než u nich bylo obvyklé. Zkušenější oko mohlo na první pohled rozeznat, že její rysy, přestože byly protáhlé a elegantní, nemohly být považovány za skutečně jemné. Její uši byly jemně zašpičatělé a svým tvarem se od lidských trochu lišily, ale stejně tak to nebyly ani uši elfa. Měla velké tmavé oči, zářivé a výrazné. Sir George viděl ve svém životě podobné oči jen jednou.
Otevřela oči a na chvíli se zdálo, že ji jeho přítomnost polekala, skoro jako by jej poznávala. Promluvila na něj cizí řečí, kterou nikdy předtím neslyšeli a ve které všechna slova zněla starodávně a vznešeně, jako by někdo pronášel kouzelné zaklínadlo. Sir George jí jednoduše odpověděl. Pokynula mu rukou, aby přistoupil blíž, a on si přitáhl židli, aby se k ní mohl posadit. Ačkoliv se zdálo, že je u konce svých sil, žena mluvila rychle, téměř zoufale, jako by mu potřebovala říci něco velmi důležitého. Sir George pozorně naslouchal, občas řekl pár slov. Ostatní mohli jen trpělivě čekat a uvědomovali si, že tato cizí, pozoruhodná žena je pro ně skutečnou záhadou.
Konečně se Sir George otočil k ostatním. "Myslím, že si přeje, abychom jí přinesli její dítě, a obávám se, že bychom si měli pospíšit."
Za chvíli přinesla starostova žena miminko, pevně zabalené do teplé, měkké přikrývky. Sir George vrhl na dítě krátký zvědavý pohled. Nespalo, ale bylo tiché a vypadalo spokojeně. Podle názoru všech pocházel chlapec zcela zřejmě ze stejného rodu jako matka, kůže barvy mědi byla nevýrazná, bledá, popelavě šedá, na hlavičce černé chomáčky vlasů. Na novorozeně byl nezvykle hubený a dlouhý, ale možná již měl tytéž výrazné, uhlazené rysy jako jeho matka, včetně stejných, lehce zašpičatělých uší. Jeho tmavé oči se zdály být dokonce ještě větší a nápadnější.
Starostova žena opatrně položila dítě ženě do náručí. Dlouho je v naprostém tichu držela a vypadala šťastně a spokojeně. Pak se naposledy obrátila k Siru Georgovi a pronesla něco svou podivnou řečí. Přikývl a vstal a odešel se starostou z pokoje. Tu zvláštní ženu zanechal v péči mága Merstraana a starostovy ženy. Tiše zavřel dveře.
"Tak kdo je to?" zeptal se nedočkavě starosta Aalsten.
"Eh?" Sir George se vytrhl ze zamyšlení. "Nu, není toho opravdu mnoho, co vám mohu říci."
"Mluvil jste s ní přece dost dlouho."
Potřásl hlavou. "Rozuměl jsem jen velmi málo z toho, co řekla, a nemohu nijak zjistit, jestli ona rozuměla mně. Ale zdálo se, že cítila nesmírnou potřebu mluvit, proto jsem ji nechal. Vzhledem k okolnostem to byla jediná služba, kterou jsem jí mohl prokázat."
Starosta vypadal téměř zoufale. "Přeci něco víte, aspoň doufám, i když jsou to jen vaše dohady. Já a moji lidé jsme v tomhle kraji noví a nejsme ještě obeznámeni s jeho lidem a dějinami, zvláště s národy vzdálenějšími a ze zapadlých končin. V tomto okamžiku jsou pro mě cenné i vaše domněnky."
Sir George pomalu přikývl. "Věřím, že patří ke starobylému a vznešenému rodu, o kterém se ve světě ví jen velmi málo. Nepochybně ji můžete považovat za šlechtičnu, přestože vám nemohu říci nic víc o titulech, které jí mohly náležet, nebo o moci, kterou kdysi mohla vládnout."
"Vydají se její lidé za ní a budou ji hledat?" zeptal se starosta Aalsten.
"Ne, o tom velmi silně pochybuji," řekl mu Sir George. "I kdyby to udělali, můžete očekávat pouze jejich vděčnost. Vaším problémem jsou nyní ti draci. Je velmi pravděpodobné, že si myslí, že ji zabili, když se krčila v nějaké skalní štěrbině. Myslím, že není třeba se příliš znepokojovat."
Nezdálo se, že by to starostu příliš uklidnilo. Draci byli známí jako zlí nepřátelé. V noci se jejich hejno mohlo snést na vesnici a v několika okamžicích ji zničit. Malá osada by nedokázala bojovat s tuctem draků, nehledě na to, že by nemohli čekat žádné varování. Okraj hor byl nejnebezpečnější částí země a zároveň také nejméně chráněnou a osadníci byli odkázáni sami na sebe. Sir George nebyl ochoten v té chvíli diskutovat o rozsahu nebezpečí, protože se obával, že známá odvaha Flaemů by mohla být přemožena jejich praktickou, sobeckou opatrností. Starosta by mohl tu cizí ženu i s jejím dítětem vyhnat zpět do divočiny. Nyní už bylo skutečně příliš pozdě na to rozhodnout a zůstat nezaujatý.
Opravdu příliš pozdě. Protože v následující chvíli vyšla starostova žena, popotahujíc a naříkajíc, ze zadního pokoje a nesla dítě. Heran Merstraan šel pomalu za ní, vypadal smutně a snad se na sebe trochu zlobil pro svou nedostatečnou znalost lékařského umění. Sir George vstal, aby se znovu podíval na to zvláštní dítě s velkýma tmavýma očima, a sám pociťoval jistou vinu. Takovéhle dítě potřebuje být mezi svými a žít pro ně znamená být svým vlastním pánem, ale nebylo možné pro to nic udělat. Vzít ho domů by znamenalo vést chlapce řadami nepřátel odhodlaných ho zabít a Sir George ani nevěděl, kterým směrem by se musel dát.
"Jmenuje se Thelvyn," řekl starý rytíř. "To je asi tak všechno, co vám o něm mohu říci. Jednejte s ním dobře, na počest odvahy a odhodlanosti jeho matky. A nyní, pokud mě omluvíte, udělal jsem, co jsem mohl, a půjdu domů."
"Ale co si s ním máme počít?" zeptal se zoufale starosta.
Sir George si nasadil klobouk, pak se obrátil a pohlédl na starostu. "Myslím, že byste to měl vědět lépe než já. Víte

přece, že jsem nikdy neměl dítě a nemohu vás začít poučovat, jak se o toho chlapce starat."
"Ale co budeme dělat, když se draci vrátí a budou hledat dítě nebo jeho matku?" naléhal starosta.
"Pošlete pro mě," řekl Sir George, když vyšel ze dveří. "A nesnažte se s nimi vypořádat sám."
Odešel do noci, vypadaje velmi bezstarostně. Když však přišel domů, uvelebil se ve své oblíbené židli a vypil ještě tři skleničky třešňového likéru. Přemýšlel přitom o dracích.

* * *

Příštího rána vstal Sir George časně. Starosta přišel a zaklepal na jeho dveře velmi brzy, ale on to čekal, proto vstal záhy a byl připraven přijmout hosty. Ani ho nepřekvapilo, když viděl, že starosta vypadá ustaraně, dokonce trochu vyděšeně, a zdálo se, že se moc dobře nevyspal. Sir George jej zavedl rovnou do pracovny a usadil jej s teplým nápojem a talířem čerstvého pečiva po ruce, což jej mělo rozptýlit a přivést do klidnější nálady. Starosta Aalsten si prohlížel exotické zařízení pracovny, střed toho velkého domu naplněného podivnými a pozoruhodnými věcmi. Stejně tak jako všichni lidé ve vesnici, i starosta byl vždycky tímto domem ohromen, bez ohledu na to, že už jej mnohokrát navštívil.
"Ryde, co vám dělá starosti?" začal Sir George náhle, jako by nečekaně zaútočil na nepřipraveného nepřítele. "Děláte si starosti kvůli dítěti, kvůli drakům nebo kvůli obojímu?"
"Tedy, draci mě trápí víc," připustil starosta Aalsten.
"Myslel jsem si to."
"Ve skutečnosti nemohu udělat příliš mnoho, abych ochránil lidi z vesnice před dračím útokem. Mohu pouze nařídit ústup do Aalbansfordu, kde je hlavní posádka, ale to by znamenalo dlouhou cestu sněhem," vysvětloval starosta.
"Proto doufám, že mi budete moci říci něco o dracích a o tom, v jak velkém nebezpečí se nyní nalézáme. Budou draci dál vytrvale hledat svou oběť?"
"Oh, draci umí být velmi vytrvalí," řekl Sir George a zaujal místo u krbu naproti starostovi. "Žijí velmi dlouho - tak dlouho, že i život elfa je ve srovnání s dračím pouhou chvilkou. Avšak na rozdíl od elfů nebudou jednat pomalu nebo své záležitosti odkládat, ale budou sledovat stopu, dokud vše nevyřídí. Pak teprve mohou klidně odpočívat. Dokážou být obzvlášť soustředění, když jsou rozhněvaní nebo vyděšení."
Starosta Aalsten vypadal ještě polekaněji než předtím. "Myslíte tedy, že si nás budou dál všímat?"
Sir George pokrčil rameny. "Abych řekl pravdu, myslím si, že jsou spokojeni s tím, že zabili svého nepřítele, a vrátili se domů. Pokud by věřili, že jejich oběť uprchla, už by tu dávno byli zpátky. Přinejmenším bychom je viděli hledat v horách."
"A co když přece jen přijdou sem?" zeptal se starosta, který už vypadal klidněji. "Co pak můžeme dělat?"
"V tom případě nedělejte nic, jen pro mě pošlete. Tak rychle, jak jen to bude možné. Vím, jak s nimi mluvit."
Na Aalstena udělala ta slova velký dojem. "Myslíte, že je dokážete oklamat?"
"To nemám v úmyslu, zkusit je podvádět," prohlásil Sir George. "Jestli přijdou sem a budou klást otázky - a tím si můžete být jistý, že se budou vyptávat, než zaútočí - potom jim řeknu pravdu. Žena, kterou hledají, zemřela včera v noci. To by je mělo potěšit a oni se vrátí domů."
"Co když se budou ptát na dítě?" zeptal se starosta.
"Pak začnu lhát." Zaplašil ten problém neurčitým gestem. "Když je ta žena mrtvá, proč by se starali o dítě?"
"Dokážete to udělat?"
"Samozřejmě. Jak se na to tak dívám, máme jen tři možnosti. Buď budeme s draky bojovat, nebo odejdeme, z čehož není ani jedno příliš praktické, nebo draky přesvědčíme, aby nás nechali na pokoji. Nevidíte, že bych se chystal na cestu, že ne? Pokud vám nevadí, že to řeknu takhle, předpokládám, že jsem jediný člověk v této vesnici, který je schopen přemluvit draky, aby z vesnice odešli."
"Proto jste mi včera v noci řekl, abych pro vás poslal, kdyby se draci objevili," řekl starosta a konečně začal vypadat potěšeně. "Máme štěstí, že máme někoho, jako jste vy, Sire Georgi, někoho, kdo umí tak dobře lhát a dokáže napálit i draka."
Sir George se rozhodl brát to jako kompliment, jak to ostatně bylo také myšleno. "Co uděláte s tím dítětem?"
"Myslím, že ho necháme tady ve vesnici a bude s ním zacházeno, jako by byl náš vlastní, pokud někdo nepřijde s lepším návrhem."
"Projevil už někdo zájem chlapce adoptovat?" zeptal se Sir George.
"Oh, ne. Možná to nevíte, ale starodávný flaemský zákon zakazuje adopci, aby tak byla chráněna práva vlastních, ať už žijících, nebo ještě nenarozených dětí na dědictví."
"To mi připadá hodně zvláštní, když vezmu v úvahu sebe, jakožto osobu, která nemá ani nejmenší vyhlídky na to, že by kdy měla zákonitého dědice."
"Nu, ve vašem případě můžete rozhodnout, kdo se stane vaším dědicem a bude nosit vaše jméno. Ale až po vaší smrti, dříve to není možné."
Na Siru Georgovi bylo vidět, že bojuje sám se sebou a snaží se rozhodnout, jestli se má zavázat k tomu, z čeho měl strach a co se mu možná i trochu protivilo. "Nuže, to dítě nemá stejně jako já flaemské předky. Mohl byste ho poslat ke mně a nechat tak dva cizince, aby se dali dohromady."
"Georgi, lidé v této vesnici by mi nikdy nedovolili udělat něco takového a váhám jen pomyslet, co by na to řekl vévoda Aalban nebo flaemští čarodějové," řekl starosta Aalsten, jehož ten návrh zjevně vyvedl z rovnováhy. "Náš zákon je pro nás posvátný. Řídíme se jím od počátku, kdy náš lid přišel do této země, a byla to jedna z mála věcí, kterou jsme si mohli vzít s sebou. Nepochybujte o tom, že se o toho chlapce dobře postaráme a budeme s ním zacházet jako s

vlastním. Mějte na paměti, že až mu bude šestnáct, bude moci se svým životem naložit, jak bude chtít."
"Ano... tak to je," souhlasil Sir George zamyšleně. "A já přece musím strávit většinu té doby na cestách."
Vlastně když o tom tak přemýšlel, čekal, že to takhle dopadne..., možná to dokonce dopadlo lépe, než předpokládal. Nikdy předtím nezůstal na jednom místě velmi dlouho a neměl v úmyslu svůj zvyk měnit. Přesto si ale pomyslel, že by snad mohl ještě počkat a Graez neopouštět. Když nic jiného, zdržela ho v té hraniční osadě zvědavost.

Kapitola 1

I KDYŽ THELVYN STRÁVIL VE VESNICI GRAEzu všechna léta svého krátkého života, nepatřil tam a uvědomoval si to. Problém byl v tom, že neměl ani nejmenší ponětí o tom, kam skutečně patří, a starosta by mu stejně nedovolil odejít, i kdyby to věděl. A tak zůstal tam, kde byl, a každým dnem v něm rostla nechuť k vesnickému životu. Vesničané zase naopak nemohli přivyknout jemu.
Většina mladých lidí mívá v tom citlivém období kolem patnáctého roku utkvělou představu, že nikam nepatří, ať jsou kdekoliv. Představují si, že jsou ve skutečnosti potomky králů nebo lordů nebo snad kouzelníci či hrdinští rytíři nebo jiné podobné nesmysly. A jsou si naprosto jisti tím, že se zaslouženě stanou úžasnými osobnostmi, překypujícími odvahou a moudrostí, a že dosáhnou ohromných a obdivuhodných schopností, pokud jim ovšem staří přestanou vykládat, co mají dělat, a nechají je pro změnu rozhodovat sami za sebe.
Pak by se mohli vydat do světa a dělat báječné věci, zcela přesvědčeni o tom, že vykonat cestu na tisíc mil dlouhou, aby bojovali s armádou skřetů, je mnohem zábavnější a příjemnější než jejich každodenní domácí povinnosti. Ale dobrosrdeční lidé, kteří je vychovávali, je nikdy neposadili jedné noci k ohni, aby přiznali nějaké temné tajemství jejich skutečného původu, dali jim prsten a klíč a tajnou mapu a poslali je, aby objevili svůj osud. Proto když vyrostli, stávali se z nich většinou farmáři a kupci a kováři, právě tak jako jejich rodiče.
S Thelvynem to bylo něco jiného. On věděl, že do Graezu nepatří. On skutečně pocházel z neznámé, daleké země a skutečně byl potomkem vznešeného, i když záhadného národa. A každý ve vesnici to věděl také. Ne že by tím získal nějakou výhodu. Vesničané mu nemohli dát mapu, ani nějaký zvláštní kouzelný předmět, který by pro něj měli nachystaný. Nemohli mu vyprávět o tajemství jeho zrození a poslat ho domů, protože netušili, kdo ve skutečnosti je a kde je jeho domov. Nežádali, aby přišel do jejich vesnice, ale ujali se ho, a protože to byli v podstatě dobří lidé, cítili se za něj zodpovědní.
Často se nechávali slyšet, že nevědí, co si s ním počít, ale nebyla to tak docela pravda. Chtěli, aby byl takový jako oni, což přirozeně považovali za nejlepší věc na světě. Thelvyn se celou dobu poctivě snažil jim vyhovět a být takový, jakým ho chtěli mít, ale háček byl v tom, že nevěděl, co od něj vlastně očekávají.

Zkrátka a dobře, pokud byl Thelvyn předurčen pro velkolepý a dobrodružný život, byl si jistý, že tohle pro něj vůbec není dobrý začátek a že brzy bude příliš starý na to, aby ten úžasný život začal. Možná i proto, že se příliš neoddával svým představám a vnímal svět kolem sebe tak, jaký opravdu byl. Někdy o tom sice přemýšlel, ale ve skutečnosti neočekával, že vesničané znají temná tajemství jeho osudu a že všechno vyjde najevo, až dospěje. Neočekával ani rytíře v brnění ze svého vlastního ztraceného království, kteří se náhle objeví ve vesnici a najdou ho. Ve svých snech netoužil po slávě nebo titulech, ani po velkém bohatství. Chtěl jen dostat možnost žít svůj vlastní život, a ne jen něco předstírat a potýkat se s prázdným životem, který nebyl jeho.
Pokud si Thelvyn čas od času pomyslel, že starší lidé o něm nemluví příliš hezky, měl částečně pravdu. Potíž byla v tom, že mezi flaemské osadníky jej přivedla náhoda a oni sami byli na Vysočině vlastně nováčci. Kdyby se objevil v Darokinu nebo vzdáleném Thyatisu, zapadl by mezi obyvatele mnohem snadněji, protože to byly země s poměrně dlouhou historií a byly obydleny lidmi z nejrůznějších národů.
Flaemové jej našli a starali se o něj, ale nikdy mu nedovolili, aby se zcela stal jedním z nich. Byl obratný v kouzlení, ale svá vlastní kouzla ho neučili, protože podle jejich názoru na to neměl právo, neboť pocházel z cizího národa. Byl by se mohl stát učencem, ale mezi Flaemy bylo povoleno jen čarodějům studovat v důležitých knihách. Místo toho trvali na tom, že se musí učit něco ‚užitečného'.
Objevily se jisté dohady o tom, že je možná potomkem nějakého zdatného elfího rodu, a vskutku to byla jeden čas jeho tajná naděje, protože jako elf by měl určitě někde ve světě svůj domov. V té době ještě nevěděl, že elfové jsou většinou k cizincům značně podezřívaví, a někdy dokonce nedůvěřují i ostatním elfům. Thelvyn ale hodně vyrostl a byl stejně na elfa příliš vysoký a vypadalo to, že ještě povyroste a bude dost svalnatý.
Možná jej mohli považovat za jednoho z flaemských osadníků, protože i jeho pleť měla barvu mědi, byl vysoký a silný, i když dost kostnatý, dokonce vznešených rysů. Ale jeho husté vlasy byly černé jako čerstvá smola, zatímco Flaemové je často měli zrzavé nebo hnědé. Už byl dost starý na to, aby se na jeho tváři objevily první vousy, jestliže mu měly nějaké narůst, ale zatím po nich nebylo ani stopy. Velmi pozoruhodné byly jeho oči, které nemohly náležet žádné lidské rase. Byly velké a temné jako noc a stejně tak hluboké a jejich záře byla velmi znepokojující. Proto mu lidé říkali Thelvyn Liščí oko. Většina lidí mohla snadno přehlédnout, že ta část jeho očí, která měla být bílá, byla vlastně modrá jako nejdokonalejší safír. Lidé mu říkali, že vypadá přesně jako jeho matka. Ale okamžiků, ve kterých o té záhadné ženě mluvili, bylo jen velmi málo.
Obyvatelé vesnice se dál snažili najít pro Thelvyna uplatnění a také jej učili obchodovat, což by mu umožnilo stát se právoplatným členem jejich společenství. Bylo to ale jen bezvýznamné předstírání, protože všichni věděli, že až bude plnoletý, stejně odejde a zařídí si život po svém. Nicméně toto předstírání se zdálo být pro flaemské osadníky důležité, vzhledem k jejich potřebě praktičnosti a tradice. Mohl se stát mágem, ale to nebylo dovoleno. Mohl z něj být válečník, ale to také nebylo dovoleno. Snažili se udělat z něj koželuha, ale velmi rychle zjistili, že jeho nos je příliš citlivý na barvy a louhy.
Jeden z vesnických klenotníků nabídl, že ho vezme do učení, ale objevila se překážka. Měl velmi zvláštní zrakovou schopnost. Zjistil to, když chodil do školy. Dokázal číst z otevřené knihy umístěné na druhé straně místnosti, ale ne když ji měl přímo před sebou, kde správně měla být. Snad by se býval uplatnil jako horník nebo dřevorubec - když šlo o jednoduchou těžkou práci, byl skutečně dost silný - ale to bylo také nebezpečné a žádný z těchto řemeslníků se nechtěl sirotka ujmout.
Celkem vzato, jeho vyhlídky byly dosti chmurné, protože byl vlastně uvězněn mezi věcmi, které nesměl dělat, a věcmi, které ho nikdo nechtěl učit, a jeho zvláštní způsob vidění to ještě zhoršoval. Možná by všechno bylo o něco snadnější, kdyby opravdu chtěl něco zkusit, ale nedokázal myslet na nic jiného než na to, že patří někam jinam. A tak se stalo, že na jaře, když mu bylo patnáct let, neměl ani nejmenší tušení, co s ním bude dál.
Během zimy se toho ve vesnici moc dělat nedalo. Sníh přinutil ukončit práci nejdřív farmáře, havíře a dřevorubce a později začaly docházet zásoby všem řemeslníkům, kteří používali vlastní suroviny a vyráběli z nich zboží. Klenotník propustil Thelvyna uprostřed zimy, když se zmenšila jeho zásoba zlata, stříbra a drahokamů z hor, a poslal ho zpátky ke starostovi, dokud se pro něj nenajde něco jiného. Starosta mu dal za úkol, aby dohlížel na dům Sira George, zatímco byl starý rytíř pryč, aby měl Thelvyn aspoň na čas co dělat.
Ale když napadl a roztál poslední sníh a v lesích zafoukal první jarní vánek, který rozvlnil mladou zelenou trávu, lesník Kaarstel navrhl, že jej Thelvyn může doprovázet na jeho obchůzkách. Horníci se vraceli do hor a dřevaři byli zpátky v hlubokých lesích. To všechno znamenalo, že lesník měl plné ruce práce s čištěním odlehlých pěšin a také se musel ujistit, jestli během zimy nepronikli do lesů zlí duchové. Kaarstel už trochu zestárl, přestože dosud nebyl ochoten si to připustit, a proto nepožádal vévodu Aalbana, aby mu poslal pomocníka. Pomoc silného, dobrosrdečného mládence mu proto přišla velmi vhod a mladý Thelvyn byl stejně ve vesnici jediný, koho mohli postrádat.
Pokud šlo o Thelvyna, nová práce mu přinášela velké potěšení, protože se rád pohyboval v divočině. Cítil se šťastný v tichu hlubokého lesa s mohutnými stromy a stíny. Ale zvláště miloval vysoké hory, kde mohl na tváři cítit chladný vítr a z výšin pozorovat pole a lesy rozprostírající se pod ním. Když se podíval dolů z nějakého tyčícího se útesu nebo velké kamenné věže, téměř vždy cítil, že by mohl skočit do vzduchu a na větru ujíždět někam daleko. Rychle zjistil, že každá poznámka o tom, že by se mohl stát lesníkem, nebyla zdvořile brána na vědomí nebo byla zamluvena, takže se dovtípil, že to je určitě jedno z povolání, které mu bylo jakožto sirotkovi cizího původu nedostupné.
"Kdy přišel váš lid poprvé do této země?" zeptal se Thelvyn jednoho rána, když se starým lesníkem vystoupali vysoko do hor. Znal už odpověď na svou otázku, ale věděl, že je to dobrý způsob jak přimět lesníka k vyprávění o starých časech.
"Jako jedni z prvních," odpověděl Kaarstel, pomalu zdolávaje příkrou část stezky. "Elfové jsou tu mnohem déle - asi dva tisíce let, možná tři. Před dávným časem se v těchto zemích stalo něco strašlivého, ale elfové o tom nechtějí mluvit.

Když jsme přišli my, skoro před sto lety, byli v této severní oblasti jen divocí elfové a několik skupin tuláků. Po našem příchodu odešli."
"Kam šli?" zeptal se Thelvyn. Elfové přicházeli do vesnice málokdy, ale cítil, že je má rád.
"Někteří se vydali na jih Vysočiny, nebo dokonce ještě jižněji, do temných hvozdů v Alfheimu, aby tam žili se svými příbuznými. Někteří přešli vysoké hory na severu a dostali se do Wendaru, do chladné, zpustošené země, kterou obývají jenom elfové, aby tam dál žili tak, jak byli zvyklí. Myslím, že někde v těch lesích doposud přebývají někteří z oněch původních elfů, i když to nemohu říci určitě. Nesetkal jsem se s nimi."
Přišli na místo, kde ze stromu spadla těžká větev, která se zlomila pod tíhou zimního sněhu. Větev původně ležela napříč přes pěšinu, ale někdo ji sekyrou rozsekal a potom kousky odtáhl stranou, aby na stezce nepřekážely. Třísky čerstvého dřeva dosud ležely na pěšině a právě začínaly tmavnout.
"Tu větev určitě odstranili horníci, pravděpodobně když tu museli zastavit se svými poníky, kteří nesli zásoby," řekl Kaarstel. "Lidé, kteří používají tyto stezky, jsou spolehliví v tom, že se o ně ve vlastním zájmu starají, když je potřeba. Stejně ale musíme ještě pokračovat a ujistit se, že tu nejsou žádná nebezpečná stvoření, která se v zimě po lesích potulovala."
"Je možné, že něco objevíme?" zeptal se Thelvyn, když pospíchal za lesníkem. "Chci tím říct, že letošní zima byla velmi krutá, a zdá se mi, že skřeti a šotci nemají rádi sníh, stejně jako ostatní obyvatelé lesů."
"To je vlastně docela pravda," souhlasil lesník. "Když jsem byl mladý a náš národ poprvé vstoupil do této země, vrátilo se sem pár dřívějších obyvatel. Ale většinou máme štěstí, protože nás nechávají na pokoji, i když čas od času nacházím stopy po vetřelcích. V takových případech povolám posádku a vypátráme je. Obvykle tudy jen procházejí. Řekl bych, že dnes sotva něco najdeme."
"Přepadají někdy farmy nebo doly?"
"Teď už se skoro tři roky nic takového nestalo," vysvětloval Kaarstel. "Většina farmářů přichází na noc do vesnice a horníci si stavějí malé pevnosti u vchodů do svých dolů, takže se snadno mohou uzamknout vevnitř, dokud nebezpečí nepřejde. Osadníci v severovýchodním cípu Vysočiny to mají horší, protože jsou blízko nejnebezpečnější části hor. A samozřejmě se musí vypořádat také s Ethengarskými. Připouštím, že jejich kmeny většinou žádnou škodu nezpůsobí, ale mladí bojovníci se spojují, aby se vydali na průzkum, a pak se lehce dostanou do těžkostí, i když je nevyhledávají."
Náhle vyšli z lesa na rovnější část stezky, která se zařezávala do svahu právě pod šedým kamenným srázem, tyčícím se nad vysokou hromadou balvanů. Lesník se zastavil a chvíli se rozhlížel kolem. Díval se hlavně nahoru, ke skalní stěně po jejich pravici. Stezka stoupala vzhůru a ztrácela se mezi dvěma nejvyššími vrcholky. Thelvyn popošel dopředu, aby se také podíval. Skalní průrvu mohl jasně vidět i z vesnice, ačkoliv až teprve teď si všiml, že tam stezka nekončí, ale pokračuje dál. Nikdy by se ale nepokoušel projet tudy na koni, protože cesta byla úzká a klikatila se mezi navršenými balvany.
"Na tom místě jsem před patnácti lety našel tvou matku," řekl konečně Kaarstel. "Draci ji v té průrvě vyslídili, když šlehali plameny dolů mezi skály. Myslím, že sešla dolů po té úzké stezce a draci si mysleli, že je stále ještě nahoře. Byla to nebezpečná noc. Nemohli jsme vědět, jestli se draci nepustí za námi, ale oni letěli na jih a do vesnice nikdy nepřišli."
"Proč?" zeptal se Thelvyn. "Vždyť podívat se do vesnice bylo tak samozřejmé."
"Možná právě proto, že to bylo tak samozřejmé, si draci byli jistí, že raději zůstane ukrytá v horách, než aby šla na místo, kde jsou lidé a světla. Sir George věří, že draci byli přesvědčeni o tom, že ji zabili, a proto se nikdy neobtěžovali s dalším hledáním. To se zdá být dost rozumné vysvětlení."
"Myslíte, že moje matka putovala přes hory?" zeptal se Thelvyn. Znal dobře ten příběh, ale ještě jej neslyšel od někoho, kdo tam tenkrát v noci skutečně byl.
"Vypadalo to tak," souhlasil lesník. "Ale vždycky jsem přemýšlel o tom, jestli nešla na jih spíš podél hor než přes ně. To by vysvětlovalo, proč se draci obrátili jinam. Divné je, že na druhé straně hor nic není, ani na západě, ani na severu. Jen studená, zpustošená země s lesy a pláněmi, kde kromě hord divokých elfů vůbec nikdo nežije, a i těch je sakramentsky málo. U moře, na vzdálené straně Hyboreanských držav, leží Lesní království, ale Sir George se tam vypravil a zjistil, že tamní lid tvoří jen obyčejní elfové. Možná jsi člověk, možná ne, ale určitě nejsi elf."
"Ve škole jsme se učili o Blackmooru," řekl Thelvyn. "Vím, že se předpokládá, že byl úplně zničen a zatopen mořem před třemi tisíci lety, ale nemohla by nějaká jeho část dosud někde existovat?"
"Možná," řekl lesník. "Nevím toho dost, abych ti na tohle mohl odpovědět. Ale obyvatelé Blackmooru měli špatnou pověst a nedovedu si představit, že byste k nim ty nebo tvoje matka patřili. Tvoje matka byla vznešená žena. Nikdy dřív jsem se s někým takovým nesetkal."
Thelvyn si ale přece jenom často lámal hlavu nad tím, jestli skutečně není potomkem ze ztraceného Blackmooru. Počet neznámých národů a neznámých zemí, které mohly ve světě existovat, nebyl nekonečný, ale jestli takové národy opravdu někde žily, pak bylo velmi pravděpodobné, že Blackmoor byl jejich kolébkou. Přes všechny své sny a touhy byl ale Thelvyn příliš praktický na to, aby takovým věcem věřil nebo přikládal příliš mnoho důležitosti bláhovým dohadům. Bylo prostě jen příjemné o tom přemýšlet.
Začínal být přesvědčený, že lesník má nejlepší práci v celé vesnici. Jeho úvaha samozřejmě nezahrnovala Sira George, který měl ve vesnici své sídlo, ale jako obchodník musel hodně cestovat. Thelvynovi připadalo, že nemůže být nic lepšího než trávit dny putováním po lesích, kopcích a horách.
Nezapomínal přitom na to, že lesník tráví mnoho dní venku, v dešti a ve sněhu a ostrém podzimním a zimním větru, ani na to, že je vystaven značnému nebezpečí, když se vydává po stopách netvorů a zlých bytostí, které do této země přicházely. A přestože se o tom nikdy nezmínil, Thelvyn věděl, jak moc Kaarstel riskoval, když přivedl jeho matku dolů do vesnice. Proto se ke starému muži vždycky choval uctivě.
Z hor sestoupili pozdě a do vesnice se vrátili až po setmění. Thelvyn s Kaarstelem skromně povečeřel a zdržel se u něj,

aby mohl poslouchat lesníkovy příběhy. Nedělal si kvůli tomu starosti, protože věděl, že doma ho čekají až v noci. Pospíchal kolem domu Sira George, aby se přesvědčil, že je dobře zajištěn, a pak pokračoval do starostova domu, kde bydlel.
Vždycky dbal na své povinnosti, a proto se zastavil na dvoře, aby nasbíral dřevo, kterým se ráno zatápělo. Na svůj věk byl velký a dost silný, takže nadvakrát nanosil tolik dřeva, že to stačilo pro celý dům.
Thelvyn naskládal dříví do bedýnek vedle ohniště v kuchyni a u krbu v hlavním pokoji. Než šel spát, naposledy na oheň přiložil a podíval se, jestli je vše v pořádku. Jaro ještě netrvalo dlouho a noci mohly být chladné, zvláště když obloha byla jasná a vál studený vítr. Starostův dům byl velký, ale nyní dost prázdný, protože starostovy dcery se provdaly a jeho syn odjel na jih. Starosta Aalsten byl vedle Sira George nejbohatším mužem ve vesnici. Byl také úspěšným obchodníkem.
Starosta nevyužíval svého postavení k získávání nějakých výhod, protože to bylo pod jeho důstojnost. Přesto ale díky svému úřadu věděl o lidech z vesnice hodně, ať už se to týkalo výrobků, které byly výsledkem jejich řemeslné dovednosti, nebo toho, co potřebovali ke svému živobytí. Ve skutečnosti byl boháčem jen vzhledem k drsným poměrům na hranici. Byl sice dobře zajištěný, ale samotný způsob jeho života se zdál být velmi prostý ve srovnání s životem kupců v hlavním městě dole na jihu země.
Starosta měl jen jednoho sloužícího, dívku, která před několika lety chodila s Thelvynem do školy a byla o něco starší než on. Večer nezůstávala v domě, ale odcházela domů. Proto mezi Thelvynovy úkoly patřilo postarat se v noci o oheň. Byl rád, když mohl být užitečný na oplátku za přístřeší, které mu starosta poskytoval. Stejně jako lesník Kaarstel, i starosta a ostatní lidé ve vesnici se ocitli v hrozném nebezpečí, když přijali jeho matku. Byl jim za to vděčný, i když ho trápilo, že se z něj snaží udělat někoho, kým se nikdy nemohl stát. Toho večera zastihl starostu, jak sedí sám ve své pracovně a prochází své obchodní knihy ve zlatém světle olejové lampy. Thelvyn přinesl několik kousků dřeva do malých železných kamen v rohu místnosti.
"Tak už jsi tady, chlapče. Jaký jsi měl den?" zeptal se starosta Aalsten, když zvedl hlavu od své knihy.
"Lesník mi ukázal, kde našel v horách moji matku," řekl Thelvyn. "Vím, že podstoupil velké nebezpečí, když ji sem přivedl, ale on to nikdy nepřizná."
"Je to obdivuhodný, statečný muž. Řada lidí v této vesnici mu vděčí za své životy," přisvědčil starosta a opřel se o opěradlo své židle. "Víš, Thelvyne, letos dosáhneš plnoletosti a už jsi přece jen trochu starý na to, aby ses pořád jen pokoušel najít pro sebe nějaké vhodné řemeslo. Zdá se, že tě těší trávit čas s lesníkem."
"To je pravda," souhlasil Thelvyn plný naděje a byl zvědavý, jestli mu bude konečně přát štěstí.
"Bohužel nejsi flaemského původu a vládce této země tě nemůže prohlásit plnoprávným příslušníkem našeho národa, a tak podle práva nemůžeš zastávat místo placené vévodou," pokračoval starosta Aalsten. "Chápeš to, že ano?"
"Ano, jistě," souhlasil Thelvyn. To vysvětlovalo, proč nemohl využít žádnou z tolika slibných možností. Když byl mladší, považoval flaemské právo za spravedlivé ke každému, nebo to aspoň vždycky všichni tvrdili. Teď si začínal uvědomovat, že Flaemové drží při sobě a jejich právo bylo utvořeno tak, aby zabránilo cizincům, jako byl on, mezi ně proniknout.
"Z hor začínají přicházet první náklady rudy," pokračoval starosta. "Dal Ferstaan říká, že by se mu teď hodila pomoc v kovárně, a chce, abys za ním ráno zašel a začal s ním pracovat. Samozřejmě tě tam také ubytují. Mohl bys to zkusit, co myslíš?"
"Myslím, že ano," souhlasil Thelvyn a snažil se, aby to neznělo příliš nejistě. "Mám nějakou zkušenost v zacházení s ohněm z doby, kdy jsem pracoval u klenotníka. Předpokládám, že to bude stejné, jen ve větším rozsahu."
"Práce kováře se mi zdá být vhodnou volbou pro někoho tvé velikosti a síly." Odmlčel se a vypadalo to, že přemýšlí o tom, jestli má ještě něco dodat. "Abych řekl pravdu, nemyslím si, že se staneš kovářem. Sir George se o tebe celou dobu zajímá a tuším, že má své vlastní plány na dobu, kdy dosáhneš plnoletosti. Ale všichni máme své důvody pro to, abychom dělali věci právě tak, jak je děláme. Pokud jde o nás, cítíme povinnost pokusit se tě zařadit do normálního života. Tedy alespoň do té míry, pokud to dovoluje náš zákon a zvyk. Sir George vždycky velmi dbal na tvé vzdělání. Nestačilo mu, co ses naučil ve škole. Nevím, proč to považoval za vhodné, ale chtěl, abys získal také zkušenosti v různých řemeslech. Vždycky trval na tom, že zaplatí většinu tvého školného a dalších výdajů. Když ses narodil, tak se dokonce nabídl, že tě adoptuje."
"On mě chtěl adoptovat?" zeptal se překvapeně Thelvyn.
"Ano, ale zakazoval to zákon, který byl bohužel ustanoven tak, že ti nikdy nemůže poskytnout žádné výhody," přiznal upřímně starosta, který byl jinak obhájcem flaemské tradice. "A kdyby se snad nevrátil z některé ze svých cest, ty budeš jeho dědicem. Ale skutečnost je taková, že Sir George vede značně nebezpečný život, i když by si to možná přál skrýt, a proto jsme museli uvažovat o tom, že by sis měl najít nějakou práci, kdyby se s ním něco stalo."
"Nevím vlastně vůbec nic o tom, čím se Sir George zabývá," musel připustit Thelvyn.
"Pokud mám být zcela upřímný, já taky ne. Rád o sobě říká, že je kupec, ale mnoho lidí si myslí, že je dobrodruh, a není možné jim to vyvrátit. Starší lidé ve vesnici jsou přesvědčeni o tom, že by ses měl učit poctivému obchodování, aby tě nelákalo chovat se stejně jako starý rytíř. Sir George je můj přítel, ale zároveň jsem vázán tím, co si přejí lidé. Musím ale říci, že by všechno bylo jednodušší, kdyby ti stejní lidé byli raději ochotni přispět k tvé výchově, než jen radit. Jak říkám, jakou práci si vybereš, až dosáhneš plnoletosti, je jen tvoje vlastní věc. Do té doby jsi nucen pracovat v kovárně, dokud se nevrátí Sir George nebo dokud tě Dal Ferstaan nevyhodí."
"Myslím, že je mi to jasné," řekl Thelvyn a snažil se, aby jeho odpověď nezněla rozmrzele. "Jen se mi někdy zdá, že nic nedělám správně."
"Nu, v mnoha věcech jsi jiný než my," řekl starosta Aalsten. "Tvůj lid má možná svůj vlastní způsob jak se nejsnáze se vším vypořádat."

Thelvyn odešel do svého pokoje, aby si sbalil věci a mohl tak brzy ráno odejít do kovárny. To, že existují plány, ve kterých nebude v budoucnu jen dalším obyčejným obyvatelem Graezu, jej povzbudilo a vzrušilo. Kdyby tak měl trpělivost čekat další rok, než bude moci rozhodnout o své budoucnosti. Zato se ale cítil značně rozčarovaný, pokud šlo o Flaemy, kterým vždycky tolik důvěřoval. Pravda, měl důvod být jim vděčný za to, že zachránili jeho matku před draky a ujali se ho. Ale také jej trochu zlobilo, že lidé, které vůbec nezajímala jeho budoucnost, rozhodovali o běhu jeho života, aniž by se pokusili zjistit, co je pro něj nejlepší.
Alespoň se bude moci přenést přes těch pár dalších měsíců úvahami o své budoucnosti. Ať už byl Sir George cestujícím obchodníkem nebo dobrodruhem, Thelvynovi se zamlouvalo obojí. Jediný problém byl, že ani o jednom nic nevěděl, a to znamenalo, že má před sebou další učednická léta. Ale konečně bude aspoň dělat něco, co jej bude těšit.

* * *

Příštího rána, brzy po úsvitu, dorazil Thelvyn do svého nového domova, právě když Dal Ferstaan začal rozdmýchávat oheň. Z dolů v horách byl zrovna dopraven první náklad rudy. Jeden skladovací koš byl už plný a špinavé, hrubé pytle, ve kterých se ruda převážela, byly naskládány na hromadu a převázány, nachystány k odvozu zpět do hor a k novému naplnění. Kovárna byla na okraji vesnice, zároveň s několika dalšími dílnami. To alespoň částečně chránilo ostatní domy před kouřem a hlukem a zároveň to bylo blíž k hlavní cestě, po které přicházely zásoby.
Dal Ferstaan přišel do vesnice krátce předtím, než se narodil Thelvyn. Vyučil se v jižnější oblasti Vysočiny, kde kovářství bylo běžné řemeslo, ale kovu tam bylo málo. Zatímco kováři byli obvykle urostlí, tvrdí muži, Dal byl malý, ale podsaditý a silný. Začínal plešatět a měl kulatou, veselou tvář a mohutný knír, takže jeho vzhled byl značně odzbrojující. Byl to zručný řemeslník, zvyklý na těžkou práci a přátelský. Thelvynovi byl mnohem bližší než tvrdohlaví, podezřívaví Flaemové.
Thelvynovým nejstarším a nejlepším přítelem byl Celmar, jediný syn Dala Ferstaana. Celmar ale bohužel zdědil malou postavu svého otce a také křehkost své matky. Býval droboučké, stonavé dítě. Po otci měl talent pro práci s kovem, ale neměl jeho sílu. A tak se stalo, že jej před nějakým časem poslali do učení ke klenotníkovi, kde si chlapec vedl výborně. Thelvyn se naopak stal učedníkem kovářovým.
Toho rána Celmar odcházel ke klenotníkovi, zrovna když se objevil Thelvyn. Celmar se zastavil a otočil se, předstíraje překvapení. "Co má tohle znamenat? Můj otec obvykle není nakloněn dobročinnosti."
"Vím, že Flaemové nejsou příliš lidumilní, ale tvůj otec je mezi nimi vzácnou výjimkou," odpověděl Thelvyn.
"A myslíš, že dokážeš soustředit pohled na kovadlinu před sebou?"
"Pomáhá mi má výška a délka mých paží," řekl Thelvyn. Když býval mladší, lidé vzali na vědomí, že je dost dalekozraký. Když do vesnice přišel mág Eddan, aby si vzal na starost léčení a vzdělávání obyvatel Graezu, vyzkoušel několik kouzelných zaříkadel a pokusil se Thelvynův zrak napravit. Jeho kouzla bohužel nepřinesla žádnou změnu, což bylo důkazem toho, že jde o přirozený, i když velmi zvláštní jev, a že Thelvynovy oči jsou v pořádku.
"Myslím, že si povedeš dobře," řekl Celmar, nyní již vážněji. "Z mého otce neměj strach. Možná jsi měl dřív potíže, ale práce se nebojíš. A to je pro něj nejdůležitější."
Thelvyn věděl, že je to pravda, protože když vyrůstal, navštěvoval dům Ferstaanových často, a dokonce tam čas od času krátce bydlel. Znal dům a znal lidi, kteří tam žili. Vždycky to byla šťastná domácnost, s hodnými lidmi, kteří mu dávali najevo, že je tu vítaný a že sem patří, a nikdy nehledali důvod proto, aby mu připomněli, že není z jejich rodu.
Dala Ferstaana našel v kuchyni, když se chystal k práci v kovárně.
"Tady jsi, mládenče," řekl kovář. "Jsi připraven dát se do práce?"
"Potřebuji jen chvíli, abych se mohl převléknout do pracovního oblečení," přisvědčil Thelvyn.
"Nepospíchej a v klidu si vybal své věci," řekl mu Ferstaan. "Budeš bydlet v Celmarově pokoji. Teď když se jeho učení blíží ke konci, bude zůstávat v klenotníkově domě."
Dal Ferstaan byl opravdu laskavý muž a nikdy nezpůsobil, aby se jeho syn cítil vinný nebo zahanbený proto, že byl příliš slabý na kovářskou práci. Bylo dobře, že Celmar měl šikovné ruce a hodil se na práci klenotníka a že nový učedník jeho otce nebyl jen jeho kamarád, ale také svým způsobem do kovárny nepatřil. Dokonce jen pár minut v tomto domě stačilo, aby byl Thelvyn k Flaemům i přes své dřívější pochybnosti shovívavější.
Z doby své krátké zkušenosti u klenotníka a času stráveného v tomto domě, když býval mladší, Thelvyn věděl, co má očekávat. Jestliže první náklad rudy právě dorazil, pak nebude čas na to, aby byla čištěna. Ruda byla od horníků skupována pro hodnotu kovu, který obsahovala, a lepší ruda stála víc, proto se havíři snažili odstranit co nejvíc nechtěného kamene. Většina kovů z hraniční oblasti byla dopravována na jih Vysočiny a zde byla zpracována. Vzhledem k velkým vzdálenostem a stavu silnic kupci zjistili, že je praktičtější a výnosnější přepravovat kov v podobě prutů. To znamenalo, že ruda musela být čištěna u kovářů. V Graezu jich bylo několik, ale jejich práce většinou spočívala v tom, že rudu přetvářeli v pruty než v hotové zboží.
Vlastní proces čištění rudy se měnil podle toho, kolik obsahovala kovu. Nejobtížnější to bylo u železa, protože se téměř nenacházelo v čistém stavu a muselo být získáváno těžkou prací. Vyžadovalo to mnoho času a oheň o vysoké teplotě. První těžkostí byla příprava dostatečně žhavé výhně a všichni uhlíři ve vesnici měli plné ruce práce, když dřevo měnili v dřevěné uhlí, aby mohli zásobovat slévárny. Ruda samotná byla zpracována zahříváním na vysokou teplotu a vháněním vzduchu zespodu, takže se kov změnil v kapalinu a skrze štěrk stékal dolů, kde se hromadil.
Dal Ferstaan a jeho dva tovaryši se pustili do práce a začali s přípravou ohně, nejdřív trochu neobratní po dlouhé zimní přestávce. Thelvyn byl vzhledem ke své síle a vytrvalosti určen k práci u jednoho z kovářských měchů, který poháněl vzduch skrz rudu a rozdmýchával oheň do většího žáru. Měchy musely pracovat pomalu, v pravidelném tempu, aby z nich vzduch vycházel správným způsobem.

Dal Ferstaan se přišel podívat. Zdálo se, že je spokojený. "Vedeš si dobře, Liščí oko."
Thelvyna potěšilo, že dělá něco užitečného. Zároveň si ale také pomyslel, že kdyby osli měli ruce, mohli by se naučit stejné práci.
Parn, jeden z tovaryšů, jej přišel po nějakém čase vystřídat, aby si mohl odpočinout. Druhý z Dalových pomocníků mu ukázal, jak je potřeba položit formu, aby do ní steklo nashromážděné železo. Pruty byly odlévány stejně jako jakýkoliv jiný kovový předmět. Protože byly jen polotovar, který měl být později znovu roztaven při dalším čištění, byly odlévány do pískové formy, což vyžadovalo nejméně námahy a času. Formy byly vyráběny otisknutím opracovaného kamene do vrstvy písku a výsledkem byly pruty stejné velikosti a váhy. V kovárně bylo prutů překvapivě málo, zvláště když se vzalo v úvahu prohlášení Dala Ferstaana, že jich vždycky připraví několik navíc. Za jeden den těžké práce vyrobili jenom pár hrubých plátů hotového železa.
Thelvyn se vrátil k práci u měchů. Dal Ferstaan byl uprostřed dopoledne odvolán nějakými návštěvníky a nechal své dva mladé tovaryše, aby dohlíželi na ohniště. Nyní byli uprostřed dlouhého, jednotvárného procesu, při kterém se oheň i ruda samotná rozehřívaly, a tak si nemuseli dělat starosti, i když se kovář delší dobu nevracel. Před polednem začal vát studený, ostrý vítr. Výheň byla od kovárny oddělena. Byl to dlouhý přístavek, z jedné strany přiléhající k domu. Boční stěny tvořily ohromné dřevěné desky, zavěšené tak, aby se mohly volně kývat a umožňovaly větrání od kouře a výparů.
Krátce před polednem byl Thelvyn opět zaměstnán u měchů, když tu si náhle všiml mága Eddana, stojícího u venkovních dveří do přístavku. Čaroděj přišel do vesnice teprve před několika lety, ale Thelvyn ho znal dobře, protože čaroděj působil jako učitel pro starší žáky a zároveň místní lékař. Na čaroděje svého postavení byl mladý, sice šikovný, ale nijak výjimečný. Do hraniční oblasti přišel proto, aby si tu vybudoval svou pověst a nemusel přitom soupeřit s jinými čaroději. Možná právě proto, že byl tak mladý, se snažil být velmi přísný, pánovitý a pyšný, aby si získal u svých studentů respekt. Ohnivě červené vlasy si vyčesával dozadu, takže vypadaly jako lví hříva, a vždycky měl na sobě tmavé šaty ve stylu flaemské šlechty. Nosil dlouhý elegantní kabát se širokým, tuhým límcem a krátkou pláštěnkou.
Všiml si, že jej Thelvyn zpozoroval, a zdálo se, že chce něco říct, ale v příštím okamžiku se k němu připojili starosta a Dal Ferstaan. Krátce spolu prohodili několik slov. Starosta Aalsten byl záměrně obrácen zády ke dveřím, takže nemusel nahlížet dovnitř. Pak starosta a čaroděj společně odešli a mířili zpátky do vesnice. Kovář zůstal chvíli stát, ponořený do svých myšlenek. Konečně vešel dovnitř.
"Parne, Merrone.,., můžete dávat ještě pár minut pozor na oheň, zatímco budu mluvit s Thelvynem?" požádal kovář tovaryše.
Thelvyn předal měchy jednomu z nich a potom pospíchal za kovářem kolem přístavku do kuchyně. Věděl, že něco není v pořádku, protože kovář vypadal ustaraně. Pomyslel si, že možná ví, v čem je problém. Moudré hlavy ve vesnici vymyslely další omezení, aby učinily jeho život ještě nesnadnější - všichni samozřejmě dělali jen to, co pro něj bylo nejlepší a nejsprávnější. Veškerá náklonnost, kterou kdy k Flaemům pociťoval, se okamžitě vytratila. Vždycky se domníval, snad ve své naivitě, že jen dodržují literu zákona, který se vztahuje na cizince trvale sídlící na Vysočině. Nyní ale začal přemýšlet o tom, jestli mu neztěžovali život záměrně, v naději, že odejde.
Dal Ferstaan se posadil do čela kuchyňského stolu a pokynul Thelvynovi, aby se posadil naproti němu. "Půjdu přímo k věci, chlapče. Někteří lidé ve vesnici, mág Eddan obzvlášť, jsou, jak se zdá, přesvědčeni o tom, že jsi konečně našel vhodnou práci, a trvají na tom, abych se zavázal, že tě pět let budu učit. Myslím, že víš, co to znamená."
"Znamená to, že dalších pět let máte nárok na mé služby a já nesmím odejít, pokud nebudu schopen vykoupit zbytek své smlouvy," řekl Thelvyn a stále se snažil pochopit, proč bylo něco takového nařízeno. Cítil se jako odsouzený vězeň, který má až do svých dvaceti let žít životem, který si nevybral. V tom věku, strachoval se, už bude možná příliš pozdě, aby začal s učením v jiném oboru.
"Mág Eddan má tohle na svědomí, jestli to chceš vědět," pokračoval kovář. "Podle mě do toho nemá co mluvit, protože požadovaná školní léta jsi ukončil před více než dvěma roky. Možná to není nic jiného než jen dobře zamýšlené spiknutí, které tě má držet u poctivé práce a chránit před Sirem Georgem, o kterém se domnívají, že vede nespoutaný a záhadný život, přestože mu všichni věří a váží si jej. Vypadalo to, že starosta se bouří a nechce je v tom podporovat. Proto zařídil jisté podmínky, aby to pro tebe bylo co možná nejpřijatelnější."
"Opravdu?" zeptal se Thelvyn, povzbuzený těmi slovy.
"Ano, snažil se ti pomoci. Nepožádali mě, abych tvoji smlouvu koupil, ale jako tví poručníci mi ji dali. To je jediný důvod, proč jsem s tím souhlasil. A protože na tom nemám hmotný zájem, snadno mohu určit vlastní cenu, kdykoliv si budeš přát koupit svou smlouvu zpátky - řekněme jeden mosazný groš, což by mělo uspokojit zákon. Pro tuto chvíli se mi zdá, že tady ti bude líp, než kdekoliv jinde ve vsi, samozřejmě s výjimkou domu Sira George."
"Dobrá," řekl Thelvyn a jeho pocity vůči Flaemům byly náhle vlídnější než před chvílí. Dokázali se zachovat bezohledně a krutě, a vzápětí naopak velkoryse. Tyto jejich protikladné činy jej držely v nejistotě. Rozhodl se, že v budoucnu bude spoléhat jen na ty Flaemy, o kterých věděl, že jsou jeho přátelé.
"Nu, není to tak zlé," řekl Dal Ferstaan a vstal. "Co říkáš? Myslím, že bychom se měli vrátit do práce dřív, než ti nešikové vyhodí ohniště do povětří."

Kapitola 2

KALENDÁŘ SICE UKAZOVAL, ŽE JE PRVNÍ jarní den, ale jinak se zdálo, že je na štíru s ročními obdobími a vůbec se neobtěžuje vzít počasí v úvahu. Zrovna před rokem, v noci, kdy se konala jarní slavnost, se rozjásaný zástup rozpadl do malých skupin a lidé se rozešli do svých domovů, protože sníh byl příliš hluboký a nedalo se v něm tančit. Letos mělo jaro náskok a první zelené lístky vyrašily už měsíc před oslavami. Lidé proto byli v mnohem lepší náladě.
Všichni kromě Thelvyna. Jarní slavnost se podobala dožínkám a hodům uprostřed zimy a slavnosti ve vrcholícím létě. Thelvyn byl příliš mladý na to, aby mohl pít, a nikdy s ním nikdo nechtěl tančit. Tance byly promyšleny tak, aby se všichni chlapci a dívky z vesnice dali dohromady, aby se mohli rozhodnout, zda se sobě navzájem líbí, nebo nelíbí. Ale dívky nechtěly nikdy tančit s Thelvynem, protože věděly, že jejich rodiče by s tím nesouhlasili. Takže z Thelvynova pohledu to bylo jen další flaemské spiknutí, které mu bránilo, aby získal něco, co si chtěli nechat jen pro sebe, ať už to byly jejich dcery nebo všechna dobrá řemesla.
Thelvyn šel na slavnosti s Celmarem Ferstaanem, který to tajně domluvil se svým otcem, aby měl jistotu, že se Thelvyn připojí ke společnosti jeho přátel. Měl strach, že by se tam jinak vůbec nevypravil. Thelvyn byl vysoký a silný a byl hezký takovým vznešeným a záhadným způsobem. Dívky se na něj dívaly jak vyděšení králíčci, když byly samotné, nebo si na něj ukazovaly, šeptaly si a chichotaly se, když byly pohromadě.
Podle flaemské tradice děvčata žádala chlapce o tanec, ale Thelvyn nebyl vyzván ani jednou. Celmar, který byl hubený, bledý a měl jemné vlasy nevýrazné barvy, byl o tanec požádán aspoň tucetkrát. Na to, jak vypadal, se mu vlastně vedlo náramně. Brzy si všiml, že se jej všechny dívky ptají na Thelvyna, a uvědomil si, že jen získal tím, že jeho přítel netančí.
Jak noc pokračovala, konečně se rozhodl, že by o tom měl Thelvynovi říci.
"Víš, mohl by sis tajně domluvit schůzku s některou z dívek," řekl Celmar. "Všechny s tebou chtějí mluvit - možná i trochu víc než jen mluvit, jestli víš, co myslím."
"Proč bych si měl způsobovat potíže?" zeptal se Thelvyn. "Jenom si o mně chtějí povídat se svými přítelkyněmi. Kdyby to jejich otcové zjistili, čekala by mě dlouhá rozmluva se starostou a tím domýšlivým čarodějem. A to by to ještě dopadlo moc dobře."
"Kdybys byl opatrný, tak ne," trval na svém Celmar. "Teď mě dobře poslouchej. Merilanda, klenotníkova dcera, si mě oblíbila. Dnes v noci mě už čtyřikrát požádala o tanec. Nenápadně by se mohla poptat a najít dívku, které se líbíš a jejímž rodičům by nedělala starosti vyhlídka na to, že budou mít v rodině vysokého, chytrého cizince, který je, jak se zdá, předurčen k dobrým věcem. Nejsme všichni jen banda nesnesitelných nafoukanců, abys věděl. Takoví jsou jen ti, se kterými jsi musel vždycky jednat."
"Když myslíš, že to stojí za to," souhlasil zdráhavě Thelvyn.
"Ty se na pár minut ztratíš a já udělám, co budu moci," řekl Celmar a mrkl na Thelvyna.
Thelvyn přikývl. "Půjdu a dohlédnu na dům Sira George.
Rychle vklouzl do stínu, aby si toho nikdo ze starších nevšiml. Dokonce i po dvou týdnech byl Thelvyn stále rozmrzelý kvůli své učednické smlouvě s kovářem. Ferstaan a jeho rodina i oba tovaryši mu pomohli, aby se tam cítil jako doma, a práce u ohniště se mu dařila. I když všechno, co zatím mohl dělat, bylo pomáhat s vyráběním hald železných prutů.
Byl rád, že ukončil povinné studium o dost dříve než jiní studenti v jeho věku a nemusel už chodit do školy a setkávat se s mágem Eddanem. Měl pocit, že čaroděj, samozvaný obránce flaemské tradice, dělal všechno proto, aby mladého Thelvyna vyhnal z vesnice. Jeho úsilí bylo jen mrháním času, protože Thelvyn měl stejně v úmyslu odejít. Buď ještě letos, až ke konci roku dosáhne plnoletosti, nebo nejpozději příští rok na jaře.
Nadále byl nesmírně zvědavý, jaké plány pro něj mohl Sir George chystat, zvláště od té doby, kdy se dozvěděl, že jej starý rytíř učinil svým dědicem, a dokonce uvažoval o jeho adopci. Rád by se dozvěděl, kdo Sir George Kirbey ve skutečnosti je - jestli je doopravdy tím bohatým, záhadným dobrodruhem, kterým se zdá být, nebo cestujícím kupcem, jak o sobě prohlašuje. Ať už byla pravda jakákoliv, Thelvyn nepochyboval, že ve společnosti starého rytíře mu bude mnohem lépe. Sir George byl tentokrát neobvykle dlouho pryč, i když na to upozorňoval, když loni na začátku podzimu odjížděl, a nebylo jisté, kdy se vrátí.
Thelvyn se prudce zastavil, vyburcován ze svých myšlenek. Když zašel za roh, uviděl bledé žluté světlo v jednom ze zadních oken domu Sira George, ačkoliv vše ostatní bylo ponořeno do tmy. Okamžitě usoudil, že nějaký zloděj počkal, až všichni odejdou na slavnost, a teď chtěl vykrást dům. Thelvyn neváhal, veden jakýmsi prudkým instinktem, o kterém ani nevěděl, že jej má. Použil klíč a opatrně otevřel přední dveře. Schválně si vybral tento vchod, protože byl nejdál od osvětleného pokoje v zadní části domu. Vešel dovnitř a popadl vycházkovou hůl Sira George, která tam byla

uložena.
Tiše zavřel dveře, pak na chvíli strnul a poslouchal. Jeho zvláštně tvarované uši byly neobvykle citlivé a jeho velké, tmavé oči mu umožňovaly vidět ve tmě skoro tak dobře jako elf. Vždycky se snažil své schopnosti skrývat, protože lidé už toho o něm stejně věděli až dost na to, abyjej považovali za zvláštního.
Po chvíli si byl jistý, že slyší, jak se někdo pomalu a tiše pohybuje směrem ke dveřím po druhé straně místnosti. Jeho vstup do domu tedy nezůstal utajen, jak si původně myslel. Aspoň byl zloděj nucen přiblížit se k němu ve tmě, což bylo pro Thelvyna vzhledem k jeho pronikavému zraku výhodné.
Za okamžik se naproti dveřím objevila postava ženy, zjevně přesvědčené o tom, že je schovaná v temnotě. Žena byla mladá a byla to nejvyšší žena, kterou Thelvyn v životě spatřil. Dokonce jej o několik palců převyšovala. Měla na sobě volný oděv, ale i v něm vypadala velmi štíhlá. Podle výšky nemohla být elf, a chyběla jí tedy schopnost vidět ve tmě. Přesto ale musel připustit, že má díky své výšce výhodu dalekého dosahu. Mohla být také zkušenější a navíc měla dlouhý meč s úzkým ostřím. I když byl Thelvyn statečný, nebyl hlupák. Věděl, že musí zůstat klidný, aby mohl tenhle boj vyhrát.
Vysoká žena udělala několik kroků do středu pokoje. Pak se zarazila, protože k němu přišla dost blízko, aby uviděla jeho siluetu ve tmě. "Zloděj!" vykřikla hlasitě.
Nu, od nepřítele to bylo skutečně hezké, že se takhle ohlásil. Thelvyn mávl svou holí proti ostří jejího meče a doufal, že ji překvapí a vyrazí jí zbraň z ruky. Kov zazvonil, ale podcenil její sílu. Na oplátku se široce rozmáchla, ale její zbraň ho naštěstí minula. Pak si uvědomil, že žena asi ví, že bojuje s někým, kdo nemá skutečnou zbraň, a že ho svým výpadem chtěla jen udržet v patřičné vzdálenosti.
Střetnutí pokračovalo řadou prudkých, ale neobratných úderů a výpadů, směšný šermířský souboj ve tmě mezi jejím dlouhým, lehkým mečem a jeho holí. Thelvyn měl v úmyslu svého nepřítele zajmout, protože si dovedl představit, co by řekl starosta, kdyby v domě Sira George skutečně někoho zabil. Pro jeho protivníka to byl boj na život a na smrt, ale nebylo pro ni snadné jej ve tmě nalézt. Po dlouhé chvíli se Thelvyn rozhodl, že musí najít způsob jak jí vyrazit meč z ruky.
Uvažoval, zda by se mohl sehnout pod jedním z jejích výpadů a přiblížit se k ní na dosah. Pak by ji prudce udeřil do hlavy a ukončil by tak jejich boj. Náhle si uvědomil, že se za ním něco pohnulo, a otočil se ke druhé postavě, která se k němu ve tmě blížila. Druhý útočník byl mnohem menší než žena, se kterou se potýkal. Vylekaný a poděšený tím, že se ocitl v pasti, prudce mávl holí a kovový konec hole udeřil se strašným, dutým nárazem na čísi helmu. Menší postava zůstala chvíli jakoby překvapeně stát a pak se skácela k zemi.
"Korinne!" vykřikla žena.
Thelvyn využil toho, že pozornost ženy byla obrácena jinam, a použil rukojeť hole, aby zachytil jílec jejího meče a vytrhl jí ho z ruky. Meč přeletěl přes pokoj a zabodl se do sloupku vedle dveří. Pak hůl posledním rychlým pohybem otočil a udeřil ženu do hlavy, poněkud jemněji než svou první oběť, protože neměla na hlavě helmu. I ona klesla na podlahu. Thelvyn se obrátil, protože si uvědomil, že někdo běží dolů halou a nese malou lampu. Oddychl si, když viděl, že je to Sir George. Pak si uvědomil, co by to mohlo znamenat, a že by vlastně vůbec neměl být klidný.
"Thelvyne!" zvolal Sir George, když uviděl místo zápasu. Pak se rychle rozhlédl po pokoji a lampu držel ve zvednuté ruce. "Díky bohu! Alespoň se zdá, že není nic rozbité."
"Kromě jejich hlav," řekl Thelvyn, přestože se vysoká žena začala hýbat. "Jsou... jsou to vaši přátelé?"
"No, doufám, že se z nich díky tobě nestali mí bývalí přátelé," řekl Sir George a krátce pohlédl na ženu. "Chvíli na ně dej pozor, než přinesu posilující nápoj. Nebo raději na ně dohlédnu sám a ty přines lék. Však víš, kam takové věci ukládám."
Thelvyn pospíchal, aby přinesl tmavou lahvičku z nepoužívaného koutu ve skříňce na likéry v pracovně. Když se vrátil, žena seděla zády opřená o stěnu a zlobně na něj hleděla. Sir George vzal lahvičku a podržel ji ženě pod nosem. Korkovou zátku přitom povytáhl jen tolik, aby mohl uniknout ledově bílý obláček. Vysoká žena na okamžik ztratila svůj rozzlobený pohled, i když si dál třela hlavu. Thelvyn viděl, že je velmi mladá, i když starší než on, a velmi hezká. Její rysy, zvlášť její bledá pleť, světlemodré oči a dlouhé jemné vlasy prozrazovaly, že je cizinkou ze Severní říše.
Sir George se rychle sklonil ke druhému z útočníků, který byl opravdový trpaslík. Zdálo se, že je také mladý, a měl na sobě prostý a pevný oděv, který příslušníci jeho národa obvykle nosili. Válečná sekera ležela vedle něj. Pevná železná helma, omotaná kůží, jej zachránila před mnohem vážnějším zraněním. Thelvyn našel helmu za židlí. Zůstaly na ní stopy po úderu. Trpaslík byl v bezvědomí. Na posilující lék reagoval pomalu a zdálo se, že nepřišel úplně k sobě, dokud jej Sir George neodvedl zpátky do pracovny a nevtiskl mu do ruky sklenici vína. Vysoká žena seděla v prostorné židli na opačné straně místnosti a dál upírala na Thelvyna rozhněvaný pohled přes pohár piva. Thelvyn zůstal od obou nejdál, jak jen to šlo.
"Nu, teď když už je po všem, předpokládám, že by bylo na místě vás představit," prohlásil Sir George. "Přátelé, tohle je Thelvyn Liščí oko. Vyprávěl jsem vám o něm."
"Ten zvláštní mladík s tím hrozným klackem," řekla vysoká žena, pohled stále plný hněvu, a třela si hlavu. V jejím hlase nezněl typický přízvuk Severní říše, jak Thelvyn očekával. Místo toho připomínal Thyatis. Vzhledem k okolnostem neřekl raději nic.
"Thelvyne, toto je Solveig Bělozlatá, jinak známá také jako Solveig, která má jméno, v němž g zůstává nevysloveno.
"Georgi!" zvolala, přenášejíc svůj hněvivý pohled na něj.
Starý rytíř si všiml, že Thelvyn zřejmě neporozuměl slovní hříčce. "V jejím jméně se nevyslovuje g, protože v jazyce Severní říše jsou všechna koncová g neznělá. A ten poněkud omámený mládenec je Korinn, Dorikův syn, známý také jako Medvědobijec."
"Těší mě, že vás poznávám," řekl trpaslík tak suše, že bylo těžké poznat, jestli je to míněno uštěpačně.

"A teď, jak je to s tebou?" zeptal se starý rytíř Thelvyna. "Nenašel jsem tě v žádném z tvých předchozích domovů, takže jsem předpokládal, že jsi na slavnosti a nakonec se objevíš. Mimochodem, jak ses bavil?"
"Byla to hrůza..., aspoň pro mě. Žádná dívka se mnou nechce tančit."
Solveig se do něj zabodla pohledem. "Asi z tebe mají všechny strach."
"Je to dávná potíž cizinců žijících v této zemi," vysvětloval Thelvyn. "Teprve nedávno jsem si uvědomil, jak Flaemové drží při sobě a jak povýšenečtí ve skutečnosti jsou."
"My všichni jsme tady cizí. Ale snad bychom si mohli uspořádat malý bál jen pro nás." Sir George pohlédl na Solveig, která se stále ještě zlobila. Obrátil se zpět k Thelvynovi. "No, možná by to nebylo nejlepší. Jsi pořád u klenotníka?"
"Ne. Narazil jsem na stejný problém jako při čtení," odpověděl. "Co bylo blízko, viděl jsem rozmazaně, a když jsem se posunul tak daleko, abych to dobře viděl, nemohl jsem dělat jemnou práci. Dal Ferstaan si mě vyžádal jako pomocníka u výhně, ale mág Eddan přivedl starostu, aby ho přinutil přijmout pětiletou smlouvu na mé vyučení. Avšak mistr Ferstaan nemusel za mou smlouvu zaplatit, a řekl mi, že se mohu kdykoliv vykoupit za jeden mosazný groš. A jeden groš mám schovaný pod polštářem."
Sir George musel skrýt úsměv. "Nikdy jsi se neměl stát kovářem, chlapče. Ale teď je pro tebe jen dobře, že tam můžeš být. Těžkou prací získáš sílu a při práci s kovem na kovadlině získají tvoje ruce větší zručnost. Tím se zaměstnáš, než přijde čas, aby ses začal cvičit v zacházení se zbraní."
"Začal?" zvolala nedůvěřivě Solveig.
"Ten chlapec má přirozenou schopnost," řekl jí Sir George.
"Pak tedy pro mě máte nějaký plán?" zeptal se s nadějí v hlase Thelvyn.
"Samozřejmě že mám pro tebe plán," potvrdil starý rytíř, když se chystal načít láhev svého oblíbeného třešňového likéru. Podal láhev Thelvynovi.
"Otevři ji pro mě, chlapče. Problém je v tom, že Flaemové na tebe mají podle svého namyšleného práva přednostní nárok a nedovolí mi starat se o tebe, dokud nedosáhneš plnoletosti. Požádal jsem je, abych tě mohl přijmout jako svého učedníka. Není to možné, byla jejich odpověď, protože jsi chráněnec vesnice a nemůžeš odejít. Nu což, naštěstí známe přesné datum tvého narození. Ještě sedm týdnů schází do toho dne před slavností uprostřed zimy a potom budeš svým pánem. Pak můžeš dělat, co budeš chtít, a budeš moci jít, kam budeš chtít."
"Někdy si myslím, že pak už budu příliš starý na to, abych začínal něco nového," řekl Thelvyn, když otevřel láhev a podal ji Siru Georgovi. Solveig a Korinn zůstali u nápojů, které již měli, zdvořile odmítajíce třešňový likér.
"Nesmysl!" Sir George si přenesl skleničku ke své oblíbené židli a těžce se posadil. Chvíli seděl a přemýšlel, poklepávaje na dřevěné opěradlo křesla hákem, který měl připevněný k manžetě levého rukávu. "Hochu, obávám se, že za pár dní budeme muset zase odjet. Zajímáme se o jistou záležitost, která nás pravděpodobně zaměstná po zbytek roku, a na jihu jsou lidé, kteří na nás čekají."
"Co bude se mnou?" zeptal se Thelvyn plný očekávám. "Vím, že nemá smysl vás žádat, abyste mě vzali s sebou, protože by nás to oba postavilo na špatnou stranu flaemského zákona a zničilo by to vaše šance na obchodování v Graezu. Ale moc rád bych se začal připravovat na budoucnost, kterou pro mě zamýšlíte."
"To, co se s tebou zatím děje, je součástí mého plánu," řekl Sir George. "Problém je v tom, že lidé z této vesnice tě hodlají dostat tam, kde tě chtějí mít, takže pro tebe bude lepší, když zůstaneš tam, kde jsi teď. Pokud by se situace změnila, pravděpodobně by to byla jen změna k horšímu. Chystám se promluvit s mistrem Ferstaanem, abych jej získal na naši stranu a on tě nechal tajně pokračovat ve studiu. Domů tě pošlu s hromadou knih z mé vlastní knihovny a chci, abys je do konce roku přečetl."
"Knihy?" zeptal se Thelvyn, trochu zmatený, ale návrhu Sira George neodporoval. Čtení pro něj bylo obtížné, ale přesto četl rád.
"Je několik věcí, o kterých bys měl vědět. Když nic jiného, alespoň to bude užitečná lekce z dějepisu. Dějepis a zeměpis z knih, jaké Flaemové nikdy nepsali, protože to vyhovovalo jejich záměrům. A kdyby sis náhodou přečetl něco, co se nebude shodovat s tvými dřívějšími školními vědomostmi, chci, abys věděl, že mým knihám můžeš důvěřovat. Haló, je někdo u dveří?"
"Podívám se, kdo tam je," nabídl se Thelvyn.
Pospíchal k předním dveřím a byl zvědavý, kdo si ještě mohl všimnout světel v domě. Ale když otevřel dveře, našel tam Celmara Ferstaana a Merilandu, čekající na schodech. Za nimi stála ve tmě další dívka. Celmar a Merilanda se naklonili dopředu, aby se podívali na meč s úzkým ostřím, který patřil Solveig a jehož hrot dosud hluboko vězel v zárubni dveří. Určitě to bylo poranění hlavy, které odvedlo její pozornost a způsobilo, že na svůj meč zapomněla.
"Bavíš se?" zeptal se Celmar.
"Sir George se vrátil," vysvětlil Thelvyn. "Mluvili jsme spolu."
"Povídat si můžeš zítra," řekl mu Celmar tiše. "Našli jsme pro tebe dívku." Jeho hlas se ještě ztišil. "Perrena řekla, že tě políbí."
Thelvyn opravdu nevěděl, co má udělat. Kdyby to aspoň byla jiná dívka než Perrena Talstae, to by se mu pak lehčeji říkalo ne.

* * *

Sir George a jeho společníci zůstali jen pár dní a pak zase odjeli. Thelvyn měl dojem, že by se snad nevrátili vůbec, kdyby tu nebylo něco, co potřebovali, bezpochyby jedna ze zvláštností sbírky starého rytíře, ale víc se mu o tom zjistit nepodařilo a neptal se. Záležitosti Sira George byly jen jeho věcí a nezáleželo na tom, jak moc si Thelvyn přál být jejich součástí.

Než odjeli, Thelvyn se několikrát vydal do Ferstaanova domu s knihami, které pro něj Sir George vybral. Některé z nich vypadaly velmi starodávně, zatímco jiné byly zcela nové, ale všechny byly velké a těžké. Nemohl se dočkat, až začne se čtením, protože byl zvědavý na vědomosti o okolním světě, které mu chyběly, a také na ty části, které Flaemové považovali za vhodné změnit.
Thelvyn se také usmířil, jak jen to šlo, se Solveig Bělozlatou, která své jméno dostala podle světle zlaté barvy svých vlasů. Thelvyn věděl, že lidé ze Severní říše získávají svá jména stejným způsobem jako trpaslíci, ale Solveig své příjmení nikdy nevyslovila, a dokonce ani nepřipustila, že je něčí dcerou. S Korinnem vycházel vlastně docela dobře, což bylo překvapující, protože o trpaslících bylo obecně známo, že přátelství uzavírají pomalu. Možná že omráčit trpaslíka v poctivém souboji byl rychlý způsob jak získat jeho úctu.
Po jejich odjezdu se Thelvynův život vrátil do starých kolejí. Zase strávil většinu pracovní doby udržováním ohně a taháním měchů. Brzy mu šla tahle práce dobře od ruky a dokázal ji zvládnout sám. Dal Ferstaan se setkal se dvěma skupinami havířů a domluvil koupi veškeré rudy, kterou narubou. Dvakrát za týden dorazila malá skupina soumarů s dalšími vaky rudy, připravené ke složení do košů, a jednou za měsíc přijížděl z jihu obchodník dychtivý skoupit všechno železo, které vyrobili.
Když měl čas, bral mistr Ferstaan Thelvyna do kovárny a učil ho jak zpracovávat kov. Mladý učedník brzy dělal závěsy na okna a dveře, petlice a kliky a různá jiná jednoduchá zařízení.
Mistr Ferstaan také dostál slibu, který dal Siru Georgovi, že Thelvyn bude mít každý den čas na své knihy. Thelvynovo další vzdělávání zůstalo zcela utajeno z obavy, že někteří z vesničanů, zvláště mág Eddan, by byli proti tomu. Zprvu měl Thelvyn strach, že to s jeho čtením bude stejné, jak to bývalo ve škole, jednotvárná, nekonečná cvičení ve čtení a počtech, ‚zpestřená' úmorným opakováním historických dat a nejrůznějších údajů.
Ukázalo se ale, že knihy Sira George jsou mnohem zajímavější. Názorně vysvětlovaly, proč se věci staly tak, jak se staly. Knihy napsané trpaslíky a skřítky jej naučily takové věci o práci s kovy a strojích, jaké si mistr Ferstaan nedokázal nikdy ani představit. Thelvyn začal brzy tušit, že ví o dějinách světa víc než většina flaemských čarodějů, a měl pocit, že ohňoví čarodějové nemají ve skutečnosti o další studium zájem. Byli navýsost spokojeni se svým vlastním, pohodlným pohledem na svět.
Jedna věc, které si Thelvyn hned všiml, byla, že ho Sir George zásobil několika knihami o magii, včetně knihy se zaklínadly. To nemohl být omyl. Přestože mu starý rytíř o tom nic neřekl, domyslel si, že se od něj čeká, že se sám naučí všechna kouzla, která svede. Věděl, že kouzelníci většinou nejsou samouci, ale Thelvyn byl odhodlán to zkusit. A tak dělal, co mu knihy napověděly, a svou knihu se zaklínadly měl stále po ruce, aby si je mohl zpaměti opakovat. Tajně se začal cvičit v kouzlení a byla to kouzla mnohem mocnější, než jaká kdy bude muset vyslovit mág Eddan.
Sir George se halasně vrátil do vesnice jedno odpoledne uprostřed léta, společně se svými dvěma novými společníky, z nichž každý vedl soumara. Starý rytíř se nakrátko zastavil u kovárny, aby řekl Thelvynovi, že jej potřebuje. Thelvyna to překvapilo, protože zatím nebyl činným členem skupiny. Nedokázal si představit, co od něj očekávají. Pospíchal tak rychle, jak jen byl schopen. Zdržel se jenom tak dlouho, aby se umyl a převlékl po celodenní práci v kovárně. Byl trochu nervózní. Doufal, že Solveig a Korinn už zapomněli na okolnosti, za jakých se s ním seznámili.
Na dveřích našel Thelvyn vzkaz, aby si co nejrychleji pospíšil do hostince. Když dorazil k hostinci U dvou borovic, zjistil, že vzadu, v soukromé místnosti, se sešlo úplné shromáždění. Rozhlédl se a viděl, že jsou přítomni všichni členové obecní rady a několik dalších vesničanů.
I když vstoupil jako poslední, ještě se o ničem nejednalo. Mág Eddan, jako vždy velmi povýšenecký, si právě sedal na své místo v tmavém rohu v blízkosti jedné strany krbu. Čaroděj vypadal spokojeně, protože se mu podařilo utábořit v bezpečném koutku, co nejdál od skupiny cizinců. Starosta Aalsten seděl na svém obvyklém čestném místě a vypadal celý nesvůj, když hleděl na džbánek s pivem před sebou, což bylo jasné znamení toho, že něco není v pořádku.
Protože všechna místa byla již obsazena, Thelvyn se připojil k Solveig a Korinnovi, kteří nenápadně stáli po jedné straně místnosti. Solveig pro tentokrát odložila svou poněkud zvláštní barbarskou zbroj, ale přesto stále působila velmi pozoruhodným dojmem. Sir George, který zatím zdvořile popíjel s majitelem hostince, působil dokonce ještě neobvykleji, a to díky společnosti, ve které v poslední době pobýval. Vesničané si na něj za ta léta zvykli, ale nyní jej viděli takového, jaký skutečně byl, starého rytíře s hákem tam, kde měla být levá ruka, a už jim nepřipadal tak podivínský.
"Jak se daří lidem ve vesnici?" zeptal se náhle Sir George. Něco v tónu jeho hlasu napovídalo, že to není jen zdvořilostní otázka.
"Vlastně docela dobře," připustil starosta. "Jaro přišlo letos brzy, počasí je pěkné a dny jsou plné pohody."
"Zahlédli jste v horách nějaké draky?"
Při zmínce o dracích starosta Aalsten málem vyskočil. "Nebesa, to ne..., určitě ne v několika posledních letech, jak víte. Měli jsme je snad vidět?"
"Myslím, že bych měl přejít přímo k věci," pokračoval Sir George, když viděl, že starostu už dost vyplašil. "Jak se zdá, dorazili jsme dřív než zprávy o tom, co se děje, ale nebude trvat dlouho, než se dostanou až k vám. Hordy draků útočí na farmy, doly, a dokonce malé vesnice na vzdálené východní hranici, vzhůru podél okraje Wendarského hřebene směrem k Ethengarským pláním. Zatím zůstávají na druhé straně Východní kotliny, nad pohořím Kolos, takže mluvíme o skutečně velmi odlehlé oblasti."
Dlouhou chvíli musel čekat, protože radní se rozhovořili mezi sebou. Thelvyn byl přinejmenším tak postrašený jako ostatní. Jeho první myšlenka byla, že ho draci hledají.
"Blíží se draci naším směrem?" zeptal se starosta Aalsten.
"Na to nedokážu odpovědět," přiznal Sir George. "Závisí to na důvodu, proč se rozhodli opustit svou obvyklou osamocenost a v hejnech začali útočit na osadníky. To není u draků normální chování."

"Co je neobvyklého na tom, že draci útočí na osady?" zeptal se někdo.
Sir George potřásl hlavou. "Neobyčejné je to, že draci něco podnikají v organizovaných skupinách. Obvykle jsou to samotáři. Společně budou něco podnikat, jen aby odpověděli na to, co chápou jako významnější události, a spolčují se tehdy, když musí bojovat proti vážnému ohrožení. Za nic na světě si nedokážu představit, co by v tom kraji mohlo mít takový význam, aby to shledávali nebezpečným."
"Mohla by to být odezva na to, že jsme se poměrně nedávno usadili v této zemi?" zeptal se starosta. "Zajímalo by mě, jestli posunování hranice a zvláště těžba v horách zasahuje do jejich území."
"Ne, to bych neřekl," odpověděl Sir George. "Osídlení není nic nového, stejně tak jako dolování. Po tisíce let žijí v této zemi elfové a Wendarský hřeben byl až k Severní říši kdysi významnou oblastí národu skřítků, i když ti v několika posledních desetiletích většinou odešli do jiných částí světa."
"Pak vám musím položit jednu otázku," řekl starosta. "Mohlo by to být spojeno s událostmi, které se staly před téměř šestnácti lety?"
Sir George rozhodně zavrtěl hlavou. "Ne, o tom velmi pochybuji. A když, tak jedině náhodou."
"Tím si nejsem tak jistý," podotkl mág Eddan, který v tomto okamžiku poprvé promluvil. "Nevíme nic o tom pozoruhodném národě, ze kterého pochází Thelvyn a jeho matka, ale vybavuji si události, za kterých k nám ta žena přes hory přišla. Draci se jí buď báli, nebo ji tak nenáviděli, že se spojili, aby ji uštvali, ale ona vlastnila kouzlo, díky kterému přežila jejich útok. To mě vede k domněnce, že Thelvynova matka pocházela z rodu neobyčejně mocných čarodějů, kteří možná byli zaskočeni v nějaké dávné bitvě s draky."
"Když si myslíte, že pocházím z rodu mocných čarodějů, proč jste tolik odmítal učit mě kouzlům?" zeptal se Thelvyn.
"Nikdy jsem se toho neodvážil... pro tvé vlastní dobro," tvrdil Eddan. "Některé národy se zdokonalovaly v ovládání nějakého kouzla tak dlouho, až se stalo součástí jejich povahy. Náš lid se tolik věnoval ohňovým kouzlům, že již nemáme schopnost dobře provádět jiné druhy kouzel. Učit tě neslučitelným formám kouzel by pro tebe mohlo mít katastrofální následky."
Thelvyn si všiml, že se Sir George tváří pochybovačně, ale přesto se rozhodl neprojevit svůj názor, proto i Thelvyn mlčel.
"Mám na mysli toto," pokračoval Eddan. "Události před šestnácti lety a nynější nájezdy draků na naše osady by mohly být náhodné následky dávné války nebo soupeření, o kterém se v této části světa dříve nevědělo."
"Mohlo by to tak být," souhlasil Sir George lhostejně.
"Ale co teď máme udělat?" zeptal se starosta. "Víte o způsobu, jakým bychom mohli vesnici proti těm zvířatům ubránit?"
"Draci nejsou zvířata," řekl Sir George. "Vím, že jste měli jen málo co do činění se skutečnými draky. Většina starých příběhů je popisuje jako ohromné ďábelské bestie, které se živí lidmi a střeží pohádkové poklady. Když hrdina nějakého příběhu potřebuje poklad nebo kouzelný předmět nebo hledá uznání jako válečník, všechno, co musí udělat, je najít draka, kterého by mohl zabít. Ale měli byste vědět, že draci jsou nejstarším národem tohoto světa, že jsou po všech stránkách nejinteligentnějším druhem a jen velmi málo z nich je opravdu zlých. Je pravda, že draci drží spolu. Jediní, na které většina lidí může narazit, jsou ti zlí, kteří při lovu napáchají mnoho škody."
"To není žádná útěcha," prohlásil starosta. "Ale jak se zachováme, až přijdou sem?"
"Prostě jim uhneme z cesty," odpověděl Sir George. "Nemáme kouzlo, ani sílu zbraní, abychom mohli bojovat třeba i s jediným drakem, aspoň ne bez velkých ztrát na životech. Moje rada zní takto: Draci jsou dosud velmi daleko, takže si kvůli nim nedělejme příliš velké starosti. To je záležitost pro arcivévodu království a Radu vévodů a čarodějů. Ale když přece jenom přijde zpráva, že se draci blíží, potom je třeba najít bezpečné místo, kam se budou lidé z vesnice moci ukrýt v případě, že vesnice bude zničena, a připravit dostatečné množství zásob."
Sir George dělal, co mohl, ale vesničané nechtěli slyšet, co se jim snažil říci. Chtěli bránit své domovy, ale bylo naprosto jasné, že když se tu draci objeví, nikdo s nimi nic nezmůže. Po chvíli se rozhodl ustoupit a nechat je, aby se dohadovali, protože očividně neměli zájem řídit se jeho radou. Spíš se přikláněli k tomu požádat vévodu Aalbana, aby podnikl něco k obraně hranice, a jiní chtěli vyzvat arcivévodu k ochraně celé Vysočiny. V soukromí řekl Sir George svým společníkům, že vévoda Aalban bude raději bojovat s draky sám, než aby uznal, že arcivévoda je mocnější.
Nakonec Sir George navrhl svým společníkům, že by měli odejít, protože o jejich vědomosti a rady už nikdo nestál. Stmívalo se, přestože tady, daleko na severu, přicházela noc uprostřed léta velmi pozdě. Uchýlili se do pracovny v domě Sira George, což bylo jediné místo, kde mohl najít láhev svého oblíbeného likéru. Thelvyn si všiml, že Solveig a Korinn byli flaemskými osadníky podrážděni stejně jako on.
"Přemýšlím o tom, proč jsme se vůbec obtěžovali," poznamenal Sir George, když se ponořil do svého oblíbeného křesla se skleničkou v ruce, poklepávaje na dřevěné opěradlo koncem háku. "Stejně tak mohli počkat, až vévoda uzná za vhodné jim o dracích poslat zprávu."
"Poslechnou tvou radu?" zeptal se Korinn. Protože byl trpaslík, byl možná zvyklý na tvrdohlavce.
"Myslím, že ano - pokud se draci přiblíží a oni budou mít čas přijít na to, že to byl jejich nápad. Spíš mě trápí, že nemám ani tušení, jestli to draci všechno dělají za nějakým účelem, nebo jen bezdůvodně napadají všechno ve svém okolí."
"Nehledají mou matku nebo mě?" zeptal se Thelvyn. "Vím, že jste to možná nechtěl přiznat před obecní radou, protože víte, jak podezřívaví jsou Flaemové k cizincům."
"Ty jich máš opravdu plné zuby, viď?" zeptal se Sir George. "Ne, má odpověď na tu otázku byla upřímná. Kdyby se draci z jakéhokoliv důvodu rozhodli znovu začít pátrat po tobě nebo tvé matce, vzpomněli by si, kde mají hledat. Skutečnost, že nejsou zde, ale vzdáleni dvě stě mil, napovídá, že ty události spolu nesouvisí."
"A co dohady mága Eddana o mém původu?" zeptal se Thelvyn. "Mohlo kdysi opravdu dojít k válce mezi lidmi a draky?"

"Považuji to za velmi nepravděpodobné," řekl Sir George. "Jak možná uhodneš, něco o dracích vím. Skoro všechno, co většina lidí o dracích ví, pochází z příběhů, které slyšeli a které vyprávějí o tom, jak krutí draci jsou, ale hrdina nakonec draka vždycky přemůže, protože tak příběhy končívají. Ale ve skutečném životě je skoro vždy vítězem drak. Kromě toho že draci jsou velcí, rychlí a dobře obrnění, jsou také vysoce inteligentní a většinou žijí velmi dlouho. Díky tomu jsou dospělí draci nejmocnější a nejzkušenější kouzelníci na světě. Nedovedu si představit nějaký jiný národ, který by se s nimi mohl měřit."
"To by mohlo být vysvětlením, proč je Thelvynův národ tak výjimečný," poznamenal suše Korinn.
"Vyprávěli mi, že moje matka se sama ubránila proti hordě draků a porazila je," poznamenal Thelvyn.
"Neporazila je. Unikla jim," řekl Sir George. "To není totéž, i když musím připustit, že to dokazuje její pozoruhodné schopnosti. Stejně je to záhada. Pokouším se pro tebe sehnat učitele, kouzelníka, který by nebyl Flaem, ale ještě se mi to nepodařilo. Čteš knihy o magii, které jsem ti dal?"
"Oh, ano," řekl Thelvyn. "Nemám tolik času, abych mohl hodně cvičit, ale už jsem se naučil pět hlavních zaklínadel."
Použil světelné kouzlo a očaroval hák Sira George, takže jasně zazářil. Starý rytíř reagoval tak znepokojeně, že Thelvyn dostal strach, že něco udělal špatně.
"Ouha, chvíli se nehýbej!" zvolal Sir George, odstranil hák z manžety a ukryl jej pod polštář na křesle, dokud kouzlo nezmizelo. "Co tím myslíš, když říkáš, že ses naučil pět zaklínadel? Dal jsem ti jenom dějepisné knihy a knihy o obecné teorii magie. V těch knihách nemohla být žádná skutečná kouzla."
"Ale byla tam..., v černé knize se zaklínadly," trval na svém Thelvyn.
"Jaká kniha se zaklínadly?" zeptal se Sir George. "Nikdy jsem neměl zvláštní kouzelnou knihu, proto jsem si jistý, že nemohla být mezi knihami, které jsem ti dal. Nemůžeš jen tak sebrat něčí kouzelnou knihu a začít ji používat."
"Nikdy jsem neslyšela o někom, kdo by se sám dokázal učit kouzlům," dodala Solveig.
"Dobrá, mohou nastat jisté mimořádné situace, například když jednotlivec nebo jeho národ mají vrozené sklony k užívání magie," řekl Sir George. Vypadal velmi zamyšleně. Zdálo se, že ztratil veškerou chuť o tom dál mluvit. Thelvyn jej chvíli pozoroval. Tušil, že Sir George asi přemýšlí o tom, odkud se vzala kniha kouzel.
"Ať už se to Thelvynova národa týká, nebo ne, hlavním problémem jsou nyní draci," řekl Korinn. "Napadá tě, z jakého důvodu útočí?"
Sir George zavrtěl hlavou. "Je to příliš složité, abych to mohl uhodnout. Abych řekl pravdu, jsem zvědav, jestli se to někdy dozvíme. Pokud se ukáže, že se toho účastní jen rudí a černí draci, pak nejsem příliš znepokojen. Mohou se škorpit buď mezi sebou, nebo se skřety či šotky o poklady ze starodávných osad trpaslíků v horách, i když většinou jsou ta místa opuštěná nebo zapomenutá. Nebo by jen mohli být v honbě za zrádcem, který se jim úplně vymkl z rukou a začal si dělat, co chtěl. Zrádci jsou stejně šílení."
Všiml si, že Thelvyn se zdá být plný otázek. "Chlapče, draci jsou velmi hrdý národ a jejich hrdost, stejně jako jejich oddanost Nesmrtelnému, kterého ostatní znají jen pod jménem Mocný, je spojuje jako rasu a národ. V rámci většího Národa draků existují Skrytá království draků, ve kterých si draci podobného druhu navzájem slibují věrnost pod zvlášť moudrým a schopným vůdcem, aby si zajistili blahobyt a ochranu. Dokonce ani rudí, zelení a černí draci, kteří dokáží způsobit pořádný zmatek, se obvykle neopováží porušit dračí zákon."
"Ale vždycky se objeví zrádci - násilní, chamtiví draci, tak omámení vlastní pýchou, že usilují o to, udělat ze sebe krále, nebo dokonce Nesmrtelné," pokračoval Sir George. "Tihle odpadlíci si podmaňují menší draky, obyčejně stejně zlé a pomatené jako oni sami, kteří je podporují. Ale pokud zrádce začne útočit na draky, kteří patří do jednoho ze Skrytých království, pak se ostatní draci spojí a zničí zrádce i jeho přívržence."
"Může dojít k situaci, kdy Království draků vyhlásí válku jiným národům?" zeptal se Korinn.
"Jen v sebeobraně nebo jako odplatu za zvláště strašný čin, který byl na nich spáchán," řekl Sir George. "Jediné, co mě napadá, je, že flaemští čarodějové možná udělali něco, co draky vyprovokovalo, něco, o čem se ještě příliš mnoho neví. Jsou velmi domýšliví a jejich zášť k Alfatinským je dokáže tak zaslepit, že mohou provést něco hrozně hloupého, například zkusit chytit draka, aby jej využili v boji proti nepříteli. Mohl bych si být situací víc jistý, kdybych věděl, kterých druhů draků se to týká."
"Máš na mysli zlaté draky?" zeptala se Solveig.
Sir George pomalu přikývl. "Jestli se nájezdů účastní zlatí draci, pak by to znamenalo jedině válku."

Kapitola 3

JESTLIŽE SE VESNIČANÉ, KTEŘÍ O DRACÍCH věděli, snažili přesvědčit sami sebe, že se Sir George mýlí, příštího rána dostali zprávu, proti které se jen stěží dalo něco namítat. Před polednem vjela do Graezu kompanie vlastních vojáků vévody Aalbana pod vedením mladého kapitána, který byl vysoký, pohledný a velmi podléhal dojmu, že má co do činění se skupinou hloupých venkovanů.

Thelvyn právě něco obstarával pro kováře a viděl příjezd posádky. Pobavilo ho to a také mu to přineslo zadostiučinění. Jestliže se Flaemové dokázali jeden k druhému chovat pyšně a povýšeně pro sebemenší záminku, pak si představte přístup jedné malé hraniční osady k obyvatelstvu poněkud novější a menší hraniční osady. Nejzajímavějším shledal Thelvyn to, že flaemská hierarchie byla tak vžitá, že starosta a jeho přátelé podle všeho vojáky uznávali, a dokonce je přijali jako své nadřízené.
Kapitán vévodovy posádky měl jen málo co říct a nic z toho nebylo příliš uklidňující. Hordy rudých draků napadaly osady, farmy a doly na vzdálené severovýchodní hranici. Pronásledovaly také kočovníky v Ethengaru. Ještě to nevypadalo jako otevřená válka, protože draci mohli velmi snadno napáchat mnohem více škody, proto byly jejich útoky dosud považovány za náhodné události. Navzdory očekávání vesničanů kapitánova posádka neměla nařízeno zůstat a posílit místní jednotku. Vojáků bylo zapotřebí na severovýchodě, kde byl další dračí nájezd očekáván nejdřív. Všichni obyvatelé byli vybízeni k opatrnosti. Vesnice, farmy a doly se měly vyvarovat toho, aby k sobě přitáhly pozornost, a proto dostaly radu nezapalovat v noci velké ohně a okna opatřit okenicemi. Všichni, kdo tudy budou cestovat, měli co nejrychleji procházet nechráněným územím a být opatrní při rozdělávání ohně. To vyhlásil vévoda Aalban, který si byl jistý, že nastalou situaci dokáže zvládnout.
Když o tom Thelvyn pověděl Siru Georgovi, vypadalo to, že všechny novinky rytíře pobavily. "Skoro tak, jak jsem předpovídal. Vévoda Aalban ví, že si s draky nedokáže poradit, ale zároveň nechce uznat, že arcivévoda je mocnější. Jediný způsob, jak se může s touhle ‚náhodnou událostí' vypořádat, je, že to samo od sebe skončí."
"Tomu nerozumím," namítl Thelvyn. "Proč má vévoda Aalban strach z arcivévody? Cožpak mu není povinen naprostou věrností?"
"Přemýšlíš způsobem, kterým se řídí většina království," řekl mu Sir George. Seděl ve svém oblíbeném křesle v pracovně, dívaje se na láhev třešňového likéru - nepopíjel jej, jen hleděl na neotevřenou láhev. "Takhle to chodí mezi Flaemy, alespoň jak jsem byl schopen doposud vypozorovat, a nejsem si úplně jistý, že oni sami se v tom vyznají lépe. Vláda je tu obvykle záležitostí rovnováhy mezi králem a ohňovými čaroději," vysvětloval Sir George.
"Flaemové putovali stovky let po velmi podivných místech, než přišli do tohoto kraje. Během té doby cestovali ve velkých skupinách pod vedením mužů, kterým říkali vévodové, ovšem ve smyslu pradávného výkladu toho slova, kdy vévoda byl válečný vůdce nebo velký kapitán, ne šlechtic. V době putování nebylo dost dobře možné, aby zachovali skutečné království, a domnívám se, že pohromadě je držela jen jejich nesmírná nenávist k Alfatinským a jejich touha najít a porazit svého dávného nepřítele. Ale předpokládám, že o tom už víš."
"Učili mě to ve škole," souhlasil Thelvyn. "Flaemové a Alfatinští vedli mezi sebou velkou válku, tak velkou, že zničila jejich vlastní svět. Ti, kteří přežili, uprchli po cestách do jiných zemí. Alfatinští dorazili jako první, před patnácti stoletími, a na východě vybudovali velkou říši, zatímco Flaemové sem přišli před pouhými sty lety. Nyní, když objevili svého dávného nepřítele, zůstanou tady, dokud nebudou dost silní, aby mohli znovu rozpoutat válku, a je možné, že během ní zničí stejným způsobem i tento svět."
"To bude trvat dlouho, velmi dlouho, než budou Flaemové schopni opět bojovat s Alfatií..., jestli k tomu vůbec dojde," řekla Solveig Bělozlatá. "Říše Alfatinských se vyrovná Thyatisu, zatímco Flaemové jsou dosud jen malá, venkovská, zbídačená horda pobudů."
"Nejpravděpodobnější je, že Alfatinští sami najdou a rozdrtí Flaemy dřív, než ti naberou dost sil," dodal Sir George. "Z jednoho prostého důvodu - i když po tom sebevíc touží, Flaemové sami příliš nepřispívají ke svému plánu na vybudování vlastního mocného království. Od doby putování jsou vévodové jejich jedinými vůdci, ale ti si nechtějí připustit, že se všechno změnilo. Každý z nich by chtěl být králem a nechce dovolit, aby se jím stal někdo jiný. A tak místo skutečného krále vymysleli titul arcivévody jako formálního vládce říše, který ale jinak nemá velkou moc a nevlastní žádná území. Ve skutečnosti nemá většinou téměř žádnou pravomoc. V případě ohrožení bude uznána jeho autorita jako velitele všech flaemských vévodství, včetně elfských území na jihu. Ale arcivévoda má jen tolik ozbrojené síly a moci, kolik mu poskytnou vévodové, a ti by si ji samozřejmě raději podrželi pouze pro sebe."
"Ale dračí nájezdy by to mohly změnit," namítl Thelvyn.
"Ano, přesně tak," souhlasil Sir George. "Severní vévodové budou potřebovat vojáky vévodů z jihu na doplnění své vlastní armády, aby mohli bojovat s draky. A když víš, jak neradi si severní vévodové nechávají poroučet, jistě si dokážeš představit, jak se asi budou chovat ti z jihu, kteří nejsou ohroženi bezprostředně. A v tom všem zmatku jsou tu ohňoví čarodějové, kteří mají dobrý důvod podporovat arcivévodu. Především vidí silně sjednocené království jako nejlepší způsob znovu vystavět minulou sílu svého národa tak, aby mohli obnovit válku s Alfatinskými. Mají také větší šanci získat pro sebe část arcivévodovy moci, protože pevně věří, že jedině oni jsou právoplatnými vládci flaemského lidu. Už byli trochu úspěšní, když se dříve snažili ovládnout vévody. Ale mají příliš mnoho politických nepřátel na to, aby se pokusili je porazit, a vévodové mají zase dost zkušeností, aby svůj majetek a moc udrželi."
"A ať se s draky pokusí vypořádat kdokoliv, bude čaroděje potřebovat," dodal Korinn.
"Přesně tak, a arcivévoda má teď tu výhodu, že čarodějové byli vždycky jeho spojenci," pokračoval Sir George. "Dejte na moje slova. Teď jsou na tahu čarodějové. Zbývá jen odhalit, jak se chtějí zachovat. Mohou se pokusit získat více moci pro arcivévodu a tím pádem i pro sebe. Nebo by také mohli v klidu vyčkávat, až se situace zhorší a vévodové budou vyděšení a zkroušení natolik, že poskytnou arcivévodovi moc, kterou pak nebude snadné získat zpátky."
Když nic jiného, Thelvyn alespoň začal trochu rozumět politice. Byl to podle něj vychytralý způsob, jak s někým jednat nečestně nebo něco ukrást a neporušit přitom zákon. Dalo se říci, že politice porozuměl opravdu dobře.
Jak míjely dny a týdny, situace se jen zhoršovala. Do království pronikaly stále hlouběji přesnější zprávy o dračích útocích. Tyto zprávy ale měly být spíše uklidňující a ti rozvážnější a praktičtější, mezi které patřil i Sir George, je tak ve skutečnosti také přijímali. Ztráty na životech byly velmi malé, protože draci napadali své oběti po svém, se spoustou rámusu a ohně, ale jejich útok byl vždycky dost pomalý, takže lidé měli možnost uprchnout. Škody, které draci

napáchali, byly někdy nevelké, zatímco jindy přivodili osadě naprostou zkázu. Ale jestli jsou žádné zprávy opravdu dobré zprávy, pak mnoho lidí pokládalo jakékoliv zvěsti týkající se draků za poplašné.
Vliv draků a panika, kterou způsobili, se rozšířily ve velké části říše, částečně díky zprávám o jejich příchodu a částečně proto, že se draci sami, jak se zdálo, snažili rozsévat strach. Brzy bylo draky vidět, jak létají po jednom nebo ve dvojici, snad jako vyzvědači nebo hlídky, v téměř každé části Vysočiny. Na hranici byli dračí zvědové zpozorováni na obloze nad vesnicí jednou nebo dvakrát za týden. Flaemští osadníci se začali připravovat na nejhorší. Starosta a mág Eddan dokonce převzali plán Sira George na přípravu skrytých zásobáren v horách hned, jak se přesvědčili o tom, že to byl jejich vlastní nápad.
Netrvalo dlouho a splnila se poslední předpověď Sira George. Sotva tři týdny po prvním varování dorazila z jihu skupina zkušených ohňových čarodějů, která vedla vojenský oddíl. Prohlásili, že byli arcivévodou a představenými svého vlastního řádu vysláni ze samotného Braejru, aby pátrali po dracích. Nejdřív to bylo poněkud překvapující, protože se zdálo, že se dali špatným směrem, když cestovali z Braejru na severovýchod do knížectví vévody Aalbana. A Graez byl odlehlou vesnicí, nejvzdálenější kout na hranici od míst skutečných útoků.
Ale čarodějové vysvětlili, že vlastně postupují podle nejlepší metody, když sledují linii hor, které obklopují panství vévody Aalbana, a přecházejí přes vrchol hranice, nakonec tak dosahujíce oblasti, kde dochází k útokům. Když postupují takto, vysvětlovali, je nepravděpodobné, že by jim něco uniklo. Mezi vesničany se ale všeobecně věřilo, že se vznešení flaemští čarodějové buď vymlouvali, nebo byli příliš tvrdohlaví a nepraktičtí, když bylo zapotřebí něco rychle vyřešit.
Čarodějové a jejich strážci strávili noc ve vesnici za doprovodu hlasitých stížností na nepohodlí téhle divočiny a na to, jak nešťastný je vždycky úděl čarodějů. Jejich chování pochopitelně nevzbuzovalo mnoho důvěry v jejich schopnost vypořádat se s draky. Co se Thelvyna týkalo, byl rád, že se nikdo nezmínil o něm, jeho matce a podivných okolnostech, za kterých se tu před mnoha lety objevil. Nemohl se ubránit jistému pocitu viny, podezření, že je za to všechno nějak zodpovědný.
Samozřejmě si nepřál, aby čarodějové zjistili, že je možná potomkem neznámého národa, který byl pradávným nepřítelem draků. Byl dost rozumný na to, aby připustil, že je pouhým kovářským učněm a touží se stát kouzelníkem a nemá ani ponětí o tom, jak se bojuje s draky. Lehce si dovedl představit, jak by byl předhozen drakům nervózními ohňovými čaroději v naději, že pak draci sami odtáhnou. Ale příští den pokračovali čarodějové v cestě divočinou. Draci se vždy po několika dnech znovu objevovali, ale neútočili. Léto přecházelo do podzimu, který vždycky na Vysočině nastával brzy, a život ve vesnici se vrátil do normálních kolejí.
Pak jednou večer oznámil Sir George Thelvynovi, že brzy společně se Solveig a Korinnem odjede. Thelvyn by se rád zeptal, kam pojedou a co chtějí podniknout, protože pro obchodníky to bylo neobvyklé vydat se na cestu začátkem podzimu a do jara se nevrátit. V poslední době přemýšlel o tom, že už je dost starý na to, aby si se starým rytířem otevřeně promluvil. Ale připadalo mu to jako zrada nevyslovené důvěry mezi nimi a rozhodl se, že ještě nepřišel ten správný čas. Až se Sir George na jaře vrátí, všechno se úplně změní, protože on už bude plnoletý.
"Tvoje studium pokračuje dobře?" zeptal se ho Sir George jednou odpoledne, když si vyšli na krátkou procházku do lesa.
"Myslím, že ano," odpověděl Thelvyn. "Víte, je to legrační. Když jsem chodil do školy, stálo mě to hodně úsilí a trvalo dlouho, než jsem se naučil něco nového. Můj způsob vidění mi stále ztěžuje čtení z knih. Ale teď se posadím a chvíli čtu a náhle zjišťuji, že jsem se za hodinu naučil víc než dřív za celý týden."
"Možná je snazší učit se něco, o čem víš, proč se to učíš."
"Hm, to mě nenapadlo, jen se mi zdálo, že si myslíte, že mi to bude užitečné," připustil Thelvyn.
"Vypadá to, že moje teorie se nepotvrdila," řekl Sir George pobaveně. "A co magie? Stále se učíš kouzla?"
"Ano, daří se mi to. A je to také velmi zajímavé. Vždycky jsem si myslel, že kouzlit znamená jen učit se zpaměti zaklínadla a osvojit si je. Ale je to mnohem snadnější, když pochopíte kouzla tak, že se učíte historii a teorii magie. Začínám věřit, že všechno v životě vzniklo z nějakého důvodu a že každá věc je nějakým způsobem spojena se všemi ostatními. Nejdřív to vypadalo hrozně složitě, ale pomáhá to pochopit spoustu věcí."
"Je dobré to vědět," řekl Sir George, když se těšil pohledem na stromy kolem. "Mám pro tebe v plánu jinou práci, až se na jaře vrátím, a potřebuji, abys byl připraven. Nemrzí mě, že tě v kovárně nechám o něco déle, protože tak získáš čas na studium, čas, který bys v budoucnu jen těžko hledal."
"Opravdu se snažím být trpělivý," řekl Thelvyn a doufal, že to neznělo, jako kdyby si stěžoval. "Vy se tedy opravdu nevrátíte domů dřív než na jaře?"
"Ne. Je to nezajímavý a nepříjemný obchod a kromě toho dlouhá cesta," vysvětloval rytíř. "Celá vzdálenost do Thyatisu a zpět. Přivést Solveig zase domů není nikdy snadné."
Thelvyn byl překvapen. "Myslel jsem, že Solveig pochází ze Severní říše. Ale je pravda, že někdy jedná a mluví jako obyvatelka Thyatisu."
"Nevěděl jsem, že jsi se už setkal s tolika lidmi z Thyatisu, abys to mohl poznat," řekl Sir George. "Solveig má stejný problém jako ty, svým způsobem. Samozřejmě že pochází ze Severní říše. Narodila se tam. Ale dostala se do Thyatisu, když byla ještě malá. Ve skutečnosti jako otrok.
"Otrok?"
"Do značné míry ano," řekl Sir George. "Záležitosti se v Severní říši řeší velmi nezvyklým způsobem. Pokud Solveig sama zná pravdu, nechává si ji pro sebe. Její rodina nebo kmen byly pravděpodobně povražděny nepřáteli, ale ji, vzhledem k jejímu věku, ušetřili a pak ji prodali v Thyatisu do otroctví. Nebo byla možná unesena nepřáteli své rodiny jako akt pomsty nebo provokace. Také ji mohl tajně prodat její kmen, protože byla příčinou nějakých potíží, snad proto, že byla žena a měla se stát dědičkou nebo pocházela z nelegitimního svazku nebo byla z nějakého důvodu

nepohodlným dědicem. Není dokonce vyloučeno, že ji její kmen sám tajně prodal jen proto, aby mohl později falešně obvinit z únosu a vraždy jiný kmen. O takových věcech se nejen ví, ale jsou dokonce dost běžné."
"Nedokážu si Solveig představit jako otrokyni," podotkl Thelvyn.
"Tou také nikdy nebyla, ne v pravém slova smyslu. Koupila ji a později adoptovala velmi bohatá a vlivná rodina, ve které byli dva synové, ale žádná dcera. Vzhled znamená ve společenských kruzích v Thyatisu všechno, každá mocná rodina musí mít alespoň jednu dceru, která je nesmírně krásná, aby ji mohla ukazovat ve společnosti. Vlastně jsem nikdy nepřišel na to, co dělají s těmi ošklivými. Solveig byla koupena s určitým záměrem, jako elegantní dům nebo nový kočár, více než hračka, ale méně než skutečná dcera."
Thelvyn dokázal takovou situaci pochopit. Ušetřili její život, protože se jim hodila, zatímco on nebyl vhod nikomu.
"Ovšem Solveig sama zkomplikovala situaci," pokračoval Sir George. "Dál rostla. Zůstala dívkou omračující krásy, ale byla mnohem vyšší, než bylo žádoucí. Kromě toho si zachovala srdce válečníka ze severu. V Thyatisu se učila umění boje v gladiátorském výcviku, což je jeden z důvodů, proč je nejlepší. Samozřejmě ale nikdy jako gladiátor nebojovala, protože by to pro její rodinu bylo zničující ponížení."
"Chtěla se opravdu stát gladiátorem?" zeptal se Thelvyn, vzpomínaje na historky, které o tom slyšel.
"Ne, je to hrozný život," řekl Sir George. "Chtěla jen nejlepší výcvik. Doufám, že se mi brzy podaří ji přesvědčit, aby tě trénovala v obtížnějším použití zbraní. A přece se ti podařilo získat v tomto směru její částečný respekt, protože jsi ji dokázal odzbrojit."
"Byl jsem ve výhodě," přiznal Thelvyn. "Můžu vidět ve tmě."
"Možná, ale její výhodou byla zkušenost a kromě toho jsi používal pouze vycházkovou hůl. Nepodceňuj své schopnosti, chlapče. Máš vlastnosti velkého bojovníka. Jen doufám, že se s tím nespokojíš, protože máš předpoklady i pro mnoho dalších věcí."
Thelvyn pocítil nutkání přít se o to tvrzení, ale změnil své mínění a neřekl nic. Život ve vesnici způsobil, že se cítil poněkud zbytečný, ne proto, že se neuplatnil v tolika věcech, ale proto, že flaemští osadníci způsobili, že se cítil nepotřebný. Bylo tolik věcí, u kterých mu odmítli, aby je třeba jen zkusil, a celou dobu vyvolávali zdání, že chyba je na jeho straně. Musel si připomínat, že to tak není a že je schopen dokázat víc, než si myslel. Sir George zřejmě věřil, že je velmi talentovaný. A když o tom přemýšlel, uvědomil si, že názory Sira George jsou ty, kterých si váží nejvíc.
A tak míjely dny a Thelvyn přes den pracoval u výhně a v noci četl své knihy. Kdykoliv našel příležitost, vykradl se ven, aby trávil čas se Sirem Georgem, Solveig a trpaslíkem. Léto se náhle změnilo v podzim obvyklým prudkým způsobem, když se z hor na severu přiřítila nečekaná studená bouře. Sluneční paprsky už nebyly tak hřejivé a chladný vítr se prohánět po lesích a barvil listy červenou a zlatou. Thelvyn si uvědomil, že Sir George a jeho společníci se brzy zase vydají na cestu a on zůstane ve vesnici sám a život bude jednotvárný a smutný, dokud se starý rytíř na jaře nevrátí.
Thelvyna tak zaměstnaly jeho vlastní myšlenky, že svět mohl být převrácen naruby pustošícími draky, a on by si toho sotva povšiml. Ale draci nezaplavili svět, ani Vysočinu, dokonce ani farmu či osadu ve vzdálenosti sta mil od vesničky Graez. Jednoho dne lidé přerušili přípravy na sklizeň a blížící se zimu, protože si náhle uvědomili, že už nejméně týden neviděli na obloze draka.
Také si uvědomili, že se již po mnoho dní neobjevila žádná zpráva o dračím útoku, a proto začali doufat, že nájezdy skončily. Možná že draci už byli celou záležitostí znuděni a uchýlili se někam, kde by mohli strávit zimu. Bylo to nesmírně uklidňující pomyšlení, protože všichni věděli, že nejlepší a ve skutečnosti téměř jediný způsob, jak se draků zbavit, byl, že se draci sami rozhodnou odejít.
Zůstala tu samozřejmě otázka, jestli draci budou ve svých výpadech na jaře nebo v létě příštího roku pokračovat. Dokonce ani Sir George se k tomu nemohl nijak vyjádřit, protože skutečně neměl ani potuchy o tom, proč draci vůbec začali útočit. Všechno, co mohl říct, bylo, že jen velmi výjimečné okolnosti mohly draky vést k takovému jednání. Během zimy se pravděpodobně nemohl tak závažný důvod jednoduše ztratit, což napovídalo, že draci nebudou příští rok v lepší náladě.
Ale pro sebe se Sir George rozhodl, že když se útoky budou příští rok opakovat, pak se asi bude muset do té záležitosti vložit a zkusí zjistit, co by v té věci mohl udělat. Thelvynovi připadalo, že i na Sira George je to velmi odvážné tvrzení, a nejvíc znepokojující bylo, že Solveig a Korinn jej, jak se zdálo, vzali za slovo.
Nevyhnutelně přišel den, kdy se Sir George a jeho společníci začali připravovat na odjezd. Thelvyn dělal, co mohl, aby jim pomohl s přípravami. Pospíchal se splněním svých povinností u výhně, aby jim mohl být po ruce. Téhož dne přišla z Aalbansfordu zpráva, že se skupina ohňových čarodějů, vyslaných prošetřit dračí útoky, vrátila a oznámila výsledky pátrání vojákům z vesnice, které potkala na cestě, když se vracela do Braejru.
Jejich závěry byly velmi jednoduché: draci jsou prozatím pryč, takže nejlepší asi bude prostě počkat, jestli se příští rok vrátí. Po dlouhém momentu překvapení to Sir George pečlivě zvážil a jeho pocity se ustálily někde mezi ohromením a nechutí. Thelvyn byl překvapen o něco méně. Tou dobou začínal Flaemům velmi dobře rozumět a věděl, že dávají přednost jednoduchému řešení.
"Nu, alespoň nyní mohu na chvíli odjet, aniž bych se o tebe celou dobu bál," řekl Sir George příštího rána, když se svými společníky čekal před domem. Každý z nich vedl dva soumary. "Jestli se draci vrátí dřív než já, doufám, že uděláš to, co je nejrozumnější."
"Neplést se jim do cesty?" zeptal se Thelvyn.
"Drž se od draků co nejdál," řekl mu starý rytíř. "Co se draků týká, záležitost s tvou matkou už může být dávno zapomenuta, ale také nemusí. Pamatuj si, že vypadáš stejně jako tvoje matka, a nějaký drak, který si tě náhodou dobře prohlédne, pozná, co jsi zač."
"Budu si to pamatovat," slíbil Thelvyn. "Jestli budou draci ohrožovat vesnici, je ve vašem domě něco, co bych se měl

pokusit zachránit nejdřív?"
"Kde jsou uloženy hlavní poklady, víš," řekl Sir George. "Ale nejdřív se postarej o sebe. Stejně jako draci, to lepší ve svém houfu držím v tajnosti."
Sir George neobratně nasedl na koně, maje jen jednu ruku na udržení rovnováhy, a Thelvyn mu podal lano, ke kterému byli přivázáni jeho soumaři. Solveig a Korinn se vyšvihli do sedel, když trpaslíka požádali, aby použil podpěrné třmeny zavěšené níž, než bylo u třmenů obvyklé, podobně jako u třmenů používaných rytíři ve zbroji. Trpaslíci málokdy jezdili na obyčejných koních, dávali spíš přednost malým, houževnatým poníkům, ale Korinn působil jako rozený jezdec, jakmile se jednou dostal do sedla.
"Na jaře nás vyhlížej," řekl mu Sir George. "Nemohu říct přesně, kdy se vrátím, ale doufám, že to bude brzy. Buď opatrný a nezapomeň na své knihy."
Pak Thelvyn ustoupil a sledoval, jak Sir George a jeho malá družina odjíždí v paprscích vycházejícího slunce, směřujíce k hlavní cestě, která vedla lesem do Aalbansfordu, pak směrem na jih, do srdce království, a dál. Víc než cokoliv jiného si přál, aby mohl jet s nimi. Přestože dobrodružství byla přesně tak nebezpečná a nepohodlná, jak je znal z vyprávění. Přestože Sir George nebyl víc než jen sešlý starý obchodník, nebo aspoň předstíral, že jím je, a nejvzrušující událostí jeho života bylo smlouvání ceny vlny. Cokoliv bylo lepší než zůstat v Graezu. Thelvyn si pomyslel, že nadcházející podzim a zima budou nejdelší, které kdy zažil. Jedinou útěchou mu bylo, že až bude příště ta malá, podivná skupinka odjíždět z města, on k ní bude patřit.

* * *

Thelvyn si pomyslel, že ještě nikdy neměl tak nádherné narozeniny. Byla to jen skromná oslava, ale znamenala, že je mu právě šestnáct let a konečně dosáhl plnoletosti. Dal Ferstaan dal všem svým pomocníkům ten den volno na počest té slavné události. Ne že by volný den tolik znamenal, protože první sníh uzavřel stezky a z dolů nepřicházela žádná nová ruda. Bez pravidelného přísunu rudy to byla jen otázka času, kdy bude kovárna na zimu uzavřena. Ještě přijde mnoho dní bez práce, ale většinou bez příčiny k oslavě.
K oslavě se připojil i Celmar Ferstaan, který byl z celé vesnice nejlepším Thelvynovým přítelem. Mila Ferstaanová, Celmarova matka, připravila k té příležitosti zvlášť chutnou večeři, což bylo samo o sobě překvapivé. Mila byla jedním z nejzručnějších kovorytců ve vsi, ale nijak zvlášť dobrá kuchařka. Po hostině nechali kolovat láhev vynikajícího darokinského vína a připili na Thelvynovu budoucnost. Pak přišla ta část večera, na kterou všichni čekali, protože Dal Ferstaan vyndal malý váček s mincemi a položil jej na stůl před Thelvyna.
"Toto je plat za poslední rok služby, podle podmínek tvé učednické smlouvy," řekl kovář. "Od začátku jsem věděl, že si nepřeješ zůstat. Pracoval jsi dobře a doufám, že času stráveného v kovárně nelituješ. Předpokládám, že do budoucna už máš jiné plány."
"Mám," přisvědčil Thelvyn. "Nebo spíš pro mě byly připraveny, i když přesně nevím, čeho se týkají. Ale předpokládám, že ať už mi Sir George nabídne cokoliv, bude to život, který se mi bude zamlouvat."
"Všichni si to myslíme," souhlasil Dal Ferstaan. "A nakonec, abych dostál slibu, který jsem ti dal, když jsi sem poprvé přišel, dovoluji ti, aby sis koupil zpět svou smlouvu za jeden mosazný groš, což je víc, než jsem za ni zaplatil já. Zákonem daný zvyk tak bude dodržen a ty budeš volný a můžeš odejít, kam si jen budeš přát."
"Dlouho jsem čekal na to, až budu moci být sám sebou," přitakal Thelvyn.
"To je pravda," řekl kovář. "A bylo by to pro tvé vlastní dobro, protože obecní rada má pravomoc řídit tvůj život tak dlouho, dokud budeš vázán učednickou smlouvou."
Thelvyn zaplatil kováři mosazný groš, který si už dávno dal stranou právě pro tuhle příležitost a který si s sebou tenkrát v noci přinesl. Netušil, že smlouva dávala obecní radě pravomoc dál řídit jeho život, dokonce i když byl plnoletý. Takže vykoupení jeho smlouvy bylo mnohem důležitější než jeho šestnácté narozeniny. Dal Ferstaan mu pak odevzdal jeho smlouvu, která byla napsána na silném pergamenu, srolována a převázána černou stuhou.
"Nuže, tady ji máš," řekl kovář. "Můžeš zůstat, nebo odejít, záleží to na tobě. Budu ti platit učednickou mzdu za práci, kterou děláš, ale té už do jara mnoho nebude."
Thelvyn to rychle uvážil. "Myslím, že bych se měl přestěhovat do domu Sira George. Záleželo mu na tom, abych dál pokračoval ve studiu, a dlouhá zima pro to bude jako stvořená. Ale taky si myslím, že bych vám tu měl dál pomáhat, a jistí lidé ve vesnici si tak nebudou dělat starosti s tím, že jsem bez práce."
"Ano, jistě, existuje flaemský zákon, který zakazuje nezaměstnanost," řekl mistr Ferstaan a vypadal znepokojeně.
Thelvyna začínalo překvapovat, že už nebyl dávno uvržen do vězení následkem tolika flaemských zákonů.
Thelvyn byl nucen čekat šestnáct let, aby se mohl přestěhovat do domu Sira George, ale nechystal se udělat to hned první noc. Nebylo by to příliš zdvořilé, protože by to vypadalo, jako že se už nemůže dočkat, až se dostane z Ferstaanova domu. Přesto však Celmar vyskočil a trval na tom, že Thelvynovi hned pomůže s balením, a manželé Ferstaanovi nic nenamítali. Pakování netrvalo dlouho, protože převážnou část Thelvynova majetku představovala velká hromada knih, které mu půjčil Sir George. Ale oba tovaryši pomohli nanosit knihy na dvoukolák a Thelvyn byl za několik minut na cestě.
Uličky ve vesnici byly tou dobou tmavé a opuštěné, protože za posledních podzimních dnů nastávala noc brzy. Celmar trval na tom, že jej doprovodí a pomůže mu se zabydlet. Oba se cítili jako dvojice nezkušených zlodějů, kteří se snaží utéci se svou kořistí, když tlačili hlučný, nepoddajný vozík a snažili se nepřevrhnout jeho obsah do bláta.
Thelvyn byl přesvědčený, že dělají tolik rámusu, že by to mohlo přivolat místní posádku, zvláště když vzal v úvahu všechny nedávné těžkosti s draky. Ale nepotkali nikoho. Nikdo nevykoukl z okna ani ze dveří, aby se podíval, co se děje. A to bylo moc dobře, protože Thelvyn už měl dost všetečných Flaemů, kteří strkali nos do jeho záležitostí.

"Tak to konečně přišlo," řekl Celmar. "Vždycky jsem věděl, že jednoho dne odejdeš, ale to jednou se vždycky zdálo hrozně daleko. Teď je to tady."
"Ještě nikam neodjíždím," zdůraznil Thelvyn. "Ne v nejbližších týdnech nebo dokonce měsících. A víš přece, že neodjedu navždy. Pokud bude Sir George žít v této vesnici, předpokládám, že tu budu žít i já."
"Kolik je pravdy na tom, co se říká o Siru Georgovi?" zeptal se znenadání Celmar. "Je opravdu bývalý rytíř a obchodník, jak o sobě prohlašuje? Jestli o tom může někdo něco vědět, tak bys to měl být ty."
"Jsem si jistý, že kdysi byl rytířem," řekl Thelvyn. "Dosud má své staré brnění, udělané na míru, a znaky svého řádu a takové věci. A neviděl jsem žádný důkaz toho, že by nebyl obchodník, ani mi nikdy nevyprávěl o jiných dobrodružstvích než o těch, která může v divočině zažít kterýkoliv poutník. Možná je kupec, ale určitě neobchoduje s obyčejným zbožím. Jeho dům je plný podivných věcí a starodávných předmětů."
"Je mnoho lidí, kteří tvrdí, že je dobrodruh, on a jeho zvláštní společníci," řekl Celmar.
"Je toho víc, čím si nejsem jistý," trval na svém Thelvyn. "Sir George říká, že Solveig je jedním z nejlepších bojovníků široko daleko. Mohl bych klidně věřit tomu, že je dobrodruh. O Korinnovi vím jen tolik, že je trpaslík a že je mladý, rozvážný a chytrý. Říkají mu Medvědobijec."
"A tohle mají být tvoji přátelé?" zeptal se nedůvěřivě Celmar. "Připadají mi hodně divní."
"Celmare, já sám jsem zvláštní," připomněl mu Thelvyn. Celmar se zašklebil.
Došli k předním dveřím domu Sira George. Když byli uvnitř, Thelvyn si vybral jeden z pěti pokojů pro hosty - když Sir George budoval svůj domov, počítal do budoucna s častými návštěvníky - přinesl si tam oblečení a další osobní věci. Knihy uložil v pracovně, která se zdála být vhodným místem pro čtení. Byl to velký dům a osamělý, kde kromě něj nikdo nebyl, zvláště za dlouhé, tmavé zimy, ale řekl si, že si musí užít toho dobrodružství žít poprvé v životě úplně sám.
"Tak jsi tady," poznamenal Celmar, když stál u předních dveří, připravený k odchodu. "Jsi si jistý, že to zvládneš, když tu budeš docela sám?"
"Samozřejmě," přisvědčil Thelvyn. "Umím trochu vařit a postarám se o sebe. Často jsem to dělával pro Sira George i pro jeho společníky. Mám svou výplatu a vím, kde nakoupím všechno, co bych mohl potřebovat."
"Myslíš, že je to správné ubytovat se v domě, když tu Sir George není?"
"Jistě. Řekl mi, že bych to měl udělat. Pokud se nedotknu jeho spodního prádla a třešňového likéru, jsem tu vítán," zasmál se Thelvyn. "Děláš si zbytečné starosti, Celmare. Nebo se Sira George pořád bojíš?"
"Je to zkrátka takový velký, prázdný dům," odpověděl Celmar.
Thelvyn ještě chvíli stál v otevřených dveřích, zatímco Celmar pospíchal do noci a táhl dvojkolák zpátky do kovárny. Nejdřív si neuvědomil, že jeho přítel má o něj skutečně starost, ani to, že Celmarovi Sir George i jeho rozlehlý dům trochu nahánějí strach. Thelvyn a jeho přátelé vyrůstali společně a na rozdíl od názoru mnoha starších vesničanů byl pro ně i přes svůj záhadný původ jedním z nich. A přestože Flaemové byli vcelku velmi praktičtí a rozumní, bylo velmi snadné vzbudit jejich instinktivní nedůvěru k cizincům. Někdy přemýšlel o tom, jestli tenhle povahový rys nezískali během dlouhého Věku putování, patnáct století stěhování z místa na místo poté, co svou vlastní zem zničili v dávné občanské válce. Za tu dobu museli vidět mnoho zvláštních míst, lidí a tvorů.
A oni považovali jeho za podivného? Thelvyna to znepokojovalo mnohem víc než kdy dřív.
Náhle si uvědomil, že konečně zpřetrhal svá pouta s Flaemy a jejich chladnými, podezřívavými zákony a jejich úzkoprsými způsoby, svázanými tradicí. Nyní když dosáhl obojího, své plnoletosti i koupě učednické smlouvy, neměli už více možnost rozhodovat za něj nebo mu diktovat, jak má žít, jaké věci by měl znát, čeho by měl v životě dosáhnout. Svoboda pro něj byla úplně novou zkušeností a on ještě pořádně nevěděl, jak s ní naloží.
Thelvyn se chystal vejít do domu, když si všiml, že jej někdo pozoruje zpoza rohu domu na druhé straně ulice. Byla to vysoká postava. Když se podíval pozorněji, rozpoznal mága Eddana, který měl na sobě dlouhý černý plášť. Ačkoliv ji Thelvyn skrýval před všemi s výjimkou Sira George, jeho schopnost vidět v noci mu dobře posloužila. Čaroděj, věda, že byl zahlédnut a pravděpodobně i poznán, se rozhodl čelit problému a postoupil vpřed.
"Tak už měníš bydliště?" zeptal se mág Eddan prostě. "Čekal jsem, že to uděláš."
"Proto jste sem přišel?" zeptal se Thelvyn, který se odvážil mluvit stejným způsobem jako jeho učitel.
"Získal jsem dobrý výcvik v kouzlení a rychle poznám, když poblíž někdo užívá kouzla. Když jsem vycítil, že někdo ve vesnici se učí kouzlit, nemusel jsem dlouho zjišťovat, že jsi to byl ty."
"Je to tak," přiznal Thelvyn, záměrně nevyzpytatelně.
"Kdo tě učí?" zeptal se Eddan ostře. "Je to Sir George?"
"Studuji sám. Sir George mi dal knihy."
"Sám?" Mág Eddan se na chvíli zarazil, vypadal překvapeně a nejistě. "Zakázal jsem ti učit se kouzlit. Mám k tomu své důvody a hlavně mám na mysli tvůj vlastní prospěch. Trvám na tom, abys s tím přestal."
"Dnes jsem dosáhl plnoletosti," připomněl mu Thelvyn. "A vykoupil jsem svou učednickou smlouvu. Podle flaemského zákona jsem nyní volný a sám rozhoduji o svém životě."
"Ano, to je pravda," souhlasil mág Eddan, na chvíli se zamyslil a zvažoval situaci. Vypadal méně nepřátelsky. "Nu, možná je to tak lepší. Dokud jsi byl dítě, byla to moje povinnost chránit tě před nebezpečím. Rodič může dovolit dítěti, aby trochu riskovalo, když je to někdy při učení nezbytné, ale úloha poručníka je vymezená mnohem přesněji. Ale jak říkáš, rozhodování a zodpovědnost jsou nyní na tobě. Skutečně si uvědomuješ to riziko?"
"Věřím, že ano," prohlásil Thelvyn, zmatený tou náhlou změnou v čarodějově chování.
"A přesto shledáváš nebezpečí cenou, kterou stojí za to zaplatit," řekl čaroděj a pak přikývl. "Umím mít pochopení pro tvá přání a touhy. Ale buď velmi opatrný. A kdybys měl nějaký problém, přijď za mnou. Raději bych tě učil sám, než abych tě nechal dělat pokusy."
Mág Eddan se prudce otočil a odkráčel do noci. Thelvyn jej chvíli pozoroval a přemýšlel, na kolik může čaroději

důvěřovat. Pak zavřel dveře a šel si do pokoje vybalit věci. Pobavilo ho pomyšlení, že možná čaroděje vystrašil už před několika měsíci, když se důkladně ponořil do studia svých knih. Skutečně si uvědomoval riziko, které na sebe vzal, knihy to stále zdůrazňovaly. Když šlo o magii, i zrnko vědomostí mohlo být tou nejnebezpečnější věcí na světě.

Kapitola 4

BLÍŽÍCÍ SE JARO SE UKÁZALO BÝT ČASEM velkého očekávání. Pokud šlo o lidi žijící na severní hranici Vysočiny, jaro jim přineslo strach a nejistotu, protože nikdo nevěděl, jestli draci letos neobnoví své útoky a jestli přitom neproniknou hlouběji do království, rozsévajíce zkázu. Pokud šlo o Thelvyna, s jarem jen zesílila netrpělivost, s jakou očekával návrat Sira George a jeho společníků z jejich posledních cest. Pak snad konečně začne jeho vlastní život. Thelvyn si představoval, že jeho život bude snazší, až dosáhne plnoletosti, že Flaemové budou respektovat jeho právo i schopnost dělat svá vlastní rozhodnutí. Později si uvědomil, že na to měl přijít už dřív. Flaemové byli v podstatě hodný národ, a když je nezneklidňovalo podezření, potom se vždy snažili poskytnout pomoc, tedy alespoň v tom smyslu, jak to slovo sami chápali.

Lidé z vesnice si hned všimli, že se přestěhoval do domu Sira George, a vzápětí následovala novinka, že je a vždycky byl dědicem starého rytíře, což vyvolalo velké nadšení a zájem o Thelvyna a jeho vyhlídky. Také to vedlo k dohadům o skutečné velikosti majetku Sira George. Brzy byl považován za jednoho z nejbohatších mužů na Vysočině. Patřil mu největší a nejpohodlnější dům ve vesnici a objevila se pověst, že to bylo jediné místo, kde nacházel klid a samotu, dělal tajné plány nebo kam prchal před pozorností svých protivníků a nepřátel. Lidé začali říkat, že asi vlastní ohromné paláce daleko v Darokinu, kde žil dřív, nebo dokonce v Thyatisu, a že na těch místech pobývá po dlouhé měsíce své nepřítomnosti.

Uprostřed všech těch dohadů se objevil Thelvyn, který náhle zjistil, že z vesnického sirotka se stal dědicem velkého obchodního panství a jedním z nejbohatších sirotků na světě. Samozřejmě že nevěřil ani slovo z těch povídaček, věděl, že George Kirbey byl dobře zajištěný, a dokonce dosti zámožný, alespoň podle místních měřítek, ale nebyl obchodním magnátem. Přesto však Thelvyn najednou nemohl vyjít z domu, aniž by mu někdo nepředstavoval jednu z vesnických dívek coby výhodnou partii.

Samozřejmě že všechny flaemské předsudky zůstaly přísně v platnosti. Vesničané si nepřáli, aby se jejich vlastní dcery provdaly za cizince nejistého původu a rodu bez ohledu na to, kolik peněz zdědí, a tak jej představovali pouze dcerám svých přátel a sousedů. To, že se nesnažili oženit ho se svými vlastními dcerami, mohlo dokazovat, že skutečně měli na mysli jeho vlastní zájmy a nechtěli těžit z jeho velkého majetku. A tak se stalo, že v okamžení půlka vesnice nemluvila s druhou polovinou, ale to jim nezabránilo mluvit s Thelvynem.

Příchod jara poslal vesnici zpět do práce. Brzy začaly z dolů přicházet náklady rudy a uhlíři se vrátili do práce v lese. Dal Ferstaan požádal Thelvyna, jestli by mohl vypomoct v kovárně. Thelvyn to s chutí přijal. Dlouhou zimu strávil

ponořen v knihách, přičemž se mu teprve nedávno podařilo projít svazky, které mu Sir George nachystal, a další ho ještě čekaly. Byl přesvědčený, že když se na chvíli nedostane z toho velkého osamělého domu, pryč od všech knih, tak se asi zblázní.
Stejně začínal být příliš nervózní na to, aby mohl číst, svázán mezi netrpělivým očekáváním návratu Sira George a pozorností vesnice, jejíž obyvatelé se mu snažili dohazovat nevěsty. Kovárna se zdála být velmi dobrým místem, kde mohl strávit nějaký čas. Mohl tam přijít a bušit těžkými kladivy do kovu, dokud se necítil lépe.
Právě když dohady o Thelvynovi a Siru Georgovi dosáhly fantastických rozměrů, rytíř a jeho společníci přijeli zpět do vesnice s nadějí dlouho očekávaného a dobře zaslouženého odpočinku. Jedním z nejdůležitějších důvodů, proč se tu Sir George usadil, byl prostý mír a klid, který na hranici panoval, a stále stejní, nevzrušitelní flaemští osadníci. Už ty lidi nějaký čas znal a byl přesvědčený, že nejsou schopni jej překvapit. Ještě si vybaloval věci, když ve spěchu dorazil Thelvyn z kovárny.
"Sire Georgi, musíte mě odsud dostat dřív, než se zblázním!" zvolal Thelvyn bez pozdravení.
Zcela výjimečně nebyl rytíř schopen slov. "Cože?" zeptal se nevýmluvně. "Proč se trápíš kvůli zešílení?"
"Protože to musí být nakažlivé!" Thelvyn se posadil na okraj postele. "Po svých narozeninách jsem se sem přestěhoval, abych měl víc času na čtení. Začalo se povídat, že jsem váš dědic, a ty pověsti se lidem úplně vymkly z rukou. Teď každý říká, že jste opravdu mocný a pohádkově bohatý obchodník z daleké země a všichni se snaží oženit mě s dcerami těch ostatních."
"Ne s jejich vlastními dcerami?" zeptal se Sir George. Thelvyn na něj vrhl zamračený pohled. "Ne, myslím, že ne. I já jsem tady cizí, jak víš. To je zvláštní. Flaemové většinou nenávidí, když se s nimi takhle jedná, takže v tom musí být draci. Na skupinu lidí tak oddaných zničení svých nepřátel a toužících po vládě nad světem si nedokáží příliš dobře poradit v tísňové situaci. Takže ty už jsi nyní plnoletý. Předpokládám, že první věc, kterou je potřeba udělat, je dostat tě z té kovárny."
"V den svých narozenin jsem vykoupil svou smlouvu," objasnil Thelvyn. "Mistr Ferstaan dodržel slovo a prodal mi ji za jeden mosazný groš. Zatím má pro mě hodně práce, ale vím, že brzy bude potřebovat místo pro nového učedníka."
"To je aspoň začátek," řekl Sir George. "Proč neběžíš zpátky a neřekneš mistru Ferstaanovi, že od této chvíle mám pro tebe práci já. Ráno uvidíme, co s tím můžeme udělat."
Ostatní neměli tu noc náladu na nějaké povídání. Tiše seděli u stolu a později ve studovně, bylo to rozpoložení, v jakém se Solveig obvykle nacházela a do jakého stále upadal Korinn. Dokonce i Sir George seděl sám, ponořený do vlastních úvah, což u něj rozhodně nebylo obvyklé. Ale nepanovalo tu ani zdání zoufalství či obav, takže Thelvyn vycítil, že jsou prostě unaveni po dlouhé cestě. Udělal pro ně vše, co mohl, a byl ochoten počkat, až si odpočinou.
Avšak nevrátili se sami, i když Thelvyn u jejich příjezdu nebyl a nevěděl o novém hostu Sira George. Novým členem jejich spolku byl zvláštní mužíček, který byl představen jako mág Perrantin, přestože zjevně nebyl flaemského původu a nepatřil do společenství ohňových čarodějů. Navzdory Thelvynovým obavám se ani trochu nepodobal těm podezřívavým, samolibým flaemským kouzelníkům. Spíš byl velmi příjemný společník a od první chvíle spolu vycházeli dobře. Perrantin byl nevysoký a ničím pozoruhodný, vypadal spíš jako opatrný obchodník než jako mistr čaroděj, což o něm prohlašoval Sir George. Měl šedé vlasy a začínal plešatět, ale nebyl ani tak starý, ani tak kulaťoučký, jak se na první pohled zdálo. Znal Sira George už spoustu let, od té doby, kdy rytíř pobýval v Darokinu, i když si Thelvyn nemohl vybavit, že by někdy Sira George na severu navštívil.
Mág byl toho večera vlastně jediný z celé společnosti, kdo zůstal čilý jako rybička, protože s velkým zájmem procházel sbírkou nejroztodivnějších předmětů a zvláštností Sira George. Náhodou zahlédl malou skleněnou skříňku, zastrčenou v tmavém koutě místnosti, a upřeně se díval na široký náhrdelník z drahých kamenů položený uvnitř. "Jářku, tohle je nové!"
"Je legrační, že to říkáš," poznamenal Sir George. "Ve skutečnosti je to hodně staré."
"Alfatián, jedna z prvních dynastií, soudě podle kvality práce," pokračoval blaženě mág, nestaraje se o Sira George. Thelvyn tenhle kousek znal a vždycky ten šperk považoval za nevkusný, se špatně opracovanými kameny.
"Byl vytvořen pro jistého budoucího císaře, Demase Čtvrtého," vysvětloval starý rytíř. "Ten zvláštní tvar kamenů má svůj význam. Každý ze dvaačtyřiceti větších zelených kamenů obsahuje lék proti dvaačtyřiceti legendárním jedům, které Alfatinští používali pro úkladné vraždy. Byl velmi užitečný a Demase si brzy začal být jistý tím, že nemůže být otráven. Nakonec se jeho nepřátelé náhrdelníku zmocnili lstí a otrávili vodu v jeho koupeli, což byla jediná doba, kdy náhrdelník odkládal."
"Velmi chytré!" prohlásil Perrantin a zdálo se, že tak projevuje uznání. "Ale jak jsi k němu přišel ty?"
"Jeho následník vlastnil vylepšenou podobu, amulet proti jedu v podobě prstenu, který nemusel nikdy sundávat. Předpokládám, že ten druhý, který se stal přebytečný, byl darován nějakému barbarskému králi nebo náčelníkovi a nakonec skončil v rukou někoho z Ethengaru, kdo neměl ani ponětí, co získal. To jsem ostatně neměl ani já, než jsem ho pečlivě prohlédl."
"Vyzkoušel jsi ho?"
"Jistěže ne!" zvolal Sir George. "Nevěřím, že by po patnácti stoletích byly protijedy ještě účinné."
Perrantin vydal jakýsi slabý zvuk, který měl možná být znamením souhlasu. Thelvyn věděl, že Sir George vytvořil sbírku historických předmětů jako svého koníčka. Ale nikdy si nedokázal představit, že by starý rytíř a jeho přítel mohli být tak nadšeni tímto předmětem nebo že by sbírka, ve které byly podle Thelvyna jen cetky a zvláštní drobnosti, byla skutečně vzácná a cenná. Perrantin pokračoval ve své rychlé prohlídce, těkaje pohledem z jedné věci na druhou.
Konečně se mág vrátil ke své židli u ohně, očividně rozhodnut nechat další prohlídku na denní světlo. Thelvyn seděl u stolku s nápoji, a tak mohli ostatní obsadit židle a pohovku. Všiml si, že Perrantin se na něj dívá takovým pohledem, jako by byl dalším exemplářem ve sbírce zvláštností Sira George.

"Tak ty jsi mladý protežé George Kirbeyho," poznamenal mág.
"Nejsem si jist, jestli bych použil zrovna tohle slovo," řekl Thelvyn. Nebylo mu úplně jasné, co znamenalo, ale domyslel si to. "Vesničané měli vždycky své vlastní nápady, co je pro mě nejlepší, a nikdy by nedovolili, aby Sir George nade mnou získal kontrolu."
"Bylo mi řečeno, že se sám učíš kouzlům," pokračoval Perrantin energicky.
"Ano, je to tak," přiznal Thelvyn. "Když jsem mezi knihami, které mi dal Sir George, našel tu se zaklínadly, myslel jsem, že je to můj úkol."
"O nikom se nepředpokládá, že by byl schopen se sám učit z knihy kouzel," řekl mág a jeho obočí se svraštilo v zamyšlení. "Měl jsi nějaké potíže?"
"Ne, vlastně ne." Trochu zaváhal. "Mág Eddan si dělal starosti kvůli tomu, čím se zabývám. Nejdřív se mě snažil přimět, abych toho nechal, ale nakonec řekl, abych za ním přišel, kdybych měl nějaké problémy. Nikdy jsem jeho pomoc nepotřeboval a ani nemyslím, že bych měl chtít."
"Ne, mám na to stejný názor. Tihle čarodějové jsou podlézavá čeládka, dychtící po čemkoliv, z čeho by mohli těžit při obnovení jejich pradávného království." Mág se odmlčel a bystře Thelvyna pozoroval. "Rozumíš tomu, co děláš, nebo jen opakuješ zaklínadla?"
"Oh, čtu všechny knihy o magii," řekl Thelvyn.
Perrantin se obrátil na Sira George. "Celou tu dlouhou cestu jsi mě sem táhl jen proto, abych učil kouzlům chlapce, který nepotřebuje učitele? Co tedy ode mě očekáváš? Co mám pro něj udělat?"
Sir George pokrčil rameny. "Doufal jsem, že tvé pokyny by jej mohly rychleji vést ke zdokonalení. A s menším nebezpečím, pokud to tak mohu říci. Nemusím zdůrazňovat, že chlapci by jen prospělo, kdyby měl řádného učitele. Když jsem mu ty knihy dával, bylo mým záměrem seznámit jej s magií."
Perrantin povzdychl a pohlédl na Thelvyna. "Není pochyb o tom, že máš před sebou ještě pořádný kus práce. Je mi už jasné, že tvým hlavním zájmem není stát se kouzelníkem, ale to neznamená, že v tom nebudeš dobrý. Ani já se nepokládám za kouzelníka, ale magii ovládám velmi dobře a lidé o mně říkají, že jsem čaroděj. George říká, že jsi dychtivý po učení."
Thelvyn pokrčil rameny. "Rád bych dělal něco pořádného. Asi jsem mezi Flaemy už příliš dlouho."

* * *

Thelvyn vstal příštího rána velmi časně. Sir George neměl žádné služebnictvo a Thelvynovi dosud nebylo úplně jasné jeho postavení. Cítil potřebu odvděčit se nějak za poskytnuté přístřeší a ještě se nepovažoval za jednoho ze společníků Sira George. Nevěděl ani, jaká úloha mu bude ve skupině přisouzena, protože stále neměl přesnější představu o tom, co vlastně podnikají. Solveig a trpaslík byli očividně bojovníci, zatímco Perrantin byl čaroděj a dějepisec v jedné osobě. Tohle byly velmi užitečné role, ať už byli obchodníci s exotickým zbožím a starožitnostmi, kterými se zdáli být, nebo dobrodruzi, jak se o nich říkalo.
Sir George přišel ke stolu brzy a trpělivě čekal, až se objeví Solveig. Nemusel čekat dlouho. Když Solveig vstoupila do kuchyně, hned šla ke kamnům podívat se po nějakém toustu. Sir George pokynul Thelvynovi, aby se posadil ke stolu. Mladý nováček tak učinil a cítil, že se má něco stát.
"Víš, právě jsem vyprávěl Thelvynovi o tvém pozoruhodném válečnickém talentu," řekl rytíř, když se Solveig posadila naproti němu.
"Ano - vzrušující příběh," souhlasil Thelvyn a jeho hlas byl plný nadšení.
Solveig se zarazila a pomalu zvedla oči, upřeně hledíc na starého rytíře. Vypadala jako někdo, kdo vstal příliš časně, její dlouhé vlasy byly rozpletené a trochu rozcuchané. Měla na sobě jen těžkou řízu z bílé bavlny, která byla vytvořena pro někoho mnohem menšího, takže to vypadalo, jako by měla neobyčejně dlouhé nohy. Thelvyn si všiml, že její nohy jsou bílé jako břicho mrtvé ryby. Pleť dívek ze severu se na slunci nejspíš opalovala pomalu.
"Mysleli jsme, že bys byla vynikajícím učitelem pro Thelvyna, protože jste oba dost vysocí a silní," pokračoval Sir George.
Solveižin pohled ještě víc potemněl, Thelvyn skoro zapomněl, jak dobře tento typ pohledu ovládala. "Georgi, ty bys možná dokázal přemluvit i trpaslíka, aby si oholil vousy, a já jsem vždycky obdivovala tvůj talent. Ale znám také tvoje finty a právě teď se mi zdá, že se pokoušíš mě obalamutit. Nemám ani trochu zájem učit tohoto vysokého mladého muže bojovat."
"Chtěl jsem, aby měl toho nejlepšího učitele," zkoušel to dál Sir George. "Víš přece, že na to má talent."
"Ne, to nevím."
"Viděla jsi ho bojovat," připomněl jí Sir George. "Měl jsem na mysli okolnosti vašeho prvního setkání."
Solveig se zamračila. Thelvyn si vzpomněl, jak mu Sir George vyprávěl, že to na ni udělalo dojem. "No dobrá, je rychlý a bystrý a v boji neztrácí hlavu."
"A víš, že jsem nikdy neměl vlastního syna..."
"Aspoň podle toho, co říkáš ty," odsekla.
"Ale ten mládenec je můj dědic. Chci, aby byl připraven.
"Pak ho tedy uč bojovat sám," řekla rozhodně. "Býval jsi rytířem."
"Nu, možná to udělám!" prohlásil Sir George vzdorovitě.
"Ty?" řekla Solveig nedůvěřivě. "Na to nemáš dost trpělivosti. Dokonce ani nebojuješ normálním způsobem, teď když ses naučil používat ty vymyšlenosti, které si připevňuješ k háku na zápěstí."
"Budu ho učit tak, jak učili kdysi mě. Udělám z něj pořádného rytíře," řekl Sir George, škrábaje svým hákem po stole

jako kočka, která si brousí drápky. "Nedělej si starosti, dítě. Věděl jsem o boji všechno mnohem dřív, než ty jsi vůbec byla na světě."
Solveig na něj opět vrhla hněvivý pohled, očividně se jí nelíbilo, když ji někdo nazýval dítětem. "Dobrá tedy. Budu ho učit... Ale musí se to dělat pořádně. Očekáváš, že z něj bude čaroděj i válečník?"
"Ten mládenec má velké schopnosti a přeji si pro něj důkladný výcvik," řekl Sir George a udělal zoufalé gesto. "Dobře. Dovolím ti to zkusit. Ale jenom proto, že vím, jak jsi dobrá."
"Ano, naprosto správně," souhlasila Solveig domýšlivě.
Thelvyn seděl a nevěřícně hleděl před sebe. Solveig měla pravdu v jedné věci, Sir George by skutečně dokázal přesvědčit trpaslíka, aby si oholil vousy. Jeho výmluvnost byla obdivuhodná. Naštěstí pro rytíře bylo pro ni příliš brzy ráno na to, aby dbala svého vlastního varování. Sir George zřejmě věděl, že v takovou chvíli není v nejlepší formě, a načasoval svůj útok s vychytralostí divoké šelmy na lovu.
Hned po snídani Sir George prohlásil, že prvním úkolem je dát Thelvynovi pořádný meč. K Thelvynovu velkému překvapení jej Sir George zavedl zpátky k Dalu Ferstaanovi. Když o tom chvíli přemýšlel, uvědomil si, že by neměl být překvapený. Mistr kovář vypadal nesmírně potěšen, když dorazili do kovárny, jako někdo, kdo ukrývá zajímavé tajemství.
"Sir George se mnou loni na podzim mluvil o tvé blížící se plnoletosti," řekl. "Řekl mi, že pak odejdeš s ním, a požádal mě, abych pro tebe udělal ten nejlepší meč, který jen dokážu vykovat."
"Jsem vám vděčný za všechno, co jste udělal, Dale Ferstaane, když jste viděl, že mi nedovolili, abych chlapce vychovával sám," řekl Sir George upřímně.
"Dělal jsem, co jsem mohl," řekl mistr Ferstaan. Vybalil meč z látky, která jej chránila, a namířil jílec k Thelvynovi. "Sám bych nikdy takovou jemnou ocel nevyrobil. Kov jsem koupil od obchodníka na jihu. Pracoval jsem na něm celou zimu."
Thelvyn užasl nad zbraní. Přestože ostří bylo dlouhé, bylo skvěle vyváženo. Jílec byl masivní, vykovaný z kovového prutu a lehce ohnutý směrem dolů ve tvaru hrotu šípu. Jílec sám byl dost dlouhý, aby jej Thelvyn mohl snadno držet v obou rukách, ale ne tak dlouhý, aby se cítil neobratně, když jej bude držet jen v jedné. Kov byl jasný a zářivý jako vyleštěné stříbro. Na ostří byla z obou stran po celé délce vyryta podoba draka.
"Udělal jsem ostří širší, než je obvyklé," vysvětlil kovář po chvíli. "Věděl jsem, že při tvé výšce si mohu dovolit něco přidat na délce i váze meče. A samozřejmě také čas, který jsi strávil u měchů a výhně, způsobil, že jsi silnější než kdy dříve, takže dokážeš uzvednout i těžší meč."
"Je... nádherný," řekl překvapený Thelvyn.
Meč byl tak dlouhý, že jej Thelvyn nemohl nosit u pasu a musel jej mít připásaný na zádech. Vždycky si myslel, že když bude mít skutečný meč, bude se cítit jako dobrodruh, ale ke svému překvapení se s tím monstrózním ostřím na zádech cítil trochu nesvůj. Lidé z vesnice se k němu nikdy nechovali jinak než jako k dítěti, a to dosti nezajímavému dítěti. Když měl teď u sebe meč, připadal si jako domýšlivé dítě, které si hraje s něčím, s čím by si hrát nemělo.
Samozřejmě se nemohl učit bojovat s opravdovým mečem. Proto jej Sir George zavedl na pilu pro dvě malé desky, ze kterých budou vyřezány dva meče pro výcvik, a několik tenkých prken na výrobu jednoduchých štítů. Tohle nebyly neumělé hračky, přestože tak na první pohled vypadaly. Sir George nemyslel jen na Thelvynovu, ale i na Solveižinu značnou velikost a sílu a také na fakt, že na sebe budou útočit ze všech sil.
Sir George věděl, že by Thelvyna mohl naučit všechno, co by měl chlapec znát, protože skutečně býval rytířem. Ale měl na vyřizování mnoho jiných záležitostí po tu krátkou dobu, kterou hodlal strávit doma, a také vyhovovalo jeho záměrům, že Solveig a Thelvyn budou mít co dělat. A když se Solveig uvolila vést Thelvynův výcvik, pak se Korinn bude cítit povinen naučit chlapce pár věcí o trpasličím způsobu boje s krátkým mečem, sekyrou a palcátem.
"Předpokládám, že už nějaké zkušenosti se zbraněmi máš," řekl Sir George.
"Takové, které tu jsou obvyklé," odpověděl Thelvyn. "Učit se zacházet se zbraní je součástí školní výuky. Byl jsem lepší než všichni ostatní, ale nedovolili mi, abych se naučil víc než jen základy."
Náhle vzduchem zazněl výkřik. "Sire Georgi!"
Zastavil se, když uviděl ženu středního věku, která pospíchala přes ulici, aby se k nim připojila. "Sire Georgi, právě jsem slyšela, že jste se vrátil domů."
"Teprve včera večer," odpověděl Sir George. Bylo jasné, že si za nic na světě nemůže vzpomenout, s kým to vlastně mluví.
"A žijete tak sám v tom velikánském domě!"
"Ne úplně sám," poopravil ji Sir George a začal se cítit poněkud nepohodlně. Chystal se zdůraznit, že má v domě zrovna několik hostů.
"Když se budete cítit příliš osamělý, nezapomeňte, prosím, na vdovu Varsteelovou," řekla žena. "Je to báječná kuchařka a kromě toho má tři zdatné syny, i když není tak stará, aby nemohla mít ještě jednoho nebo dva chlapce. Však víte, kde bydlí, že ano."
"Zajisté. Děkuji vám." Sir George se kvapně otočil, vypadaje vylekaně a zaraženě. Po chvíli pohlédl na Thelvyna.
"Varoval jsi mě, že se tě vesničané snaží oženit s dcerami svých sousedů. Jak se zdá, teď obrátili svou pozornost ke mně. Život byl mnohem jednodušší, když mě považovali za drzého ničemu."
"Hodláte pozvat vdovu Varsteelovou?" zeptal se nevinně Thelvyn.
"S největší pravděpodobností ne!" zvolal Sir George.
"To je moc dobře. Začal jsem se bát o své pohádkové dědictví."

* * *

První lekce Thelvynova výcviku se konala hned ten den odpoledne. Začala po obědě a pokračovala až do večera. Navzdory tomu, jak se Solveig proti tomuto úkolu ráno bouřila, ujala se ho s trpělivostí a odhodláním, a ukázalo se, že je vynikající učitelkou. Protože si nepřála, aby se výcvik stal zábavou pro vesničany, trvala na tom, aby bojovali v nedalekém lese. Vybrala malou paseku a Korinn si našel místo k sezení na velkém kameni.
Netrvalo dlouho a Thelvyn se cítil zoufalý. Dokázal obstát tam, kde se mohl řídit svým instinktem nebo improvizovat a použít svou taktiku. V poctivém boji se ale Solveig nemohl vyrovnat. Přesto pro ni nebylo jednoduché jej porazit. Vzhledem ke svým zkušenostem a gladiátorskému výcviku dokázala v několika momentech odzbrojit průměrného bojovníka, ale Thelvyn byl skoro tak vysoký jako ona a stejně tak silný a rychlý. Ukázalo se, že nejtěžší je pro něj osvojit si běžné pohyby a taktiku, cvičení a postupy vojenského nebo gladiátorského výcviku. Když nadešel čas ukázat, co se naučil, začal podceňovat své schopnosti a ztrácet sebedůvěru.
"Odpočiňme si," řekla Solveig po hodině. Posadila se na jeden z kamenů, roztroušených kolem paseky.
"Doufám, že Perrantinovi se povede líp, až ze mě bude dělat čaroděje," řekl Thelvyn, zbavený odvahy. "Nevím, jestli tomuhle někdy přijdu na kloub."
"To je nesmysl," odpověděla Solveig přísně. "Opravdu si myslíš, že se všechno můžeš naučit za jedno odpoledne? Je to stejný výcvik, jakým jsem prošla i já, a ten trval měsíce.
"Nemám ten dojem, že bych na to měl měsíce," řekl Thelvyn.
"Netrap se kvůli tomu tolik," řekla mu Solveig. "Boj s mečem je v jedné věci podobný kouzlení: budeš to dělat tak dobře, nakolik jsi přesvědčený, že to dokážeš dělat dobře. Ti lidé v tobě opravdu vzbudili pocit, že nemůžeš nic udělat správně?"
Thelvyna překvapilo, když od ní slyšel taková slova, a také byl trochu na rozpacích. "Je to tak znát?"
"Možná bych to neměla říkat," řekla mu Solveig. "Přísnější učitel by řekl, že tě kazím. Ale za celý svůj život jsem se setkala jen s jedním člověkem, který ukázal tolik přirozeného talentu pro boj s mečem, jako mám já, a tím člověkem jsi ty."
Thelvyn to přijal bez komentáře a měl přitom na mysli, že je pravděpodobně jediný žák, kterého kdy měla.
Vzhledem k okolnostem Thelvyn doufal, že Sir George a jeho společníci se doma zdrží tak dlouho, aby měl dost času na svou výuku. Nebylo třeba, aby mu Solveig připomínala, že potřebuje mnoho týdnů, možná měsíců výcviku, aby se z něj stal zkušený bojovník. Thelvyn od začátku tušil, že to nebude dlouho trvat a skupina znovu odjede, a on si nebyl jistý, jestli pojede s nimi. Uměl si představit, že zase zůstane v Graezu, aby dohlížel na dům, s další hromadou knih, které má přečíst, a důrazným připomenutím, že si má opakovat zaklínadla a cvičit s mečem.
Nemýlil se v jedné věci. Něco se stalo, přesně tak, jak to očekával. Pouhé dva týdny po návratu Sira George se znovu objevili draci.
Ještě nepřišly zprávy o skutečných útocích, ale draci byli pravidelně pozorováni na severovýchodě Vysočiny, jak pomalu přelétávají nad farmami a vesnicemi, stejně jako před rokem. I když k žádným přepadením zatím nedošlo, nikdo nepochyboval, že první údery mohou přijít kdykoliv. A čím dříve k útokům dojde, tím je pravděpodobnější, že se draci dostanou až do Graezu, dřív než podzim jejich nájezdy ukončí. A tak vesničané na čas přerušili jarní práce, aby na skrytých místech v horách shromažďovali zásoby.
Thelvyn si všiml, že Sir George se zdá být vším značně znepokojený, ale nebyl vystrašený, ani popudlivý jako lidé z vesnice. Starý rytíř svolal své společníky do pracovny v ten den, kdy přišly zprávy o dracích. Vybral láhev svého nejlepšího třešňového likéru, Thelvyn ji otevřel a nechal kolovat. To už samo o sobě bylo zlověstné znamení, které všichni rozpoznali. Stávalo se to jen tehdy, když chtěl Sir George mluvit o nějaké velmi vážné záležitosti.
"Draci," řekl úsečně Sir George.
"Nu, Georgi, je přece tvým zvykem jít přímo k věci," řekl Perrantin, pozoruje svou sklenku, kterou pomalu otáčel v ruce. "Opravdu čekáš, že s nimi něco provedeme, nebo si jen stěžuješ?"
"A v tom je ta potíž," prohodila Solveig. "Každý si jen stěžuje na draky, ale nikdo v té věci nikdy nic neudělá."
"Oh, velmi zábavné," zvolal Sir George. "Abych řekl pravdu, začínám se klonit k názoru, že bychom se do toho měli vložit. To jediné, co Vysočinu chrání, je tlupa vévodů, kteří doufají, že draci sami odtáhnou, a ti bláznivý ohňoví čarodějové. V této místnosti je soustředěno víc rozumu než na celé Vysočině dohromady."
"To je pravda," souhlasil Perrantin. "Ale je tu taky pořádná spousta draků, a ty už nejsi žádný mladík. Máš aspoň nějakou představu o tom, co bychom s nimi měli provést?"
Sir George bezmocně zavrtěl hlavou. "Musel bych o tom vědět víc - kolik draků je v pohybu, jaké jsou jejich záměry a především proč vlastně jejich útoky vůbec začaly. Ale abych řekl pravdu, přemýšlel jsem o obchodu."
"Tak to už zní lépe," poznamenal Korinn, který ihned ožil.
"Vlastně jsem myslel na to, že bychom mohli spojit obchod s dalším obchodem," pokračoval starý rytíř. "O situaci víme tolik, že draci přicházejí dolů podél hor ze severovýchodu a napadají ethengarské kmeny ve vzdálených severních stepích předtím, než se přiblíží k odlehlým osadám na Vysočině. Pokud víme, draci mohli také útočit na osady podél Wendarského hřebene celou cestu vzhůru do Heldanských zemí a dál."
"Kdyby to tak bylo, určitě bychom se o tom doslechli, když jsme byli minulý podzim v Thyatisu nebo Skalní domovině," poznamenala Solveig. "Takovéhle zprávy se šíří rychle."
"Nejsem si tak jistý," prohlásil Sir George. "Je to hodně divoká země. V každém případě, hlavní věc je, že k útokům dochází podél hor. A Torkynský Vodopád je právě na začátku řady ohlášených útoků."
"Pokud ovšem Torkynský Vodopád ještě existuje," zapochyboval Perrantin. "Města gnómů již nějakou dobu upadají."
"Solveig, Korinn a já jsme tam byli asi před dvěma lety," řekl Sir George. "Bylo tam příliš živo na to, aby město tak rychle zaniklo. Ale myslel jsem i na to, že pokud byl Torkynský Vodopád vystaven útokům, gnómové se možná snaží

evakuovat město v tom krátkém čase, který mají mezi otevřením cest po zimě a návratem draků na jaře.
"Ale Torkynský Vodopád je jedno z největších podzemních měst gnómů," namítl Thelvyn. "Co draci zmůžou s městem uvnitř hory? Korinne, jak by na takový útok odpověděli trpaslíci?"
"Obvykle bychom jednoduše zavřeli bránu a zůstali uvnitř," odpověděl Korinn. "Osamělý drak nebo malá skupina by to brzy vzdala. Ale větší skupina draků by mohla být dost odhodlaná a útočit tak dlouho, dokud se nedostane dovnitř. Dokonce i potom s nimi trpaslíci mohou bojovat, protože draci jsou vzhledem k malému prostoru v nevýhodě."
"Tato situace je poněkud odlišná," řekl Sir George. "Torkynský Vodopád je mnohem zranitelnější, než gnómové tušili. Ohrožuje je velký počet draků a o gnómech se ví, že nejsou zvlášť dobrými bojovníky. Jejich obvyklá reakce na dlouhotrvající nájezdy je stáhnout se a uprchnout. Mají také sklon strávit příliš mnoho času tím, že se snaží přemístit své poklady a pak se musí dostat pryč jakýmkoliv způsobem, když se ocitnou v nebezpečí. Gnómové z Torkynského Vodopádu by mohli být vděční, kdyby se náhle objevil někdo, koho znají a komu důvěřují, aby jim pomohl dostat jejich poklady do bezpečí. To je jedna část obchodu, který jsem měl na mysli. A zároveň bychom se možná dozvěděli víc o dracích. A to je druhá část obchodu.
"Nu, pokud jde o mne, uvítal bych možnost podívat se zblízka na nějaký ten gnómský poklad, přestože ho budeme muset vrátit," poznamenal Perrantin. "Na kdy plánuješ odjezd?"
"Měli jsme odjet už před týdnem," řekl Sir George. "Vzhledem k situaci bych byl rád, kdybychom mohli odjet zítra. Doufám, že ještě není příliš pozdě na to, poohlédnout se po koni pro Thelvyna."
"Tvoje přání je naším rozkazem," řekla Solveig, když vstala. "Korinn a já si pospíšíme do stájí a podíváme se, co se dá dělat."
Thelvyn měl smíšené pocity. I když dychtivě čekal na svou první výpravu se Sirem Georgem, najednou si uvědomil, že má z draků větší strach, než by kdy pokládal za možné. Draci představovali po celý jeho život největší nebezpečí, ale vždycky zůstali jen vzdálenou hrozbou. Netušil, že se stanou součástí jeho prvního dobrodružství, a strach v něm bojoval se vzrušením.
Posbíral všechny skleničky s třešňovým likérem, protože chtěl vylít jejich obsah zpátky do láhve, až se Sir George nebude dívat. Solveig a Korinn se bez otálení vydali ke stájím, protože večer teprve začínal a bylo pravděpodobné, že ještě zastihnou stájníka, čekajícího na nějaké pozdní poutníky, kteří by mohli potřebovat čerstvé koně. Thelvyn pospíchal do svého pokoje, aby si sbalil věci.
Jako sirotek a chráněnec vesnice vlastnil jen málo oblečení, protože Flaemové měli sklon být zapomnětliví, co se dobročinnosti týkalo. Ale Sir George dbal vždy na to, aby měl celkem slušné šatstvo. Thelvyn si připravil tři košile a dva páry kalhot z pevné látky pro každodenní nošení. S botami to bylo něco docela jiného. Jako většina vesnických dětí byl zvyklý chodit bosky a nezamýšlel tento zvyk změnit, když dosáhl plnoletosti. Měl tedy jen jeden pár obnošených bot, které nosíval v zimě. Samozřejmě bylo vyloučeno, aby mu švec do rána udělal nové boty. Solveig měla naštěstí pár solidních jezdeckých bot, které nenosila a které byly náhodou jen o trošku větší.
Solveig mu přinesla kožené cestovní vaky a poradila mu, jak je nejlépe sbalit. Později našel Sira George, sedícího v pracovně a hluboce zamyšleného. Thelvyn by těžko vyjádřil proč, ale měl pocit, že draci dělají starému rytíři větší starosti, než dával najevo.
"Dlouho jsi čekal na tuhle chvíli," poznamenal Sir George.
"Myslím, že ano," souhlasil Thelvyn. "Jen jsem nepředpokládal, že to bude tak nebezpečné. Doufám, že vám nebudu na obtíž."
"Uděláme všechno pro to, abychom se nedostali do nesnází."
"Jste opravdu obchodník?" vyhrkl najednou Thelvyn.
"Obchodník?" zeptal se Sir George. "Zdá se to být příliš obyčejný popis práce, kterou děláme. Jsme obchodníci se starožitnostmi..., potulní rytíři pod korouhví dávné historie. Ale je to neobvyklé obchodování, které někdy vyžaduje neobvyklé schopnosti. To vysvětluje, proč se ho účastní někdo, jako jsou Solveig a Korinn."
"Pak tedy nejste hrstkou dobrodruhů?"
Sir George se zasmál. "Myslím, že to záleží na tom, jak se na věci díváš. Mohl bys říci, že spadáme do té nejisté oblasti mezi prostými obchodníky a obyčejnými dobrodruhy. Jsme profesionálové. Nejsi zklamaný, že ne?"
"Ne..., ani v nejmenším," řekl zamyšleně Thelvyn. "Je to uklidňující vědět, že jsem se přidal ke skupině dobrodruhů, kteří se zdají být dosti váženými profesionály."

Kapitola 5

NOVÉ RÁNO BYLO SVĚŽÍ, S PŘÍSLIBEM JASného, chladného dne. Thelvyn vstal ještě před východem slunce, vzrušený svým prvním dobrodružstvím a toužící být už na cestě. Oblékl se a byl připraven k odchodu dřív, než ostatní vstali z postele. Zatímco se jeho společníci chystali, připravil teplou snídani, a měl dokonce čas uklidit dům. Pak pomohl vynést jejich zavazadla. A protože nebyl zvyklý nosit boty, spadl na předních schodech.
Solveig a Sir George přivedli nejdřív soumary, aby na ně ostatní mohli naložit všechno potřebné, a potom se vrátili do stájí za domem, aby osedlali jezdecké koně. Většinu práce zastala Solveig, protože pro starého rytíře bylo obtížné zapínat řemeny jednou rukou. Sir George vypadal potěšeně, obavy z předcházející noci byly zapomenuty. Jako by dával přednost cestování před pohodlím domova. Solveig byla zamlklá a zdálo se, že se pohybuje trochu pomalu. Po ránu nikdy nebyla v nejlepší náladě. Objevil se Korinn a začal horlivě nakládat. Jako poslední se z domu vyhrnul Perrantin, mžouraje očima jako sova, která má kocovinu.
Sir George a Solveig vyvedli koně ze stájí. Thelvynův kůň byl docela obyčejný: tmavě hnědý, s velkýma černýma očima a poněkud neklidnýma ušima. Ale pro Thelvyna to bylo nádherné, ztepilé a silné zvíře, jistě jeden z nejvýjimečnějších koní, které kdy viděl.
"Je krásný," řekl Thelvyn, když uchopil otěže. "Jak se jmenuje?"
"Její jméno je Kadence," opravila ho ostře Solveig. Podala Korinnovi otěže Thelvynova koně a obrátila se zpátky ke stájím. Pak se ještě jednou otočila a pohlédla na Thelvyna. "Umíš zacházet s koňmi?"
"No, asi ne tak dobře, jak bych měl," přiznal Thelvyn. "Tady ve vsi moc koní není. Flaemští osadníci je příliš nepoužívají a nikdy nepokládali za nutné, aby ze mě byl zkušený jezdec."
Solveig začala vypadat znepokojeně. "Víš aspoň, jak se jezdí na koni?"
"Já..., vlastně jsem nikdy předtím na koni nejel," odpověděl zdráhavě Thelvyn. "Ale vím, jak se to dělá. Hodně jsem o tom četl, takže teorii ovládám."
"Proboha," řekl si pro sebe tiše Sir George. Obrátil se na mága Perrantina, který se se zavřenýma očima opíral o zeď. "Získal jsi přece nějakou zkušenost v lékařské magii. Co bys měl pro někoho, kdo má poprvé vsednout na koně?"
"Soucit," řekl Perrantin.
Thelvyn začínal mít pocit, že se dostal do opravdových potíží, a představoval si, jakou podobu asi budou mít. Sir George se vrátil do domu a přinesl starý, měkký ručník, který poskládal a položil přes sedlo. Solveig tohle řešení velmi pobavilo. Thelvyn vylezl do sedla, rozhodnutý zachránit svou poraněnou hrdost. Na začátečníka si vedl dobře. Jediným problémem bylo, že se Kadence, neklidně stříhající ušima, rozhodla, že s ním nechce mít nic společného. Nepodařilo se jí ho shodit, protože raději sám dobrovolně seskočil na zem.
"To je zvláštní," poznamenala Solveig. "Když jsem se na ní včera v noci projela, vůbec nic nenamítala."
"Nechte mě na ni chviličku promluvit," řekl Sir George, odváděje koně stranou. Vypadalo to, jako by spolu opravdu rozmlouvali. Thelvyn to pozorně sledoval, zvědavý, v čem spočívá tajemství správného zacházení s koňmi.
Ať už jí Sir George řekl cokoliv, Kadence se již dál proti svému novému jezdci nebouřila. Když Thelvyn znovu nasedl, zase zastříhala ušima a přes plece se na něj podívala, jako by se rozhodovala, co má udělat. Ostatní nasedli na své koně, každý popadl provaz, na kterém byl přivázán jeden soumar, a za několik okamžiků byli na cestě. Teď mohl Thelvyn začít objevovat rozdíl mezi teorií a praxí v jízdě na koni. Kadence celý problém zjednodušila tím, že ho prostě nebrala na vědomí, a následovala ostatní.
Když ujeli půl míle, Sir George poslal Solveig, aby zamkla přední dveře jeho domu, na které v tom zmatku zapomněli.

* * *

Thelvyn si vždycky myslel, že zeměpis Vysočiny ovládá docela dobře díky tomu, co se naučil ve škole a co zaslechl mezi poutníky. Zeměpis byl pro flaemské osadníky, kteří znali jména a polohu všech měst a vesnic v království, záležitostí hrdosti. Aalbansford byl hlavním městem na území, které náleželo vévodovi Aalbanovi a které bylo osídleno mezi prvními, když Flaemové přišli do této země. Proto to bylo jedno z nejdůležitějších měst na Vysočině.
Thelvyn jel většinou blízko středu skupiny vedle Perrantina a mág tak mohl každý den věnovat svému mladému studentovi spoustu hodin důkladného a nepřerušovaného výcviku. Thelvyn neměl v plánu stát se čarodějem, protože čarodějové neměli kromě studování příliš mnoho času zabývat se něčím jiným, a Thelvyn postrádal touhu soustředit veškerou svou pozornost na magii. Ale kouzlení mu šlo vždycky dobře, učil se velmi rychle a mohl očekávat, že magii ovládne natolik, aby se mu stala užitečnou dovedností.
První den urazili celou cestu do Aalbansfordu, protože cestovali dost na lehko a rychle. Na Thelvyna zapůsobily míle farmářské půdy, kolem které projížděli, čerstvě zoraná pole ohraničená sítí kamenných zdí s řadami dobře opatrovaných ovocných stromů, které tu stály jako ochrana před jarními a podzimními větry.
Aalbansford byl třikrát nebo čtyřikrát tak velký jako Graez, takže byl dost rozlehlý na to, aby mohl být považován za skutečné město, ale mnohem menší, než Thelvyn od tak důležitého místa očekával. Nevěděl ještě, že většina farmářů má svůj domov na vlastní půdě a v noci nepřichází do města, jak to dělali lidé v Graezu. Toto byla civilizovanější země, mnohem méně vystavená nebezpečím přicházejícím z hor a lesů. Byl tu dokonce hrad, sídlo vévody Aalbana, zbudované na kopci nad městem. Dokonce i Thelvyn poznal, že k hradu má dost daleko. Byla to spíš jednoduchá pevnůstka z tmavého kamene, ale měla dvojici štíhlých věží, na jejichž vrcholech se v chladném nočním větru třepetaly praporce, a její okna zářila žlutým světlem.
Málo měst na Vysočině bylo větších než Aalbansford. V určitém slova smyslu byla celá Vysočina hraničním pásmem a

žádná její část nebyla starší než sto let. Bylo to tenkrát, když Flaemové poprvé vstoupili na toto území, houfy vyhnanců ze světa, který sami pomáhali zničit. Flaemové se nejdřív objevili v oblasti Braastaru, nejstaršího a dosud největšího města, ale brzy poté se vévodové, kteří vedli sedm skupin flaemských vyhnanců, vydali do divočiny, aby tu založili vlastní državy a města. Území, které náleželo Aalbanovi, se rozlohou příliš nelišilo od ostatních. Vyplňovalo prostor mezi horami na severozápadě Vysočiny a zatím tu vznikla jen tři skutečná města, pokud ovšem Graez mohl být považován za město, a asi dvacet malých vesnic.
Vysočina se rozrůstala pomalu, částečně i proto, že Flaemové byli odhodláni držet svou půdu pro sebe, a tak byl počet cizinců, kterým bylo povoleno se tu usadit, značně omezen. Thelvyn si to dříve neuvědomoval, ale teď začínal chápat, že postavení království v této zemi bylo dosud natolik nové a křehké, že nedávné dračí útoky mohly snadno všechno zničit.
Všechny obchody byly zavřené a zamčené, když za soumraku vjeli do města, ale v oknech domů to hřejivě svítilo. Vcelku byl Thelvyn přesvědčen, že lidé tu žijí podobně jako v jeho vlastní vesnici, i když jsou možná o něco bohatší. Sir George je tmavými ulicemi vedl do hostince, velké budovy se dvěma poschodími, mnoha okny a prostornými stájemi pro koně. Ostatní tohle místo dobře znali a hned vedli koně do stájí; Kadence bez váhání následovala ostatní. Jakmile vjeli na dvůr, Thelvyn se snažil seskočit, protože chtěl pomoci ostatním odsedlat koně a postarat se o ně. Ke svému velkému překvapení zjistil, že nohy jej odmítají poslouchat, a když nakonec udělal pár kroků, mohutně protestovaly. Nebylo to toho dne samozřejmě poprvé, kdy sesedl z koně. Po cestě třikrát zastavili, aby si koně mohli odpočinout, a s každým zastavením ho nohy bolely víc a víc. Když se mu nakonec podařilo dostat se ze sedla, ztěží mohl stát.
Nyní mu bylo úplně jasné, proč si všichni kvůli tomu dělali ráno takové starosti. Dopadlo to tak, že ten večer nemohl být nikomu užitečný. Jeho společníci mu pomohli do hostince, kde jej nechali sedět u stolu, než se postarali o koně. Hostinec byl velký a útulný, s jídelnou oddělenou od výčepu.
Thelvyn se v noci moc dobře nevyspal. Příštího rána se cítil ještě hůř. Jediný způsob, jak ho mohli znovu dostat do sedla, byl využít Perrantinovu kouzelnickou dovednost. Měl lektvar, kterým Thelvynovi opatrně natřel bedra, a tím znecitlivěl nervy vedoucí od pasu dolů. Ještě dodal, že nezmizí jenom bolest, ale zároveň všechno ostatní cítění. V tu chvíli to Thelvyn nepovažoval za nevýhodu.
Toho dne pokračovali na východ, k městečku Traagen, které leželo trochu mimo jejich trasu. Traagen bylo sídelní město na panství vévody Veerbyna a bylo podobně jako Aalbansford postaveno u řeky, přes kterou se klenul most. Další den jeli téměř přímo na sever, putovali kopcovitou, zalesněnou krajinou, která je rychle odváděla ze starší části říše zpátky k hranici.
Toho dne uviděli odpoledne první draky. Thelvyn je svýma bystrýma očima zpozoroval nejdřív. Byla to skupinka tří rudých draků, letících blízko sebe daleko na východě. Sir George je také uviděl, když mu Thelvyn řekl, kterým směrem se má dívat. Draci se k nim stále přibližovali, takže je brzy spatřili i ostatní. Sir George navrhl, aby zůstali schovaní v bezpečí lesa, protože draci viděli přinejmenším tak dobře jako Thelvyn.
Naštěstí byla tato odlehlá země hustě zalesněná, takže mohli pokračovat v jízdě, přestože se draci blížili. Když ta ohromná stvoření letěla nad nimi, vzdálená asi jednu míli, zavedli koně do úkrytu pod většími stromy. Na tu vzdálenost mohl Thelvyn draky jasně rozeznat. Dlouze a pomalu mávali křídly a rozhlíželi se na všechny strany, aby jim nic neuniklo. Rozhodně to nebylo děsivé je pozorovat, pohybovali se ladně, a dokonce docela vznešeně.
Náhle se draci obrátili a začali se snášet níž. Směřovali přímo k místu, kde se mezi stromy schovávali jezdci. Sir George jim spěšně pokynul, aby odvedli koně hlouběji do lesa. Thelvyn cítil, jak strachem zbledl. Příliš dobře věděl, že neexistuje žádný způsob jak se ubránit proti třem drakům.
Draci se rozdělili a přistáli na otevřených prostranstvích mezi stromy, kde měli možnost obklíčit poutníky a odříznout jim cestu k útěku. Jezdci zůstali skrytí v nejhustší části lesa. Koně se hrůzou vzpínali a ržáli a Thelvyn pevně svíral otěže své Kadence, aby jí zabránil vyběhnout z úkrytu. Náhle se prudce otočil, když necelých sto yardů za sebou uviděl jednoho z rudých draků, který se sklonil, aby si jej mohl zvědavě prohlédnout přes spodní větve stromu. Thelvyn téměř ochromený strachem popohnal Kadenci hlouběji do houští, aby jej drak nemohl zahlédnout. Velmi dobře si pamatoval příběh své matky, kterou draci nakonec uštvali k smrti. Jestliže jej ten drak jasně uvidí a rozpozná jeho rasu, tak ho nepochybně čeká stejný osud. Ale po dlouhé chvíli naplněné hrůzou se drak odtáhl, rozprostřel svá široká křídla a vznesl se k obloze. Za ním rychle odletěli i druzí dva.
"Co to všechno mělo znamenat?" zeptala se Solveig. "Zastrašovací manévr? To drakům není moc podobné, aspoň podle toho, co o nich vím."
"Vypadalo to, že nás chtějí jen pořádně vystrašit," řekl Sir George zamyšleně. "Buď je to tak, anebo se rozhodli, že jim nestojíme za námahu."
Počkali několik minut, než se koně vzpamatovali z leknutí, a pak pokračovali dál. Thelvyn se snažil nedat před ostatními najevo, že se ještě třese strachy. Cítil se zahanbený, ale měl důvod věřit tomu, že to byla jeho přítomnost, co přivodilo tu nebezpečnou situaci. Draci by jezdce možná nechali být, kdyby mezi nimi nepoznali Thelvyna.
Po dlouhém dnu jízdy konečně dorazili do Nordeenu, malé pohraniční vesnice podobné Graezu. Nordeen byl největší osadou, kterou draci loni ohrožovali, ale nebyl přitom nájezdy příliš poničen. Projeli územím blízko vesnice, na kterém stálo několik farem poznamenaných dračím ohněm. Většinou ale byly obydlené a vypadaly neporušeně. Ve vsi stály osamoceně nebo v malých skupinkách spálené domy a obchody, zatímco jiné budovy zůstaly nedotčené. Jak už řekl Sir George, zdálo se, že draci mají v úmyslu něco jiného než jen nehorázné pustošení.
Zajeli do jediného místního hostince a Sir George je vybízel ke spěchu. Když se postarali o koně a odnesli cestovní vaky do svých pokojů, Sir George objednal teplou večeři. Než se posadil ke stolu, chtěl vyjít ven, aby získal co nejvíc zpráv o dracích a jejich podílu na místních událostech. Nemusel se vydávat daleko. Majitel hostince toho měl o dracích

hodně co říci a chvílemi se vyjadřoval hodně hlasitě. Sir George si tak opatřil potřebné informace a vrátil se ke stolu ještě dřív, než byla podávána večeře.
"Bylo to všechno velice zajímavé," poznamenal, když se přidal k ostatním. "Náš hostitel mi sdělil, že s jeho obchodem by to sotva mohlo být horší. Je zcela závislý na kupcích, kteří sem každý rok přijíždějí z jihu, aby tu své zboží vyměnili za kovy, dříví a kožešiny, a pak se vracejí domů. Ale letos přijet nehodlají. Příliš mnoho jich bylo přepadeno na cestě, jejich zboží bylo zničeno nebo uloupeno draky a několik z nich nikdy nedorazilo ke svému cíli."
"Ztěží bych je mohl vinit z toho, že se drží stranou," podotkl Korinn.
"Pochopitelně," souhlasil Sir George. "Ale naproti tomu bylo loni zpustošeno tolik dolů a menších osad, že do městečka přichází z kraje mnohem méně zboží. Vévoda Ardelan zjevně dělá všechno, co může, aby udržel přístup k nejnovějším osadám na druhé straně Východní kotliny, kam je ale třeba posílat víc vojáků, než si může dovolit. Hostinský tvrdí, že východní osady by byly loni už dávno opuštěny, kdyby nebylo sněhu, který napadl velice brzy a uzavřel cesty dřív, než osadníci mohli odejít."
"A teď je cesta volná?" zeptala se Solveig.
"Předpokládám, že se situace ve východních osadách přes zimu poněkud zklidnila," řekl Sir George. "Ale to by se mělo brzy změnit, když se teď draci znovu objevili. Zatím ještě nepřišla zpráva o nových útocích, ale pochybuji, že by to někoho povzbudilo. Mnohem pravděpodobnější je, že vévodovi vojáci brání osadníkům v útěku."
"To je možné," souhlasil Perrantin. "Na druhé straně, pokud draci loni napadali vše, co se pohybovalo po cestě, osadníci by mohli odmítnout odejít stejně tak, jak odmítají zůstat. Dva nebo tři draci na jednom z konců cesty by nepochybně znemožnili přístup do Východní kotliny."
"Doufám, že k tomu ještě nedošlo," řekl Sir George. "Mám v plánu být do zítřejšího večera na druhém konci cesty, takže nás čeká dlouhá, obtížná jízda."
Zdálo se, že Solveig, která tudy už kdysi jela, o návrhu dost pochybuje, ale nahlas neřekla nic. Příštího rána nevypadal ani Sir George příliš jistě, i když je všechny probudil časně, aby mohli co nejdřív vyrazit. Alespoň Thelvyn se začal cítit trochu lépe. Bylo to poprvé po několika dnech, kdy byl schopen nasednout na koně bez použití Perrantinova lektvaru. Brzy vyjeli z kopcovitého kraje a pak dvě nebo tři hodiny putovali hlubokým, hustým lesem, plným vysokých starých stromů, které Thelvynovi připomínaly domov. Hory se rychle přiblížily, stály tam vysoké a temné, a za nimi pomalu vycházelo ranní slunce. Thelvyn brzy zpozoroval, že cesta je vede přímo do hlubokého průlomu v řadě hor, kde se hřebeny a vrcholky napravo téměř dotýkaly hor na severu po jejich levici.
Když přijeli blíž, viděl, že průlom mezi dvěma horskými pásmy byl úzký a nepokračoval širokou stezkou, jak očekával, ale rozevřelo se za ním údolí. Země mezi horami se vlnila, byly tu hluboké žleby a velké hromady balvanů, které se sem zřítily z výšek během dlouhých staletí. Údolí bylo hustě zalesněno a bylo nanejvýš pět až osm mil široké. Vedlo přímo, kam jen mohl dohlédnout, do dálky čtyřiceti mil. To byla Východní kotlina, úzké údolí, které spojovalo Vysočinu se severními hranicemi Ethengarských stepí.
Zastavili na začátku stezky, aby si odpočinuli. Thelvyn byl nyní schopen se zase volně pohybovat, takže Solveig dál vedla jeho výcvik s mečem, kdykoliv na nějaký čas zastavili. Thelvyn si nestěžoval. Byl to pro něj způsob jak se zlepšit a zároveň se rychle uvolnit po hodinách sezení v sedle.
Brzy byli opět na cestě, protože Sir George si přál, aby se ještě toho dne dostali až na konec stezky. Thelvyn s velkým zájmem sledoval, jak se pomalu pohybují vpřed mezi dvěma mohutnými hradbami hor. Spodní svahy začaly prudce stoupat ze dna údolí, někdy v podobě travnatých svahů, které se jako vějíře rozprostíraly na pláních tak strmých, že by po nich Thelvyn nechtěl stoupat vzhůru. Přesto ale nabízely ten nejjednodušší přístup do hor, protože na jiných místech bylo údolí orámováno tyčícími se vrcholky a hřebeny nebo obrovskými kamennými stěnami příkrými jako útesy. Zvolna stoupali k nejvyššímu bodu údolí, který ležel přibližně v jeho středu. Thelvyn odhadoval, že na druhé straně zase stezka určitě klesá.
"Myslím, že tohle všechno má na svědomí led," poznamenal mág Perrantin, když projížděli údolím.
"Led?" zeptal se Thelvyn. Mágova slova mu nedávala žádný smysl.
"Vysočina byla kdysi zmrzlou pustinou," vysvětloval Perrantin. "Pak se jednou ohromné řeky ledu pohnuly, začaly se sunout dolů z hor a přitom formovaly útesy a hluboká údolí do nejrůznějších tvarů, které vidíš před sebou. V tomto případě vznikal led po hustých sněhových vánicích v horách na obou jejich stranách a do tohoto údolí se dostal v podobě dvou ledovců. Jeden se pohyboval směrem na východ k pláním a druhý na západ do Vysočiny. Údolí muselo být původně vyhloubeno mnohem víc, ale od té doby je plněno úlomky skal, které dolů přinášejí horské potoky."
"A to všechno způsobil led?" zeptal se Thelvyn stále ještě překvapený tou představou. "Ale skála je přece tvrdší než led."
"Ano, ale nesmíš zapomínat na to, že řeka ledu má stejnou váhu jako malá hora. Na světě jsou místa, jako je třeba Norwold na severu, kde dosud můžeš tento proces pozorovat. Skutečnost, že se propadl Blackmoor, a působení Ohnivého deště změnily podobu celého světa jednou provždy, podnebí na Vysočině se pomalu oteplovalo a led v průběhu osmi století ustoupil. V té době se do této země přistěhovali elfové a žili tu v míru a odloučení asi pět set let. Elfové kdysi našli jeden prastarý blackmoorský vynález a uvedli jej do chodu. Nikdo neví, jak se to stalo, protože nikdo nepřežil."
"Co může takový vynález způsobit?" zeptal se Thelvyn.
"Čarodějové z Blackmooru sestrojili mnoho různých zařízení, která dělala spoustu rozličných věcí," vysvětloval Perrantin. "Nejznámější byly jejich válečné stroje, které vybuchovaly s téměř neuvěřitelnou silou. Výbuch dokázal rozmetat ohnivé nálože na míle daleko a kouř a prach pak šířily nemoce a smrt po dlouhá léta, která následovala. Účinky vynálezu, který spustili elfové, byly větrem neseny východně do pohoří Kolos a dál do Ethengarské stepi až k Věčné hoře a udělaly z té země místo, které dokonce ještě dnes nahání hrůzu."

"Ano. Perry také vlastní jeden z blackmoorských přístrojů," poznamenal Sir George trochu znepokojeně. Dokonce i Korinn vypadal při té poznámce vystrašeně.
"Ale já vím, k čemu slouží," hájil se Perrantin. "A nepovažuji to za nebezpečné."
Pomalu stoupali údolím k nejvyššímu bodu a pak začali sestupovat na druhou stranu. Brzy odpoledne byli v polovině cesty, což překvapilo Sira George i Solveig, když si uvědomili, jak daleko se už dostali. Oba připustili, že cesta byla trochu jiná, než když tudy jeli posledně. Byla širší a vyspravená a v lese tvořila rovnější pěšinu. Mnoho balvanů a dalších překážek bylo odsunuto na bok a horské potoky a říčky byly překlenuty mosty z tvrdého dřeva. Nepochybně to byla práce vévody Ardelana, který se bál, že kvůli drakům ztratí své východní državy poté, co vynaložil tolik úsilí, aby do této oblasti pronikl.
Navzdory původním pochybnostem urazili celou cestu vedoucí Východní kotlinou v jednom dni, a když vyjeli z údolí, rychle se začala snášet noc. Hory po jejich levé straně, výběžek Wendarského hřebene, se prudce stáčely na sever, zatímco pohoří Kolos na pravé straně pokračovalo dál ještě několik mil. Země před nimi měla tvar velké kapsy, skoro ze všech stran obklopené horami a otevírající se na jih do Ethengarských plání.
Přestože koně byli unaveni, Sir George trval na tom, aby popojeli ještě několik mil za konec stezky. Brzy se setmělo, protože země byla zastíněna horami. Přesto se ještě teď udržel na západní obloze náznak denního světla nad černou hradbou vrcholů. A když vjeli do lesa za kotlinou, stíny byly tmavé jako nejtemnější noc. Koně přešli do kroku a pokoušeli se ve tmě najít cestu. Zdálo se, že jít dál už ten den nemá smysl.
Když dorazili na malou mýtinu, kde mohli zvednout hlavu a podívat se na vycházející hvězdy, dokonce i Sir George byl ochoten utábořit se na noc. Thelvyn viděl svůj dech, bílý a ojíněný proti noční obloze, když se podíval vzhůru. Až do dnešního dne ho před spaním čekala teplá postel. Pak něco v dálce přitáhlo jeho pohled.
"Ohně," upozornil ostatní. "Tam v horách. Je tam nějaká osada nebo vojenská posádka?"
Sir George se postavil na místo, odkud mohl uvidět ohně vysoko na svazích hor nad stezkou. Pak zaklel v nějakém cizím jazyce. "Tomu nevěřím! Ty ohně zapálili draci, na to můžeš vzít jed. Nikdo jiný by se v této zemi neodvážil zažehnout v noci větší světlo než jen pouhou svíčku. Draci drží stráž nad začátkem stezky. Teď už je jasné, proč se nikdo nepokouší proklouznout Východní kotlinou.
"Museli jsme pod nimi projít v okamžiku, kdy houstlo šero," řekla Solveig. "Jeden z těch ohňů jsme minuli ve vzdálenosti asi čtvrt míle, ale v tu chvíli nehořely. Tohle nám poněkud ztíží návrat domů."
"Vidíš nějaké draky?" zeptal se Sir George.
Thelvyn se upřeně zadíval směrem k horám. "Ne. Musí být mimo dosah světla z ohňů."
"Taky je nevidím," přidal se Korinn.
"Thelvyn vidí ve tmě stejně dobře jako trpaslík, ale pochybuji, že někdo jiný než drak má jeho schopnost vidět na dálku," řekl Sir George. "Pokud on nevidí je, pak pravděpodobně nemohou zahlédnout ani oni nás. To je ten pravý důvod, proč jsem chtěl projet kotlinou co možná nejrychleji. Teď jsme se ocitli ve značně nebezpečné situaci. Musíme být mnohem opatrnější, i když nás to bude stát spoustu času. Chlapče, je na tobě, abys hlídal oblohu a sledoval všechno, co se děje nahoře nad námi."
Thelvyn si nebyl jistý, zda chce být zodpovědný za bezpečnost skupiny. Byl zatím jen učedník a sbíral zkušenosti. Ale musel souhlasit s tím, že je nejvíc schopen ostatní varovat. Pak tedy musel dělat všechno, co mohl. To, že se jim draci objevili v patách, je pobídlo, aby ještě pokračovali v cestě. Thelvyn a Korinn se ujali vedení, protože nejlépe viděli ve tmě. Alespoň že cesta byla dobře sjízdná, výsledek odhodlaného a pravděpodobně marného úsilí vévody Ardelana zpřístupnit východní země.
Jak putovali dál další dva dny, Thelvyn zjistil, že pohodlí hostince mu nechybí tolik, jak očekával. Byl mladý a pocházel ze silného a zdravého rodu, ať už byl jeho původ jakýkoliv. A to bylo moc dobře, protože se zeširoka museli vyhnout těm několika malým osadám, na které narazili. Bez ohledu na to, kudy jeli, Thelvyn vždycky někde uviděl draka, jak je odněkud pozoruje. Často pomalu kroužili v dálce, v chladném horském větru. Každý den přeletěla několikrát hejna draků nízko nad lesy. Často zahlédl draka, který je sledoval z nějakého úkrytu v lese nebo se krčil na vzdáleném svahu nebo na vršku nějakého vysokého kopce. Ještě se neobjevila žádná známka toho, že by draci znovu zaútočili; bylo vidět, že škody, které draci napáchali na osadách, pocházejí z dřívější doby. Zdálo se, že nejlepší je draky nepokoušet. Pokud to bylo možné, zůstávali jezdci v bezpečí lesa, i když to znamenalo opustit cestu a dál postupovat pomaleji.
Thelvyn si musel přiznat, že pohled na draky v něm vzbuzuje potěšení, pokud se samozřejmě drželi v patřičné vzdálenosti. Zjistil, že jsou mu něčím blízcí, byla v tom jakási tesknota, a když se za nimi díval, cítil zároveň vzrušení a smutek. Představoval si, že možná existuje nějaké neznámé spojení mezi draky a jeho vlastním národem. Musel ale také přiznat, že ať už cítil mezi sebou a draky jakékoliv pojítko, byl to s největší pravděpodobností výplod jeho fantazie, protože si zároveň uvědomoval, že v něm dokáží vzbudit veliký strach, který nedokázal ovládnout. Byla tu ještě možnost, že draci budou stejně tak dychtiví roztrhat jej na kusy, jako byli tenkrát, když chtěli zabít jeho matku. A právě z tohoto důvodu se od nich držel dál. Stejně jej ale dohánělo k zoufalství myšlenka, že jeho smrtelní nepřátelé jsou jediní tvorové, kteří by mu mohli říct víc o jeho původu.
Přes všechna bezpečnostní opatření, která byli nuceni udělat, podařilo se jim přejít široké údolí na východní hranici za dva dny. Dostali se tak k okraji Wendarského hřebene, který už nesměřoval přímo na východ, ale odkláněl se trochu na sever asi dvě stě mil předtím, než se začal rozdělovat do několika hřebenů, mezi které patřil Mengul a severněji potom hrůzu nahánějící Věčná hora. Sir George měl v plánu zůstat na spodních svazích hor, nad stepí, a vyhnout se tak možnému střetnutí s ethengarskými kmeny. Chtěl se obrátit na sever, do hor, až najdou starou cestu, která vede přímo k Torkynskému Vodopádu.
Když měli za sebou poslední hraniční osadu, ocitli se v úplně opuštěném kraji. Ať už potkají od této chvíle kohokoliv, bude to pravděpodobně někdo, s kým by se raději nesetkali. Sir George se neobával Ethengarských. Pravidelně s nimi

obchodoval a byl mezi nimi známý a vážený, což bylo vzácné. Ale setkání s některým z jejich kmenů by vyžadovalo nejrůznější projevy zdvořilosti, které by je jen připravily o čas. Větší nebezpečí teď představovaly hordy zlých skřítků nebo skřetů, a protože cestovali na východ, mohli také narazit na šotky, nebo dokonce obry. Bylo to zvláštní, ale jejich jediná naděje spočívala v tom, že poletující draci jsou dostatečnou hrozbou a vyženou ostatní nebezpečná stvoření z hor. Za hranicí Vysočiny už draci takové nebezpečí nepředstavovali. Dosud byli pravidelně spatřováni, jak přilétají a odlétají přes tyto hory, ale jejich pozornost byla zaměřena dál na západ.
Nebyly tu žádné stezky, po kterých by se mohli vydat. V jiných dobách by Sir George pravděpodobně směřoval stepí na jih a využíval by výhody svého dobrého postavení u Ethengarských. Ale podle zpráv draci sužovali v loňském roce i tyto kmeny, takže se dalo očekávat, že ani letos nebude Ethengarská step zcela bezpečným místem. Postupovali pomalu, protože země byla těžko schůdná, příkře se zvedala a pak zase prudce klesala dolů, a tak se jim podařilo najít cestu do hor až téměř v poledne pátého dne jízdy od chvíle, kdy opustili hranici. Sir George je na chvíli zastavil, aby mohli se Solveig sesednout a prozkoumat cestu.
"Jasné známky toho, že tudy nedávno někdo jel," hlásila výsledky svého pozorování Solveig. "Stopy po voze a dvojkoláku. Několik koní. Dokonce i lidé... šli pěšky, většinou gnómové. Všechno během posledních dvou týdnů, možná dřív. Letošní jaro je hodně suché."
"Potom je tedy Torkynský Vodopád dosud obydlen," usoudil z toho Sir George. "Provoz na téhle cestě by mohl znamenat, že už došlo k vystěhování, ale stopy tu také mohla zanechat první skupina obchodníků, kteří čekali, až bude cesta znovu otevřena. Vzhledem k tomu, že hory se hemží draky, myslím, že tyhle stopy nezanechali kupci jedoucí za jarním obchodem."
"Ale dokazuje to, že někdo pravidelně opouští Torkynský Vodopád a zase se tam vrací," prohlásil Perrantin. "Rozhodně je to povzbuzující pro náš plán."
Sir George chvíli stál a upřeně hleděl k horám na severu. V tom okamžiku tam sice nebylo vidět žádné draky, ale jinak nějací stále přilétali a odlétali. "Teď nás čeká záludný úsek cesty. Není tam les, ve kterém bychom se mohli schovat, a přitom všechno nasvědčuje tomu, že draci budou Torkynský Vodopád ostře sledovat. Možná jej dokonce obléhají. Snad potkáme někoho, kdo bude přicházet z města a řekne nám o situaci víc, ale pokud ne, už to samo o sobě bude znamenat, že se máme připravit na nejhorší."
"Co když draci uzavřeli město?" zeptal se Korinn.
"Pak uděláme, co bude v našich silách. Už jednou jsme je ve tmě minuli a možná se nám to podaří znovu."
Torkynský Vodopád nebyl daleko, ne víc než třicet pět mil, ale v horách budou postupovat pomalu, s obtížemi, i když cesta vypadala dobře. Sir George předpokládal, že nedorazí do Torkynského Vodopádu dřív než příští den za soumraku. Najednou se objevili draci a rychle proletěli kolem nich, ale naštěstí byli dost daleko a bylo tu hodně míst, která mohla posloužit jako úkryt. Svahy pod vrcholky hor byly dlouhé, povlovné a byly tam louky s vysokou zelenou trávou, když se oteplilo. Jiné byly pokryty hloučky vysokých, štíhlých borovic, které stěží mohly nahradit bezpečí hustých lesů v nížině, ale byly lepší než nic. A jak pomalu zdolávali nerovný terén, vždycky se jim podařilo vklouznout do hlubokého stínu, než nebezpečí pominulo.
Vrcholky a vysoké hřebeny byly dosud pokryty těžkým zimním sněhem a ostrůvky sněhu zůstaly i na stinných místech mezi balvany. Druhý den ráno se začaly shlukovat šedé mraky a zůstalo zataženo až do brzkého odpoledne, obloha byla temná a mračna zahalila vrcholy hřebenů. Během odpoledne mraky klesly ještě níž. Thelvyn byl zklamaný, protože celé dny čekal na to, až se mu naskytne pohled na trojici kuželovitých vrcholků náležejících Třem soptícím vulkánům, které se zvedaly hned za Torkynským štítem. Jeho jedinou útěchou bylo, že nízké těžké mraky je schovávaly před draky.
"Kdybych musel hádat, co můžeme od počasí čekat, řekl bych, že za soumraku bude sněžit," řekl Sir George.
"Mohli bychom se pokusit jet rychleji," navrhla Solveig. "Koně se sice dřív unaví, ale budou mít čas si odpočinout, než se vydáme na zpáteční cestu."
"Sníh mi starosti nedělá," řekl Sir George. "Asi to nebude příliš příjemné, ale pomůže nám to dostat se k hlavní bráně, aniž bychom byli spatřeni. Pokud ovšem draci nesedí přímo před ní."
Perrantin se zašklebil. "Georgi, ty myslíš na všechno, že ano?"
Jak Sir George předpověděl, mraky klesaly stále níž a níž. Sníh začal padat téměř ve stejném okamžiku, kdy se setmělo. Thelvyna to svádělo, aby jel s hlavou skloněnou proti ledovému větru, ale věděl, že by měl dávat pozor, jestli na ně někde nečíhá nebezpečí, zvláště když ho Sir George nechal jet v čele. Dokonce ani jeho mimořádný zrak nedokázal proniknout tmou víc než jen několik desítek yardů. Kolem vrcholku hory byla seskupena mračna, takže v chumelenici vjížděli do husté mlhy.
Thelvyn se nemohl zbavit pocitu, že nebezpečí se ukrývá jen pár yardů od nich v temné noci. Nemohl vědět, jestli draci nečíhají vedle brány do Torkynského Vodopádu, nebo jestli se naopak nestáhli a v okruhu sta mil není ukryt žádný z nich. Měl strach, že ve tmě ztratí cestu, a proklínal své společníky, že nenalezli nějaké útočiště a bouři v něm nepřečkali. Hrozilo také, že koně mohou udělat chybný krok, po kterém by se mohli zřítit ze zrádného svahu.
Thelvyn se Sira George nezeptal, jestli mají zastavit, nebo se obrátit zpět, a brzy si uvědomil, že je již skoro pozdě. Bouře byla příliš prudká a bylo téměř jasné, že nemohou přežít, pokud se nedostanou do krytého města gnómů. Podle odhadu Sira George nebyl Torkynský Vodopád vzdálen víc než pět mil od chvíle, kdy začalo sněžit. Kadence kráčela s hlavou svěšenou k zemi, ale zachovávala svůj pomalý, vytrvalý krok. Thelvyn už dávno došel k názoru, že je to výjimečný kůň. Teď se soustředil na svůj úkol a snažil se proniknout zamlženou temnotou před sebou, ostražitý a připravený varovat ostatní před jakýmkoliv nebezpečím.
Ze tmy se náhle vynořily obrysy balvanů. Thelvyn ještě víc přitáhl Kadenci uzdu, protože rozpoznal, že se tu nedávno zřítil kus skály, který byl rozbit na kusy a odklizen z cesty, aby tudy mohly projíždět vozy. O chvíli později se Kadence

sama zastavila, protože temnota před ní se změnila v kamennou stěnu, ačkoliv cesta sama zmizela v černajícím se otvoru vedoucím do nějaké jeskyně nebo tunelu.
Když se Thelvyn podíval pozorněji, uviděl, že tunel pokračuje jen několik yardů a je zakončen masivními kovovými dveřmi. Dveře a skála kolem nich byly ošlehnuté plameny. Teprve když seskočil z koně a přistoupil blíž, viděl, že dveře jsou promáčknuté a že je v nich trhlina. Draci se zřejmě pokoušeli dostat dovnitř. Thelvyn vyslovil zaklínadlo pro kouzelné světlo, aby si mohli dveře lépe prohlédnout.
"Torkynský Vodopád," řekl Sir George.
V tom okamžiku se mohutné kovové dveře začaly na jedné straně otevírat. Z malé škvíry zazářilo jasné světlo, které oslepovalo Thelvynovy citlivé oči. O chvíli později opatrně vykoukl zpoza dveří gnóm a překvapeně na ně civěl.
"Sir George Kirbey! Při vousech mého otce!" zvolal gnóm.
"Parkone, jsi to ty?" zeptal se Sir George.
"Dobrotivé nebe! Hned pojďte dál," zval je Parkon a na jeho pokyn se dveře do široka otevřely. "Musím říci, že tato noc není příliš vhodná k tomu, aby se rytíř jako vy potuloval venku."
Mohutné dveře se zase pomalu zavřely a jezdci vedli své koně dovnitř. Když ušli asi dvacet yardů, vstoupili do nesmírně rozlehlého sálu. Podle vzhledu i pachu to musely být stáje, protože podél obou zdí se táhly dlouhé řady stání a byla tu uskladněna sláma a nádoby s obilím. V rozích stálo několik vozů a dvojkoláků. Skupina dvanácti gnómů, oblečených do chladného počasí, se připravovala na cestu. Nesli velké rance a ještě měli na starosti sedm vozíků, tažených zdatnými poníky a naplněných tak, že skoro přetékaly.
Thelvyn nikdy předtím gnómy neviděl. Hodně se podobali trpaslíkům, ale nebyli tak podsaditi. Většinou měli velký, dlouhý nos a ti starší měli krátké bílé štětinaté vousy. Vzpomněl si, že trpaslíci a gnómové jsou vlastně příbuzní. Parkon je rychle vedl k jedné straně stájí, která byla prázdná, kde mladí gnómové pomohli poutníkům s jejich koňmi a soumary.
"Jak jste se dozvěděli, že stojíme před vaší bránou?" zeptal se Sir George. Byla to pro něj záhada.
"Nevěděli jsme o tom," řekl mu Parkon. "Jak vidíte, snažili jsme se vyslat hlavní branou další karavanu pod ochrannými křídly bouře. Máme ještě jiné, bezpečnější východy, ale tenhle je jediný, kudy mohou projet vozy a káry."
"Potom vás tedy stíhají draci?"
"Jsou velmi vytrvalí," řekl gnóm. "Ale víc vám o tom řeknu později. Co vás sem přivádí v takovém nečase?"
"Přijeli jsme, protože chceme zjistit něco o dracích a také vám nabídnout naši pomoc."
"Pak jste přijeli právě včas."
Když Thelvyn odsedlal Kadenci, zastavil se, aby se mohl podívat, jak výprava skřítků vychází z brány. Měli před sebou dlouhou, těžkou noc a neodváží se zastavit, dokud bude sněžit nebo dokud se bezpečně nedostanou dolů z výšek. Ale bouře pro ně nebyla zdaleka tak nebezpečná jako draci.

Kapitola 6

TORKYNSKÝ VODOPÁD SE NEPODOBAL Ničemu, co Thelvyn poznal za svého bezpečného života na hranici. Vždycky si uvědomoval, že ta horská vesnice je značně odlehlá a zaostalá, ale teď se začal domnívat, že Flaemové jsou vlastně úplně primitivní národ. Podzemní město gnómů nebylo řadou přirozených jeskyní, jak si představoval podle příběhů, které slyšel. Jestliže síně a sály z hnědého a šedého kamene byly původně přírodní jeskyně, gnómové v nich dolovali a rozšiřovali chodby, které byly mnohem přímější a pravidelnější než obyčejné jeskyně. Podlahy byly hladké a stropy byly podepřeny sloupy z hnědého kamene. Odkud přichází světlo, vůbec netušil, protože nikde neviděl ani lampy, ani pochodně, ani ohně. Dohadoval se, že je musí způsobovat kouzlo.
Mladší gnómové ve stájích trvali na tom, že se o koně důkladně postarají, takže poutníci posbírali své věci a následovali Parkona do vnitřních sálů. Thelvyn si rychle všiml známek rozsáhlého poškození. V mnoha zdech a stropech byly pukliny a hromady rozdroleného kamene byly odmeteny na bok.
Torkynský Vodopád byl očividně ohrožován útoky a situace se zhoršovala. Nejdřív si nedokázal představit, co by taková hrozivá stvoření, jakými draci byli, mohla provést s podzemním městem. Možná kdyby snad zaútočili za pomocí kouzel. Jak postupovali hlouběji do jeskyní, uvědomil si, že město je podivně prázdné. Těch několik málo sálů, které viděl, se zdálo být opuštěno a vyprázdněno, přestože dosud slyšel zvuky strojů a zařízení, které se ozvěnou nesly chodbami.
Jestliže byl Torkynský Vodopád opravdu v pokročilém stadiu evakuace, alespoň tu nebyl nedostatek zařízených pokojů pro hosty. Parkon je zavedl do řady síní, z nichž každá představovala pohodlný, dobře zařízený pokoj. Thelvyn se umyl a převlékl a využil krátké chvíle odpočinku, aby si vybalil věci a poprvé po dlouhé době rozvěsil své šatstvo. Když vyšel z pokoje, zjistil, že gnómové prostřeli bohatou tabuli ve velké společné místnosti uprostřed řady pokojů. Solveig a Korinn už seděli s Parkonem u stolu a Sir George a mág se k nim přidali o několik chvil později.
"Parkone, pamatuješ se na Solveig Bělozlatou a Korinna Medvědobijce, syna Dorikova," řekl Sir George, když se posadil ke stolu. "A pravděpodobně jsem ti už vyprávěl o mágu Perrantinovi, mém dlouholetém společníkovi v obchodě se starožitnostmi. A konečně můj dědic, Thelvyn Liščí oko."
"Ano, vzpomínám si, že jste o něm minule mluvil," řekl Parkon a pozorně si Thelvyna prohlížel. "Ten mládenec neznámého rodu a původu."
"Jsem možná potomkem zmizelého národa z Blackmooru, ale to je jenom dohad," podotkl Thelvyn.
"Jestli je to tak, pak ty sám jsi starožitnost," řekl starý gnóm s úsměvem. "Já jsem Parkon Lehkoranný. V současné době jsem tady v Torkynském Vodopádu vůdcem."
"Váš lid se tedy rozhodl opustit město?" zeptal se Sir George.
"Draci nám nedali moc na vybranou," odpověděl Parkon utrápeně. "Jak víte, naše postavení tu není dostatečně silné. Obávali jsme se, že nám odříznou cestu a přeruší tak naše obchodní spojení, ale teď to spíš vypadá, že chtějí, aby se nám naše vlastní chodby zřítily na hlavu."
"Všiml jsem si toho poškození," poznamenal Korinn. "Ohromilo mě, když jsem viděl, jakou škodu jsou draci schopni způsobit městu vybudovanému uvnitř kamenné hory. V minulosti jsme se my, trpaslíci, vždycky cítili bezpeční v našich pevnostech, ale teď začínám mít strach, jestli Skalní domovina obstojí, když draci začnou napadat i naši zemi."
"Jsem si jistý, že váš lid si poradí stejně dobře, jak tomu vždycky bylo," ujišťoval ho Parkon. "Vaše města jsou vystavěna v tvrdém, pradávném kameni. Jak vidíte, Torkynský Vodopád je postaven uvnitř kamene, který má svůj původ v mohutných proudech lávy ze sopek v našem kraji. Zjistili jsme, že je snadné v něm dolovat, protože je měkký a drolivý, a to nám umožnilo vybudovat město síní a chodeb, které se nepodobá žádnému z gnómských nebo trpasličích měst na světě. Naše stroje si dokážou prokousat cestu tímto kamenem tak snadno, jako by to byl koláč. Ale kámen je také dost křehký a nepevný. Šlehání dračího ohně otřásá naší horou v základech."
"Dalo by se vaše město ještě zachránit, kdyby draci přestali útočit?" zeptal se Sir George.
Parkon pomalu zavrtěl hlavou. "Už se tady dál neodvážíme bydlet, protože jsme si konečně uvědomili, že jsme měli velké štěstí a byli jsme velmi krátkozrací. Toto je skutečně sopečná oblast a velmi nestálá. Pokud draci nezničí Torkynský Vodopád vlastními silami, potom by stejně jednou nevyhnutelně došlo k zemětřesení spojenému se sopečnou činností, a proto není toto místo bezpečné."
"Víte, proč na vás draci útočí?"
"Nemáme tušení. Nejdřív jsme si mysleli, že je to kvůli našim pokladům, ale pak jsme se dozvěděli, že podnikají nájezdy od Heldanských zemí až k Vysočině." Parkon chvíli váhal, zdálo se, že uvažuje o něčem důležitém. "Sire Georgi, neodvážili jsme se ještě odvézt naše nejstarší poklady. Vy a vaši společníci jste v takových věcech zkušení. Mohli byste se pokusit přenést naše starodávné poklady do bezpečí?"
"Nu, ano, myslím, že bychom se dali přemluvit," souhlasil opatrně Sir George. "Pokud nám ovšem v otázce vašich pokladů důvěřujete."
"To se rozumí samo sebou," ujistil ho gnóm.

Thelvyn si nebyl úplně jistý tím, jaké poklady mají gnómové na mysli. Vzpomínal na příběhy, které o gnómech slyšel, i na to, že mají sklon vynalézat neužitečná nebo nesmírně složitá zařízení. Nevěděl, co vlastně za poklad považují. Milovali zlato, stříbro a klenoty stejně dychtivě jako trpaslíci, takže to vypadalo, že jejich nejcennější a nejstarší poklady budou podobného druhu. Problém byl v tom, že i drakům by se takový poklad moc líbil, a podle legend dokáže drak ucítit zlato na míle daleko. Jestli legenda nelže, pak vydat se na cestu divočinou zaplavenou draky s pokladem gnómů v rukou není zrovna nejmoudřejší. I když moudré by to asi nebylo za žádných okolností, takže jejich situace nebyla o moc horší.

Perrantin a Sir George odešli druhý den ráno s gnómy, aby dohlédli na výběr a balení pokladů a pravděpodobně také dojednali cenu za tuhle službu. Torkynský Vodopád měl nyní málo obyvatel, ale zboží tu byl dostatek, protože gnómové nemohli při stěhování vzít všechno s sebou. Za těchto okolností si mohli dovolit být neobyčejně štědří, protože pokud jej neodvezou nebo nedarují, jejich majetek připadne drakům.

Zatímco starší členové skupiny byli zaměstnáni pokladem, Thelvyn měl možnost prohlédnout si v doprovodu Solveig a Korinna Torkynský Vodopád. Poprvé od té doby, co se s Korinnem setkal, byl trpaslík nejen neobyčejně přátelský, ale také docela hovorný. Možná se cítil pohodlně, když byl ve svém vlastním prostředí. Trval na tom, že Thelvyna provede po městě, jako by to byla důležitá vyučovací hodina, kterou dokáže dobře vést jen on sám.

"Jak už mistr Parkon včera večer řekl, toto místo se liší od většiny měst trpaslíků i gnómů," poučoval je, když je vedl chodbami. "Většinou si oba národy najdou přírodní jeskyni velikých rozměrů a budují domy a zámky uvnitř, podobně jak se to dělá nad zemí. Vytvořit síně a chodby takových rozměrů by bylo zhola nemožné i s použitím strojů. Ale v této sopečné skále se doluje velmi snadno, a tak gnómové přeměnili přirozené tunely na rozlehlé síně a sály, všechny jemně vyřezávané a uhlazené."

"Výhodou takovéto konstrukce je, že poskytuje spoustu obytného prostoru, který je v podzemí vždy velmi omezen," pokračoval Korinn. "Je to zajímavé a jedinečné místo a je mi líto, když musím přihlížet jeho zkáze. Ale nejsem si jistý, že bych toužil na nějakém podobném místě žít."

Zavedl je do jedné z větších síní, chvíli se rozhlížel a potom ukázal ke stropu. "Tam, vidíte? Gnómové od začátku věděli, že samotný sopečný kámen nemůže být v těchto rozlehlých síních dostatečnou oporou, proto postavili opěrné pilíře, břevna a trámy, aby nesly aspoň část z váhy kamene. Pro některá místa přivezli sloupy a nosníky vytesané ze žuly pocházející z jiných hor v této zemi, ale pak přišli na něco jednoduššího. Všimli jste si tvaru nosníků a trámů?"

"Byly vyřezány tak, aby vypadaly jako ze dřeva," řekl Thelvyn.

"Jsou dřevěné," řekl mu Korinn. "Nosníky, trámy, a dokonce i podpěrné sloupy jsou z opravdového dřeva. Když je tu gnómové umístili, použili kouzlo, kterým proměnili dřevo v kámen."

"To je chytré, když jeden ví, jak na to," řekl Thelvyn. "Ale myslím, že nic z toho teď město nezachrání."

"Ne. Ověřil jsem si to. V kameni zbyly po dračích útocích dlouhé, hluboké pukliny a některé z nich vedou skrz horu."

Korinn vedl své společníky s jistotou dalšími chodbami, přestože byl v Torkynském Vodopádu, jak se Thelvyn dozvěděl, předtím jen jednou. Orientoval se tu dobře i díky svému instinktu. Thelvyn byl skoro smutný, když viděl, jak je Torkynský Vodopád rozlehlý a velkolepý a kolik míst tu už zelo prázdnotou, nehledě na to, kolik toho už bylo poškozeno nebo zničeno. Jednou z nejsmutnějších a zároveň nejlegračnějších věcí, které objevil, bylo, že se gnómové řídí vlastním podivným, vytrvalým instinktem. Přestože mohli přestěhovat ze svého majetku jen něco, než se město zřítí, jejich kováři a řemeslníci stále pilně pracovali a zvětšovali prostory.

Pro Thelvyna byla nejpozoruhodnější skutečnost, že Torkynský Vodopád byl větší než kterékoliv z měst na povrchu, která kdy viděl. Bylo tam osm úplných poschodí. Každé z nich tvořily chodby a síně vedoucí skrze ohromnou plošinu, kterou tu vytvořily pradávné proudy lávy. Kdyby byly všechny chodby a sály rozloženy vedle sebe, pokryly by území velkého města.

Mnohé z chodeb byly samozřejmě původně přírodními tunely, protože gnómové by je těžko mohli sami všechny vyhloubit. Byly tam dokonce dva odlehlé úseky plné dlouhých, jemně se vinoucích tunelů z černého obsidiánu, tmavého jako smola a hladkého jako sklo. Hluboko v srdci města byly tunely, které vedly do okolních hor, někdy míle vzdálených, kde gnómové nacházeli žíly nejčistších kovů, zvláště zlata, stříbra a jiných kovů, které byly ve většině částí světa vzácné.

Nakonec je Korinn zavedl do největších síní, které bývaly srdcem podzemního města. Tyto síně byly v téměř přímé linii s hlavní branou a za nimi byla řada přírodních jeskyní, které se nacházely uprostřed plošiny a po léta byly přetvářeny a zvětšovány gnómy. Nejvzdálenější síň byla zároveň tou nejrozlehlejší, nádherná Síň s vodopádem. Zatímco průčelí síně bylo opatřeno římsami, terasami a dlouhými masivními plošinami a kamennými mosty, zadní část tvořila přírodní jeskyně fantastických rozměrů, uprostřed snad přes tři sta stop vysoká. Blízko klenby vyvěrala podzemní říčka, která se řítila dlouhým, zamlženým proudem do malého hlubokého jezírka, a voda odtékala nějakým skrytým tunelem dolů. To byl sám Torkynský vodopád, podle kterého dostalo město gnómů své jméno.

"Zadní část síně a vodopád vytvořila příroda," vysvětloval Korinn. "Podzemní proud protéká síní, ve které pohání vodní kolo, a to potom roztáčí stroje gnómů. Další kolo, používané pro ještě větší počet zařízení, je pod úzkou trubicí, která odvádí vodu z jezírka. Vodopád není pouhým zdrojem úžasu a krásy, ale padající voda také ochlazuje a osvěžuje vzduch, který by byl jinak zatuchlý a páchl by různými výpary, které vznikají při práci tady dole."

"Takže voda je z jezírka odváděna v takovém množství, aby nikdy nepřeteklo?" zeptal se Thelvyn.

"Přesně tak. Samozřejmě že někde na boku je trubice pro případ, že by neodtékalo tolik vody, kolik je potřeba, a jezírko by mohlo přetéct."

Korinn vystoupil po jedné z cestiček, aby si mohl prohlédnout střed síně. Mlžný závoj vodopádu byl chladivý a vlhký, ale zvuk toho dlouhého, úzkého závěsu vody padajícího do jezírka byl jen střípkem toho, co si Thelvyn představoval, možná proto, že voda byla spíš jako prudký déšť než hřmící proud v okamžiku, kdy dopadla na povrch jezírka. Korinn

zvedl dlaně a přiložil si je ze stran k ústům a vydal zvuk, který se nepodobal ničemu, co Thelvyn ve svém životě zaslechl, i když si domyslil, že to má být zpěv.
"Vytříbené umění trpasličího jódlování," vysvětlil Korinn, když si všiml výrazu překvapení na tváři svého společníka. "Určitě jsi o něm už slyšel."
"Ano, slyšel jsem o něm," připustil Thelvyn, "ale ještě nikdy jsem neslyšel někoho jódlovat."
"Když chceš slyšet správné jódlování, tak jedině od trpaslíka," řekl Korinn. "Pomyslel jsem si, že bych si to mohl zkusit, když vidím, že tato část města je více méně zničená. Nevadí ti to, že ne?"
"Jestli mi to vadí? Byl jsem zvědav, jestli mě naučíš, jak se to dělá."
Trpaslík se zatvářil tak, jako by jej nic na světě nemohlo potěšit víc.

* * *

Sir George dojednal svůj obchod s gnómy rychle, ale jejich odjezd se o několik dní zpozdil kvůli počasí. Thelvyn si byl jistý, že v níže položených krajích, jen nějakých padesát mil odtud, nesněží, ale vytrvale tam padá studený déšť. Doma na Vysočině se lidé budou připravovat na jarní setbu a z dolů začnou přicházet první náklady rudy. Ale v horách bylo všechno úplně jiné. Sníh neustále padal, po celou noc a den, kdy přijeli, pak celý příští den a další. Nemohli odjet, protože takový těžký sníh mohl uzavřít stezky. Byli nuceni čekat další tři dny, až se rozeženou mraky, a další dva dny až slunce rozpustí tolik sněhu, aby jím mohli projet.
Naštěstí měl Thelvyn pořád co dělat. Perrantin mu dál pomáhal při studiu magie a provádění kouzel a Solveig trvala na tom, aby s ní každý den pokračoval ve svém zdokonalování v boji s mečem. Přestože nečekal, že to trpaslík bude myslet vážně, Korinn byl více než ochotný učit ho jódlovat. Thelvyn měl dobrý, silný hlas a učil se rychle. Trpaslíci si své přátele vybírají opatrně a dlouho to trvá, než se s někým spřátelí, takže Thelvyn byl vděčný za tuto příležitost.
Přesto si ale museli dát pozor, aby nezůstali příliš dlouho, protože draci se mohli vrátit v mnohem větším počtu. Gnómové je mohli chodbami vést k jednomu z několika malých, skrytých vchodů do Torkynského Vodopádu. Nejlepší možností, jak se drakům vyhnout ale stejně bylo odejít co možná nejdřív, protože jediné skryté vchody, kterými mohli projít i koně, byly vzdáleny pouhé dvě nebo tři míle od hlavní brány. Po jejich odjezdu měli gnómové v plánu zůstat ve svém městě a čekat na příležitost. Některé z tunelů v jejich dolech vedly v délce mnoha mil do jiných částí okolních hor a některé dolovací šachty byly po stoletích práce pořádně široké. Objevili další měkký kus skály a během pár příštích týdnů hodlali použít svá dolovací zařízení v naději, že se jim podaří otevřít nový vchod více než dvacet pět mil daleko, kde by mohli vystěhovávat město drakům přímo před nosem.
Sir George si nebyl tak jistý, že bude možné držet draky v patřičné vzdálenosti příliš dlouho. Nemuseli město zničit zvenčí; kámen byl tak měkký, že s použitím svého kouzla a síly mohli hlavní bránu vyrvat kdykoliv, kdy se jim zachtělo. Poradil gnómům, aby své zboží a poklady přestěhovali do dolů, kde budou pracovat a hloubit tunel, aby mohli opustit Torkynský Vodopád. Ale Sir George odvážel se svými společníky poslední část jejich nejstarších a nejcennějších pokladů, takže gnómové byli pro tuto chvíli spokojení.
"Předáte poklady do rukou našich zástupců v Braejru co možná nejrychleji?" zeptal se Parkon, když se připravovali k odjezdu.
"Slibuji, že to tak bude," uklidňoval jej Sir George. "Můžete mi plně důvěřovat, když už pro nic jiného tak proto, že si nepřeji, aby mě pronásledoval celý národ gnómů."
"Nikdy jsme nepochybovali o vaší poctivosti," řekl mu Parkon. "Nevím, jestli se ještě někdy setkáme. Tato země k nám v posledních letech nebyla příliš laskavá, když se naše města propadala jedno po druhém. Máme sídla v jiných krajích, kde náš rod vzkvétá. Myslím, že víte, jaké místo mám na mysli."
"Možná vás dokonce jednoho dne ve vašem novém domově navštívím," odpověděl starý rytíř. "Jen nezapomeňte na to, co jsem vám říkal o dracích. V budoucnu se před nimi budete muset chránit lépe."
Gnómové odemkli velké zámky a uvolnili závory na skryté bráně a pak otevřeli masivní portál. Thelvyna poslali chodbou ven, aby se tam rychle porozhlédl, protože jedině jeho zrak dokázal zachytit i skryté nebezpečí. Rozhodli se odjet v noci, protože už se jim jednou podařilo drakům ve tmě vyhnout. Tajná brána se otvírala do krátké chodby podobné přírodní jeskyni, téměř šest yardů hluboké, která ústila na malém výstupku blízko dna úzké soutěsky, kde bublal napůl zamrzlý potok, nad nímž se skláněly zasněžené větve borovic. Protože to bylo místo po většinu dne chráněné před sluncem, sníh tu byl dosud velmi hluboký. Přesto Thelvyn jasně viděl, že stezka musí vést podél potoka, skrytá pod sněhem. Noc byla mrazivě chladná, ale obloha byla jasná a posetá hvězdami.
Thelvyn se vrátil do chodby, aby zavolal ostatní, protože neviděl žádné bezprostřední nebezpečí. Draci, kteří obléhali město, byli mohutní a v denním světle bylo poznat, jak jsou rozlícení. Ale za bezměsíčné noci byli všichni draci černí a bylo mnohem těžší je zahlédnout. Během jejich pobytu v Torkynském Vodopádu nedošlo k žádnému útoku, proto měli určitou naději, že draci obrátili svou pozornost někam jinam. U hlavní brány jich určitě několik zůstane na stráži, ale to by tak mohlo být všechno.
"Gnómové řekli, že se máme prvních pět mil řídit podle potoka," řekl Sir George.
"Tou dobou, kdy dojdeme na konec, by mělo vyjít slunce," řekl Thelvyn. "Dole v soutěsce bude sníh nejhlubší. Obávám se, že budeme muset sesednout a vést koně."
"To bude asi nejlepší," souhlasil Sir George a pak se ohlédl k masivní bráně tajného vchodu, teď již pevně uzavřené. "Myslíte, že nás někdo uslyší klepat, kdybychom se museli vrátit?"
Thelvyn jel v čele jako průzkumník, ostatní jej následovali a vedli soumary. Aby mohli převézt poklad, potřebovali další tři soumary kromě těch, které měla jejich výprava při příjezdu do Torkynského Vodopádu. Ani Sir George, ani Solveig nebyli příliš nadšeni tím, že mají na starosti koně, kteří větší část svého života strávili pod zemí. Noví koně nesli jen

potraviny a krmivo pro ostatní koně, jehož množství jim mělo vystačit až na území Vysočiny. V žádném ze starých příběhů, které Thelvyn přečetl, nebyla ani zmínka o tom, kolik píce koně spotřebují a že krmení pro ně se musí nést s sebou v krajích, kde se nemohou pást.
I když to bylo lichotivé, Thelvyna příliš nepotěšilo, že je opět zodpovědný za bezpečnost skupiny. Jejich nejlepším vyzvědačem byla Solveig, ale on viděl mnohem lépe, zvláště v noci. Už jej také několikrát napadlo, jestli to má být on, koho mohou ostatní z výpravy oželet. Soutěska byla hluboká a úzká a pro Thelvyna bylo často obtížné najít stezku pokrytou závějemi sněhu. Některé ze závějí byly hodně hluboké, takže si musel proklestit cestu. Nechával za sebou dobře viditelnou stopu a Kadence jej těsně následovala.
Údolí bylo v měsíčním světle nádherné, pod puklými kusy ledu bublal malý potok a sníh navršený na větvích stromů vytvářel na balvanech kolem stezky podivné stíny.
Cesta ve tmě a ve sněhu ubíhala pomalu. Thelvyn odhadoval, že za hodinu neujde víc než jednu míli, ale s tím předem počítal. Vyrostl v horách a v divočině a věděl, co může očekávat. Věděl, že podle pokynů, které jim dali gnómové, by se měli blížit k místu, kudy vedla hlavní cesta po širokém převisu asi uprostřed příkrého srázu přímo nad nimi. Když došel na konec úzké stezky mezi potokem a srázem, podíval se nahoru a uviděl právě takový převis asi třicet yardů nad sebou.
Pak se v okamžení zastavil a ukryl se ve stínu srázu. Na okraji srázu byl drak, rozkročený nad cestou. Thelvyn sebou trhnul, jako by mu chladná ruka sevřela hrdlo, vybavil si ten hrozný strach, který jej zachvátil, když si jej tenkrát v lese drak prohlížel mezi větvemi stromu. Nemohl doufat, že jej drak na tak krátkou vzdálenost přehlédne.
Stezka byla příliš úzká na to, aby se na ní jeho kůň mohl otočit. Jemně postrkoval Kadenci nazpět. Jakmile byli v bezpečí pod nejbližším stromem, Thelvyn se odvážil vrhnout na draka ještě jeden pohled. Jeho zrak byl příliš dobrý na to, aby se mohl zmýlit; nahoře na cestě opravdu hlídal drak. Všechno, co viděl, byly mohutné boky, záda a ocas. Drak ležel, ocas zatočený, takže z něj mohl vidět jenom kousek. Thelvyna zajímalo, jestli drak spí.
"Běž zpátky," zašeptal Kadenci. "Nesmíš vydat ani hlásek."
Nějak se mu podařilo koně otočit a pomalu a tiše se soutěskou vraceli zpět. Nezdálo se, že by si ho drak všiml. O dracích se říkalo, že jsou neobyčejně chytří a záludní, ale Thelvyn zjistil, že příběhy, které o nich slyšel, se leckdy odlišují od skutečnosti. Asi po sto yardech dorazil k ostatním. Pokynul jim, že mají zůstat tiše.
"Na hlavní cestě nad soutěskou je drak," objasnil jim šeptem situaci.
"Je velký?" zeptala se Solveig.
Thelvyn vypadal překvapeně. "Draci mohou být různě velcí?"
"V každém případě je to pro nás špatná zpráva, bez ohledu na jeho velikost," řekl Sir George. "Vede kolem něj nějaká jiná cesta?"
"Ne, jediná cesta dolů vede soutěskou," řekl Thelvyn. "Ale myslím, že bychom kolem něj mohli po jednom projít. Drak je na cestě asi třicet yardů nad soutěskou a od stromů na druhé straně nás dělí asi dvojnásobek téhle vzdálenosti. Zdá se, že drak spí."
"Tahle domněnka už v minulosti přivedla mnoho dobrodruhů do záhuby," zdůraznil Perrantin.
"Kadence a já jsme nadělali spoustu hluku ještě dřív, než jsem jej uviděl. Mají draci lepší sluch než já?"
"No, nejsem si tvým sluchem úplně jistý," přiznal Sir George. "Řekl bych, že ne. Podobně jako jestřábi a orli, vidí i draci výborně do dálky. To jim pomáhá, když loví ve vzduchu. Ale nemají tu stejnou potřebu ostrého sluchu, protože to by jim jen ztěží mohlo pomoci při hluku, který způsobují máváním křídel."
"Máme tedy štěstí, jinak by nám to zvíře už bylo v patách," řekl netrpělivě Korinn.
"Draci nejsou zvířata," opravil jej přísně starý rytíř. Vypadal ustaraně. "Mám-li být upřímný, musíme zkusit Thelvynův plán. Jiná možnost není. I kdybychom se vrátili, pochybuji, že bychom dokázali nadělat tolik rámusu, aby to přivolalo gnómy, a přitom nevzbudit pozornost draků. Kromě toho, gnómové by se neodvážili bránu otevřít, protože by měli strach, že je to léčka. Perry, znáš nějaké zaklínadlo, které by urželo koně nějakou dobu v tichosti?"
"Myslím, že ano. Rozhodl jsem se vzít si s sebou lektvar způsobující náměsíčnost, poté když jsme se minule ocitli v podobné bryndě," řekl Perrantin, prohledávaje své zavazadlo. "Není to opravdový spánek, spíš druh hypnózy. Koně budou vnímat jen to, že je někdo vede. Nebudou dělat žádný hluk, ale musíme je vést velmi opatrně, protože nebudou schopni sledovat cestu."
Protože účinky lektvaru trvaly skoro hodinu, rozhodli se jej použít a kouzlem koně ovládnout, protože koně umí být hodně hluční, když jsou neklidní. Kromě svých pěti jezdeckých koní měli ještě sedm soumarů, z nichž každého bylo nutné vést odděleně. Thelvyn dosud neměl s koňmi velké zkušenosti a dobrovolně by to nechtěl zkusit ani v těch nejlepších podmínkách. Nicméně byl vybrán, aby šel jako první, protože měl nejlepší pozorovací schopnost.
Perrantin mu dal tmavou lahvičku, která obsahovala lektvar. "Kdyby se koně začali vzpamatovávat, trochu jim přidej. Neublíží jim to, i když kouzlo bude trvat delší dobu. S tím, jak lehce budou ovladatelní, se na nich dá normálně jet. A kdyby na tebe zaútočil drak, použij lektvar i na něj."
"Jak?"
"Jen uvolni zátku a hoď ji na něj," poučil jej mág. "Jestliže drak trochu ochutná, nebo dokonce jen ucítí, ztratí na chvíli o všechno ostatní zájem."
Kadence stála jako socha, hlavu skloněnou k zemi, ale když Thelvyn uchopil její otěže, reagovala rychle. Oči měla doširoka otevřené, ale nezdálo se, že by viděla, kam jde, když vykročili na stezku. Nebylo to příliš povzbuzující, protože Thelvyn nevěděl, v jakém stavu je stezka pod srázem, která byla schovaná pod sněhem. Kdyby některý z koní klopýtl o zasněžený kámen nebo šlápl do díry, byl by s nimi konec.
Thelvyn zavedl Kadenci k okraji lesa, kde zastavil pod prvním stromem a opatrně se rozhlédl. Drak byl stále ve stejné poloze jako předtím, proto se odhodlal vyvést Kadenci na úzkou, zasněženou římsu, která se táhla mezi úpatím srázu a

potokem. Dokázal rozeznat obrysy několika velkých kamenů zavátých sněhem a nepochyboval o tom, že tam jsou ještě další, které nevidí. Skoro se šoural, ohledávaje chodidly stezku. Dával pozor, aby Kadenci vedl správně a aby ve sněhu nechávala jasné otisky, kterými by se mohli řídit i ostatní.
Snažil se neplýtvat časem, protože měl strach, že ostatní se brzy objeví za ním. Nechráněný úsek stezky byl dlouhý asi jen šedesát yardů, ale zdálo se, že vzdálenost, kterou by za normálních okolností ušel za pár minut, mu zabrala téměř půl hodiny chůze. Horší bylo, že už neviděl na draka, když se dostal do dlouhé, mírné zatáčky pod středem srázu. Konečně přivedl Kadenci pod stromy na opačné straně a přivázal její otěže k větvi. Pak pospíchal na okraj mýtiny držet hlídku. Další ze skupiny přecházel přes nechráněnou část stezky a byl už za polovinou. Teď když se díval zpátky, vzdálenost mu nepřipadala tak velká. Podíval se k místu, kde nahoře na cestě ležel drak, dosud nehybný a podle všeho spící. Thelvyn teď mohl lépe vidět drakova široká záda a z tohoto úhlu dokonce i kousek ramene. Hvězdy svítily dost jasně, takže rozeznal, že to je skutečně jeden z rudých draků, přestože ještě nezahlédl jeho hlavu nebo krk. Když se podíval zpátky na stezku, přicházela k němu Solveig.
"Vezmu tvého koně s sebou dolů po stezce," zašeptala, když stála vedle něj. "Sir George zůstane vzadu, aby dohlédl na soumary. Jako další půjde Korinn. A hned jak přejde Perrantin, musíš se vrátit pro dalšího koně."
Trpaslík už byl se svým koněm na cestě. Vyrazil hned, když viděl, že se Solveig dostala ke stromům na druhé straně. I on měl schopnost vidět dobře ve tmě jako Thelvyn, ale díky své malé postavě pro něj nebylo snadné zacházet s koňmi. Pak převedl svého koně i Perrantin. I když jinak nepůsobil dojmem dobrodruha, zdál se být klidný a vyrovnaný. Thelvyn jej podezříval, že by neváhal sám bojovat s drakem, aby ochránil starobylé poklady gnómů. Když byl mág v bezpečí, odvedli koně dolů po stezce a nechali Perrantina, aby je hlídal. Thelvyn se vrátil, aby začal převádět soumary. Bylo jich celkem sedm, včetně tří, které jim poskytli gnómové. Trvalo to dost dlouho, než je všechny bezpečně převedl.
Při poslední cestě to šlo rychleji, protože stezka už byla bezpečně prošlapaná. Museli si pospíšit i kvůli kouzelnému lektvaru, jehož účinek brzy zmizí, a zároveň se chtěli vyhnout použití další dávky. Bylo sice možné na omámených koních jet, ale nebylo to rozumné, protože koně museli vidět a cítit, kam jdou, a bylo potřeba, aby byli schopni rychle zareagovat v nečekané situaci.
Thelvyn právě převáděl druhého soumara, když jej vyděsil náhlý záblesk světla, který se za ním objevil a který byl dost jasný, aby na chvíli vrhl dlouhé stíny na kameny a stromy. Thelvyn se rychle otočil v obavě, že uvidí draky šlehající plameny.
Ale nic takového nezahlédl. V příštím okamžiku se zdálo, že mohutné, ohlušující zadunění zatřáslo samotnou kamennou horou. Byl to zvuk, podobající se vzdálenému hřmění. Jak tam stál a čekal, objevil se druhý záblesk světla a pak další, ne za jeho zády, ale čtyři nebo pět mil odtud. Záblesky rozsvěcovaly nebe nad hlubokou, úzkou soutěskou. Draci znovu útočili na Torkynský Vodopád.
Drak nahoře na cestě se posadil a otočil svou velkou hlavu k severu. Možná že z místa, kde seděl, viděl další příslušníky svého rodu, jak krouží kolem plošiny a výšlehy plamene rozbíjejí kámen. Thelvyn zatáhl koně, kterého právě převáděl, co nejdál do stínu pod srázem a skoro ani nedoufal, že drak bude natolik rozptýlen vzdáleným útokem, že se nepodívá dolů do strže. Po chvíli drak vstal, roztáhl svá široká křídla a vzlétl Thelvynovi přímo nad hlavou. Vznesl se dlouhými, mocnými máchnutími svých tmavých křídel a pomalu stoupal směrem k severu. Za okamžik byl pryč.
Přestože měl Thelvyn hrozný strach, pomyslel si, že ve svém životě neviděl nic majestátnějšího. Byl tak vděčný za mágův lektvar, protože si dovedl představit, jak by kůň na takovou podívanou za normálních okolností reagoval.
Rychle vedl soumara ke stromům, už tolik nedbaje na nebezpečí, když drak odletěl. Jestliže draky zaměstná jejich útok na Torkynský Vodopád několik mil severně odtud, nejlepší, co mohou udělat, je dostat se co možná nejdál odtud, dokud jsou skryti pod pláštěm noci. Nechal soumara u ostatních a na moment se zastavil u Perrantina, aby jej ujistil, že jsou všichni naživu. Na cestě zpět potkal Solveig, těsně následovanou Korinnem.
"Ještě zbývá jeden soumar a Sir George se svým koněm," oznámil jí spěšně. "Ať jsou všichni připraveni. Hned jak se vrátíme, budeme pokračovat v cestě. Musíme se odtud dostat pryč, dokud můžeme."
Sir George nepotřeboval, aby mu někdo vysvětloval, jak se věci mají. Když byl drak pryč, nebylo už nutné zachovávat ticho, a tak přivázal řemení zbývajícího soumara ke svému sedlu a vydal se na cestu. Na úzké části stezky blízko okraje potoka nešel druhý kůň kvůli nedostatečně utaženému řemeni přesně za prvním. Soumar proto kráčel ve vodě. Thelvyn rychle vytáhl řemen z vody, než bude zničen na mokrých, zledovatělých kamenech. Vzdálené záblesky dál osvětlovaly noční oblohu a hory se otřásaly tlumenou ozvěnou hřmění.
Thelvyn a Sir George našli své společníky pod malou stříškou z větví borovic pokrytých sněhem několik set yardů za mýtinou. Všichni koně byli ještě pod vlivem kouzla a stáli tiše a bez pohnutí jako sochy. Perrantin a Solveig stáli u svých zvířat a čekali skoro tak nehybní jako jejich koně. Thelvyn si uvědomil, že toho asi mnoho neviděli, protože pod stromy byla naprostá tma.
"Torkynský Vodopád se už dlouho neudrží," řekl Sir George. "Draci ztrácejí trpělivost, ale nám jejich hra posloužila."
"Musím přiznat, že toho o dracích moc nevím," řekla Solveig. "Ale mám dojem, že tyhle záblesky jsou mnohem větší než obyčejný dračí oheň."
"Draci znají kouzlo, které kromě nich téměř nikdo neovládá," vysvětloval Perrantin. "Podobně jako elfové jsou skoro všichni draci schopni používat kouzla a mají zaklínadla, kterými řídí nebo zvyšují účinek svých přirozených zbraní. Nemluvím o tom z vlastní zkušenosti, ale takhle mi to vyprávěli."
"Myslím, že vím, kdo ti to řekl," poznamenala Solveig.
"Určitě to byl nějaký chytrák," řekl Sir George. "Jak dlouho ještě bude kouzlo na koně působit?"
"Už by se měli každou chvíli vzpamatovat," odpověděl Perrantin.
"Opravdu si nemůžeme dovolit déle čekat. Budeme muset koně vést, než přijdou k sobě. Jestli se nemýlím, měli bychom

co nejdřív narazit na cestu."
Thelvyn šel v čele, aby mohl ve tmě najít cestu, ale teď už se draků tolik neobávali. Věřili, že draci jsou zcela zabráni do svého útoku na Torkynský Vodopád, i když ta domněnka mohla být nesprávná. Thelvyn na to nezapomínal a dál pozorně pátral po jakékoliv známce nebezpečí. Stezka vedla asi čtvrt míle po břehu potoka, pak náhle odbočila a prudce stoupala po jedné straně soutěsky, až se konečně napojila na hlavní silnici. Jakmile si byl Thelvyn jistý, že nehrozí žádné bezprostřední nebezpečí, vrátil se k ostatním a pomohl vyvést soumary nahoru po stezce. Naštěstí se už všichni probírali z účinku lektvaru, protože jinak by stoupání bylo obtížné.
Po obloze se začalo linout bledé ranní světlo, když se shromáždili na silnici, i když slunce ještě nevyšlo nad nejvyššími horami na východě. Záblesky dračího ohně se pomalu začínaly vytrácet, přestože horami se dál ozývalo hřmění. V ranním šeru Thelvyn rozeznával tmavé obrysy draků vznášejících se nad hřebeny na severu, vzdálenými jen pár krátkých mil.
"Draci si jsou pravděpodobně naprosto jisti tím, že všechny uvěznili uvnitř města," řekl Sir George. "Ale pro nás stále platí, že se odtud musíme dostat co nejrychleji a být připraveni hledat úkryt, kdyby draci začali kroužit nad větší oblastí. Dnes v noci si bezpečně neodpočineme, dokud nepřijdeme do lesů na spodních svazích, a to je ještě daleká cesta."
Thelvyn se alespoň už nemusel ujímat vedení. Teď uzavíral řadu a pozoroval nebe za nimi. Koně byli dosud čerství, protože šli krokem a nenesli jezdce. Vyšli ze soutěsky a těžký a hluboký sníh nechali za sebou. Silnice sama byla čistá, zvlášť uprostřed dopoledne, kdy sestoupili několik mil z větších výšek.
Sir George doufal, že by mohli na spodní svahy dorazit před setměním, jestliže budou koně držet krok. Thelvyna potěšilo, že nechávají výšky za sebou, nejen proto, že bude dál od draků, ale i proto, že unikne zimě. Největším povzbuzením pro něj bylo, že příští den sejdou z hor a budou zpátky v kraji, kde už vládne jaro a kde jsou lesy, ve kterých se dá najít útočiště před draky.

Kapitola 7

THELVYN BYL RÁD, ŽE JE ZASE DOMA. Nikdy by nevěřil, že je to možné, a vzhledem k okolnostem pro něj nebylo snadné se s tím faktem smířit. Dobrodružství už zkrátka mělo na člověka takový vliv, zvláště když to bylo dobrodružství nepříliš vydařené.
Ale na druhou stranu bylo dobré vědět, že v Graezu asi nezůstane dlouho. Sir George měl na starosti nejstarší poklad gnómů a bylo pochopitelné, že ho to znepokojovalo. Chtěl poklad odevzdat dřív, než se někdo dozví, že jej mají v rukou. Kdyby vévoda Aalban, arcivévoda nebo flaemští čarodějové zjistili, co Sir George po jejich zemi převáží, dostal by se do vážných potíží. Přinejmenším by požadovali clo. Sir George s gnómy žádnou dohodu o placení cla neuzavřel. Dělalo mu starosti, jak by se flaemský zákon tvářil na uchovávání takového předmětu, jakým byl poklad gnómů,

protože stejně jako Thelvyn už tomuto zákonu nedůvěřoval.
Sira George ale netrápil jenom gnómský poklad. Víc jej znepokojovali draci. Na zpáteční cestě se jim podařilo projet Východní kotlinou stejným způsobem jako poprvé, proklouzli, když draci nesledovali stezku. Přestože v tomto roce ještě nedošlo k žádným útokům, draci se pravidelně objevovali v severní části Vysočiny. Možná že k prvním útokům dojde v nejbližších dnech.
Přítomnost draků zdvojnásobila starost Sira George o poklad gnómů. Rozhodl se, že draci nesmí zjistit, že je poklad u něj, a přijít jej hledat. Ujistil Thelvyna, že v rozporu s legendou draci nemohou ucítit zlato na vzdálenost mnoha mil. Přesto však bylo nutné převézt poklad na jih hodně brzy a Sir George by to raději udělal dřív, než se bude muset střetnout s draky.
Během jejich první noci po návratu Sir George všechny svolal, aby si promluvili o situaci a rozhodli o tom, co udělají dál. Thelvyn se postaral o to, aby měl každý před sebou svůj oblíbený nápoj, než přijde čas a Sir George začne nalévat třešňový likér. Thelvyn si začínal získávat úctu svých společníků jak drobnými pozornostmi, tak i svým jednáním ve vážných záležitostech.
"Georgi, myslím, že ti draci dělají starosti," poznamenal Perrantin. "A to zase znepokojuje mě, když uvážím, že toho víš o dracích víc než kdokoliv jiný na světě. Co tě trápí nejvíc?"
"Čím víc se o situaci dovídám, tím větší jsou mé obavy," přiznal starý rytíř. "Draci prostě nezačínají válku bez skutečně vážného důvodu. Nenapadá mě nic, co by vysvětlovalo jejich současné jednání. Mohl by to být také výsledek nějaké pře mezi draky samotnými."
"Máš tušení, co by to asi mohlo být?" zeptal se Perrantin.
"Jak bych mohl něco tušit? Nikdy jsem nebyl zasvěcený do dračích záležitostí. Mám nějaké teoretické znalosti o tom, jak vedou své obchody, ale nevím nic přesnějšího o jejich vůdcích, ani o tom, jaké jsou jejich cíle. Po staletí, dokonce po tisíce let, si jdou svou vlastní cestou a věnují se svým zájmům, ale jen velmi málo udržují styky s říšemi lidí, elfů a trpaslíků. Jediné spojení, které s nimi venkovní svět má, je spojení s odpadlíky a zrádci, kteří porušili dračí zákon kvůli svým vlastním zájmům."
"Jediné spojení v této části světa," zdůraznil Thelvyn.
"Myslíš na neznámý národ, ze kterého pocházíš?" zeptal se Sir George. "Jestliže tvůj lid dosud existuje, nežije nikde v této části světa. A já opravdu nemohu vědět, jak by události v jiné části světa mohly způsobit, že draci začnou útočit na nevýznamné osady uprostřed pustého kraje. Berte v úvahu, že draci útočí v horách v Heldanských zemích, na Torkynský Vodopád, podél severního okraje Ethengarských plání a tady, na hranici Vysočiny. Všechna tato místa sousedí s divokým, pustým krajem. Za horami Wendarského hřebene už civilizace prostě není."
"Myslíš, že draci bojují, aby si tahle území podrželi jako svá vlastní?" zeptal se Perrantin. "V poslední době se osídlení posunulo až k horám na severu."
"Ale jen tady na Vysočině" připomněl Sir George. "Torkynský Vodopád vznikl téměř před tisíci lety a Ethengarští žijí ve stepi dokonce ještě déle. Příčina bude rozhodně někde tady, když draci začali pomýšlet na hory a země za hranicí své říše a jsou ochotni bojovat, aby dokázali svůj nárok. Ale ať už je příčina jakákoliv, myslím, že ještě není oficiální. Všechny zprávy se zatím týkaly jen rudých a několika černých a zelených draků. Nikdo ještě neviděl bílé nebo modré a určitě ne zlaté. Připouštím, že by mohli jednoduše jen vyčkávat a nechat svárlivější druhy udělat špinavou práci, ale skutečnost, že tyhle druhy se útoků neúčastní, mi napovídá, že Národ draků se ještě nerozhodl rozpoutat válku."
"Už dřív jste mluvil o Dračím národě a Skrytých královstvích draků," řekl Thelvyn. "Kde jsou? Ví to vůbec někdo?"
"Nejsou ‚skrytá' v pravém slova smyslu," vysvětloval Sir George. "Draci tolik nelpí na území jako jiné národy, které se usadí na kousku země, zakreslí na mapu hranice a přivlastní si ji. Jejich království spočívá v jejich společenství a draci z jednoho společenství nemusí nutně žít na jednom místě, ale mohou být rozptýleni po velké části světa. Proto mohou jejich království zasahovat i na území jiných národů, jako je Darokin nebo Skalní domovina, kde lidé možná ani neví o jejich přítomnosti. Avšak jejich království se také mohou navzájem překrývat. Na některých místech, která si oblíbili, bys našel až šest nebo osm království existujících na stejném kusu země, ale to pro ně obvykle nepředstavuje žádný problém. O jejich královstvích se říká, že jsou skrytá, protože je nenajdeš na žádné mapě a mohou existovat i na místě, které ty sám nazýváš domovem, ale nikdy se to nedozvíš."
"Pak by tedy Vysočina mohla být součástí několika dračích království," podotkl Thelvyn.
"To se rozumí samo sebou," souhlasil Sir George. "Záleží jen na nich, na jaké území proniknou, a svá působiště často střídají. Draci se pohybují mnohem víc, než si většina lidí myslí, a tvary jejich království se stále mění. Jestli tě pořád zajímá, zda nedávné osídlení této země draky rozhněvalo, pak to podle mého názoru tak není. Rozhodně jsou země obydlené lidmi mnohem zajímavější."
"Draci si rádi pochutnají na skotu a ovcích," řekl Korinn.
"To právě ne," odporoval mu Sir George. "Dávají přednost losům a jelenům; dobytek a koně jedí jen v případě nouze. A vůbec nemají zájem živit se lidmi, protože to je proti dračímu zákonu. Jen dračí zrádci někdy skolí člověka, většinou proto, aby rozzuřili své společníky. Ale jak říkám, všichni zrádci jsou šílení."
"Takže draci, kteří mají na svědomí současné nájezdy, nejsou odpadlíci?" zeptal se Perrantin.
"Ne. Zrádci by zabíjeli čistě pro potěšení ze smrti a zkázy, kterou by způsobili. Ale tyto útoky jsou dobře promyšlené a možná i řízené. Něco mají za lubem, nějaký cíl nebo plán, který nám teprve bude odhalen."
"Ale pak to vypadá tak, že se za vším skrývá Národ draků," řekl Perrantin.
"To není úplně jisté," nesouhlasil Sir George. "Draci nejsou jako lidé. Jejich dětství trvá dlouho a obvykle celý svůj život pomalu rostou. I když existuje něco jako přirozená hranice, za kterou je další růst spíše otázkou kouzla, protože jen nejmoudřejší a nejmocnější dračí kouzelníci rostou ještě dál. V každém případě, draci, se kterými jsme se setkali na naší výpravě, jsou, soudě podle jejich velikosti, velmi mladí."

"To byli malí draci?" zeptal se užasle Thelvyn.
"Dospělí, ale hodně mladí," vysvětloval Sir George. "Zdá se, že tam nebyli žádní starší ani zlatí draci. Podle všeho mají nájezdy na svědomí neposlušní draci, mladíčci, kteří mají plnou hlavu svých plánů a jsou netrpěliví k pokynům starších. Je možné, že jejich chování někdy nachází kladnou odezvu u ostatních draků, a to i v případě, že parlament jejich jednání ještě neschválil. Parlament je ale také občas ochoten dovolit mladším drakům, aby postupovali podle taktiky, kterou si starší draci nepřejí prohlásit za oficiální."
"Týká se to i téhle situace?" zeptala se Solveig.
Sir George usrkl ze své sklenice a přikývl. "To by mohlo vysvětlovat, proč se zdá, že mladší draci útočí podle plánu, i když jejich cíl ještě není zřejmý."
"To je opravdu moc pěkné," zlobila se Solveig. "Dokonce i draci dělají politiku. Obávám se, že už nemám žádné iluze o tom, že by někde v nějakém zvláštním koutku světa bylo místo prosté falše a neupřímnosti."
"V dračí politice dochází ke změnám jen pomalu, protože ve světě toho není mnoho, po čem by draci toužili," řekl Sir George. "A to je to, co mi dělá největší starosti. Ti draci něco chtějí a já si nedokážu představit, co by to mohlo být. Jediná možnost jak zjistit, o co vlastně jde, je zeptat se nějakého draka. Perry, jak by bylo nejlepší to udělat?"
Perrantin pokrčil rameny. "Zeptat se velmi zdvořile? Řekni mi, prosím tě, jak to mám vědět?"
"Obvyklý způsob je pokusit se přemoci draka porážkou v bitvě. Se vší úctou k mým společníkům, nezdá se mi, že bychom měli třeba jen stín naděje s tímhle plánem uspět. Přemýšlel jsem o tom, jestli by se nám totéž mohlo podařit za pomoci kouzel. Nějaké návrhy?"
"Zrovna teď mě nic nenapadá," řekl mág. "Ale myslím, že bych se do prozkoumání té záležitosti mohl pustit."
Perrantin se zabral do stránek knih, které se týkaly kouzlení a které bylo možno najít ve značném počtu v rozsáhlé sbírce Sira George. Ať už jej vyhlídka na lov draků lákala, nebo ne, problém jej neodolatelně přitahoval, zvláště když vyžadoval nějaké nepříliš známé a pozoruhodné stránky magie. Tato záležitost zahrnovala obojí. Příliš nedoufal, že tu najde něco, co by se mu mohlo hodit, přestože knihovnu Sira George tvořily vzácné a neobvyklé svazky, které rytíř nashromáždil za léta cestování. Ale měl dva dny, aby se tu porozhlédl, dva dny, během kterých ostatní dělali nezbytné přípravy na cestu na jih, kde chtěli najít gnómy a předat jim poklad z Torkynského Vodopádu. Víc času Perrantin nepotřeboval, aby zjistil, jestli je v těch knihách něco, co by se jim mohlo hodit.
Solveig a Korinn nebyli vyhlídkou na honbu za draky příliš nadšeni. Přestože byli oba velmi inteligentní, vzdělaní a uměli vystupovat ve společnosti, nebyli ničím víc než dobrodruhy, najatými pomocníky ve službách starého rytíře. Jako takoví byli ochotni podstupovat nebezpečí, dokonce hodně velké nebezpečí, ale musel tu být nějaký rozumný důvod a příslib odměny, pro kterou jim to riziko stálo za to. Byli ochotni podniknout cestu do Torkynského Vodopádu, přestože to bylo velmi nebezpečné, ale zároveň jim to přineslo velký zisk. Vydat se za drakem jen proto, aby zjistili, jestli jim má co říci, jim připadalo nejen nebezpečné, ale také značně nevýnosné.
Thelvyn nedokázal odhadnout, jak dopadne tohle střetnutí různých názorů. Vzhledem k okolnostem očekával, že Solveig a Korinn se jako dobrodruzi placení Sirem Georgem podvolí jeho přání. Ale jejich vzájemné vztahy by se spíš daly označit jako vztahy mezi společníky. Každý z nich mohl vyjádřit svůj názor a podílel se na konečném rozhodnutí. Byl zvědav, jestli i zde bude mít největší váhu názor většiny a Sir George se vzdá svého návrhu, když bude výsledek hlasování proti němu. A pokud byl Sir George připraven trvat na svém, zda jej ostatní odmítnou následovat.
Thelvyn si také nebyl jistý svým vlastním postavením. Možná byl dědicem Sira George, ale netušil, jestli se díky tomu stal jeho společníkem, učedníkem nebo jen najatým pomocníkem. Sir George s ním o tom nikdy nemluvil. Choval se k němu jako k ostatním členům společenství, i když nepadlo ani slovo o tom, jaký plat nebo podíl z obchodu s gnómy Thelvynovi připadne.
Nevěděl, co si má myslet o posledním návrhu Sira George. Jeho první myšlenka byla, že by se měl od draků držet co možná nejdál, když si vzpomněl na zuřivost, se kterou pronásledovali jeho matku. Pak si ale uvědomil, že kdyby se jim opravdu podařilo draka přemoci a klást mu otázky, měl by šanci zeptat se ho na svoji matku a národ, ze kterého pochází. Na druhou stranu by možná bylo moudřejší nechat si své tajemství pro sebe.
Tu trochu času, kterou měl, využil k tomu, aby se ponořil do svého studia. Musel se kouzlům věnovat sám, protože Perrantin listoval knihami Sira George. Byl zaneprázdněný i díky Solveig, která jej dál učila jak zacházet s mečem, zvláště teď když se jí zdálo, že její žák dělá pokroky. Thelvyn vlastně ještě meč nepoužil ve skutečném boji, ale dokázal si dobře poradit v několika nebezpečných situacích. Vůbec si neuvědomoval, jak dobře si vedl na jejich výpravě do Torkynského Vodopádu. Byl si vědom jenom toho, co považoval za chyby, z nichž většina byla jen výplodem jeho fantazie.

* * *

Během dopoledne přišel starosta Aalsten a na první pohled bylo vidět, že je kvůli něčemu rozrušený. Sir George jej zavedl do pracovny a Thelvyn mu přinesl čerstvé pečivo a sklenici likéru. Jedním z důvodů, proč starosta a Sir George spolu vždycky tak dobře vycházeli, byla právě jejich záliba v třešňovém likéru. Thelvyna zajímalo, jestli by se našel ještě někdo další, kdo by ten nápoj tolik zbožňoval.
"Sire Georgi, draci se vrátili," zvolal starosta.
"Všiml jsem si toho," poznamenal rytíř. "Snažíte se mi říci, že došlo k novým útokům?"
"Přesně tak. V okolí Nordeenu shořelo několik domů a další uvnitř samotné vesnice. A teď vévoda Ardelan vyhlásil, že draci uzavřeli cestu do Východní kotliny."
"Ano, věděl jsem o tom už před více než dvěma týdny," řekl Sir George klidně. "Byl jsem tam."
"Pak tedy snad není tak velký důvod k obavám," řekl starosta Aalsten a hned vypadal méně znepokojeně. "Vévoda

Aalban poslal zprávu, že přestože se draci vrátili a znovu začali napadat osady, nezdá se, že by byli tak útoční jako loni."
Tentokrát vypadal Sir George překvapeně. "Vévoda že oznámil něco takového? Zajímalo by mě, jak na to přišel. Abych řekl pravdu, fakt, že draci uzavřeli Východní kotlinu napovídá, že jsou odhodlanější než kdykoliv předtím."
"Ale i čarodějové říkali, že se draci letos nezdají být tak zuřiví." Starosta vypadal zmateně. "Přece by něco takového netvrdili, kdyby to nebyla pravda. Myslím, že si to prověřili."
"A já je podezřívám, že se jednoduše snaží uchránit lidi před panikou," řekl Sir George stroze. "Asi by bylo nejlepší, kdybyste si tohle nechal pro sebe, ale měli byste být připraveni vystěhovat město, zajistit útočiště a skryté zásobárny v horách, jak jste to udělali loni. Byli jsme v Torkynském Vodopádu, jednom z největších podzemních měst gnómů za Východní kotlinou, jen několik dní cesty odtud. Město bylo zpola rozbořené. Když jsme odjížděli, viděli jsme draky, kteří trhali horu, jako by to bylo mraveniště."
"Ale to je strašné!" vyděsil se starosta. "Slyšel jsem o Torkynském Vodopádu, ale naši lidé si vždycky mysleli, že město je opuštěné."
"Teď už to tak asi je. Jeli jsme tam, abychom se dozvěděli něco o dracích a jejich nájezdech, a co jsme zjistili, bylo nanejvýš znepokojující. Draci útočí od Vysočiny až k Heldanským zemím a možná ještě dál. Draci obléhali Torkynský Vodopád už dávno předtím, než se v loňském roce objevili na Vysočině. Teď se obávám, že když draci zničili Torkynský Vodopád, obrátí svou pozornost naším směrem."
"Jsem si jist, že s tím čarodějové něco udělají."
Sir George se zatvářil poněkud nepřívětivě. "Váš lid je v této končině stále ještě nový a vaši čarodějové toho o dracích moc nevědí. Proto se sám snažím něco v té věci podniknout."
Když starosta Aalsten odcházel, nevypadal o moc šťastněji, než když přišel. Alespoň se rozhodl dohlédnout na to, aby byla provedena všechna potřebná opatření. Sir George si ale nebyl jistý, jestli starosta svůj záměr uskuteční, až se doslechne, že vévodové a čarodějové slibují, že zajistí bezpečnost země. Sir George v sobě stále měl jistý rytířský instinkt, který jej nutil, aby udělal, co může, pro ochranu slabých, i když věděl, že jeho radám pravděpodobně nebudou věnovat pozornost.
"Přijdou draci až sem?" zeptal se Thelvyn, když vyprovodili starostu.
"To záleží na tom, jak rychle se dohodnou co dál," odpověděl Sir George, když se vrátili do pracovny. "A to se nedozvím dřív, dokud nebudu vědět, co mají vlastně v plánu. Jde o to, že jakmile se rozhodnou rozpoutat skutečnou válku, mohou snadno zpustošit Vysočinu, a to bude jen otázka několika dnů. Je možné bojovat s drakem, nebo dokonce se dvěma či se třemi, ale není na světě síla, která by se mohla postavit celému dračímu národu. Možná že když dostatečně předvedou svou sílu, aby jasně ukázali svůj záměr, tak nám pak řeknou, co vlastně chtějí."
"To by asi bylo nejlepší řešení," řekl mág Perrantin. Seděl v koutku pracovny a četl si ve velké knize, psané nějakým záhadným jazykem. "Bylo by mnohem jednodušší dát jim, co chtějí, než se snažit o to s nimi bojovat."
"Kdyby se nám podařilo promluvit s nimi o trochu dříve, možná bychom dospěli k méně násilnému řešení," řekl Sir George. "Obávám se ale, že draci budou mnohem rozumnější než kdokoliv jiný."
"Pravda pravdoucí," souhlasil Perrantin a vrátil se ke své knize.
"Nebyla to chyba říci starostovi, že se pokoušíte ten problém řešit?" zeptal se Thelvyn. "Může o tom povědět mágu Eddanovi a od něj se to dozví vévoda nebo flaemští čarodějové. Myslím, že vůbec nemají rádi, když se jim někdo plete do jejich věcí, přestože jsou sami tak neschopní."
"Ano, na tom něco je," připustil Sir George. "Ale příliš mě to neznepokojuje. Už brzy odjedeme."
Sir George kdysi řekl, že asi bude muset s draky něco udělat, a zdálo se, že to myslel vážně. Thelvyn ho znal natolik dobře, aby si mohl být jistý, že se starý rytíř nepožene do žádného bláznivého nebo přehnaně nebezpečného podniku. Kdyby Perrantin nedokázal najít nějaký šikovný způsob, jak draka kouzlem ovládnout, George by se toho pokusu vzdal. Stejnou jistotu asi měli i Solveig a Korinn, když návrh Sira George rovnou neodmítli. Přinejmenším počkají, jaký plán jim Sir George nabídne, pokud vůbec nějaký, zváží riziko a odhadnou šance na úspěch. Ale stále tím nápadem nebyli nijak nadšeni.
Při večeři se Sir George obrátil na Perrantina s velmi důležitou otázkou. Zdálo se nepravděpodobné, že mág objevil nějaký způsob jak se vypořádat s draky, jinak by se o tom už určitě zmínil. Ale Perrantin neříkal nic a sloupec knih se povážlivě zmenšoval. Seděl u stolu, mžouraje unaveně očima, a vypadal jako někdo, kdo příliš mnoho četl.
"Perry, musím se tě na to zeptat," řekl Sir George. "Čas běží a my musíme doručit poklad co nejdřív. Když to bude nutné, zdržíme se ještě den nebo dva, ale musím se tě zeptat, jestli jsi našel odpověď."
"Pak tedy můžete začít balit," řekl mág. "Dělal jsem, co jsem mohl. Prošel jsem každou knihu v tvé knihovně a našel jsem náznak toho, co potřebujeme."
Solveig a Korinn ihned pookřáli, ale Sir George se zamračil a vypadal zklamaně. "Není tedy žádný způsob jak si draka podmanit kouzlem?"
"Naopak, jsem si skoro jistý, že nějaká možnost existuje," přesvědčoval jej Perrantin. "Chci jen říct, že tvoje knihovna je sice velmi pozoruhodná, ale není dost rozsáhlá pro takový úkol. Draci drží pospolu a straní se ostatních národů už velmi dlouho, takže ke střetnutí s nimi docházelo jen málokdy a téměř nebylo třeba používat kouzel. Podle toho, co vím, se draci ukazují jen zřídka od té doby, kdy uplynulo asi pět století od pádu Blackmooru a Ohnivého deště."
"Myslím, že dokonce ještě déle," podotkl Sir George. "Neznám dávnou historii draků velmi dobře, ale v době věku Blackmooru se stalo něco zlého, nějakých dvě stě let před tím, než došlo k jeho zničení. Blackmoorští čarodějové rozpoutali válku proti drakům a porazili je. To je všechno, co o tom vím. Možná ještě to, že čarodějové dali drakům nějaký vzácný symbol míru a draci se od té doby stáhli do ústraní."
"Taky jsi mi to mohl říct dřív," řekl Perrantin netrpělivě. "Ne že by mi to nějak zvlášť pomohlo, to musím přiznat. Věděli

jak bojovat s draky, ale jejich tajemství zmizelo s nimi. Pád Blackmooru téměř zničil svět, takže si jistě dovedeš představit, že taková síla zanechala jen nepatrný zlomek knih. Je samozřejmě možné, že něco z toho dávného kouzla mohlo být znovu objeveno nebo byla nalezena jiná zaklínadla nebo kouzelné předměty užitečné v boji s draky. Potřebuji mnohem větší knihovnu, knihovnu zaměřenou na studium magie."
"Jenže my nemáme čas na to, abychom se teď rozjeli do Darokinu," prohlásil Sir George.
"No, byla by tu jedna možnost," řekl Perrantin. "Podle všeho se třetí nebo čtvrtá největší knihovna v této části světa věnovaná magii nalézá jen pár dní cesty odtud v Braejru. A tam přece vezeme gnómský poklad."
"V Braejru?" zeptal se Korinn překvapeně a se značnými pochybami v hlase. "Jak je to možné? Flaemové žijí v tomto kraji jen nějakých sto let."
"Ohňoví čarodějové jsou velmi pilní," vysvětloval mág. "Je v tom zase ta záležitost s Alfatinskými. Flaemové je tolik nenávidí, že jediné, na co čarodějové i vévoda dokážou myslet, je hledání způsobu jak je porazit. Nejlegračnější na tom je, že Alfatinští ani neví, že Flaemové jsou tady, neboť jinak by do Vysočiny vtrhli s takovou zuřivostí, že by se nynější útoky draků zdály v porovnání s tím zcela zanedbatelné."
"Troufám si tvrdit, že Alfatinští už o jejich přítomnosti vědí," řekla Solveig. "Existenci celého národa není možné udržet v tajnosti, když se tam obchoduje. Podle mě je mnohem pravděpodobnější, že Alfatie z toho zkrátka nehodlá vyvozovat nějaké důsledky. Flaemové po staletí putují po různých částech světa a stále živí svou nenávist, zatímco Alfatinští se usadili před patnácti sty lety a věnují se hlavně svým vlastním záležitostem. Mám takový dojem, že jejich dávné soupeření s Flaemy je spíše jen legendou."
"To se zdá být pravděpodobné," souhlasil Sir George.
"Thyatis a Alfatie jsou již nějaký čas znepřáteleny," dodala Solveig. "Obyvatelé Thyatisu je znají stejně dobře jako kdokoliv jiný. Nepochybuji o tom, že by rádi Flaemy rozdrtili, ale netouží po tom víc než po ovládnutí zbytku světa. A kdyby chtěli začít boj s Flaemy, museli by podstoupit cestu Darokinem nebo Alfheimem, a na to nejsou připraveni."
"Ať už se děje cokoliv, naším nejdůležitějším problémem jsou draci," připomněl jim Perrantin. "Ohňoví čarodějové mají své značně ctižádostivé plány, ale na to, aby je mohli brzy uskutečnit, potřebují moc. Z toho důvodu sestavují jednu z nejrozsáhlejších knihoven, která kdy existovala. Jejich poslové plení knihovny ve školách magie a pracovny každého většího kouzelníka v této části světa."
"Pustí tě dovnitř?" zeptal se Thelvyn. "Flaemové jsou neobyčejně opatrní a chrání si svá tajemství."
"Zatím mi vždycky dovolili vstoupit."
Od chvíle, kdy Perrantin obrátil jejich pozornost zpět k drakům, seděla Solveig na židli zabraná do svých myšlenek, jako by její živý severský temperament zaznamenal náhlý obrat. Pohlédla na Sira George a náznak jednoho z jejích obvyklých zlobných pohledů se jí zableskl v očích. "Proč se máme o tohle zajímat? Navzdory všem našim velkolepým obchodním plánům jsme jen skupina vážených sběratelů starožitností. Ta dračí záležitost vypadá pěkně nebezpečně, bez vyhlídky na odměnu."
"Tebe ta situace vůbec nezajímá?" zeptal se Sir George.
"Samozřejmě že ano. Možná jsem profesionál a pracuji pro tebe za mzdu, ale není možné si mě koupit. Kdybychom měli rozumnou naději, že se nám to podaří provést, pak bych ti s radostí pomohla. Ale zdá se, že navrhuješ, aby se naše pětice vrhla přímo doprostřed dračího útoku, a to nemluvím o flaemských čarodějích."
"Nenavrhuji, abychom zbytečně riskovali," odporoval starý rytíř. "Nemohu říci, jak velké je nebezpečí, dokud náš dobrý čaroděj neobjeví kouzlo, které potřebujeme. Až nám dá nejlepší informaci, kterou je možno najít, budeme přesně vědět, jak se věci mají, a pak se můžeme rozhodnout. Nežádám tě, abys ses hned teď zavázala, že se výpravy zúčastníš. Doufám, že Perry pro nás najde něco, co nám dá velkou naději na úspěch s co nejmenším rizikem. Jestliže se mu to nepodaří, nemám v úmyslu v tom dál pokračovat."
"To zní rozumně," řekl obezřetně Korinn.
"Ano, ale flaemští čarodějové by měli dělat totéž," zdůraznila Solveig. "Je to přece jejich povinnost vůči království. Naše prostředky jsou omezené a nikdo nám za to nehodlá zaplatit. Kde je naše odměna?"
"Rozlícení draci obchodu moc neprospívají," řekl Sir George. "Pokud by znemožnili cestování z místa na místo, všichni bychom si museli hledat novou práci."
"Já mám spoustu možností," odsekla Solveig.
"A draci jsou neuvěřitelně bohatí," pokračoval Sir George.
Korinn vzhlédl, protože to, co slyšel, jej okamžitě zaujalo. Trpaslíci v noci snili o pohádkových pokladech draků. Naproti tomu draci zase snili o pokladech trpaslíků, takže to bylo vyrovnané.
"Ale jak říkáš, můžeme počkat, jestli se Perrymu podaří něco najít," souhlasila nakonec Solveig opatrně. "Georgi, jsem pořád zvědavá, z jakého důvodu se o tuhle výpravu zajímáš ty. Neočekáváš, že získáš dračí poklad nebo jinou odměnu. Pravda je taková, že jsi posedlý draky a vším, co se jich týká, a oba víme proč. Čekáš, že se ti podaří odhalit nejskrytější tajemství draků?"
"Musím přiznat, že toho očekávám hodně," řekl Sir George upřímně. "Svou základní pohnutku bych vysvětlil asi takto: sama jsi řekla, že toho vím o dracích víc než kdokoliv jiný. Díky tomu mám nejlepší předpoklady pro to, abych se s nimi pokusil dohodnout nebo vyřešil problém, který uvedou, nějakými jinými prostředky než válkou. Musím přiznat, že jsem vzrušen vyhlídkou na největší výpravu ve svém životě, na výpravu, která je zároveň výzvou a která je možná jako stvořená pro mé schopnosti."
Solveig pomalu přikývla, ale její neochota byla stále patrná. "Myslím, že tvým důvodům dobře rozumím, pokud ovšem můžeš slíbit, že jim nedovolíš, aby ovlivňovaly tvé rozhodování. A jak říkáš, ještě nevíme, jestli se nám podaří vymyslet rozumný plán. Můžeme to za týden nebo za dva rozhodnout v Braejru, až Perry prozkoumá knihovnu Flaemů."
"Právě o tohle jsem vás žádal," řekl Sir George. "Jestli se tedy všichni můžete připravit, myslím, že by bylo nejlepší,

kdybychom ráno vyrazili do Braejru."
Thelvyn po večeři uklidil a pak si pospíchal sbalit věci. Připravit se k odjezdu v tak krátkém čase nebylo příliš těžké, protože počítali s tím, že už brzy odjedou, a skoro všechno měli nachystáno. Starobylé poklady gnómů byly stále bezpečně zabaleny na cestu. Výstroj pro jízdu na koni byla rozložena ve stájích, krmivo pro koně bylo spakováno a byly připraveny i různé nezbytné věci. Zbývalo jim už jen sbalit šatstvo, pak osedlat koně, naložit cestovní vaky a odjet.
Když Thelvyn uvažoval o povaze Sira George a jeho družiny, nevěděl, co si má myslet. Zrovna když se vyrovnal se skutečností, že Sir George a jeho společníci jsou vynikající obchodníci se starožitnostmi, a ne skupina smělých dobrodruhů, ukázalo se, že to druhé je pravdou. Cesta do Torkynského Vodopádu byla nebezpečná a dobrodružná, ale pustit se za draky, to bylo něco úplně jiného. Necítil se být připraven plnit, co se od něj na takové výpravě očekávalo, i když musel připustit, že díky svému pozoruhodnému zraku je ostatním užitečný.
Ale stále měl hrůzu z draků. Často přemýšlel o tom, jestli je potomkem zaniklého národa z Blackmooru. Také nemohl pochopit, proč by měl být zrovna jeho lid tak výjimečným nepřítelem draků. Od té doby, kdy Sir George vyprávěl legendy o válce mezi Blackmoorem a draky, si Thelvyn myslel, že všemu rozumí mnohem lépe, než tomu ve skutečnosti bylo. Válka, ke které došlo před třemi tisíci lety, by byla dosud živá v paměti draků, kteří žili stovky nebo dokonce tisíce let.
Bylo tolik věcí, které se chtěl o sobě dozvědět, a jedině draci mohli potvrdit, nebo popřít to, co tušil o sobě a národu, ze kterého pocházel. Jediným problémem bylo, že se nejdřív bude muset seznámit s nějakým drakem, než se bude moci na něco zeptat. Nemohl se ale ubránit myšlenkám na to, jak houževnatě draci pronásledovali jeho matku.
Byl ve stájích a kontroloval zásoby, když vešla Solveig. Zarazila se, když ho uviděla, a pak se na něj znovu podívala.
"Co tě trápí? Zneklidňuje tě vyhlídka na setkání s drakem tváří v tvář?"
"Mám k tomu důvod, aby mě to zneklidňovalo."
Přikývla. "Vím o tvé minulosti asi tolik co ty a rozumím tvým obavám. Ale pokud se chceš dozvědět pravdu, je to tvoje jediná možnost. Nemohu ti vyčítat, že máš z draků strach. Mě děsí. A přitom ani jeden z nás není zbabělec, jenom máme dost soudnosti, abychom rozpoznali, čeho se máme bát."
"Taky si to myslím," souhlasil Thelvyn. "Řekl bych, že máme něco společného. Oba jsme vyrostli na místě, kam jsme nepatřili."
"Nevím o tom, že bych někam nepatřila," řekla Solveig. "Musím připustit, že se Flaemům vůbec nepodobáš, a pochybuji, že někdy budeš. Ale Thyatis byl můj domov. Rozumím lidem, kteří tam žijí, a chápu, jak to tam chodí. Dobrodruh ve mně se na nějaký čas potřeboval oprostit od jejich způsobů a jejich složitého a někdy neupřímného života, ale dokážu tu jejich hru hrát stejně dobře jako kdokoliv z nich. Když to vezmu kolem a kolem, ve skutečnosti nejsem žádný divoch."
"Pomyslela jsi někdy na návrat do Severní říše?" zeptal se Thelvyn.
"Ano," odpověděla, když si nachystala své věci. "Myslela jsem na to, ale pochybuji, že to někdy udělám. Víš, v tom je právě mezi námi rozdíl. Já vypadám jako severanka a mohla bych si klidně vybrat některé z jejich jmen a nosit jejich zbroj a předstírat, že jsem jedna z nich. Vím, že mí vlastní lidé jsou neotesaní a dokáží být hrubí a neurvalí, násilní barbaři a já s nimi opravdu nemám mnoho společného. Až mě unaví dobrodružný život plný nebezpečí, určitě se vrátím do Thyatisu a znovu se ze mě stane Valerie Dorani. Tvoje situace je jiná. Tvoje matka udělala na Sira George velký dojem a vždycky tvrdil, že to byla mocná kouzelnice a skutečná dáma. Podle toho soudím, že tvůj národ musí být hoden obdivu."
"Kvůli tomu si starosti nedělám," řekl Thelvyn. "Nemám strach vrátit se domů, ale kde ten domov je, to se mohu dozvědět jen od draků, jestli mi to vůbec budou schopni říct. Nejsem si jistý, jestli chci, aby Perrantin našel, co potřebujeme."
"Pak by ses měl raději připravovat na střetnutí s draky," odpověděla Solveig. "Nepochybuji o tom, že Perry najde přesně to, co potřebujeme. Ze své zkušenosti vím, že ti dva jsou naprosto spolehliví, pokud jde o zapletení se do nějakých potíží."

Kapitola 8

PRVNÍ DEN ZAČAL PODOBNĚ JAKO PŘI JEjich cestě na východ do Torkynského Vodopádu. Vyrazili časně a jeli celý den až do večera, kdy přijeli do Aalbansfordu. Noc strávili ve stejném hostinci a ráno se ujistili, že s sebou povezou dostatečnou zásobu píce pro koně. Tentokrát ale nepokračovali po hlavní cestě na východ. Místo toho překročili most přes řeku Aalban a vydali se na jih do divočiny, směrem k cípu horského hřebene, který se stáčel na východ.
Našli stezku vedoucí lesem na jih. Byla v dobrém stavu a jasně označená, takže umožňovala pohodlnou a rychlou jízdu, ačkoliv nebyla dost široká pro vozy nebo dvoukolové káry. Kromě Thelvyna už tudy všichni dřív jeli, takže cestu dobře znali. Sir George mu vysvětlil, že zvolit si tuhle stezku přináší několik výhod. Jednak byla mnohem přímější než hlavní cesta, a mohli tak ušetřit alespoň den jízdy, a zároveň byla na stejné straně řeky jako cíl jejich putování. Dobře věděli, že jediný most dál na jih ještě nebyl dostavěn.
Na stezce byli také chráněni před draky a zvědavými vévody, kteří by mohli chtít prohledávat obsah jejich cestovních vaků. Ze všech nebezpečí, která je mohla potkat, se Sir George nejvíc obával toho, že by musel za poklad gnómů platit clo. Samozřejmě nebylo možné uhradit poplatek za takové bohatství; pravděpodobně by na to padla část pokladu, pokud by celý poklad nebyl zabaven jako pašované zboží. Přinejmenším by ztratili část pokladu a profesionální pověst a úctyhodnost celé skupiny by tím nesmírně utrpěly. V nejhorším případě by mohli být uvězněni jako pašeráci a zloději.
Po dvou hodinách se dostali k úzkému místu mezi okrajem hor a řekou Aalban a museli hodně zpomalit, aby mohli projet nerovným terénem vysoko nad řekou. Přestože ten úsek byl dlouhý sotva pět mil, dolů sestoupili až po poledni, protože koně se rychle unavili. Odpoledne vjeli do kopcovité, hustě zalesněné země, jejíž lesy byly jiné než tmavé borovicové porosty na severu. Koně potřebovali po namáhavém úseku nad řekou odpočinek, a proto se utábořili, jakmile dojeli k hustým lesům na jihu.
Když další den pokračovali v cestě, Thelvyn si myslel, že už mají kopce za sebou, jakmile se jednou začali vzdalovat od hor, ale mýlil se. Sir George mu řekl, že kopcovitou krajinou budou cestovat ještě dva dny a pomalu při tom budou sestupovat do stepi, ve které stráví poslední den cesty před příjezdem do Braejru. Rychlost jízdy se zpomalila a Thelvyn si všiml, že draky nechali, jak se zdálo, za sebou. Uvědomil si to večer, když po celý den nezahlédl na obloze jejich obvyklé hlídky.
To samo o sobě nebylo nijak výjimečné, ale v několika posledních týdnech byl zvyklý uvidět draky alespoň jednou za den. Loni draci soustředili své útoky na severní oblasti Vysočiny, přestože se jejich hlídky volně pohybovaly po celém království. Vůbec se ale neobjevily nad neobydleným středem Vysočiny.
Možná že draky odradilo počasí. Brzy odpoledne se nebe zatáhlo. Nejdřív se vysoko na obloze objevily světlé mráčky, které postupně těžkly a klesaly stále níž, až bylo všude černo a vypadalo to, že každou chvíli začne pršet. Když přijeli na dohled polí za vesničkou Beraan, zahalila je chladná, hustá mlha. Beraan byl dokonce ještě menší než Thelvynův domov na severu. V tom tmavém, deštivém odpoledni vypadala vesnice jako tiché a smutné místo. Přesto byli poutníci rádi, že ji vidí, protože to pro ně znamenalo, že mohou strávit studenou a mokrou noc v teplé a suché posteli v hostinci.
Pršelo skoro celou noc, ale déšť naštěstí nebyl příliš prudký, takže cesta nebyla v horším stavu než předcházejícího dne. A jako by jim vyšel vstříc, déšť před rozedněním ustal, mračna se začala trhat a odplouvala pryč. Toho dne opustili kopcovitý kraj a tábořili na okraji lesa, který měli už zítra vyměnit za jemně se vlnící pláně porostlé nízkou zelenou trávou. Měli obavy z jízdy, která téměř celý den vedla zcela nechráněným územím, kde jen tu a tam rostly skupinky stromů, kterým se jen stěží dalo říkat les. Doufali tedy, že se draci opravdu zdržují někde na severu, protože už třetí den žádného nespatřili.
Pozdě odpoledne přijeli do kraje, ve kterém bylo víc stromů, i když to většinou byly jen roztroušené lesíky oddělující farmářskou půdu. Na konci dlouhých lánů stály domy farmářů, se stodolami a stájemi. Všechna pole byla úpravně

rozdělena živým plotem a lemována dřevěnými a kamennými ohradami. Thelvyn viděl, že tato hospodářství jsou starší než poměrně nové usedlosti na severu, postavené v divočině, protože všechno tu bylo šikovně uspořádáno a působilo domáckým dojmem. Ten pohled jej trochu vzrušoval a myslel na to, že konečně uvidí civilizaci.
Nemusel čekat dlouho. Už více než hodinu jeli po pěkné silnici, která vedla poli obklopujícími Braejr. Thelvynovi to připadalo nekonečné. Pro lidi, kteří žili za hranicemi města, určitě nebylo snadné dostat se do bezpečí za městskými zdmi, když byli ohroženi. Nenapadlo ho, že v oblastech, jako je tahle, nemusí farmy čelit tolika nebezpečím a lidé nejsou zvyklí na nepřátelské armády a nájezdy draků. Konečně vyjeli zpoza skupinky stromů a Thelvyn uviděl městské hradby necelé dvě míle před sebou.
Teď měl možnost vidět, že se Braejr vůbec nepodobal těm nádherným místům v dalekých zemích, o kterých slyšel vyprávět. Zdi a věže i střechy domů byly z matného šedého kamene, pevné a masivní, všechno bylo velmi praktické, ale bezvýrazné, nenašlo se tu skoro nic, co by lahodilo oku. Město leželo na soutoku řek Aalban a Areste, které pramenily vysoko v horách v západní oblasti Vysočiny a odtud pláněmi stékaly dolů.
Asi dvě třetiny města byly obklopeny vysokou, silnou zdí z téhož šedého kamene, která se v širokém oblouku táhla od břehu Areste na západě až k řece Aalban na východě. V Braejru stály dvě nejpůsobivější stavby v celé Vysočině, arcivévodův palác a Akademie. Byly to rozsáhlé budovy postavené tak, že jejich opevněné vnější stěny byly součástí městských hradeb. Obě byly prostě a důkladně vybudovány z masivních kamenných kvádrů a vypadaly velmi užitkově. Vůbec nepřipomínaly kresby, které Thelvyn viděl v knihách o palácích a panských domech v Darokinu a Thyatisu.
Po souši se do města dalo vstoupit jedině opevněnou branou, která sama o sobě naháněla strach. Celá jižní část města byla obrácena k severnímu břehu soutoku obou řek, a dokonce i toto místo, ze kterého se dalo proniknout do města, bylo přiměřeně opevněno. Z původního břehu se nezachovalo nic. Zadní trakty většiny městských skladišť a jiných velkých budov byly otočeny k řece a jejich pevné šedé stěny se svažovaly přímo do vody, podobně jako vnější zdi Akademie a arcivévodova paláce. Nebylo možné, aby zde přistávaly lodě. Plavidla mohla zakotvit u kamenných přístavních hrází, které zaplňovaly jediná volná místa mezi budovami. Rovněž tato místa se dala snadno bránit, kdyby bylo třeba. Městské hradby obklopovaly velký otevřený prostor, který poskytoval dostatek místa pro další výstavbu, protože v městě samotném byly prázdné oblasti, které se měnily v mokřiny.
Když projížděli prázdnými ulicemi, minuli několik míst, kde byla dosud nezastavěná půda. Byly tam dvě takové oblasti. Jedna zabírala území před tržnicí a malými krámky kolem severní brány. Největší prázdná plocha se nalézala přímo ve středu města a byla poněkud nadneseně označována jako městský park. Tyto části města byly tmavé, rostly tu stromy a ani jedna z nich se nezdála být příliš bezpečná. Vypadaly dost divoce na to, aby v nich mohli nalézt útočiště zloději a přirození dravci, a půda byla v těch místech většinou močálovitá, což bylo příznačné pro celou oblast mezi dvěma řekami. Kdyby nebylo ostražitosti čarodějů a jejich zásob jedů k ničení hmyzu, Braejr by byl pravděpodobně beznadějně zamořen.
Thelvynovy první dojmy byly značně smíšené. Byl zvyklý na chladný a čerstvý horský vzduch, typický pro severní kraje a malé osady na hranici. Měl pocit, že vším prostupuje pronikavý zápach, a pomyslel si, že Braejr byl cítit po příliš velkém počtu lidí žijících na jednom místě, bylo tu příliš mnoho zvířat a kuchyňské výpary a kouř z nespočetných ohnišť. Podle poznámek svých spolujezdců pochopil, že Braejr byl jenom malým městem ve srovnání s jinými, rozlehlými městy světa. Možná to tak bylo dobře, že se s civilizací a jejími podobami seznamoval postupně. Přejeli do východní části města, do hostince, který už ostatní znali, ve čtvrti, kde byly obchody a malebné, pohodlné domy zámožnějších kupců a mistrů nejrůznějších řemesel.
Mohli si dovolit přivézt poklad gnómů na takové místo, protože bylo nejbezpečnější v celém Braejru. Přinejmenším se tu nerozkřiklo, že vezou zboží, které má velkou cenu. Hostinec měl ještě další výhodu. Byl vzdálen jen minutku chůze od Akademie, kde Perrantin hodlal strávit několik následujících dnů prohlídkou velké knihovny flaemských čarodějů. Ubytovali se pozdě odpoledne, příliš pozdě na to, aby se Sir George pokusil navázat spojení se zástupci gnómů, kteří by převzali odpovědnost za poklad. Když se setmělo, přestěhovali vaky s pokladem do svých pokojů tak nenápadně, jak jen to bylo možné. Thelvyn sdílel jako obvykle pokoj se Solveig a s Korinnem, aby mladší členové výpravy zůstali pohromadě a Sir George s Perrantinem mohli zůstat vzhůru i dlouho do noci, když se jim zachtělo, ponoření do rozhovorů a úvah o obchodu a jiných věcech, které je zajímaly.
Druhý den časně ráno se každý člen skupiny věnoval svým povinnostem. Mág Perrantin se přistrojil tak, aby vypadal co nejvíc čarodějnicky, a pospíchal do Akademie. Dokonce si vzal s sebou oběd, což bylo důkazem toho, jak vážně k problému přistupuje. Sir George se vydal do kupecké čtvrti, aby pátral po gnómských poslech, kteří by konečně převzali z jeho rukou poklad. Jakmile je najde, všechno bude vyřízeno rychle a bez potíží, protože vše potřebné již bylo dohodnuto v Torkynském Vodopádu, včetně odměny za poskytnutou službu. Všichni si oddychnou, až se toho cenného pokladu zbaví. Zbylí členové výpravy zůstali samozřejmě v hostinci, aby poklad střežili.
Thelvyn si uvědomoval, že Braejr není příliš kosmopolitní město. Flaemové si chtěli Vysočinu udržet pro sebe. Přestože chtěli rozvíjet obchod, neměli zájem na tom, aby do země, kterou považovali za své vlastnictví, přicházelo a setrvávalo v ní příliš mnoho cizinců. Korinn, Solveig i Thelvyn byli podle svého vzhledu na první pohled cizinci. Místní obyvatelé nebyli nepřátelští a asi ani nikdy nebudou, ale přesto se chovali tak, že se zde cizinci necítili dobře. Proto nikdo z nich příliš netoužil jít ven a prohlédnout si město, ve kterém toho stejně k vidění moc nebylo. O to lehčeji snášeli nucený pobyt v hostinci.
Sir George se vrátil před polednem a sdělil ostatním, že domluvil vše potřebné pro odevzdání pokladu. Někdy během dalších dvou dnů se v hostinci ubytuje skupina gnómů a jejich strážců, kteří na severu Vysočiny obchodovali s kovy. Hned večer si do stájí přinesou vhodné vaky, když se půjdou postarat o koně. Druhý den odjedou a jejich vaky budou budit zdání, že jsou plné krmiva pro koně, které s sebou při příjezdu neměli. A protože již byli zkontrolováni celními

úředníky, když přijeli do města, při odjezdu už nebude nikdo jejich věci prohlížet.
Perrantin se vrátil pozdě večer, zjevně poté, co jej o zavírací hodině z knihovny museli vystrčit. Přestože ještě nenašel, co potřebovali, tvářil se velmi optimisticky.
"Čarodějové byli opravdu pilní od té doby, kdy jsem tu byl naposled," vysvětloval. "Knihovna je mnohem rozsáhlejší než dřív. A i když se říká, že většinu svých knih ukradli z jiných sbírek, mají aspoň tolik slušnosti, že dělají podrobné seznamy všeho, co v knihovně je."
"Jistěže mají seznamy," poznamenal suše Sir George. "Vždyť proto ty knihy sebrali, aby v nich mohli pátrat po čemkoliv užitečném. Chtějí přesně vědět, co v nich je."
"Vypadá to, že mi usnadnili práci," řekl Perrantin. "Když do tří dnů nenajdu, co potřebujeme, pak budeme bezpečně vědět, že to tu není."
"Tři dny?" opakoval starý rytíř zamyšleně. "Můžeš se vsadit, že špiclové arcivévody nebo čarodějů nás sledují. Nu, možná nás přímo nešpehují, ale aspoň se snaží zjistit, o co nám jde. Mohli by začít víc šťourat, pokud strávíme příliš mnoho času nicneděláním. Měl bych je něčím zaměstnat i proto, abych odvedl jejich pozornost od skutečnosti, že pleníš jejich nakradenou knihovnu."
"Jsem si jistý, že si toho už všimli," řekl mág.
"Možná, ale chci, aby měli dojem, že se jen snažíš zabavit, zatímco čekáš na mě. Předpokládám, že bych mohl odvést jejich pozornost tím, že budu navštěvovat všechny obchody, do kterých obvykle chodíváme, prohlížet si starožitnosti a mluvit s našimi starými přáteli a známými. Což bych dělal, kdybychom do města přijeli za normálních okolností."
"Je mi líto, že musíš kvůli mně přinést takovou oběť," poznamenal mág suše.
"Dobře to poslouží naší věci."
Další den uběhl, aniž by se stalo něco mimořádného. Perrantin se vrátil do knihovny, aby pokračoval ve svém hledání, a Sir George se vydal do města, aby budil dojem, že přijel za obchodem. Ostatní znovu zůstali v hostinci, protože ještě museli hlídat poklad gnómů. Navečer dorazila do hostince skupinka gnómů se čtyřmi ozbrojenými strážci přesně tak, jak bylo dohodnuto. Když večer sešli do stájí, aby se postarali o své koně, Thelvyn pomohl Solveig a Korinnovi snést vaky, které obsahovaly poklady. Gnómové se objevili za malou chvíli a vaky byly nenápadně přemístěny z jedné strany stájí na druhou.
Všichni se hned cítili mnohem lépe, když jen pomysleli na potíže, do kterých by se mohli dostat, kdyby bylo odhaleno, že mají ve vlastnictví předměty tak nesmírné ceny. Úplně bez starostí ale budou až tehdy, až se gnómům podaří s pokladem bezpečně opustit město a beze stopy podezření se vydají na cestu. Perrantin byl skoro zničený žalem, když se pozdě večer vrátil z knihovny. Toužil mít aspoň trochu času, aby si ještě naposledy mohl pohrát s předměty z pokladu. S pádem posledního velkého města gnómů už možná takový poklad v této části světa nikdo neuvidí. A oni ten zázrak nacpou do pytlů s krmením pro koně.
Příští den už alespoň nemuseli zůstávat v hostinci a Thelvyn měl možnost konečně si prohlédnout Braejr. Vyšli ven v co možná nejméně nápadném oblečení, i když nijak nemohli zakrýt skutečnost, že jsou cizinci. Thelvynovou útěchou bylo, že každý je natolik zaměstnán pohledem na Solveig a Korinna, že na něm už většina lidí neshledá nic pozoruhodného.
Byli oblečeni natolik dobře, že si mohli dovolit vejít do nejbohatších obchodů ve městě, aniž by tím pohněvali jak majitele obchodů, tak městské ochránce pořádku. Konec konců, byli společníky Sira George Kirbeyho, obchodníka se starožitnostmi a vzácnými předměty. Možná proto, aby ukázal, že je skutečným dědicem starého rytíře, se Thelvyn začal v poslední době zajímat o klenoty, starožitnosti a jiné cennosti. Během své krátké učednické doby u klenotníka v Graezu se naučil základům šperkařské dovednosti a jeho další vzdělání pod vedením Sira George rozvíjelo i jeho schopnost rozpoznat pravou hodnotu klenotů.
Thelvyn chtěl také vidět slévárny, protože slyšel, že v Braejru, kde byly spousty čarodějů, kováři používali k roztopení výhní spíš kouzla než dřevo a dřevěné uhlí. Svým zájmem o klenoty i kovářské umění si získal Korinnovu přízeň, protože tím by potěšil každého skutečného trpaslíka, a Solveig měla pro jejich přání navštívit místní kovárny pochopení. V Braejru byly slévárny, kovárny, koželužny a dílny jiných řemesel, která doprovázel kouř, zápach a špína, pohromadě v jižní části města, na velkém kusu země, kde se spojovaly obě řeky.
Pověst se pro jednou ukázala být pravdivá. Výhně kováren a sléváren byly vskutku roztápěny za pomocí kouzel, což také způsobovalo mnohem méně kouře než při obvyklých metodách. Flaemští čarodějové byli mistři v mnoha podobách ohňové magie a vymysleli postup tak jednoduchý a účinný, že zkušený řemeslník, který kouzlo používal, nemusel být přítomen. Mělo to ale háček. Thelvyn neviděl, jak se to provádí, a kováři nebyli ochotni odhalovat svá tajemství skupině cizinců. Korinna to příliš nenadchlo. Později vysvětloval, že trpaslíci mají už dávno svůj vlastní způsob jak docílit stejné věci.
Sir George čekal v hostinci, když se odpoledne vrátili. Den, během kterého předstíral, že vyřizuje své obvyklé obchody, byl neuvěřitelně úspěšný. Flaemové si s sebou ze svého vlastního světa přinesli své starodávné návrhy a postupy při výrobě šperků a nové generace flaemských klenotníků konečně dosáhly uznání. Jejich tvary a styly byly jedinou novou věcí, která se tu v poslední době objevila, a Sir George by mohl prodat všechno, co by ukázal bohatým zákazníkům z Darokinu a Thyatisu. Ale nechtěl uzavírat žádné obchody, dokud nebude najisto vědět, jestli se vydají nebo nevydají za draky.
Perrantin se vrátil chvíli po nich a v rozhodně lepší náladě. Dalo mu hodně práce se ovládnout, než se sešli v soukromém salónku hostince u večeře. Přinesl si s sebou malou hromádku papírů.
"Konečně jsem našel, co jsem hledal, a na nejviditelnějším místě," vysvětloval nadšeně. "Vzpomínáte si, jak jsem vám vyprávěl, že ohňoví čarodějové důkladně zaznamenávají všechny své knihy? Všechno, co jsem musel udělat, bylo podívat se pod písmeno d jako draci. Vskutku jednoduché."

"To je divné," zamumlal Sir George, napůl užasle a napůl znepokojeně.
"Nic není v knihovně tajemných věd tak zřejmé jako tradice," řekl na svoji obranu mág. "Flaemové to prostě jinak neumí. Určitě je to velmi praktické, ale pořád si nejsem jistý, jestli by se mi líbilo, kdyby se to zavedlo všude."
Starý rytíř přikývl. "Kdyby čarodějové věděli, co dělají, pak by to polovinu z nich připravilo o práci."
Perrantin se na chvíli zaškaredil, ale jeho nadšení nakonec zvítězilo. "Dnes odpoledne jsem narazil na kopii starodávného elfího textu o dracích. Je to jeden ze čtyřiceti osmi legendárních svazků sestavených samotným Ilsundalem v době Věku putování elfů, když se pokoušel sbírat a obnovit dávné učení a magii elfů z Evergrunu z časů před jejich spojenectvím s lidmi z Blackmooru."
"Elfové pamatují Blackmoor?" zeptal se Thelvyn vzrušeně.
"Ne příliš dobře," objasnil Perrantin. "Je ale pravda, že většina toho, co o Blackmooru víme, pochází z rukopisů a legend elfů. Problém je v tom, že se rozhodli zapomenout většinu z toho, co věděli. Elfové žili v té době na jižní pevnině, v části světa vzdálené od Blackmooru, a ke spojení mezi nimi došlo později. Elfy to přivedlo k trpkým rozmluvám, které se týkaly jejich budoucnosti. Mnoho z nich vítalo vědění z Blackmooru, zatímco jiní odsuzovali škodu, kterou nesprávné využití tohoto vědění způsobilo jejich vlastní starobylé zemi. Tento spor pokračoval dokonce ještě po pádu Blackmooru, protože někteří elfové si přáli využít svou nedávno získanou znalost, aby postavili novou elfí říši. Ale tou dobou už měla většina elfů k Blackmooru nepřátelský vztah a zavrhovala jeho učení."
"A proto nesmíš nikdy, a to je velká škoda, žádnému elfovi říci, že možná pocházíš z blackmoorského národa," řekl Sir George Thelvynovi. "Vůdcem elfů, který věřil, že jejich jediná naděje spočívá v tom, že se vrátí ke starému způsobu života, byl Ilsundal, který vedl věrné elfy na sever, aby tu založili nové království postavené v duchu Evergrunu."
"Alfheim?" zeptal se Korinn.
"Jejich první říší bylo Lesní království, daleko na severozápadě," řekl mu mág. "Vy trpaslíci se usilovně snažíte nebrat elfy a vše, co se jich týká, na vědomí."
Korinn pokrčil rameny, ale neřekl nic.
"Ale proč vůbec odešli?" zeptal se Thelvyn.
"Protože z Evergrunu nic nezbylo," vysvětloval Perrantin. "Ohnivý déšť zničil téměř všechno a země samotná zmizela pod ledem poté, co se změnila podoba světa. Ilsundal a mnoho jeho přívrženců si samozřejmě pamatovali na dobu před pádem Blackmooru, protože elfové žijí velmi dlouho. Když byli mladí, znali staré čaroděje a učence, kteří měli živě v paměti, jak Evergrun vypadal, než do něj vstoupili lidé z Blackmooru. Uvědomili si, že jestli se chtějí vrátit ke starému způsobu života, pak první věc, kterou musí udělat, je sjednotit se a shromáždit všechno vědění a kouzla, o kterých kdy slyšeli, dřív než budou zapomenuta. Věděli, že jejich velký přesun bude dlouhý a obtížný a že největší nebezpečí bude na cestě hrozit těm nejstarším z nich a vědomostem, které uchovávali. Proto sestavili čtyřicet osm svazků, které se nazývaly Heimsleidh, Život země."
"Našel jsi v knihovně všech čtyřicet osm dílů?" zeptal se Sir George.
"Našel. Nedokážu si představit, jak se ohňovým čarodějům podařilo nakrást úplné dílo elfů z Alfheimu. Protože kromě elfů je všem ostatním zakázáno na kopii Heimsleidhu třeba jen pohlédnout."
"Mohl bys nadělat jmění, kdybys prodával kopie čarodějům a učencům na celém světě," uvažoval Sir George.
"Pochybuji, že Flaemové mají vůbec nějaké ponětí o hodnotě toho, co mají v rukou. Perry, musíme se brzy vydat znovu do knihovny."
"Ale čarodějové z Blackmooru předali elfům tolik učení a vědy, že mnohé z toho, co věděli o dracích v Blackmooru, mohlo být známo také elfům," připomněl jim Thelvyn jejich původní téma. "Jsou takové vědomosti zahrnuty v těchto knihách?"
"Jeden ze svazků Heimsleidhu obsahuje dlouhou kapitolu věnovanou jenom drakům," odpověděl Perrantin. "Elfové, kteří napsali ten díl, už asi nevěděli, zda byly tyto vědomosti elfí nebo pocházely od čarodějů z Blackmooru, a pravděpodobně na tom nezáleželo. Draci byli nepřátelé Blackmooru, ale to z nich nemuselo nutně udělat spojence elfů. Elfové a draci se dosud zatím nechávali navzájem na pokoji."
"O to nejde," řekla Solveig netrpělivě. "Co ses z té kapitoly dozvěděl o dracích?"
Perrantin se zatvářil velice nešťastně. "Abych řekl pravdu, nemám vůbec tušení. Nerozumím vznešenému jazyku elfů."
Sir George vyslovil několik hrozivě znějících slov v neznámé řeči. "Jak tedy můžeš vědět, při vousu Beranthesisově, že jsi našel zrovna kapitolu pojednávající o dracích?"
"Protože v ní bylo mnoho vyobrazení draků. To je logické, ne?"
"Neudělal jsi náhodou nějaké kopie toho textu?"
Perrantin mu podal svazek papírů, dost velký, aby obsahoval každou stránku rozsáhlé kapitoly. Thelvyn se podíval starému rytíři přes rameno a uviděl, že stránky jsou dokonale opsány, včetně ilustrací, jako by mág vytrhl ty stránky přímo z knihy.
"Jak jsi to udělal?" zeptal se.
"Jednoduché kouzlo," vysvětloval mu mág. "Jen položíš prázdný list na stránku, kterou potřebuješ, a proneseš kouzelná slova. Mám je na kouzelném svitku, takže si zaklínadlo nemusím vždycky znovu připomínat, než je použiji. Můžu ho pro tebe opsat, až se vrátíme domů."
"Ta kapitola opravdu pojednává o dracích," řekl Sir George po chvilce zkoumání. "Píše se tu, že jsou to už věky, kdy se draci poprvé objevili v tomto světě. To potvrzuje něco, co jsem si už dávno myslel."
"A to je co?" zeptal se Perrantin.
"Že Ilsundal byl naprostý pomatenec, který nebyl schopen rozeznat rozdíl mezi skutečností a tajemným nesmyslem," prohlásil starý rytíř a vypadal značně znechuceně. "Asi nikdy neslyšel nebo nechtěl slyšet příběh, který draci o svém původu vyprávějí."

"Možná jen opakoval nesmysly, které mu někdo vyprávěl," poznamenala Solveig.
"To je dost pravděpodobné," připustil Sir George. "Elfové mají ve zvyku zapamatovat si nesmysl a omílat jej tak dlouho, dokud se nestane pravdou, a Ilsundal tenhle postup dovedl až k umění. Byl odhodlaný zachovat víru v moc ukrytou ve Stromech života, i kdyby se musel stát Nesmrtelným, aby to dokázal. Po takovém slibném začátku by mě zajímalo, jestli můžeme věřit něčemu z toho, co Heimsleidh říká o dracích."
"Myslím, že ten text můžeme aspoň projít, a pak uvidíme," navrhl Perrantin a vypadal zklamaně. To, že objevil Heimsleidh, legendární pramen všeho vědění - legendární aspoň mezi čaroději, jej naplnilo nadějí.
Sir George a Perrantin večer pozorně prošli celou kapitolu. Nejdřív výsledky jejich úsilí nevypadaly příliš povzbudivě. Jak řekl Sir George, dějiny elfů postrádaly události týkající se draků, ani ne tak proto, že elfové nevěděli jak jednat s draky, ale spíš proto, že draci měli pramalý důvod začínat si něco s elfy.
Zdálo se, že klíč k tomu, co potřebovali, by bylo možné najít spíš v nedávné historii elfů. Alfheim byl zemí kouzel, stvořený elfy tak, aby vyhovoval jejich vlastním potřebám, a na jeho území bylo několik míst nebezpečných a neovládaných kouzel. Většina z nich byly brány v čase a prostoru. Podivné bytosti se bez varování mohly náhle přenést do jiné doby, na jiné místo, a dokonce i na jinou rovinu existence, ať už to byla stvoření kouzelná nebo pozemská. Ještě horší bylo, že mnoho z těchto stvoření vzniklo křížením, hrozným spojením dvou nebo více zcela odlišných netvorů a monster, a některé z nejstrašlivějších příšer měly částečně dračí podobu.
Když se taková stvoření náhle objevila a uprchla do alfheimských hvozdů, elfové byli nuceni se s nimi nějak vypořádat. S některými bojovali obvyklým způsobem, uštvali je a zabili pomocí kopí, meče nebo luku. Nad jinými se dalo zvítězit jedině kouzlem. To dokazovalo, jak velké jsou schopnosti elfů, když mají takové kouzelné prostředky, že si mohou podmanit, nebo dokonce zničit netvory, jejichž velikost a síla je srovnatelná s dračí. A když se flaemským čarodějům podařilo ukrást úplnou kopii Heimsleidhu, budou mít pravděpodobně i jiné, mnohem novější knihy o vědění a kouzlech elfů, které by jim mohly napovědět, jak by mohli draky přemoci jiným způsobem než bojem. Kdyby to nevyšlo, Perrantin ještě může pokračovat ve vyhledávání dalších poznámek. Protože přesně tak, jak řekl, čarodějové pořídili pečlivé seznamy všech knih.
Thelvyn se toho hodně dozvěděl, ale také si uvědomil, že všechno jen zdržuje, když žádá vysvětlení. Když se Solveig a Korinn chystali odejít do svého pokoje, rozhodl se, že půjde s nimi.
Solveig těžce povzdychla. "Chvíli jsem si myslela, že se možná vydáme do Alfheimu. Mám takový dojem, že pozorovat Sira George, jak se snaží přemluvit elfy, aby se s ním podělili o některé ze svých nejskrytějších tajemství, by bylo jako přihlížet střetnutí dvou záludných a nepoddajných sil."
"Byla jsi někdy v Alfheimu?" zeptal se Korinn, když se posadil na okraj své postele.
"Jednou, právě předtím, než ses k nám připojil," řekla, protahujíc se v zádech. "Byl to pořádný zážitek. Nevadilo by mi znovu se tam vrátit, ale zrovna teď se na to necítím. Musíš na to být ve správné náladě, když se máš setkat s elfy na jejich vlastní půdě. Řekla bych, že trpaslíci nemají nikdy velkou chuť mít s elfy něco společného, nemám pravdu?"
Korinn pokrčil rameny. "Nikdy jsem neměl s elfy těžkosti, aspoň ne s těmi, se kterými jsem se setkal. Nezapomeň, že jsem trpaslík z rodu Syrklistů. Žij a nechej obchodovat, to je heslo naší rodiny. Musím přiznat, že i já jsem se chvíli bál, že se budeme muset rozjet do Alfheimu. Ale mé důvody jsou mnohem zřejmější."
"Elfové by ti potíže nedělali, jestli tě trápí tohle," řekla mu. "Možná bys neměl moc štěstí, kdybys šel sám, ale elfové znají Sira George a věří mu. Jeho práce vyžaduje, aby znal tajemství lidí a viděl jejich poklady, takže se musí snažit, aby získal jejich důvěru. Jako jeden z jeho společníků budeš touto důvěrou poctěn i ty."
"A co já?" zeptal se Thelvyn. "Musím se obávat toho, že draci poznají, kdo jsem. Poznali by mě i elfové?"
"O tom silně pochybuji," odpověděla Solveig. "Sám přece nevíš určitě, jestli jsi potomkem lidí z Blackmooru, takže si nemyslím, že by to elfové mohli poznat. Draci přece mohli pronásledovat tvou matku z nějakého úplně jiného důvodu."
"Myslíš, že je pravděpodobné, že bychom se vydali do Alfheimu?" zeptal se Korinn. "Zdá se, že naši dva starší společníci věří, že by tam mohli najít, co potřebujeme."
"Nemám tušení," řekla Solveig. "Ale myslím, že za nějaké dva dny už budeme zase na cestě. Ti dva jsou mistři ve vyhledávání potíží, ale je pravda, že se z nich také umějí dostat."

* * *

Příští den se Perrantin uprostřed dopoledne vrátil do hostince a trval na tom, aby jej Sir George a ostatní okamžitě následovali zpět do knihovny. Akademie byla stavba skládající se z velké hlavní budovy, ve které sídlili čarodějové, a dvou o něco menších budov, propojených křídly. V severní budově byla knihovna, spojená se sídlem čarodějů křídlem, v němž se nacházela studentská kolej. V jižní budově a křídle, které s ní sousedilo, byla umístěna Škola magie.
Hlavními dveřmi Akademie vstoupili do velké síně v sídle čarodějů. Hlavní sály a síně byly sice velkolepé, ale jakoby nedokončené, jako by prostý šedý kámen čekal, až bude pokryt leštěným mramorem nebo jinak ozdoben. Samotná knihovna byla obložena bohatě vyřezávanými deskami a trámy zhotovenými z těžkého dřeva lesů na Vysočině, materiálu, kterého byl dostatek a nebyl drahý.
Thelvyn ještě nikdy v životě neviděl tolik knih. Jen v prvním patře bylo několik rozlehlých sálů, z nichž každý vyplňoval zároveň i druhé patro budovy. Druhé patro tvořil ochoz opatřený zábradlím. Středem každého sálu se táhly řady masivních regálů z tmavého dřeva, deset stop vysokých. Thelvyn si všiml, že police byly zaplněny jen z poloviny a některá oddělení byla úplně prázdná. Flaemští čarodějové, jak se zdálo, dál kuli pikle ve snaze získat další přírůstky.
Všechny vnější zdi měly vysoká, úzká okna a pod každým oknem stál stůl. Stoly byly rozmístěny tak, aby na ně dopadalo co nejvíce světla. U každého stolu stály dva stojany na knihy, jeden v čele stolu a druhý po pravé straně, a nad stolem byla umístěna police. Ať už čarodějové sehnali své knihy jakkoli, jejich sbírka sloužila pro skutečné

studium. Perrantin seděl sám u rohového stolu. Nezdálo se, že by jej zpoždění Sira George pohněvalo; byl tak zabrán do knihy, že si toho ani nevšiml.
"Georgi, přece jenom sledujeme správnou stopu," zvolal s potlačovaným nadšením, když je viděl přicházet. "Elfové opravdu ničí monstra tak, že zvětší rozsah již existujícího kouzla. Myslím, že začínám objevovat původní zaklínadla. Vypadá to, že je neomezené množství způsobů jak vyděsit draka."
Thelvyn se chtěl zeptat, jestli je moudré to zkoušet.
"Myslíš, že můžeš najít zaklínadlo, které bude vyhovovat našim účelům?" zeptal se Sir George.
"Nejsem si tím jistý," přiznal Perrantin. "Jestli mám být upřímný, zdá se, že to, co čarodějové z Alfheimu musí vždycky udělat, je znásobit moc použitých kouzel, přinejmenším když mají co do činění s nějakým větším a mocnějším netvorem, který se občas vynoří z jejich oblastí zlých kouzel. Taková situace se více méně podobá střetnutí s drakem."
"Pak tedy budeme muset pátrat po někom, kdo zná takové kouzlo?" zeptal se Sir George. "Možná bych dokázal přemluvit elfy, aby se s námi o taková zaklínadla podělili, když jim vysvětlíme, proč je potřebujeme."
"Snad, ale doufám, že to nebude nutné. Možná jsem dost zkušený na to, abych sám věděl, jak takové kouzlo připravit. Mluvíme o zhotovení kouzelného předmětu, jak jistě víš."
Náhle se zarazili a mlčky vyčkávali, když skupina vojáků v jasných, zářivých uniformách Stráže arcivévodova paláce pochodovala napříč místností a jejich vysoké boty duněly na kamenné podlaze. Všichni zvedli ve stejném okamžiku hlavu a sledovali vojáky s obavou, že arcivévodova stráž se přišla vyptávat na starodávný pokladu gnómů. Thelvyn polkl a byl zvědav, jestli jeho krátký život dobrodruha skončí předčasně ve vězení. Kapitán stráže rázně přistoupil k Siru Georgovi, postavil se do pozoru a řízně zasalutoval.
"Mluvím se Sirem Georgem Kirbeym, bývalým rytířem z Darokinu, nyní váženým obyvatelem Vysočiny, a jeho společníky?" zeptal se.
"Ano, to jsem já," souhlasil Sir George.
"Potom vám tedy předávám toto oficiální předvolání," řekl mladý voják, podávaje Siru Georgovi listinu, převázanou černou stuhou. "Mám rozkaz, abych vás ihned zavedl k audienci u arcivévody Maarstena."
"K samotnému arcivévodovi?" zeptal se s obavou v hlase Sir George. Jestliže se Maarsten osobně chystal vyřídit tuto záležitost, pak se pravděpodobně dostali do značných nesnází.

Kapitola 9

SIRA GEORGE PŘÍLIŠ NEUKLIDŇOVALO, ŽE arcivévoda poslal tak zdvořilé předvolání. Byl to prostě způsob, jakým se takovéhle věci vyřizovaly; s mimořádnými zločinci se jednalo s mimořádnou zdvořilostí. Jako s bývalým rytířem a obchodníkem s kvalitním zbožím s ním budou jednat s náležitou úctou tak dlouho, jak dlouho si ji zaslouží. Věděl, že budou říkat ‚prosím' a ‚děkuji vám', i když ho budou odvádět do vězení nebo možná na šibenici. Jedinou výhodou jeho postavení bylo, že ti, kdo se budou z moci úřední zabývat touto záležitostí, by měli být ochotni vyslechnout jeho důvody, až se bude hájit.
Skutečnost, že obdržel předvolání, a ne zatykač, byla samozřejmě povzbuzující. Arcivévoda možná rozhodl, že se zachová velkomyslně, aby neporušil dobré vztahy s gnómy a jejich spojenci, trpaslíky. Kdyby on, čarodějové nebo vévodové zabavili část starého pokladu z Torkynského Vodopádu, obchod se surovými kovy na Vysočině by tím nesmírně utrpěl. Mohl také souhlasit s tím, aby gnómové bez potíží odjeli, a od Sira George teď chtěl jenom odpovědi na pár nepříjemných otázek.
Bez prodlení byli odvedeni do arcivévodova paláce na opačném konci města. Palác byl dokonce ještě rozsáhlejší než Akademie. Byli požádáni, aby počkali na svou audienci u arcivévody. Po krátkém čekání je zavedli do arcivévodovy soukromé audienční komnaty, podle čehož se dalo usoudit, že toto setkání nebude veřejnou záležitostí. Audienční komnata byla prostorná místnost, bohatě vykládaná tmavým, těžkým dřevem a zařízená bytelným nábytkem, včetně velké knihovny a polic s různými menšími předměty připomínajícími události z flaemských dějin.
Arcivévoda Maarsten byl mladší, než si představovali, mohl být asi tak stejně starý jako Solveig. Měl výrazné, dokonce elegantní rysy, které byly u flaemské šlechty obvyklé, a úplně se tak lišil od hubených čarodějů podobných jestřábům, kteří často pocházeli z nižší šlechty nebo starších kupeckých rodin. Měl ohnivě červené vlasy, charakteristické pro jeho národ, vyčesané dozadu a zvýrazněné krátkým kabátem s vyztuženým límcem podle flaemské tradice. Věděl, jak se správně nosit, takže vypadal větší a vznešenější, než by se vzhledem k jeho skromné výšce zdálo.

Thelvyn si po chvíli uvědomil, že mág Eddan z Graezu je jeho chabou napodobeninou.
Arcivévoda seděl za masivním stolem, ale nebyl v místnosti sám. Ve velkém křesle za ním seděl vyšší muž, podle vzhledu, držení a oděvu bezpochyby flaemský čaroděj. Thelvyn ihned pocítil neklid, když zjistil v jaké společnosti se nachází, protože si dobře pamatoval sice drobné, ale soustavné křivdy, kterými trpěl kvůli tomu, co mu zakazovalo flaemské právo. Také se nemohl zbavit podezření, že jej Eddan prozradil. A co bylo horší, čaroděj si ho téměř okamžitě všiml a ostře ho pozoroval.
"Jsem arcivévoda Jherridan Maarsten," řekl a pak ukázal na čaroděje. "Mág Byen Kalestraan, nejvyšší čaroděj královské Akademie."
Sir George se uklonil. "Jsem Sir George Kirbey, bývalý rytíř Řádu cest z Darokinu. Můj přítel, mág Perrantin z Darokinu. Naši společníci, Solveig Bělozlatá a Korinn Medvědobijec, syn Dorikův."
"Solveig Bělozlatá?" zahloubal se Maarsten. "Zní to spíš jako titul než jako vlastní jméno, i když je mi jasné, jak jsi je získala. Jsi ze Severní říše?"
"Pocházím z toho národa," odpověděla. "Ve skutečnosti jsem Valerie z rodu Dorani, první rodiny Thyatisu. Snad chápete, proč si to nechávám pro sebe, když se vydávám za hranice své země."
"Tvému otci musí díky tobě přibývat spousta bílých vlasů," řekl, usmívaje se. V té chvíli vypadal velmi mladě. Pak pohlédl na Thelvyna. "Zdá se, že na tebe zapomněli."
"Thelvyn Liščí oko, můj mladý učedník a dědic," představil jej rychle Sir George.
"Další pozoruhodné jméno. Ty nejsi Flaem, že ne, mládenče?"
"Ne, pane," odpověděl Thelvyn a měl na paměti, že má být opatrný, když mluví o svém původu. "Jsem sirotek a pocházím z neznámého národa, ale narodil jsem se na Vysočině a tam žiji celý svůj život."
"Posaďte se," řekl Maarsten a pokynul k židlím, rozmístěným po komnatě. "Sire Georgi, byl bych rád, kdybyste vy a mág Perrantin zaujali místa u mého stolu, protože chci mluvit především s vámi."
Sir George a Perrantin se posadili na židle připravené u stolu. Thelvyn si sedl do tmavého kouta, co nejdál od mága Kalestraana.
"Myslím, že bych měl přejít rovnou k věci," prohlásil Maarsten. "Bylo mi řečeno, že se v naší knihovně věnujete knihám, které pojednávají o dracích."
Sir George byl tak překvapen, že skoro spadl ze židle. Očekával, že bude muset odpovídat na otázky týkající se gnómského pokladu, a na tohle nebyl připraven.
"Naše knihovna je samozřejmě přístupná všem učencům, zvláště čarodějům," pokračoval arcivévoda. "Nespáchali jste žádný zločin a v žádném případě s vámi nebude jednáno jako se zločinci. Sire Georgi, vy žijete na severu a víte stejně dobře jako kdokoliv jiný, že draci představují hrozbu pro naši zemi. Vaše snaha něco v té věci udělat je chvályhodná. Bezpochyby věříte tomu, že se dokážete s touto ožehavou situací vypořádat, ale musíte také chápat nás. Nemáme žádnou jistotu, že si s takovým úkolem poradíte, a musíme si být jistí, že vaše činy celou situaci ještě nezhorší."
"Ano, to chápu," připustil Sir George. "Ale jak jste se dozvěděl, že se zajímáme zrovna o draky?"
"Sledujeme, co čtou lidé, kteří využívají služeb naší knihovny, takže pak můžeme lépe vyhovět jejich potřebám a zájmům, když sháníme nové přírůstky," vysvětlil mág Kalestraan. "Když naši knihovníci zařazují vrácené knihy na police, používají jednoduché kouzlo, které způsobí, že se kniha otevře na poslední čtené stránce. Proto odhalili poněkud znepokojující předmět vašeho zkoumání."
Thelvyn si nechal svůj názor pro sebe, ale pomyslel si, že Flaemové mají vždycky po ruce nějakou výmluvu, když chtějí ospravedlnit svoji podezřívavost. Avšak vzhledem k okolnostem se stěží mohl divit tomu, že jsou znepokojeni.
"Myslím, že bychom měli přejít rovnou k věci," řekl arcivévoda Maarsten. "Co jste zjistili? Jistě jste si vědomi toho, že naši čarodějové zkoumají stejné texty již celý rok."
"Hledali jsme něco, co vás určitě nepřekvapí," řekl Sir George otevřeně. "Pátráme po způsobu, jak si kouzlem podmanit draka, abychom s ním mohli promluvit a zjistit tak, o co vlastně drakům skutečně jde. Můžeme vyslovit nekonečně mnoho domněnek, ale draci něco chtějí, a my z jejich útoků nepoznáme, co to je. To vědí jenom oni sami"
Maarsten se nad tím zamyslel. "To, co říkáte, je docela rozumné. Musím přiznat, že nás nenapadlo pokusit se s draky vyjednávat."
"Váš lid je v tomto světě zatím nový," dodal Sir George. "S draky nemáte mnoho zkušeností a nejste ani dost zkušení na to, abyste věděli, že většina z toho, co o nich vyprávějí vaše knihy, jsou legendy, pověsti a mylné představy. Draci byli vždycky oblastí mého zájmu a vím o nich víc než většina největších čarodějů a učenců, protože moje vědomosti pocházejí přímo od pramene. Mohu vám říci, že jestli jste při jednání s draky neměli příliš mnoho štěstí, je to pravděpodobně proto, že jste vedeni po nesprávné stopě těmi, které přirozeně považujete za odborníky."
"Musím připustit, že konkrétní historické údaje o skutečných dracích jsou značně omezené," připustil Kalestraan. "Ale proč cítíte nutnost vložit se do této záležitosti?"
"Vedou mě k tomu praktické důvody. Draci ohrožují můj obchod. A také jsem dříve býval potulným rytířem a myslím, že ve mně zůstalo něco z onoho pocitu zodpovědnosti. Protože toho vím o dracích hodně, mám lepší předpoklady k tomu, abych vymyslel nějaký plán, který by nám mohl být užitečný. Cítím jako svou povinnost alespoň se pokusit o vyřešení této situace."
"To je určitě chvályhodné," souhlasil opatrně Maarsten. "Za předpokladu, že vaším prvotním zájmem nejsou legendární poklady draků. Nebo i ty jsou pouhou pověstí?"
"Ne, draci jsou velmi bohatí," uznal Sir George. "Ale když si podmaníte draka, neznamená to, že jste získal právo vzít si jeho poklad. Jediný způsob jak přinutit draka, aby se s vámi podělil o svůj poklad, je zabít ho, ale tak to uslyšíte jen v pověstech, ve skutečnosti je to jinak. Nehodlám se pouštět do žádných bláznivých dobrodružství. Zabít draka a přimět jej k rozmluvě jsou dvě naprosto odlišné věci. Pokud nenajdeme velmi spolehlivý způsob jak draka donutit, aby s námi

mluvil, pak se hon na draka konat nebude."
"Zdá se, že jste inteligentní, učení a rozumní lidé," řekl arcivévoda. "Myslím, že by nám vaše rada mohla být užitečná. Zároveň vám ale také nemohu dovolit, abyste se vydali za draky, dokud celou záležitost důkladně neprozkoumáme a nenajdeme nejlepší řešení. Než se tak stane, nevidím žádný důvod, proč byste nemohli zůstat zde. Můžeme vám poskytnout pokoje přímo tady v paláci"
"Pokud vás to nebude obtěžovat," řekl Sir George obezřetně.
"Vůbec ne, jste tu vítáni," řekl Maarsten. "Vy a váš přítel můžete pracovat společně s našimi čaroději, oddělit skutečnost od fantazie a pokusit se najít nějaké kouzelné nebo diplomatické prostředky pro jednání s draky."
Zdálo se, že kromě Maarstena tenhle plán nikoho nepotěšil. Sir George pochopil, že jim v podstatě bylo uloženo domácí vězení, aby se nemohli pokusit něco podniknout na vlastní pěst. Avšak nemohl proti tomu nic namítat, protože pak by je čekalo skutečné vězení. Kalestraanovi se to zjevně nelíbilo, i když se také rozhodl neodporovat. Bylo na něm vidět, že je nepovažuje za nic víc než jen bandu dobrodruhů, které by měl někdo pořádně vytahat za uši. Arcivévoda Maarsten si možná myslel totéž, ale poznal, že by mu opravdu mohli být užiteční, takže se nechystal vyhodit je na ulici dřív, dokud se neukáže nějaký výsledek.
Hned si šli přestěhovat své věci z hostince do arcivévodova paláce. Alespoň byli ušetřeni nedůstojného ozbrojeného doprovodu. Vskutku se zdálo, že mohou libovolně odcházet a přicházet, pokud se ovšem nepokusí odejít společně. Byli přestěhováni do skupiny pokojů v diplomatickém křídle paláce, ve kterém byly krásně zařízené místnosti, vyhrazené pro návštěvy vysokých hodnostářů. Thelvyn měl pokoj sám pro sebe a ve svém životě tolik přepychu ještě nezažil.
Bylo dobře, že je celou dobu nesledovali, protože jinak by měl Sir George okamžitě potíže. Byl toho názoru, že se tu děje mnohem víc, než se na první pohled zdálo. Ohňoví čarodějové skutečně studovali již rok tytéž texty, ale podle všeho zatím na nic nepřišli. Nepokusili se dokonce ovládnout ani jediného draka, alespoň se to říkalo. Sir George se chtěl dozvědět, co vlastně dělají. Chtěl také vědět, proč arcivévoda nechal řešení celé záležitosti zdánlivě v jejich rukou, přestože jeho rozhodnutí zadržet Sira George a jeho společníky kvůli radě, kterou by od nich mohl získat, napovídalo, že už začíná být netrpělivý.
Starému rytíři se ale nepodařilo zjistit skoro nic. Nikdy s Flaemy nenavazoval mnoho vztahů. Usadil se v této zemi, protože byla příliš mladá, příliš odlehlá a příliš chudá na to, aby se tu mohlo něco přihodit, a to z ní činilo jedno z mála míst, kam se mohl vracet v očekávání, že jej nebude nic rušit. Ale ukázalo se, že to byl mylný předpoklad. Perrantin trávil celé dny v Akademii, porovnával poznámky a pročítal texty s místními čaroději, ale musel přiznat, že udělali jen malý pokrok, protože čarodějové přistupovali k úkolu lhostejně. Jak Sir George správně odpozoroval, ohňoví čarodějové měli vážný problém, ale jen málo chuti jej vyřešit.
Několik možných vysvětlení týkajících se této záležitosti se podařilo získat Korinnovi. Trpaslíci uzavírali přátelství pomalu, dokonce i sami mezi sebou, a uměli být navzájem podezřívaví a nepřátelští. Ale tato situace se velmi rychle změnila za hranicemi jejich země. Dva trpaslíci, kteří se setkali na cestách, i když patřili k soupeřícím rodům, se okamžitě spojili jako dva bratři, aby čelili nepřátelským cizincům. Všechno, co Korinn musel udělat, bylo vyhledat velvyslance Skalní domoviny pod záminkou, že si přeje poslat domů dopis po nejbližším diplomatickém kurýrovi. Když to vyřizoval, udělal několik nenápadných poznámek, kterými vyjádřil svůj hněv nad jednáním Flaemů. Velvyslanec v okamžení přinesl láhev, dvě skleničky a podnos s pečivem a odpoledne strávili rozhovorem o intrikách a různých jiných nedostatcích cizinců.
Večer, když dojedli a arcivévodův palác byl temný a tichý, sešli se všichni v pokoji Sira George, aby probrali vše, co se ten den událo. Korinn měl hodně co říci.
"Je to velmi zajímavé, když se vám začne líbit politika," řekl a pohlédl přitom na Solveig. "Myslím, že pokud jde o čaroděje, draci si nemohli pro své řádění vybrat horší dobu. Proslýchá se, že čarodějové se právě chystali urvat větší kus moci a s podporou arcivévody chtěli upevnit své postavení tady v Braejru. Dračí útoky úplně zničily jejich plány a překvapily je tak, že se z toho ještě nevzpamatovali."
"Mohla by to být jenom chytrá domněnka velvyslance trpaslíků?" zeptal se Sir George. "Arcivévoda Maarsten by o tom určitě věděl."
"Taky že věděl," řekl Korinn. "Podporoval ten plán, protože kdyby se to povedlo, získal by většinu moci přesně tak, jak si to čarodějové přejí. Vyprávěl jsi nám, že čarodějové chtějí, aby se z Vysočiny stala bohatá a vlivná země, aby tak snáze dosáhli svých cílů, a Maarsten s tím naprosto souhlasí. Velvyslanec řekl, že Maarsten je svým způsobem poctivý a čestný muž, ale nesmíte odporovat jeho záměrům. Nechce moc pro sebe, ale přesto věří, že Vysočina potřebuje krále, a jeho osobním cílem je udělat za svého života z Vysočiny skutečné království."
"Ale to přímo nesouvisí s naším nynějším problémem, i když je dobré to vědět, abychom plně pochopili situaci," pokračoval. "Velvyslanec říká, že čarodějové chystali něco, co mělo Vysočinu obrátit vzhůru nohama, ale draci je předběhli. Loni neudělali čarodějové ve věci dračích nájezdů nic, protože si mysleli, že draky pouze něco znepokojilo. Oznámili, že draci přes zimu na své problémy zapomenou, a že kdyby proti nim cokoliv podnikli, jenom by je to vyprovokovalo k otevřené válce. Teď se draci vrátili, ale zdá se, že čarodějové jsou neochotní nebo neschopní provést proti nim nějaká opatření."
"Napadlo velvyslance, proč by to tak mohlo být?" zeptala se Solveig. "Nebo jak vysvětlili svou nečinnost arcivévodovi?"
"Ne. Tohle zůstává v celé věci naprostou záhadou," odpověděl Korinn. "Nejčastějším dohadem mezi lidmi, vévody, a dokonce různými návštěvníky z cizích zemí je, že čarodějové se zoufale snaží najít odpověď, ale nedaří se jim to."
"Dobrá, můžeme si tedy být jisti, že arcivévoda Maarsten chce najít odpověď," uvažoval Perrantin. "Mám podezření, že situace dosáhla bodu, kdy Maarsten může jednoduše žádat jakoukoliv moc, kterou chce, a vévodové by mu ji museli

slíbit. Jestli je opravdu tak svědomitý, pokud jde o blaho Vysočiny, pak bude chtít ihned jednat a ochránit lid před dalšími možnými škodami."
"Pokud necítí, že potřebuje zachránit pověst čarodějů, aby mohl dovést k cíli svůj záměr stát se králem," dodal Sir George. "Upřímně řečeno, čarodějové představují většinu jeho spojenců. Kromě lidí z Braejru a Braastaru, jediných dvou svobodných měst, která nepodléhají moci vévodů, jsou lidé z Vysočiny oddáni především svému vévodovi."
"A o to právě jde," řekl Korinn, který začínal být trochu netrpělivý. "Zdá se, že se Kalestraan vrhl především ve spravedlivém hněvu na Maarstena a chrlil stížnosti na to, čím se zabýváme. Jistě mu zdůraznil, jak je důležité, aby nám okamžitě zabránili v tom, co děláme."
"Proč?" zeptala se Solveig. "Proč by jim to mělo vadit, když můžeme zachránit jejich čest?"
"Věř tomu, nebo ne, ze strachu, že by se nám to mohlo podařit," řekl Korinn. "Čarodějové potřebují udělat něco, čím si zachrání reputaci, ale potřebují to udělat sami. Jestliže se do toho vloží banda obchodníků se starožitnostmi a uspěje tam, kde Akademie zklamala, nebudou vypadat příliš dobře."
"Ano, to je pravda," souhlasil Sir George a poškrábal se svým hákem na hlavě. "Arcivévoda potřebuje čaroděje pobídnout, aby konečně něco udělali. Povolal nás a doufá, že díky nám čaroděje popožene. Možná dokonce doufá, že i my bychom nakonec mohli přispět něčím užitečným. Když nám nařídil, abychom pomohli čarodějům, mohl jim pak přikázat, aby diskutovali o možných řešeních, ať už se jim to líbilo, nebo ne."
Solveig přikývla. "A když čaroděje pověřil, aby s námi spolupracovali a ne jen poskytli své knihy k našemu pátrání, dává jim možnost, aby získali podíl na zásluhách, když se nám to povede."
"A vyhnuli se obviňování, když nebudeme úspěšní," dodal Sir George. "Teď už přesně vím, jak tuhle situaci zvládnout."
"Velvyslanec trpaslíků tvrdí, že v diplomatických kruzích je dobře známo, že čarodějové věří tomu, že ovládají arcivévodu Maarstena," řekl Korinn. "A podle všeho jej skutečně v některých záležitostech ovlivňují, ale jen do té míry, že jej mohou přemluvit k něčemu, co sám chce. Ale my jsme se přesvědčili, že on ovládá velmi dobře je."
Druhý den ráno už si byl Sir George mnohem jistější tím, že ví, co je potřeba udělat. Když byl Perrantin připraven vrátit se do Akademie a pokračovat v hledání, Sir George se rozhodl jít s ním. Vypadalo to rozumně, protože byl vlastně odborníkem v otázce draků, ale vydal se tam s vlastním záměrem. Trval na tom, že Thelvyn půjde s ním, což se jeho mladému dědici vůbec nezamlouvalo. Thelvyn se od ohňových čarodějů, a zvláště Kalestraana, držel raději dál.
Když přišli do Akademie, Sir George byl málem podruhé vyveden z rovnováhy. Kalestraan si chtěl porovnat poznámky o dracích a již pro něj dal poslat, ačkoliv starý rytíř odešel dřív, než byl vzkaz doručen. Než se Sir George mohl na cokoliv zeptat, zavedli jej ke Kalestraanovi do jeho soukromé komnaty v hlavní budově Školy magie.
Zdálo se, že Flaemové staví všechno podle stejného vzoru, protože Kalestraanova soukromá kommata se v mnohém podobala audienční síni arcivévody Maarstena. Byla to prostorná místnost obkládaná dřevem a od arcivévodova pokoje se odlišovala jen větším počtem knih a předmětů historické ceny i různých tajemných zvláštností, nahromaděných na každé polici, na stole a všude jinde, kde bylo místo. Sir George vypadal, jako by přemýšlel o tom, že by se mu taková pracovna líbila, zatímco Thelvynovi se zdálo, že působí poněkud strašidelným dojmem. Kalestraan seděl za stolem, vypadal záhadně a hrozivě v černém kabátě s vysokým tuhým límcem.
"Váš přítel nám vyprávěl nějaké dosti pozoruhodné věci o dracích a tvrdil, že je slyšel od vás," řekl čaroděj. "Rád bych věděl, jak jste takové vědomosti získal."
"Býval jsem rytířem," řekl Sir George, jako kdyby to byla dostačující odpověď. "Rytíři se o draky zajímají, protože jejich úkolem je chránit lidi před nebezpečím, a draci mohou být velmi nebezpeční."
"Jistě, jistě," souhlasil Kalestraan, "ale vaše znalosti převyšují běžné vědomosti, dokonce i vědomosti velmi zkušeného rytíře. Nechci, aby to vyznělo tak, že pochybuji o vaší poctivosti a čestnosti, ale než zcela uvěřím věrohodnosti vašich údajů, musím vědět, proč zrovna vy víte o dracích víc než mnozí odborníci."
"To je logické," připustil Sir George. "Víte, získal jsem ty poznatky, protože jsem byl jejich zdroji tak blízko, jak jen to bylo možné. Slyšel jste někdy o pokrevných příbuzných draků?"
"Myslíte wyverny, okřídlené dvounohé draky?"
"Ano, mám na mysli drakony."
Kalestraan vypadal překvapeně. "Slyšel jsem o takových věcech, ale byly to jen pověsti, nic víc."
"Ale oni skutečně existují," trval na svém Sir George. "Řekl bych, že je v této zemi neuvidíte ze dvou důvodů. Za prvé, málokdy je možné je spatřit v jejich původní podobě. Mění svůj tvar, mohou na sebe vzít podobu člověka, trpaslíka nebo elfa. Flaemové jsou sice lidské bytosti, ale mají jisté charakteristické znaky vlastní jen jejich lidu, a drakoni takovou podobu přijmout neumějí. Většinou pobývají mezi lidmi v lidské podobě, aby tak zůstali skryti. Zřídkakdy jsou opravdu zlí, to jsou spíš zlomyslní, dokonce škodliví, a mnoho z nich se stává zloději. Jsou neobyčejně mazaní."
"A vy víte, jak je najít?" zeptal se Kalestraan.
"Musíte vědět, po čem máte pátrat. Jsou tři druhy drakonů, kteří jsou skutečnými příbuznými draků. V civilizovaných krajích se nejčastěji objevují lidoni, kteří mají schopnost brát na sebe lidskou podobu. Lesoni se mohou převtělovat jako elfové a obvykle žijí v lesích elfů. Existují také chladoni, kteří sídlí pod zemí, protože špatně snášejí denní světlo. Berou na sebe podobu trpaslíků nebo gnómů."
"Měl bych si je asi představit jako výjimečná, osamělá stvoření," řekl čaroděj.
"Výjimečná, to ano, ale určitě ne osamělá," odporoval mu Sir George. "Jsou to draci a náleží k většímu Národu draků, ale ve společnosti svých dračích bratranců se necítí dobře. Jsou velmi společenští a nejčastěji na sebe berou náhradní podobu a tajně žijí mezi obyvateli národa, který si zvolili. Obvykle vedou tichý, dokonce nenápadný život, protože mají strach z prozrazení. Jak už jsem řekl, z mnoha z nich se stávají zlodějíčci nebo si hledají práci v hostincích nebo předstírají, že jsou dobrodruzi. Lidoni často pracují ve stájích, protože mají velkou zálibu v koních."

"To je všechno nesmírně zajímavé," poznamenal Kalestraan. "Podařilo se vám někdy drakona objevit?"
Zdálo se, že Siru Georgovi není tahle otázka příliš po chuti. "Jistě chápete, že nemohu zradit něčí důvěru."
"Samozřejmě. Totožnost tohoto drakona teď není důležitá."
Sir George přikývl. "Před mnoha lety byl v Darokinu čestný rytíř, který byl ve skutečnosti drakon. Možná byste řekl, že to byl výjimečný drakon, protože nežil pouze na okraji lidského světa, ale vlastně se stal jeho součástí. To, že byl drakon, nijak nezmenšilo jeho schopnosti nebo úctu, kterou si jako rytíř získal, a mohl jste mu důvěřovat stejně jako kterémukoliv jinému rytíři."
"Myslím, že pokud toho víte tolik o drakonech, budete stejně dobře rozumět i drakům. Nechci vypadat nepřátelsky, ale upřímně řečeno, nemáme moc štěstí při hledání kouzla, které by se dalo použít pro jednání s drakem."
"To mě překvapuje," řekl Sir George. "Žiji v této zemi už dost dlouho, abych věděl, že vaši lidé jsou odborníky v ohňové magii, což, jak by člověk přirozeně předpokládal, je ta nejpřirozenější a nejúčinnější zbraň proti drakovi. Je správný můj dohad, že se vaši čarodějové v loňském roce pokusili čelit drakovi?"
Kalestraan se po té otázce zatvářil nešťastně. "Ano..., pokusili jsme se o to. Nebyli jsme si jistí účinností našich kouzel, takže jsme nemohli rozhlásit, že se pokusíme bojovat s drakem - mluvili jsme jen o tom, že shromažďujeme poznatky týkající se té záležitosti. Nechtěli jsme vzbuzovat naděje, které bychom možná později nebyli schopni splnit. Kdybych měl nejlépe zhodnotit to, co se stalo, řekl bych, že drak dovolil našim čarodějům, aby odešli. Myslím, že to bylo spíš gesto nadřazenosti než šlechetnosti."
"Částečně určitě ano," souhlasil Sir George. "Ale bylo to gesto v mezích dračího zákona. Draci bojují, když jsou ve válce, aby rozřešili nějaký důležitý spor, když vyjednávání selhalo. Své životy si cení vysoko a často nenechají boj dojít až k něčí smrti. Ale je velmi zajímavé, co říkáte. Je to známkou toho, že útočící draci se řídí dračím zákonem, což znamená, že by to mohli být ničemové, ale ne úplní zrádci, a to je docela povzbuzující. Znamená to, že se s nimi dá vyjednávat."
"Což nás přivádí zpět k důvodu, proč si přejete draka podmanit," shrnul to Kalestraan. "Teď vypadá naše situace mnohem nadějněji než dřív."
"Snad. Řekl jste, že vy čarodějové jste neuspěli?"
Zdálo se, že Kalestraanovi je nepříjemné, že se o té záležitosti znovu mluví. "Nechci, aby se to rozšířilo za stěny tohoto pokoje."
"Jistěže ne."
Čaroděj se nevlídně zamračil. "Pokud mám být zcela upřímný, máme nějaké potíže s tím, jak jsme v tomto světě použili naši ohňovou magii. Různá zaklínadla a kouzelné nástroje z naší původní vlasti nejsou v této zemi příliš účinné. Udělali jsme, co bylo v našich silách, abychom v Braejru soustředili naši moc, a můžeme tu dělat, co nás napadne. Ale náš vliv se zmenšuje s tím, jak se vzdalujeme od ohniska naší magie. Severní hranice je příliš daleko a naše kouzla rychle ztrácejí na účinnosti, když se vydáme na sever. Nemůžeme bojovat s draky tam, kde jsou, ale také si nemůžeme dovolit čekat, až se objeví tady. Proto se zdá, že nejsme schopni jednat."
"Rozumím," poznamenal vážně Sir George. "Má to vliv jen na vaši ohňovou magii, nebo na všechna kouzla, která zkoušíte?"
"Týká se to samozřejmě jen naší ohňové magie," řekl čaroděj na svou obranu. "Usilovně jsme se věnovali tomu, abychom zdokonalili kouzla, která jsme si přinesli z naší rodné země, a proto nám nezbylo mnoho času, abychom studovali i jiné oblasti magie."
"Nemohu uvěřit tomu, že jste sestavili jednu z největších knihoven ve známém světě jen proto, že máte rádi knihy," prohlásil Sir George. "Nalézá se tam nesmírné množství vědomostí. A jeden z nejschopnějších čarodějů, aby vám pomohl. Perrantin není nejlepší čaroděj ze všech, ale je velmi dobrý, zvláště v řešení kouzelnických problémů, protože je všestranný a je mistrem v různých oborech, zatímco většina čarodějů soustředí veškeré úsilí jen na svůj vlastní druh kouzlení."
Mág Kalestraan se zamračil a neříkal nic.
"Ale no tak, příteli!" zvolal Sir George. "Rozumím, v jaké situaci se teď nacházíte. Potřebujete brzy udělat něco, abyste si udrželi pověst, kterou u lidí z Vysočiny máte, a abyste napravili napáchané škody. A také si chcete zachovat území, která se tak těžce už léta snažíte vybudovat a která draci trhají na kousky. Můžete mi teď upřímně odpovědět, je to jen mezi námi, mám pravdu, nebo ne?"
Kalestraan pomalu přikývl. "Ano, a mrzí mě, že to musím přiznat."
"Dobrá, ale není to tak zlé, jak se zdá," uklidňoval jej starý rytíř. "Teď je nejdůležitější, aby Perrantin mohl spolupracovat s vašimi nejlepšími čaroději a společně našli dobrý způsob jak ovládnout draka, a potom nás můžete vyslat na cestu. Když se nám to podaří, budete moci říci, že na úspěchu máte velký podíl a vaše pověst bude rozhodně v lepším postavení, než je teď. Jestliže zklameme, pravděpodobně už o nás nikdo neuslyší, ale vám to neuškodí."
Kalestraan o tom chvíli přemýšlel, pak na starého rytíře vychytrale pohlédl. "Myslím, že bych měl vaši nabídku přijmout, protože se zdá, že nemohu nic ztratit, a mám dokonce možnost něco získat. Ale stejně bych rád věděl, jaký zisk očekáváte vy. Byl jste připraven pustit se do té věci sám, aniž byste získal nějaké výhody ze smlouvy s námi."
"Odpověď, kterou jsem dal arcivévodovi, byla pravdivá," řekl Sir George. "Možná jsem blázen, když tolik riskuji, a dvojnásobný blázen, když do takového nebezpečí vedu své přátele. Oni vědí, že se mohou sami rozhodnout, jestli se mnou půjdou, nebo ne, a já se nikam nevydám, dokud nebudeme mít plán s vyhlídkou na úspěch. Jistě pochopíte takový smysl pro povinnost. Jsem si jist, že je to právě váš vlastní smysl pro povinnost, který vás nutí odložit hrdost na vaše schopnosti i schopnosti celého vašeho řádu a přijmout pomoc cizinců. Neumím si představit trpaslíka nebo elfa, který by svou povinnost povýšil nad svou pýchu, a nedokáže to ani mnoho lidí."
Kalestraanovi se nějak podařilo tvářit se zároveň polichoceně i rozpačitě, protože si byl dobře vědom toho, že jeho

pohnutky rozhodně nebyly tak šlechetné. Ale ať už tak jednal z jakéhokoliv důvodu, Sir George čaroděje přesvědčil o správnosti svého plánu. Po této rozmluvě se všechno dalo rychle do pohybu. Všechny zdroje Akademie byly využity pro úkol najít řešení problému a byl vyslechnut názor všech nejlepších flaemských čarodějů a učenců. Z Perrantina se náhle stal trochu zmatený kapitán přátelské, nadšené posádky, která se zuřivě vrhla do práce.
Již následující odpoledne bylo znát, jaký udělali pokrok. Když se tu noc Perrantin vrátil do arcivévodova paláce, aby povečeřel se svými přáteli, stále mžoural očima, unavenýma po mnoha hodinách, ve kterých pročítal prastaré texty. Bylo těžké uhodnout, jestli je, či není spokojený, protože skoro vždycky myslel na něco jiného.
"Musím najít kouzlo pro unavené oči," řekl, když se připojil k ostatním v pokoji Sira George.
"Myslím, že by sis měl dělat větší starosti kvůli slábnoucímu zraku," poznamenal Korinn.
"Oh, na to mám zaklínadlo," odpověděl mág. "Při způsobu, jak jej namáhám, musím kouzlo použít přibližně každé tři roky."
"Bylo by příliš brzy na to zeptat se, jestli už máte nějaké výsledky?" zajímal se Sir George.
"Ne, vůbec není příliš brzy," odpověděl Perrantin, mrkaje dvakrát tolik. "Myslím, že bychom se měli připravit na to, že pozítří odjedeme. Když jsme se začali ptát sami sebe, jaký druh kouzla by mohl zastrašit draka, možné odpovědi nás vedly k tomu, čím elfové z Alfheimu bojují s netvory, kteří by jinak byli nezranitelní. Odpověď byla jasná ve chvíli, kdy jsme věděli, co hledáme. Elfové používají entropické nástroje, což je to jediné, co drakovi nažene strach."
"Mě to děsí také," poznamenal Sir George. Zdálo se, že Solveig a Korinn s ním souhlasí, a Thelvyn dobře chápal proč. Oblast entropie byla nejvyšší silou ničení, která existovala za účelem záhuby všeho ostatního. Proto byla nejnebezpečnější ze všech sil pro toho, kdo se ji pokusil ovládnout a používat ji, protože její schopnost ničit se mohla snadno obrátit proti němu. Kouzelníci, kteří se o entropii zajímali, byli většinou zcela posedlí studiem a užíváním této oblasti magie a v jejich mysli převládlo absolutní zlo. Někdy se mohlo stát, že výsledky studia entropie byly využity k dobrým účelům, ale muselo se to provádět s největší opatrností.
"Ani mně samotnému se to moc nelíbí," řekl Perrantin. "Nikdy dřív jsem se silami entropie nepracoval. Nejlepší rada je nechat takové věci být a použít je jen tehdy, když nemáte na vybranou. V tomto případě nám nic jiného nezbývá. Taková je skutečnost. Jsem ochotný to zkusit, protože věřím, že nám to pomůže. A jak říkám, elfové to čas od času dělají."
"Potom jsem tedy i já ochoten to vyzkoušet," přidal se Sir George. "Ale co vy ostatní? Uvítáme, když se k nám připojíte, a přeji si, aby to tak bylo, ale pochopím, proč možná budete mít výhrady k tomu, abyste se zapletli s draky nebo nástroji entropie nebo obojím dohromady."
Solveig se zamračila. "Když si Perry myslí, že jeho nástroj bude fungovat, jsem ochotna tomu důvěřovat. Bez urážky, Georgi, ale v tomto případě je pro mě jeho názor směrodatný. Vidím, že Flaemové nemají navzdory svým smělým řečem o porážení dávných nepřátel dost odvahy, aby udělali něco pro svou bezpečnost. A jiné národy se draky nezačnou zabývat dříve, dokud nebude příliš pozdě, protože jejich vlastní země ještě nejsou bezprostředně ohroženy. Abych řekla pravdu, jestliže tohle skutečně draka přemůže, nechtěla bych to zmeškat za nic na světě."
Korinn jenom přikývl.
Thelvyna překvapilo, když se Sir George obrátil na něj. "Právě jsem se rozhodl, že půjdu tam, kde budete vy," řekl.
"Máš své vlastní důvody, proč se obávat setkání s drakem," připomněl mu starý rytíř.
"Já vím," řekl Thelvyn. "Ale přesto musím jít."
"A co arcivévoda?" zeptala se náhle Solveig. "Kalestraan jej přemluvil, aby nás zadržel, protože měl strach z toho, co by se mohlo stát."
"A Kalestraan ho také přemluví k tomu, aby nás nechal jít a zkusit to," řekl Sir George. "Stejné důvody, které přiměly mága, přimějí i jeho pána. Nesmíte zapomínat, že zoufale potřebuje udělat něco s draky. A my jsme teď jediná možnost, kterou má."
"Mohl by nařídit svým čarodějům, aby tu záležitost vyřídili," namítla Solveig. "Flaemové jsou neobyčejně podezřívaví a pohrdají cizinci. Hádám, že by byl raději, kdyby to udělali jeho vlastní lidé."
"Nu, když si to bude přát, pak jim v tom nebudeme bránit," prohlásil Sir George. "Mě hlavně zajímá, aby ta záležitost byla vyřešena, a sám se toho nemusím zúčastnit. Znepokojuje mě ale, že by mohli obvinit nás, kdyby to ti neschopní čarodějové zpackali."
"Máš ještě nějaké jiné starosti?" zeptal se Korinn.
"Ano..., že arcivévoda možná bude trvat na tom, aby s námi jel jeden z jeho vlastních čarodějů. To, co nás čeká, nebude snadné a takový čaroděj by nám byl jen na obtíž."

Kapitola 10

BYLO TO PŘEKVAPUJÍCÍ, ALE OHŇOVÍ ČARODějové byli schopni sestrojit zbraň velmi rychle, když měli ten správný důvod. Perrantin však přistupoval k celé záležitosti s nedůvěrou. Po celou dobu, kdy řídil pátrání po kouzelném nástroji, si byl jistý, že by totéž dokázali i bez něj. I když přiznali, že jsou zoufalí, protože jejich vlastní

ohňové kouzlo ztrácelo účinek, když cestovali za hranice země, bylo snadné najít jiná kouzla, která byla popsaná v knihách a dala se použít. Perrantin musel souhlasit se Sirem Georgem, že flaemští čarodějové byli buď tou nejzbabělejší cháskou, která existuje, nebo měli své vlastní důvody, proč nemohli nebo nechtěli bojovat s draky. Čarodějové nebyli všeobecně známí svou odvahou, ale vědělo se o nich, že přitahují tajemství a zachovávají je.
Nebylo to nejlepší řešení, ale vypadalo stejně dobře jako cokoliv jiného, co byli schopni dát sami dohromady. Jakmile bylo potřebné kouzlo objeveno a přizpůsobeno jejich záměrům, musel být ještě vyroben kouzelný nástroj. A hned tady byl další problém. Přestože bylo možné zhotovit nástroj ještě před odjezdem, jeho konečná úprava nemohla být provedena v Braejru. Jako entropický nástroj mohl získat své výjimečné vlastnosti jen na místě, kde se entropické síly projevovaly ve skutečném světě. Nejbližší takové místo nebylo naštěstí daleko, na Věčné hoře uprostřed Ethengarské stepi. To byla dobrá zpráva. Špatnou zprávu představovala Věčná hora sama.
"Proboha," poznamenal k tomu Sir George. "Co je to za zbraň, že ji musíme vláčet po všech čertech?"
"Je to vlastně kouzelná hůlka s hlavicí ve tvaru draka, která je zhotovena z kouzelného kovu," vysvětloval Perrantin. "Když se hlavice hůlky ponoří do prázdného prostoru mezi královstvími existence, kov přijme síly entropie.
"A to draka vyděsí?" zeptal se Sir George. "Nehledě na to, že to už teď nahání hrůzu mně."
"Draci jsou na entropickou moc mimořádně citliví," pokračoval mág. "Přestože jsou draci smrtelní, jsou to také kouzelné bytosti. V jiných časech není spojení odlišných vlastností nevýhodou, ale zdrojem síly. Avšak entropické síly oddělí smrtelné a kouzelné v drakovi a on je pak slabý a bezmocný."
Solveig se zamračila. "Nejsem si úplně jistá, ale myslím, že jsi nám právě řekl, že tvoje hůlka způsobí, že drakovo tělo bude nemohoucí a zároveň bude oslabena i jeho kouzelná moc."
"Bude nesmírně slabý," přisvědčil Perrantin. "Tím, že získá dostatek moci, může hůlka přinutit kouzelnou a fyzickou stránku draka, aby se úplně rozdělily, a pak draka zabije. Tento nástroj by byl použitelný proti jakékoliv kouzelné bytosti a zároveň proti komukoliv, kdo užívá kouzla."
Hned jak bylo vše ostatní připraveno, čekal je ještě poslední problém, který museli vyřešit, aby mohli odjet. Sir George musel přesvědčit arcivévodu Maarstena, aby je nechal odejít. V podstatě byli stále ještě v domácím vězení, což jim mělo zabránit ve společném odjezdu. Ale Sir George si s tím nedělal těžkou hlavu. Připravil si pádné důvody, kterými chtěl arcivévodu přesvědčit, a Byen Kalestraan tam bude s ním, aby jej podpořil. Opět se tedy všichni sešli v arcivévodově audienční síni, i když ostatní pouze naslouchali, když Sir George a Kalestraan vysvětlovali svůj plán a popsali, jakým způsobem by měl být použit kouzelný nástroj. Nezdálo se, že by to na arcivévodu nějak zvlášť zapůsobilo.
"Víte, že jsem vás tu zadržel proto, abyste udělali tuhle práci," řekl, když skončili s vysvětlováním. "Víte také, že jsem vás ubytoval zde z toho důvodu, abych vám zabránil udělat něco, co by rozhněvalo draky a přineslo zkázu naší zemi. Můžete mě ujistit, že se váš plán podaří uskutečnit?
"Nemůžeme se zaručit, že naše výprava bude úspěšná," odpověděl Sir George. "Ale přesto věřím tomu, že ano. Nevydal bych se lovit draka, kdybych si nebyl jistý tím, že ten nástroj bude účinný."
Kalestraan pomalu přikývl. "I já věřím, že ten předmět má moc ovládnout draka, a věřím, že tito lidé jsou natolik zkušení a pohotoví, aby jej použili správně."
"Možná to tak je," souhlasil Maarsten opatrně. "Ale obávám se, že v dracích vyvoláte hněv, ať už uspějete, nebo selžete. Jsem přesvědčen, že když drakům ukážete, že vlastníte prostředek, kterým je můžete porazit, pak se ihned ve velké síle vrhnou na nás. Tak bych se aspoň zachoval já."
"Ve skutečnosti žádná zbraň na světě neporazí všechny draky najednou," odpověděl Sir George. "Když proti drakům nic nepodniknete ze strachu, že byste je mohli rozhněvat, tak vás zničí. Provedením našeho plánu už opravdu nemůžeme nic pokazit."
"Ale je možné jít do války proti drakům a doufat ve vítězství?"
"Ne, nemůžete vyhrát," prohlásil starý rytíř upřímně. "Jak si možná vzpomínáte, důvod, proč se chceme pokusit přemoci draka, je přinutit jej, aby s námi mluvil, aby nám řekl, co to všechno znamená. Je to jediný způsob pro otevřené jednání, který dokážu vymyslet. Pokud byste ale raději přiznal porážku, mohu jim jednoduše oznámit, že se vzdáváte. To by pro vás mohlo být stejně dobré jako cokoliv jiného, protože dračí zákon uznává kapitulaci jako prostředek k obnovení vyjednávání."
"Vzdát se? Tak to ne," prohlásil arcivévoda.
"Myslím, že vám mohu nabídnout něco lepšího," řekl Sir George. "Na první pohled je jasné, že nikdo z nás není flaemského původu. Můžeme náš plán provést a draci se nikdy nemusí dozvědět, že jste do toho zapleteni. Když se nám to nepodaří, poneseme veškerou zodpovědnost a důsledky. Ale když uspějeme, jen tím získáte a můžete říci, že jste měli na celé věci velký podíl, když jste nás podporovali."
Maarsten se zamračil. "Vypadá to, že když budu souhlasit s vaším plánem, musím současně přistoupit i na to, že budete jménem Vysočiny sjednávat s draky mír."
"Nejde pouze o Vysočinu, ale také o ethengarské kmeny, gnómy, heldanská panství a všechny ostatní, kteří trpí dračími útoky," připomněl mu Sir George. "Můžete si být jist, že jim neslíbím nic, s čím byste vy nesouhlasil."
"Tak dobrá!" zvolal arcivévoda, spíše pobaven než rozčilen. "Začínám věřit tomu, že byste dokázal umluvit celý dračí národ, aby vám věnoval své poklady, své horské štíty a nedotknutelné domovy. Tohle bude pravděpodobně naše jediná možnost, jak se v míru usmířit s draky. Jestli se vám to nepodaří, nezbude nám nic jiného než s nimi bojovat."
Thelvyn věděl, že sehnat podporu silných spojenců bude obtížné. Darokin a Thyatis jsou od oblasti nájezdů velmi daleko a nebudou mít tedy důvod. Kmeny v Ethengaru a Ylaruamu jsou roztříštěné a budou spíš způsobovat potíže, než aby se stali spolehlivými spojenci. U trpaslíků a elfů bylo velmi nepravděpodobné, že by se spojovali s někým jiným, obzvláště s Flaemy, i kdyby i oni trpěli řáděním draků, ale to jim zatím nehrozilo. Arcivévoda Maarsten se musel

vyrovnat se skutečností, že Vysočina bude muset být téměř zničena, než bude někdo ochoten pomoci.
Maarsten jim tedy dal své svolení. Byli vysláni na cestu a dostali všechno potřebné, o co požádali, a ještě něco navíc. Několik jejich koní bylo nahrazeno zdatnějšími zvířaty, včetně Thelvynovy Kadence. Moc se mu to nezamlouvalo, protože si na ni už zvykl a považoval ji za mimořádně schopné zvíře, přestože Solveig trvala na tom, že je to přinejlepším průměrný kůň. Jeho nový kůň byla rovněž hnědá klisna, která se Kadenci velmi podobala, ale byla větší a statnější. A pravděpodobně byla také mladší.
Thelvyn dostal nové oblečení, jehož součástí byla i drátěná vesta, spletená z jemných, pevných ok. Myslel si, že v ní vypadá dost působivě. Ke svému zklamání ale zjistil, že je dost těžká a nepohodlná, když ji má na sobě. Přesto si říkal, že si na to zvykne. Zmátlo jej, že o ní mluvili jako o lehké zbroji. Solveig přitom nosila svou vlastní, o něco těžší zbroj s takovou lehkostí. Sama ale podotkla, že ji obléká, jen když je to nezbytné. Korinn měl také svou vlastní, ale Sir George a Perrantin dostali oba lehkou zbroj. Nebyli zvyklí ji nosit, ale souhlasili, že je to dobrý nápad mít ji v tomto případě s sebou. Zatímco Sir George měl všechny zbraně, které potřeboval a které si většinou připevňoval k háku na zápěstí, Thelvyn a Perrantin byli oba vybaveni dlouhými noži s tenkým ostřím a všichni dostali kovové štíty.
Podle dohody s arcivévodou Maarstenem neodjeli s velkými fanfárami. Naopak, jednoho mrazivého, mlhavého rána nepozorovaně vyklouzli z města. Jen málo lidí si všimlo jejich odjezdu a kromě služebnictva v arcivévodově paláci a Akademie se jen málokdo dozví, že tam vůbec byli nebo že přijali od Flaemů pomoc. Budou odkázáni jen sami na sebe, ať se stane cokoliv.
Z Braejru mířili na východ. Přes řeku se dostali na velkém prámu, který nahrazoval most, jehož stavba se Flaemům zdála tak obtížná. Pokračovali v cestě jemně zvlněnou krajinou s mokřinami a lesy. Patřila elfům, kteří na Vysočině nežili dlouho. Mnoho z nich uprchlo na jih, aby unikli před rozšiřováním hranic. Nebyly tam žádné skutečné silnice, ale stezky byly v dobrém stavu a cesta ubíhala rychle. Thelvyn ale žádného elfa ani nezahlédl. Sir George nedával znát své výhrady k tomu, že jedou právě tudy, po cestě, která vede na jih kolem mohutného pohoří Kolos a přes nebezpečnou Zemi pahorků. Měli by se tudy dostat do jihozápadního cípu Ethengarské stepi, kde na ně bude čekat mnoho dlouhých mil rozlehlými, otevřenými prostorami travnatých plání, než se dostanou k Věčné hoře.
Obavy Sira George, které v něm vzbuzovala jízda přes pláně, se netýkaly draků nebo jiných nebezpečí, ale samotných ethengarských kmenů. Byl sice s obyvateli Ethengaru zadobře a pravidelně s nimi obchodoval, ale říkal, že s nimi raději jedná jen tehdy, když se to týká obchodních záležitostí. Jejich pohostinnost byla časově náročná a průjezd stepí bude vyžadovat uzavření míru s řádným obřadem u každého kmene, na jehož území vstoupí. Cesta stepí k Věčné hoře by byla kratší a jednodušší ze severu, ale to by znamenalo projít Východní kotlinou, jak to museli udělat na výpravě do Torkynského Vodopádu, a toto území hlídali draci.
Thelvyn strávil první den tím, že se seznamoval se svým novým koněm. Protože jeho vědomosti o koních byly omezené, nemohl pochopit, že Solveižin úsudek o jeho prvním koni byl správný. Klisna byla neklidná a zdálo se, že má k novému jezdci výhrady, takže vyhazovala a nervózně stříhala ušima, když se ji pokoušel zvládnout. Naštěstí si Sir George uměl s koňmi poradit. Odvedl ji stranou, aby ji uklidnil, a to, jak se zdálo, zlepšilo její náladu i její názor na Thelvyna. Když pak pokračovali v cestě, zklidnila se a Thelvyn si mohl konečně uvědomit, že je mnohem lepší než její předchůdkyně. Protože mu nikdo neřekl její jméno, rozhodl se, že jí bude říkat Kadence, což se dalo opravdu lehce zapamatovat.
Protože stezky elfů byly dobře rozeznatelné, urazili v krátkém čase dlouhou vzdálenost a na konci prvního dne se ocitli poblíž pohoří Kolos. Ze země elfů tak vjeli do drsné a kopcovité krajiny, která značně zpomalila jejich postup. Blížili se k severní hranici Země pahorků, k území, kde vládli skřeti a šotci, a Sir George své společníky nemusel vybízet, aby se pohybovali co nejtišeji. Na noc se utábořili na skrytém místě mezi kopci, obklopeném stromy a balvany, ale ani tady Sir George ostatním nedovolil, aby zapálili oheň. Nebezpečí, že světlo bude ve tmě spatřeno, bylo příliš velké a stejně nebezpečný byl i pach kouře.
Většinu následujícího dne si prodírali cestu divokou a těžko schůdnou zemí jihovýchodního okraje hor poté, co se poslední z dobře udržovaných elfských cest napojila na původní obchodní stezku. Mezi Vysočinou a Ethengarem neexistovalo žádné obchodní spojení; tato cesta sloužila k omezené dopravě do Skalní domoviny. Většina poutníků dávala přednost mnohem bezpečnější cestě, která vedla jižněji Darokinem a kolem severní hranice Alfheimu mířila z jihu do Skalní domoviny. Arcivévoda měl neurčité plány vybudovat kolem okraje hor pevnosti, aby udržel stezky otevřené, ale nezdálo se, že by s tím vévodové v nejbližší době souhlasili. A tak cesta zůstala divoká a nebezpečná a jen příležitostně ji užívali kupci, kteří se většinou správně domnívali, že ruchem, který způsobí, skřety zaplaší.
Uprostřed dopoledne příštího dne náhle vysvitlo slunce, a když vyjížděli z lesů, začalo se oteplovat. Vystoupali na vrchol kopce a uviděli pod sebou Ethengarskou step rozprostírající se do dálky. Pláně se objevily neočekávaně, jako ohromné moře trávy, které omývalo okraje kamenitých, zalesněných kopců na západě. Thelvynovi vyprávěli, že má očekávat jemně zvlněný kraj, ale svahy ve stepi byly tak dlouhé a tak povlovné, že dva vrcholy mohly být od sebe vzdáleny půl míle nebo možná víc, takže země spíš vypadala jako řada střídajících se návrší a dolin.
Sir George obtížně hledal správný směr napříč stepí, přestože tenhle kraj dobře znal. I když se o tom nikdy nezmínil, zastával názor, že nejrychlejší cesta stepí nemusí nutně být ta nejpřímější, ale spíš ta nejméně nápadná. Podle jeho původního plánu měli směřovat k severu. Cíl jejich cesty byl na severních pláních, ale mnohem východněji. Řeky již budou rozvodněné jarním táním sněhu z hor. Thelvyn si vybavil, že během jejich cesty do Torkynského Vodopádu byly tytéž řeky vyschlé a jejich dna byla pokryta kameny.
Přesto ale nemohli cestovat příliš daleko na sever, neboť by tak byli postaveni před další těžkosti. Nejbližší nebezpečí v severozápadním směru představovali Gostajové, nepočetný, nepřátelský lid. Směrem na jih, podél Země pahorků, se zase potloukaly různé bandy skřetů a šotků. Tyhle roztroušené hordy vypadaly a žily podobně jako ethengarské kmeny, ale spíše než na koních jezdili na velkých vlcích a jiných divokých stvořeních. Všichni byli velmi nebezpeční a

byli také o něco chytřejší a vytrvalejší než jejich primitivnější bratři v jiných částech světa.
Leželo tam také několik oblastí zlých kouzel, kterým se museli za každou cenu vyhnout. Na takových místech se náhle zjevovaly podivné, ďábelské bytosti. Dokonce ani Sir George si nebyl jistý rozsahem nebezpečí, které ta místa představovala, ale od Ethengarských věděl, kde se nalézají, a věděl také, že je třeba se jich vyvarovat.
Navečer druhého dne jízdy stepí se na chvíli zastavili, protože na obloze zahlédli v dálce podivnou dvojici, která trochu připomínala pár koní. Thelvyn si pomyslel, že by to mohli být legendární okřídlení koně, protože otevřená travnatá step pro ně byla jako stvořená. Dlouho je pozoroval, zapomínaje přitom, že vidí mnohem lépe než jeho společníci. Po chvíli se dvě zvláštní postavy otočily a neseny větrem se přibližovaly, i když ne přímo k nim.
Brzy rozeznal, že mají křídla a velkou orlí hlavu se zahnutým zobákem, ale těla mohutných lvů. Napadlo jej, že to musí být gryfové. Uvědomil si také, že musí varovat své přátele.
"Máš pravdu, jsou to oni," přisvědčil Sir George. I on viděl dobře do dálky. "Velmi vzácní ve většině zemí, ale spatřit je tady rozhodně není neobvyklé. Jejich oblíbenou kořistí jsou koně a tady ve stepi je víc divokých koní než kdekoliv jinde na světě."
"Slyšela jsem, že gryfové napadnou koně, jakmile ho uvidí," řekla Solveig znepokojeně. "Nejsme v nebezpečí?"
"Myslím, že ne," odpověděl starý rytíř. "Určitě nás už předtím zahlédli. Jejich zrak je pověstný. A nezměnili svůj kurs, přestože se přibližují. Jestliže jsou nasycení, není pravděpodobné, že by zaútočili na koně s jezdci."
"Přál bych si, aby byl náš entropický nástroj už hotov," dodal Perrantin, který si všiml, že Solveig napjala tětivu svého luku. "Nic jiného by asi dvojici gryfů nemohlo zastrašit. Říká se, že skupina těchto potvor je schopna zabít draka."
Sir George pohrdavě odfrkl. "To rozhodně ne. Gryfům se v rychlosti vyrovnají jen nejsvižnější draci, ale gryfové zase nemají dobrou pohyblivost. Drak může udeřit z dálky svým dechem, zatímco gryf musí být velmi blízko u svého nepřítele, aby mohl použít svůj zobák a drápy. A ty by stejně nic nezmohly proti dračímu krunýři."
Z důvodu, který znali jen oni sami, se gryfové rozhodli nechat je na pokoji a pomalu odlétali směrem na severovýchod.
"Je možné, že uvidíme nějaké draky?" zeptala se Solveig.
"To byl jeden z důvodů, proč jsme nezajeli příliš daleko na sever, ale jsem rád, že ses o tom zmínila," řekl Sir George. "Víme, že draci přepadají kmeny a jejich stáda, ale zajímalo by mě, jestli sestupovali z hor na severu jenom proto, že hledali potravu. Když si mohou vybrat, jaci nebo koně pro ně nejsou žádnou zvláštní pochoutkou. A protože ve stepi nic jiného není, většinou sem nepřicházeji.
Nikdo nemusel zdůrazňovat, že kdyby se drak přece jenom objevil, nebylo by toho mnoho, co by mohli udělat. Nikde tu nebyl žádný úkryt; tráva byla v tomto ročním období ještě nízká, zatímco později v létě byla tak vysoká, že převyšovala dospělého muže. I přes uklidňující slova Sira George pozorně sledovali oblohu a vrcholky nízkých kopců. Nicméně o dva dny později je něco uvidělo jako první - nebo spíše někdo. Thelvyn je zahlédl dřív než ostatní. Blížili se rychle ze severu, ale byli ještě příliš daleko, takže i on viděl jen tmavé siluety malých, hubených koní. Vzhledem k jeho pronikavému zraku mohli doufat, že je jezdci ještě nespatřili. Sir George je rychle vedl do prohlubně mezi kopci. Ta ovšem poskytovala jen nepatrnou ochranu, pokud budou jezdci projíždět blízko nich.
"Rozpoznáš, kdo to je?" zeptal se Perrantin.
Sir George zavrtěl hlavou. "Nerozeznal jsem jejich oděv ani zvířata, tím méně jejich rysy. Nejsem si dokonce ani jistý, jestli to byli lidé. Chlapče?"
"Jeli na koních," řekl Thelvyn. "A podle toho usuzuji, že jsou to spíše lidé než šotci nebo skřeti. Řekl bych, že jsou to Ethengarští."
"Hrozí nám nějaké nebezpečí?" zeptal se Korinn.
Sir George se zatvářil kysele. "To záleží na tom, jak rychle se s nimi dokážu dohodnout."
Trpaslíkova tvář se rozjasnila a pak se široce usmál. "V tom případě se nemusíme ničeho bát."
Thelvyn tiše vyčkával s ostatními. Přestože kopce, které je obklopovaly, byly dost nízké, už na blížící se jezdce neviděl. Bylo jich méně než tucet, ale přesto jich bylo dost, aby pro výpravu znamenali nebezpečí. Ethengarští byli proslulí svou dovedností při zacházení s lukem a šípy, dokonce i z pádícího koně.
Jezdci se vynořili na vrcholu kopce necelé čtvrt míle od nich a již nebylo pochyb o tom, kam směřují. Jejich jízda byla výrazem potěšení, mávali pažemi a stáli v třmenech. Někteří předváděli své jezdecké umění odvážnými kousky. Taková gesta při setkání s cizinci ale nemusela být přátelská, zvláště ne u takového lidu, jako byli Ethengarští. Thelvyn si všiml, že žádný z jezdců nevytáhl svou zbraň. Jeho společníci dali jasně najevo, že ani oni nemají něco takového v úmyslu, i když to pro ně rozhodně nebyla příjemná situace.
Jen Sir George se odvážil pohnout a naznačoval, že jede za svým obchodem a přijíždí jako přítel. Avšak zdálo se, že je to úplně zbytečné. Když jezdci přijeli blíž, poznali jej a volali jeho jméno. Vypadalo to, že ještě víc je potěšilo, když uviděli Solveig. Ethengarští byli malí a hubení, měli jemné černé vlasy a zdánlivě jemné rysy. Ve tvaru jejich tmavých očí bylo něco podivně fascinujícího, něco, co Thelvyn nemohl určit, protože u žádného národa nikdy nic podobného neviděl. Byli mladí, asi ne o moc starší než on, a muži přitahovali pozornost svými kníry, které visely v dlouhých tenkých pramenech po obou stranách jejich rtů.
Po své úvodní ukázce bujarosti jezdci ztichli a zarazili koně ve volném houfu, stojíce naproti výpravě. Uklonili se a jeden ze skupiny, který vystupoval jako jejich vůdce, seskočil z koně a postoupil o několik kroků vpřed. Sir George a Solveig udělali totéž. Oba krátce promluvili s vůdcem, přestože řeč obyvatel stepi příliš neovládali. Po několika okamžicích se Solveig vrátila ke svému koni a nechala Sira George, aby ukončil vyjednávání.
"Zdá se, že máme velké štěstí," oznámila tiše ostatním. "Sir George a já jsme tento kmen navštívili před třemi roky a oni si nás dobře pamatují. Pro Ethengarské je Sir George pozoruhodnou a úžasnou osobností a milují ho jako oblíbeného strýčka. Nevím, jestli si mám myslet, že i mě považují za dosti zajímavou osobu."
"Určitě ano," ujišťoval ji Korinn.

Solveig se zatvářila kysele. "Pravdou zůstává, že každý z nás je něčím zvláštní a neobyčejný. V každém případě jsme ale pozváni do jejich tábora na malou oslavu pořádanou na naši počest a získáme tak i teplý nocleh. Jejich kmen táboří kousek odtud, směrem na severovýchod, takže se příliš neodkloníme od naší cesty."
"Hodlá Sir George přijmout jejich pozvání?" chtěl vědět Perrantin. Nezdálo se, že by byl tou vyhlídkou příliš nadšen, ale smířil se s tím.
"Myslím, že ano," odpověděla Solveig. "Přinese nám to jisté výhody. Jedna z nich je, že můžeme doplnit zásoby píce pro koně. Také předpokládám, že Sir George doufá, že nám nabídnou rodový znak, znamení bezpečného přechodu. Jakmile někdo takové znamení jednou získá, další kmeny budou mít jeho nositele i jeho společníky v úctě."
Sir George se vrátil o chvíli později s výrazem klidné odevzdanosti. Vypadalo to, že tento výraz je běžný u lidí, kteří se setkali s Ethengarskými. "Zdá se, že nás očekávají na večeři. No, myslím, že by to mohlo stát za to. Alespoň získáme krmení pro koně, pár dalších věcí a nějakou dobrou radu."
"Je něco, co bych měl vědět o ethengarské pohostinnosti?" zeptal se Thelvyn, který byl celý nesvůj z toho, jak ostatní reagovali.
"Ne. Jsou to krutí nepřátelé, ale umějí být také nejčestnější a nejštědřejší lidé na světě," vysvětloval Sir George, když se vrátil ke svému koni. "Ale jejich kuchyně, včetně toho, co si k přípravě pokrmů vybírají, někdy v člověku vzbuzuje touhu po něčem úplně jiném. Už jsem ochutnal jaka a mohu tě ujistit, že to opravdu není žádná lahůdka."
Opět nasedli na koně a jeli přes travnaté kopce pod vedením mladých bojovníků, kteří dováděli v sedlech. Zdálo se, že nacházejí nekonečné potěšení v převádění svých jezdeckých schopností, které byly nesporně působivé. Když je Thelvyn pozoroval, začínal se vzhledem k vlastní nezkušenosti cítit poněkud rozpačitě. Jeho rozpaky se znásobily, když obrátili svoji pozornost k němu a začali mohutně gestikulovat a vykřikovat. Nejdřív si myslel, že je zaujalo něco na jeho vzhledu. Pak se přesvědčil, že je spíš zajímá skutečnost, že je nejmladším členem výpravy a má k nim tedy, co se věku týče, mnohem blíž.
"Chtějí, abys jel s nimi," řekl mu Sir George.
"Uvědomují si, že nejsem příliš dobrý jezdec?" zeptal se Thelvyn.
"Některé věci bývají jasné na první pohled," řekl starý rytíř, aby Thelvyna trochu poškádlil. "Myslím, že bys jim měl vyhovět. Nebudou tě posuzovat podle tvých schopností, spíš podle toho, jestli jsi ochoten to zkusit. Hrozně rádi se předvádějí, ale nesmírně je potěší, když je někdo ochoten hrát jejich hry s nimi."
Thelvyn se stále cítil sebevědomě a jemně popohnal koně vpřed, aby se připojil k mladým bojovníkům. Zapomněl na to, že Kadence není tentýž klidný kůň, na kterém jel k Torkynskému Vodopádu, a že se již nakazila hravostí těch zvláštních, střapatých koní ze stepi. Reagujíc i na nejmenší pobídnutí, v okamžení přešla do svižného klusu a dovádivě vyrazila vpřed, takže se zdálo, že téměř letí nad zemí.
Mladí Ethengarci to přijali s velkou radostí a rozjeli se za ní, což ještě zvýšilo její rychlost. Honba se rychle změnila v závod, když Kadence v úprku natahovala své dlouhé nohy. Možná vycítila, že je větší a ztepilejší než malí střapatí koně ze stepi, a chtěla těm mrňavým koním ukázat, co dovede. Právě se chystala ostatní předběhnout, když náhle začala z vlastní vůle zpomalovat. Thelvyn cítil, že ji vůbec nevede, že jej prostě vzala na projížďku.
Jeho jízda však náhle neočekávaně skončila. Přestože netušil, jak se tam dostal, visel najednou ve vzduchu hlavou dolů. Měl dost času na to, aby si uvědomil, že padá, a zmítal se mezi touhou, aby to už skončilo, a strachem, jak to skončí. Ve stejném okamžiku těžce dopadl na záda. Vyrazilo mu to dech a dlouhou chvíli byl smýkán po trávě. Posledních pár yardů bylo ukončeno krátkým, prudkým pádem, ačkoliv jeho kůň už hodně zpomalil, takže se nijak vážně nezranil.
Kadence se objevila o vteřinu později, stála nad ním a zdálo se, že ji trochu zajímá, co se to tam dole děje. Pak mu začala dávat mokré hubičky, jako by zjišťovala, jestli má něco zlomeného. Za moment dorazili Ethengarští. Zahnali koně a začali Thelvyna prohlížet. Brzy se ukázalo, že tou událostí není nijak pošramocen ani otřesen. Mladá jarní tráva, ještě vlhká ranní rosou, zmírnila náraz. Pomohli mu na nohy a jejich starost už přecházela v pobavení.
Za chvíli se ukázala i Solveig. "Jsi v pořádku?"
"Je mi dobře," tvrdil a cítil se rozpačitě kvůli nedostatkům svého jezdeckého umění víc než kdy dřív. "Co se stalo?"
"Tvůj kůň kýchl," objasnila mu situaci Solveig. "Přitom se uvolnil sedlový řemen na jejím břiše, takže sedlo sklouzlo dolů."
Jak si postupně vybavoval, co se vlastně stalo, začínal chápat, proč vypadají Ethengarští tak pobaveně. Když o tom víc přemýšlel, uvědomil si, že se mu podařilo je zaujmout jediným možným způsobem, tím, že měl nečekanou smůlu. Usmívající se Ethengarci rychle upravili řemen a pomohli mu zpátky do sedla. Pak pokračovali v cestě, mnohem klidněji než předtím.
Do tábora jejich kmene to byly jen dvě míle. Thelvyn věděl, že Ethengarští nestavějí stálé osady, ale putují se svými napůl divokými stády stepí a na několik dnů nebo týdnů si vždy zbudují tábor. Když tábor uviděli, Thelvyn spatřil jejich velké kruhovité stany, které měly střechy podobající se nízkým kupolím. Tyto stavby byly mnohem pevnější než obyčejné stany. Jejich kostru tvořilo mřížoví z tenkých tyčí, které bylo pokryté tlustou vrstvou zvířecích kůží a rohoží z hrubé plsti nebo plachtoviny. Ethengarští říkali svým stanům jurty. Stany byly volně rozmístěny po táboře a mezi nimi stály ohrady pro koně. Vedle tábora byly shromážděny prázdné vozy.
Tábor sám nebylo jednoduché bránit. Stál napůl skrytý v jedné z hlubších proláklin mezi nízkými kopci. Na okolních kopcích stálo vždycky několik mužů na stráži. Skupiny mladých bojovníků hlídkovaly ve stepi v okruhu několika mil; jedna taková skupina narazila na výpravu Sira George. Tyto skupinky měly za úkol včas zahlédnout blížícího se nepřítele, aby se mohli shromáždit ostatní bojovníci kmene, nebo se s ním musely vypořádat samy.
Když byli návštěvníci ohlášeni, celý kmen se shromáždil k okamžité oslavě. Thelvyn se začínal mylně domnívat, že Ethengarští jsou nejpřátelštější lidé na světě. Pravdou bylo, že svou radost schovávali pro těch několik málo

návštěvníků, kterým důvěřovali. Většinou s nikým nevycházeli moc dobře, zvláště ne mezi sebou. Pro kmeny ve stepi to možná bylo snazší důvěřovat cizinci, protože cizinci s nimi nesoupeřili o nejlepší pastvu a zdroje pitné vody.
Po dlouhé době mezi podezřívavými Flaemy se Thelvyn necítil nejlíp, když viděl tolik náklonnosti projevované úplně cizím lidem. Jakmile vjel se svými přáteli do tábora, už tu čekaly ochotné ruce, aby odvedly jeho koně a odnesly jeho věci. Z jedné jurty uprostřed tábora vyšla žena ve válečné zbroji a do široka rozpřáhla paže s výkřikem radosti, zaměřené na Sira George. Byla malá a hodně podsaditá, mnohem víc, než bylo u jejího lidu obvyklé.
Sir George si povzdychl. "Teď už vím, kde jsme."
"Deordgi, ty starý vlku!" zavolala žena, která kvůli svému přízvuku měla potíže s vyslovením jeho jména. "Kde ses tady vzal?"
"Samozřejmě jsem tě přišel navštívit," tvrdil Sir George a snažil se být vlídný. "Nu, přátelé, tohle je Sirontai, náčelnice kmene."
"Pozoruhodná žena," zamumlal Perrantin tak tiše, že to mohl slyšet jen Sir George.
"Pořád se potuluješ se svou vysokou, bledou dcerou, jak vidím," poznamenala Sirontai.
Solveig se prudce obrátila k ostatním a její zuby zazářily v úsměvu. Být vlkem, dalo by se říci, že vycenila tesáky. Znamenalo to, že už se o tom nemá nikdy nikdo zmiňovat.
"A tenhle mládenec je můj dědic, Thelvyn Liščí oko," dodal Sir George, když si všiml, jak na něj Sirontai upřeně hledí.
"Liščí oko?" opakovala, pak se otočila k ostatním a jméno jim přeložila. Zdálo se, že Ethengarským se velice zamlouvá, pokyvovali hlavou a mumláním vyjadřovali svůj souhlas. Thelvyn měl co dělat, aby se nezačal červenat.
"Dovol mi, abych ti představil ostatní členy mé výpravy," pokračoval Sir George, který to už chtěl mít za sebou. "Korinn Medvědobijec, statečný válečník. A konečně mág Perrantin, můj dlouholetý přítel a obchodní společník, čaroděj a učenec s ušlechtilými záměry."
Sirontai opět všechno přeložila svým lidem a pak se obrátila zpět k Siru Georgovi. "Dnes v noci s námi musíte oslavovat. Budeme mít naše obvyklé dobré jídlo, protože nemáme dost času, abychom na vaši počest připravili pořádnou hostinu. Ale bude tam spousta hudby a zpěvu."
"Ujišťuji tě, že to bude úplně stačit," řekl Sir George. "Musím přiznat, že jenom projíždíme za naléhavou záležitostí. Ale o tom budu mluvit později. Brzo ráno už musíme být zase na cestě."
"Pak vás tedy zavedeme tam, kde si snad v noci v pohodlí odpočinete. O vaše koně bude postaráno," řekla Sirontai.
Ostatní byli odvedeni příslušníky kmene, z nichž každý si přál, aby jeden z cizinců strávil noc v jeho vlastní jurtě. K Thelvynovu velkému překvapení Sirontai chvíli počkala a pak se k němu nenápadně přidala, přestože už si jej zamluvili mladší členové kmene, kteří chtěli, aby s nimi nocoval v jurtě určené pro svobodné bojovníky.
"Sir Deordge je takový starý drahoušek," řekla tiše. "Proto nemůžeme odolat, abychom ho trochu nepoškádlili."
"Škádlili Sira George?" zeptal se Thelvyn.
"Proto jsem mu pořád v patách jako šťastně zamilovaná nevěsta," vysvětlovala. "Určitě sám vidíš, jak ho to trápí. Je to moc zábavné."
Thelvyn byl nucen souhlasit. A soudě podle Perrantinových poznámek a Solveižina uličnického výrazu, Sir George byl pravděpodobně jediný, kdo nevěděl, že je to jenom hra. Byl příliš zaměstnaný svými vytáčkami, než aby si to uvědomil.

Kapitola 11

ETHENGARŠTÍ ZAPÁLILI UPROSTŘED VESNIce velký oheň, protože žádná jurta nebyla dost veliká, aby se do ní mohli všichni vejít. Celé odpoledne až do večera se připravovali na hostinu. Když bylo všechno hotovo, pospíchali do svých jurt a oblékli si své nejlepší šaty a ozdoby, takže vypadali mnohem podivněji a nevkusněji než kdy jindy. Bojovníci, mladí i staří, si navlékli svou zbroj z tvrdé kůže a kulaté železné čapky lemované kožešinou, zatímco ostatní měli na sobě těžká roucha s jasnými, složitými vzory nebo košile a kabátce, ke kterým nosili volné zřasené kalhoty ušité z plstěné tkaniny. Sir George vysvětlil Thelvynovi, že každý kmen používá jiné vzory vyvedené ve svých vlastních barvách, takže člena kmene vždycky poznají na první pohled.
Konečně se všichni usadili k hostině, která naplnila nejhorší obavy Sira George. Bylo velmi pravděpodobné, že jediný pokrm horší než jak, byl jak z předcházející noci, a zdálo se, že právě tohle měli k večeři. Thelvyn se snažil být ve svém úsudku shovívavý, protože si uvědomoval, že ve stepi nebylo mnoho potravy na výběr a Ethengarští byli nuceni co nejlépe naložit s tím, co měli. Částečně to možná bylo způsobeno i tím, že byli ochotni vařit cokoliv, co našli. Pomyslel

si, že by mu to jídlo asi připadalo chutné, kdyby takové věci jedl celý život. Slyšel také o tom, že rovněž kuchyni elfů je lepší se vyhnout.
Jakmile hostina skončila, členové kmene se vlastně střídali v účasti na oslavě, protože nikdy nevstali všichni najednou a nedělali totéž ve stejnou chvíli. Malá skupinka muzikantů se usadila po jedné straně a hrála složité skladby na zvláštní nástroje. Jedna z mladých dívek často zpívala vysokým, jasným hlasem nebo několik děvčat vstalo, aby předvedlo nějaký klidný tanec. Pak vyskočili dva nebo tři mladí bojovníci a zatančili svůj vlastní divoký tanec. Tyto tance byly rychlé a měli ukázat sílu a obratnost bojovníků. Trochu se to podobalo kouskům, které tak rádi předváděli v sedlech svých koní.
Jak noc pokračovala, některé tance by se daly nejlépe popsat jako hopsání, protože tanečníci už vypili trochu víc, než bylo záhodno. Ethengarští měli v oblibě neředěný nápoj, který chutnal ještě ohavněji, než byl cítit. Naléval se z kožených čutor. Kůže byla jen částečně zpracovaná, takže sama mohla nápoji dodat svůj pach. Sir George Thelvyna už dřív před tímto nápojem varoval a vyjádřil svůj osobní názor, že nápoj vznikl kvašením studeného potu březích klisen. Starý rytíř proto nechal kolovat malé baňky, které se daly dobře ukrýt pod šaty, takže si je mohli nenápadně předávat a popíjet.
"Pokud ten nápoj budeš muset ochutnat, napij se jen trošku," poučoval Thelvyna. "Když na to nejsi zvyklý, tak po tomhle pití nebudeš tři dny schopen jíst. Kdysi jsem uvažoval o jeho prodeji na královském dvoře v Darokinu jako prostředku na zhubnutí."
Noc ubíhala, Ethengarští začínali být v náladě a byli tiše, po svém šťastní následkem pití a zpěvu. Thelvyn pozoroval Sirontai, připomínaje si její přiznání, jak baví sebe i svůj kmen škádlením starého rytíře. Posadila se po boku Sira George, zatímco z druhé strany seděl křehký a vrásčitý starý šaman Yagatu. Teď, když se každý choval tak přátelsky, se Sir George rozhodl, že přišel čas promluvit si o malé obchodní záležitosti.
"Tam venku, ve světě za hranicemi stepi, se dějí zlé věci," začal. "Draci napadají osady na severu Vysočiny. Ještě nerozpoutali otevřenou válku, jen tu a tam pustoší domy farmářů nebo stodoly nebo části měst. Přepadají také cestující na nechráněných cestách, což vůbec neprospívá obchodu. Nedávno jsem zaslechl, že draci udeřili také v Heldanských zemích."
"Dobře!" zvolal s velkým uspokojením Yagatu. Ethengarští nikdy nebyli s obyvateli Heldanských zemí zadobře.
"Dělá mi to starosti kvůli bezpečnému přechodu stepi," pokračoval Sir George. "Hory a lesy v jiných zemích poskytují alespoň nějakou ochranu, ale ve stepi není možné se nikam schovat."
"Ani tady není klid," připustila Sirontai. "Draci útočí na severu stepi, obvykle na dohled od velkých hor na severu. Byly zničeny jurty a vozy. Ale většinou přilétají za potravou, lákají je stáda. Často vyděsí koně, ale nepřišly žádné zprávy o tom, že by někoho zabili. Alespoň tím dávají najevo, že jsou civilizovaní."
"To je to, co se pořád snažím lidem říci," poznamenal Sir George.
"Jen málo lidí z kmene teď půjde dál na sever," pokračovala. "Víme o útocích v jiných zemích a víme i to, že jiní lidé jsou na tom hůř než my. Doufáme, že draci nezačnou válku tady ve stepi. Nemáme toho mnoho, po čem by mohli toužit. Ale víme také, že nemá smysl dělat si plané naděje."
"Když jsem byl mladý, Gostajové se rozmnožili a pokusili se přestěhovat na jih, do stepi," řekl Yagatu. Nejdřív se zdálo, že to, co říká, nijak nesouvisí s námětem hovoru, ale ostatní trpělivě čekali, až bude pokračovat. "Teď jsou mezi námi a severními horami šotci a draci na ně útočí. Za starých časů bychom mohli použít draka nebo dva."
"Znám draky velmi dobře a vím, že slouží jen sami sobě," řekl Sir George. "Hodně jsem cestoval a vím toho o nich hodně. Vím, že obvykle nedělají nic bezdůvodně, a to, co se děje teď, určitě nějaký důvod má. Myslel jsem na to, že kdyby se mi podařilo draka přimět, aby se mnou promluvil a řekl mi, co si vlastně přejí, mohli bychom možná najít způsob, jak tyhle útoky zastavit."
"Musíš mít velkou víru ve své řečnické schopnosti, když předpokládáš, že si dokážeš popovídat s drakem," řekla Sirontai. Ostatní kolem utichli a zdálo se, že na ně dost zapůsobilo, co právě slyšeli.
"Není to tak snadné, jak by se mohlo zdát," přiznal Sir George. "Nečekám, že mi draci řeknou, co chci vědět. Ale je pravda, že žijí podle svých vlastních pravidel a jsou velmi přísní na jejich dodržování, dokonce i tehdy, když jsou poraženi. Kdyby se ti podařilo přemoci draka v boji, udělá všechno proto, aby ti posloužil, ovšem jen do té doby, dokud nezačneš žádat něco nesmyslného. Nepřestane se ale přitom snažit najít nějaký způsob, jak by ti mohl porážku oplatit."
"Pak ti začínám rozumět," prohlásila Sirontai. "Měla to být má další otázka, jestli hodláš draka najít proto, abys s ním bojoval. Se vší úctou k tvým společníkům, nebylo by to moudré. Takže tvůj záměr je najít nějaký jiný prostředek jak draka ovládnout, aby ses od něj mohl dozvědět odpověď na svou otázku."
"Pochopila jsi mě naprosto přesně," souhlasil Sir George. "Můj společník Perrantin je učenec s velkými schopnostmi. Hledal v těch nejstarších knihách a mluvil s nejlepšími čaroději a podařilo se mu najít způsob jak zhotovit kouzelný předmět, který by měl dostatek moci, aby draka zastrašil a přiměl jej k poslušnosti."
"Pak ale jedete špatným směrem," řekla. "Jestliže takovou věc opravdu máte, tak se musíte dát na sever a brzy na nějakého draka narazíte.""Máme takový předmět, ale ještě není hotov. Nejdřív musí vstřebat mocná kouzla a jediné místo, kde je můžeme získat, je na Věčné hoře, v Zemi černého písku."
Po jeho slovech všichni Ethengarští oněměli. Na okamžik vypadala také Sirontai tak vyděšeně, že to obratem polekalo i Thelvyna. Připomněl si, že jsou to prostí lidé a pravděpodobně také velice pověrčiví. Celý svůj život žil mezi Flaemy, kteří byli příliš praktičtí na to, aby se nechali ovládnout svým strachem, takže nebyl zvyklý na společnost pověrčivých lidí. Sir George mu kdysi řekl, že na světě je příliš mnoho skutečných netvorů, takže by jen mařil čas, kdyby se bál příšer, které neexistují. Z toho mála, co věděl, dokázal pochopit, že Věčná hora jim může nahánět hrůzu.
"Sire Deorgi, vždycky jsme si mysleli, že jsi obchodník," řekla pomalu Sirontai, když se konečně vzpamatovala. "Víme,

že jsi jeden z nejchytřejších mužů v této části světa, jsi poctivý a šlechetný a plným právem můžeš být nazýván učencem. Ale nikdy nás nenapadlo, že ty a tvoji přátelé patříte k největším hrdinům, kteří by se odvážili vydat na tak nebezpečnou cestu."
Když to Thelvyn uslyšel, byl si jistý, že je čeká mnohem větší nebezpečí, než si původně myslel.
"Považuješ tedy naši výpravu za příliš nebezpečnou?" zeptal se Sir George.
Chvíli přemýšlela, než mu odpověděla. "Šamani našeho lidu tam čas od času putují a těla našich velkých chánů jsou pohřbena v bílém paláci blízko vrcholku Věčné hory. Ale to jsou cesty za zvláštním účelem, úmluva, která už dlouho existuje mezi naším lidem a duchy toho místa. Musím se přiznat, že bez vážného důvodu bych se tam nevydala. Ale myslím, že váš důvod je dostatečně závažný, protože vaše výprava přinese našemu lidu užitek, jestliže dračí útoky přestanou. Proto byste možná mohli získat přízeň duchů."
"Myslím, že vím, jak nebezpečné to je," řekl Sir George. "Abychom se dostali k Věčné hoře, musíme nejdřív přejít Zemi černého písku, nebezpečné území, kde se nedá nalézt potrava ani voda jak pro lidi, tak pro zvířata. Země černého písku je místem šílenství a nepokojných duchů, ale je možné ji přejít, když víš jak. Pak musíme zdolat horu samotnou, ale jen v tom případě, že nám duchové věnují svou přízeň."
"Ano, to je možné," souhlasila Sirontai. "Bude to těžká a rozhodně velmi nebezpečná cesta, ale věřím, že se vám to podaří."
Členové výpravy si té noci pořádně odpočinuli, každý z nich byl hostem v jiné jurtě. I když se takový nocleh nemohl vyrovnat měkké posteli v dobrém zájezdním hostinci, bylo to pořád lepší než tábořit někde v divočině. Druhý den ráno je za úsvitu probudili a dostali jídlo a také několik užitečných věcí. Koně už čekali venku, osedlaní a s čerstvou zásobou píce. Všichni obyvatelé tábora stáli kolem a přihlíželi jejich odjezdu. Sirontai přinesla zvláštní zástavu, čtyři trojúhelníkovité vlaječky v podobě přívěsku. Každá měla jinou barvu a odlišovaly se i vzorem. Byly připevněny na vrcholu dlouhé, tenké dřevěné tyče.
"Tohle je náš dar na rozloučenou, Deordgi, abyste mohli rychle a bezpečně projet stepí," vysvětlovala. "Takovýhle rodový znak můžeš vidět jen jednou nebo dvakrát za život. Oznamuje ostatním kmenům, že jsme vás vyslali splnit velký a posvátný úkol a že vám v tom nikdo nesmí bránit. Existuje mnoho znamení pro bezpečný přechod, ale tohle je pro nás nejposvátnější a nikdo se neodváží mu vzdorovat, protože říká, že důležitost výpravy nesmí být zpochybňována."
"Poznají to znamení, i když je ponesou cizinci?" zeptal se Sir George.
"Nikdo o něm nebude pochybovat," ujišťovala ho Sirontai. "Znamení bezpečného přechodu dostávají cizinci, kteří mají velmi vážné důvody k tomu, aby rychle a bez potíží projeli stepí. Nechci zpochybňovat tvou důvěryhodnost, jen tě musím upozornit, že znamení nesmí být použito bez spravedlivé potřeby. Kdyby se později ukázalo, že jsi byl jen na cestě za obvyklým obchodem, ale lehkovážně znamení využíval, aby sis zajistil bezpečnost a rychlost, pak by tě nelítostně stíhal hněv Ethengarských."
"Nezneužiji ho," ujistil ji Sir George. "Jestliže se nám bude dařit, pak ti znamení jednoho dne vrátím."
"Byli bychom za to vděčni. Toto znamení náleží našemu kmeni již celá léta od té doby, kdy se začaly psát jeho dějiny, což je víc let, než si dovedeme představit."
Výprava se znovu vydala na cestu stepí, osvěžená po noci strávené v pohodlí jurt. Od té chvíle vždycky ten, kdo jel v čele skupiny, nesl znamení bezpečného přechodu a držel je vysoko, aby se dalo zahlédnout už z dálky. Sir George si nedělal velké starosti kvůli setkání s jinými ethengarskými kmeny; znal zvyky této země a věděl, jak tudy bezpečně projet. Ale v rámci těchto zvyků by od nich také mohlo být vyžadováno přijmout pohostinnost kteréhokoliv kmene, se kterým by se setkali, a to by nemuselo být tak příhodné jako jejich první krátká zastávka. Avšak nikdo z Ethengarských se k nim ani nepřiblížil, když nesli znamení.
Po odpoledni a noci, kterou strávili v kmeni Sirontai, jim stačily pouhé tři dny, aby se dostali na okraj Země černého písku. Ve stepi se dny podobaly jeden druhému, stále se opakující stoupání a klesání nízkých kopců nebo rozlehlá země, která byla tak plochá, že dokonce ani Thelvyn neviděl nic jiného než jen ničím neporušené pláně a v dálce obzor ztrácející se v mlžném oparu. Jediné rozptýlení je čekalo u řeky Streel, kterou museli překročit. Bylo to obtížné, protože voda dosahovala velmi vysoko a proud byl prudký, posílený tajícím sněhem z hor na severu. Brzy poté zvolna sestoupili do kruhu hor ohraničujících velkou sníženinu, známou jako Moře květin, a té noci tábořili u jezera Talkai. V jezeře nebylo mnoho vody, teprve se začínalo plnit jarními dešti a uprostřed léta je žár zase vysuší.
Druhý den ráno jezero objeli a zamířili na sever přes Moře květin. Tak brzy zjara tam ještě žádné květy nebyly, ale tráva tu byla vyšší a zelenější než jinde ve stepi. Thelvyn si byl jistý, že vidí vrcholek ohromné, temné hory tyčící se nad kopci přímo na východě. Noc strávili na skrytém místě v kopcích na severním okraji sníženiny.
Po rozednění, když za ní vysvitlo slunce, uviděl tmavý obrys Věčné hory dokonce i Perrantin. V té chvíli si Thelvyn uvědomil něco, co pro něj bylo malou záhadou. Když nocovali v divočině, Solveig vstala stejně časně jako ostatní a nemohla se dočkat, až si sbalí věci a bude zase na cestě. Pamatoval si, jak pomalu se ráno probouzela, když byla doma, a byl zvědavý, co způsobuje ten rozdíl. Když vyjeli, ocitl se jí po boku. Aby se ochránila před slunečními paprsky, nosívala slaměný klobouk s širokým zvlněným okrajem, který obvykle vozila srolovaný mezi svými věcmi. Rozhodl se, že se jí zeptá na to, s čím si lámal hlavu.
"Vždycky ráno pospíchám se vstáváním," vysvětlovala. "Kdybys měl stejně dlouhá záda jako já, také by ses nikdy na holé zemi dobře nevyspal."
Thelvyn svraštil čelo a chvíli o tom uvažoval. "Ale tvoje záda nejsou o nic delší než moje. Máš jen delší nohy."
Příliš pozdě si uvědomil, že byl asi poněkud opovážlivý, když jí dal takovým způsobem najevo, že dobře zná její proporce, ale Solveig jeho rozpaky pobavily. Pohlédla na Sira George, který jel v čele, a ztišila hlas. "Když jsme doma, Sir George má ve zvyku trochu ponocovat a přeje si, abychom zůstávali vzhůru s ním, protože se potřebuje vypovídat a popíjet ten svůj příšerný třešňový likér. Když jsme na výpravě, chodíváme spát hodně brzy, hned jak se utábořímе."

"To je pravda," souhlasil Thelvyn.
"Faktem zůstává, že máme oba dlouhá záda a ta moje mě holívají," dodala. "Poranila jsem si je při ošklivém pádu z koně před čtyřmi lety a od té doby to už nikdy nebylo jako dřív."
Thelvyn se zatvářil polekaně, připomnělo mu to jeho pád z Kadence před několika dny. "Ty sis poranila páteř při pádu z koně?"
"Stalo se to krátce poté, co jsem potkala Sira George," vysvětlovala. "Byli jsme přepadeni a mě srazili ze sedla. Po několika hodinách jsem se probrala. Boj skončil a Sir George mě schoval ve srubu pastevců, který našel v lese. Rychle mi záda napravil, i když nikdy nepřizná, jak se mu to podařilo. Uzdravit poraněná záda a v tak krátkém čase vyžaduje skutečnou dovednost v používání léčivých zaklínadel. Sir George mi vždycky tvrdil, že nebyly zasaženy nervy, že to byly jen polámané kosti, ale nikdy si nejsem jistá, jestli mu mám věřit, nebo ne. I když bude většinou stát stranou a nechá Perrantina, aby všechno, co souvisí s magií, vyřídil sám, vím, že Sir George je sám zkušený kouzelník."
"To vysvětluje, proč měl doma všechny knihy, které jsem potřeboval, když jsem začal se studiem magie," řekl Thelvyn.
"Událost, o které jsem ti vyprávěla, se stala, když jsem se poprvé setkala se Sirem Georgem," dodala. "Tenkrát byl jeho společníkem Sir David Southworth. Myslím, že jsi ho nikdy neviděl."
"Sir George o něm mluvil, ale vůbec nevím, co se s ním stalo."
"To neví nikdo z nás," řekla Solveig. "Odjel za svým obchodem a nikdy se nevrátil. Když jsem Sira George a Sira Davida potkala poprvé, potřebovali bojovníka a průvodce, který by jim pomohl získat jisté předměty, které objevili, a já jsem jim byla doporučena. Nepodařilo se nám na to místo dostat, alespoň ne v té době. Sir George mě vzal s sebou do svého domu, který si drží v obchodní čtvrti jednoho města v Darokinu. Tam jsem zůstala tak dlouho, dokud jsem se nezotavila."
"To bylo od něj neobyčejně laskavé."
"No, vlastně mi nechal klíč od domu a na čtyři týdny odjel za obchodem," řekla, usmívajíc se. "Nechal bys krásný dům v nejelegantnějším městě na světě v péči nejvyšší barbarské válečnice, kterou jsi kdy potkal? Myslím, že někdo tak bláznivý a důvěřivý mě opravdu potřeboval."
"Zní to, jako by to říkal Sir George," řekl Thelvyn. "Mám ale strach o jeho přítele, který se nevrátil."
"Sir David Southworth byl také bývalým darokinským rytířem, ale byl mladší a nalezl zalíbení v dobrodružství a bohatství. Dával přednost životu skutečného dobrodruha, a proto cestoval se Sirem Georgem jen příležitostně. Myslím, že také trochu přeceňoval své schopnosti. Vrhal se do nebezpečných situací a nepřemýšlel o tom, že by měl mít nějaký plán nebo že by mohl potřebovat pomoc. Ale život obchodníka je vždycky nebezpečný."
Thelvyn si pomyslel, že by bylo správné dodat, že i cestování pustinou je vždycky nebezpečné. Cíl jejich výpravy byl tak strašlivě nebezpečný, že skoro zapomněl na to, že ani další část jejich cesty nebude klidnější. Během několika posledních dnů se cítil docela bezpečně, protože to bylo už dost dlouho, kdy naposledy zahlédli draka. Ale to neznamenalo, že jim nehrozí nebezpečí. Ve stepi žilo mnoho ohavných tvorů - gryfové, skřeti, šotci. Také si uvědomoval, že nemají žádnou představu o tom, co je čeká, až dorazí k Věčné hoře, i když pomyšlení na cestu k ní mohutně zapůsobilo na Ethengarské.
Ráno přejížděli poslední kopce lemující sníženinu Moře květin. Když vyjeli z kopců do stepi nad nimi, uviděli jasně Věčnou horu, jediný vrchol podobající se kuželu sopky a zvedající se přímo před nimi. K Zemi černého písku jim zbývalo asi dvacet mil. Thelvyn rozeznával, jak země v dálce tmavne a je úplně holá. Vypadalo to, jako by se vzduch nad ní tetelil horkem, přestože jarní ráno bylo chladné. Hora sama stála o dalších třicet pět nebo čtyřicet mil dál. Sir George, který jel stále v čele a nesl znamení, stočil směr jejich cesty trochu na jih.
"Překročíme jen tolik Černého písku, kolik bude nezbytně nutné," vysvětlil ostatním, když se dopoledne na chvíli zastavili. "Země černého písku se na západ a na východ rozšiřuje a museli bychom přes ni jet nějakých čtyřicet mil, kdybychom se vydali tím směrem. Tu vzdálenost můžeme zkrátit na necelých dvacet mil, když budeme postupovat z jihu, přestože nás to bude stát den jízdy navíc."
"Je to tak důležité?" zeptal se Korinn. "Co můžeme očekávat, že tam najdeme? Můj domov leží směrem na jih od stepi a slyšeli jsme o těch zemích spoustu příběhů. Slyšel jsem, že Země černého písku je místem mocných kouzel a zla, ale nevím nic určitého."
"Myslím, že zjistíme, že je míň nebezpečná, než jak se o ní vypráví v pověstech," odpověděl Sir George. "Takhle to s pověstmi bývá často. Opravdu nevím, co máme čekat, protože jsem tam nikdy nebyl. Ale Ethengarští sem jezdívají, zvláště jejich šamani. Zdá se, že se všichni shodují na tom, že nebezpečí se dá zvládnout, když je důvod vaší cesty dobrý a když neztratíte hlavu."
"Je to ze severu blíž?" zeptal se Perrantin.
"Vyjde to asi nastejno. Ale území na sever od Země černého písku patří skřetům. Je tam několik oblastí zlých kouzel, kterým bychom se nějak museli vyhnout."
Když znovu vyjeli, Sir George zabočil ještě víc na jih. Neurčitá tmavá plocha po jejich levici, která označovala Zemi černého písku, se pomalu přibližovala, ale Sir George je vedl tak, aby od ní byli stále aspoň pět mil vzdáleni. Zdálo se, že se zdráhá jet o něco blíž, přestože byli od Černého písku dost daleko a ujížděli zelenou trávou ve stepi. Thelvyn se přistihl, jak upřeně hledí směrem k té pusté zemi, možná v neodolatelném nutkání vyhlížet nebezpečí. Jeho zrak byl natolik pronikavý, že dokázal rozeznat člověka nebo cokoliv podobné velikosti na míle daleko. Ale za celou dobu neuviděl nic, co by se pohybovalo mezi tmavými balvany a nízkými dunami, protože všechno bylo zahaleno mlžným oparem.
Sir George nechal koně, aby jeli klidným tempem a odpočali si tak před jízdou napříč Zemí černého písku. Jak tiše ujížděli podél okraje stepi, nalevo se pomalu začala zvedat temná masa Věčné hory. Na noc si našli úkryt v hluboké proláklině mezi kopci, přestože step tu byla příliš plochá na to, aby mohla poskytnout dostatek ochrany. Skutečnost, že

ta podivná tmavá země je vzdálena jen pár mil od jejich tábora, všechny zneklidňovala a s výjimkou trpaslíka si moc neodpočinuli. Zdálo se, že Korinn je schopen usnout za jakýchkoliv okolností. Koně byli nepokojní a vypadalo to, že kromě své představivosti mají k nervozitě nějaký důvod.
Další den probíhal stejně, až na to, že se probudili v hrozivé blízkosti Země černého písku a na dosah ruky měli temnou Věčnou horu, která jako přízrak visela nad krajem. Jak pokračovali během dne v cestě, hora se posunovala stále více doleva, až stála přímo na severu. Pozdě odpoledne už horu částečně objeli. Teď mířili rovnou na sever a od hory je dělilo asi dvacet mil, zatímco okraj Černého písku byl vzdálen jen čtyři nebo pět mil.
Terén tu byl více zvlněný, takže mohli rozbít tábor v hluboké prohlubenině mezi kopci, kde byli konečně dobře ukryti před pohledy nepřátel. Přesto se neodvážili zapálit oheň. Země černého písku se zdála hrůzostrašnější než kdy dřív a vzbuzovala v nich pocit, že je někdo trpělivě sleduje a vyzývá, aby vstoupili. Všichni se rychle postarali o koně a pak si připravili nocleh.
"Znervózňuje mě to, když mám ležet na takovém místě," stěžoval si Thelvyn.
"Strávil jsi celý život v severních lesích," řekla mu Solveig. "Chybí ti stromy."
"Taky postrádám místo, kde by nebylo nebezpečné rozdělat oheň," řekl. "Není mi jasné, kde Ethengarští shánějí dříví na oheň."
Solveig se na něj podívala a zdálo se, že chce něco říct, ale pak si to rozmyslela. Možná poznala, že ani nečekal odpověď.
Když se posadili ke studené večeři, Thelvyn se rozhodl, že je čas promluvit si o Zemi černého písku. Ráno do ní měli vkročit a on chtěl vědět, na co má být připraven. Byl by se zeptal už dřív, ale až do této chvíle mu v tom bránila úcta ke starším členům výpravy. Ta otázka již byla vlastně jednou vyslovena, ale odpovědi Sira George byly neurčité. Řekl jen, že podle jeho názoru to bude méně nebezpečné, než se vypráví v pověstech. Sir George neměl ve zvyku dávat svým přátelům záměrně vyhýbavé odpovědi, ale velmi dobře ovládal umění měnit témata rozhovoru.
Tentokrát byl i Korinn připraven trvat na jasné odpovědi. Jak už jednou řekl, vyrostl blízko Ethengarské stepi a dějiny i legendy tohoto lidu byly součástí jeho dětství. Měl ze Země černého písku větší strach, než byl ochoten přiznat.
"Jestli mám být upřímný, nevím, co bych řekl," přiznal Sir George. "Říká se, že v dunách a mezi balvany v Zemi černého písku přebývají podivná zvířata a netvoři. Nevím, jestli je to pravda, ale v zájmu naší bezpečnosti musíme být opatrní. Proto jsem chtěl, abychom přešli v nejužším místě."
"Řekl jsi, že šamani někdy putují k Věčné hoře," řekl Korinn. "Mají nějaké zvláštní prostředky, aby mohli projít, aniž by byli ohrožováni?"
"Nic, o čem bych věděl," řekl Sir George a pohlédl na Perrantina.
Mág pokrčil rameny. "Jistě vím jen to, že tahle Věčná hora je místo, kde se nachází brána do království duchů, kteří jsou nakloněni Ethengarským. Na počátku svých dějin byli Ethengarští vedeni laskavými duchy, kteří je naučili většinu jejich zvyků, zákonů a řemesel. A protože Země černého písku leží v blízkosti Věčné hory, duchy se to tu jen hemží."
"Cože? Duchové?" zeptal se nejistě Thelvyn. "Co tím myslíte? Mluvíme o strašidlech?"
"Proboha, to ne!" zvolal Perrantin. "Tihle duchové jsou kouzelná stvoření, která pocházejí z vnějších rovin existence, abych použil poněkud odbornější výraz. Díky bráně na Věčné hoře získala jejich říše úzké spojení s naším světem a mnoho z nich přešlo do této země. Někteří původní duchové splynuli se zemí samotnou, nebo v to aspoň Ethengarští věří, a ti větší se hodně podobají Nesmrtelným. Ale přišlo sem i mnoho menších duchů."
"A ti menší jsou nebezpeční?" zeptal se Thelvyn.
"Někteří z nich jsou nesmírně nebezpeční," přisvědčil mág. "Říká se, že je ovládlo zlo, že jsou dokonce šílení nebo hloupí. Ale vliv větších duchů je vězní v této oblasti."
"Ale šamani na toto posvátné místo přicházejí a nebývají rušeni," dodal Sir George. "Možná je to díky laskavým duchům, kteří se stávají jejich strážci a zahánějí zlé duchy. Proto doufám, že budou mít pochopení pro účel naší cesty a ochrání nás, zvlášť když vstoupíme se znamením, které nám dala Sirontai. Chtěl jsem je, protože zapůsobí na duchy stejně, jako zapůsobilo na jiné ethengarské kmeny."
"A co když náklonnost duchů nezískáme?" zeptal se Korinn.
"Zatím si nemyslím, že by nás to mělo znepokojovat," tvrdil starý rytíř. "Ethengarští sem přinášejí těla svých chánů, aby je pohřbili vedle mostu do světa duchů na Věčné hoře, což znamená, že jsou schopni dostat se tam i zpět, aniž by jim někdo ublížil. Možná se zlí duchové neodváží postavit velké skupině."
"Velké skupině?" zeptala se Solveig, rozhlížejíc se kolem, jako by čekala, že najde v jejich táboře ještě další členy. "A my jsme velká skupina?"
"Bude hodně těžké dostat se dovnitř," pokračoval Sir George. "Na zpáteční cestě už budeme mít entropický nástroj a ten nás bude chránit. Cokoliv, co dokáže zastrašit draka, by mělo stačit na zahnání ducha."
"Nemohu si pomoct, ale myslím, že i duchové jsou strašlivě mocní," řekl Thelvyn. "Zdá se, že právě jejich přítomnost zpustošila tento kraj."
"To nemají na svědomí duchové," řekl Sir George. "Možná jsou uvězněni v Zemi černého písku, ale není to jejich dílo. Je to zvláštní, ale odpovědnost za zkázu téhle země nesou elfové. Pravděpodobně jsi už slyšel o tom, že elfové z Vysočiny našli a uvedli do chodu jakýsi stroj z Blackmooru."
"Ano, o tom vím," řekl rychle Thelvyn. "Výbuch zpustošil Vysočinu, a proto byla téměř neobydlená, dokud tam před sto lety nepřišli Flaemové."
"Vysočina měla vlastně velké štěstí," vysvětloval Sir George. "Kouř a vítr odnesly ty nejhorší důsledky kouzel, které se rozšířily na východ, přes vrcholky Vysočiny do stepi. Prach z výbuchu se usadil tady v severní části stepi a jeho působením vznikla Země černého písku."
Další den vstali časně a znovu se vydali na cestu, tentokrát přímo k Věčné hoře a k Zemi černého písku, která se

rozprostírala jen několik mil před nimi, a stále neměli ani tušení, co je tam čeká. Cítili by se klidnější, kdyby byli lépe zásobeni vodou a pící na cestu do takové pusté a zničené země. Bylo nepravděpodobné, že by v tomto kraji našli vodu, která by se dala pít, nebo vhodnou pastvu pro koně, kteří budou dostávat jen zrní, které vezli. Sir George je ujistil, že by v této zemi neměli strávit víc než dva dny, nanejvýš tři. A zásoby, které mají, by jim měli vydržet dost dlouho.
Thelvyn jel se Sirem Georgem v čele a soustředěně sledoval Černý písek a případné nebezpečí, které se tam mohlo objevit. Ale k vidění toho moc nebylo. Nad Zemí černého písku se tetelil horký vzduch a vytvářel těžkou mlžnou clonu, takže dohlédl jen na vzdálenost jedné míle. Věčná hora, která byla necelých dvacet mil daleko, vypadala vzdáleněji než před dvěma dny. Nebylo třeba, aby mu Sir George říkal, že je ten den všechno jiné. Doufal, že to způsobila jen změna počasí, možná je to náznak obyčejných jarních dešťů, protože slunce nesvítilo tak jasně a obloha byla našedlá.
Thelvyn si všiml, že nikdo nepromluvil ani slovo. Koně byli neklidní a také neobvykle tiší. Zvedl se chladný, vlhký vítr, který rozvlnil nízkou jarní trávu, i když se zdálo, že jeho zvuk je zastřený a vzdálený. Stále více cítil, jako by celý svět čekal, že se něco stane. Snad to opravdu bylo jen měnící se povětří; doufal, že v tom nic jiného není, i když bouře by v té mrtvé krajině před nimi byla hodně nepříjemná. Ale nemohl se zbavit toho znepokojujícího pocitu, že za hranicí Černého písku na ně číhá něco strašlivého.
Pak bez varování z Věčné hory náhle vyrostly ohromné větve blesků. Thelvyn se právě díval tím směrem, když se zablesklo. Záře jej donutila přivřít oči a všechno bylo najednou rozmazané. Naslouchal a snažil se otevřít oči, čekaje na zadunění hromu. Nic takového ale nenásledovalo. Když byl konečně schopen rozeznávat věci kolem sebe, uviděl temné, valící se mraky, černé jako sama noc, které se všemi směry hrnuly z Věčné hory, jako by se po obloze rozlil inkoust.
"To je zajímavé," poznamenal Sir George téměř jen pro sebe.
"Víš, co to je?" zeptala se Solveig a zarazila svého koně.
"Ethengarští tomu říkají Vítr černého šílenství," vysvětlil, když se vzpamatoval z ohromení. "O tom větru se říká, že způsobuje šílenství, ale jeho účinky jsou nepředvídatelné. Lidé mohou být postiženi nejrůznějším způsobem, a někoho dokonce vůbec nezasáhne. Stává se to jen jednou nebo dvakrát v roce a vždycky tomu předchází blýskám nad Zemí černého písku. Zdá se, že tentokrát všechno probíhá neobyčejně bouřlivě."
Perrantin vypadal ustaraně. "Říkáš, že k tomu dochází jen jednou nebo dvakrát do roka. Jak to, že se to stalo zrovna v den, kdy jsme přijeli?"
"Ano..., máš pravdu, vypadá to podezřele. Obávám se, že mezi duchy jsou jisté skupiny, které nám nepřejí nic dobrého."
"Co navrhuješ?" zeptal se Korinn.
Sir George pokrčil rameny. "Myslím, že bychom se měli otočit na patě a uhánět odtud. Přesně tohle dělají Ethengarští, když uvidí blesky nad Zemí černého písku. Působení větru se ale nevztahuje jen na tuto oblast. Může se dostat až do stepi. Nebezpečí se samozřejmě zmenšuje, když se člověk vzdaluje."
Přestože byli zoufalí, nemohli si dovolit hnát koně příliš rychle a příliš daleko, protože se mohlo stát, že by tak o ně přišli. Nejlepším řešením bylo pobídnout koně do klusu a pokračovat takovým tempem, které statná zvířata mohla vydržet míle. I přesto věděli, že větru nemohou uniknout, když zůstanou pohromadě. Byl prostě příliš silný a pohyboval se příliš rychle. Jejich jedinou nadějí bylo, že se jim podaří dostat se co možná nejdál a zmenšit tak účinky větru. Znovu se rozjeli a Thelvyn se stále ohlížel a sledoval hradbu černých mraků, které se jako vlny valily zpoza Věčné hory. Tmavé, těžké mraky vířily a vzdouvaly se. Blesky jeden za druhým doprovázely vichr, někdy udeřily o zem.
Za chvíli Thelvyn viděl, že se vítr žene pod černým stropem mraků a zvedá tmavě šedou vrstvu prachu, když vanul mezi skalami a dunami. Mlžný opar, který vždycky nad tímto krajem visel, se změnil v hustou mlhu. Thelvyn nervózně polkl, protože věděl, že je to jen otázka několika málo minut, než je vítr dostihne, ale rozhodl se, že ještě nebude své společníky varovat. Stejně se nemohli nijak bránit. Perrantin seděl v sedle skloněný nad jednou ze svých kouzelnických knih a zoufale se snažil najít nějaké kouzlo, které by je ochránilo.
Thelvyn už zahlédl, jak vítr přeletěl Černý písek a okraj stepi. Rozvířený prach se náhle změnil ve větrnou stěnu, která se divoce řítila přes vrcholky nízkých kopců. Teď přišel ten správný okamžik varovat ostatní. Pokud měli v úmyslu se nějak bránit, muselo by se to provést okamžitě.
"Vítr nás už dohání!" volal na ostatní. "Bude tu za pár minut."
"Budeme muset riskovat," řekl Sir George, v jeho hlase ale nebylo mnoho naděje. "Perry, bude lektvar, kterým jsme omámili koně nedaleko Torkynského Vodopádu, účinkovat i na nás?"
"Jsem si jistý, že ano," odpověděl mág. "Ale nevím jistě, nakolik by nám to bylo prospěšné. Účinek trvá jen hodinu a opakování kouzla by mohlo být smrtelné."
"Myslel jsem, že bychom jej použili jen v případě, že by byl někdo z nás zasažen šílenstvím," vysvětloval Sir George. "Ethengarští říkají, že vítr zasáhne jen malou část jakékoliv skupiny a ne všechny najednou."
"Sire Georgi!" vykřikl náhle Thelvyn.
Ostatní vyskočili, když uslyšeli jeho varování, protože všichni se dívali s obavami zpět na vítr točící se nad stepí. Právě vystoupali na vrcholek malého kopce, když se jen několik stovek yardů před nimi vynořily tři velké, podivné postavy a čekaly přímo ve směru jejich jízdy. Thelvyn si nejdřív pomyslel, že na něj začaly působit účinky větru a že se už dál nemůže spoléhat na svůj zrak. Přísahal by, že vidí tři postavy, podobající se vysokým statným mužům nebo snad obřím skřetům, které byly o hlavu vyšší než Solveig. Byli pokryti hustými, střapatými chlupy a měli neobyčejně ošklivé jačí hlavy, zakončené párem širokých nahoru stočených rohů. Zamrkal a byl zvědav, jestli to vidění zmizí, a pak se podíval ještě jednou důkladněji, aby se ujistil, že to nejsou obrovští skřeti, ani jiná ďábelská stvoření.
Měli na sobě oděv z tuhé kůže a jednoduchý pancíř podobný tomu, jaký nosili Ethengarští, a stejně volné kalhoty z

tmavé plstěné tkaniny. Jejich oči neovladatelně mrkaly a nozdry jejich širokých nosů se chvěly, když dýchali.
Thelvynův zrak byl natolik dobrý, že na tu velkou vzdálenost rozeznal i takové maličkosti. Dva větší muži nesli kopí s ocelovými hroty. Nejmenší z trojice nesl luk a velký meč se širokou čepelí.
Také Sir George uviděl tu zajímavou skupinku a rychle ostatní zarazil.
"Vidíte je taky?" zeptal se a zdálo se, že se mu ulevilo. "Tak tohle je opravdu nečekané."
"Jsme v nebezpečí?" zeptala se Solveig, pozorujíc podivné bojovníky. Čekali trpělivě, zcela klidně a bez známek nepřátelství.
"Myslím, že ne," řekl Sir George konečně. "Slyšel jsem příběhy o tom, že v okamžicích velké nouze ethengarští šamani zavolají tři Bratry jaky, aby chránili jejich národ. Zbývá jediné vysvětlení. Jsou tu proto, aby nám pomohli."
"Jsou to duchové?" zeptal se Thelvyn.
"Ano, jsou," souhlasil Sir George.
Znovu popojeli trochu vpřed, tentokrát pomaleji a opatrněji než předtím. Když se víc přiblížili, Thelvyn viděl, že Bratři jaci jsou ještě vyšší a mohutnější, než si myslel. Nejvyšší z mužů vystoupil vpřed, aby pozdravil blížící se jezdce.
"Sir George Kirbey a jeho společníci?" oslovil je hlasem, který zněl jako volské bučení.
"K vašim službám," řekl Sir George zdvořile.
"Je to naopak," odpověděl jací muž. "Můžete mi říkat Rohan. Moji bratři jsou Nohýl, to je ten malý s lukem, a Břichoun. Možná jste si domyslili, že na sebe bereme tuto podobu, když přicházíme do světa smrtelných lidí, protože obyvatelé této země to od nás očekávají."
"Přišli jste tedy, abyste nám pomohli?" zeptal se Sir George.
"Byli jsme vám posláni na pomoc," odpověděl Rohan. "V této zemi je velmi mnoho duchů, někteří jsou větší, jiní menší, někteří jsou zlí a někteří ne. Vaše výprava je důležitá pro budoucnost lidí v tomto kraji, protože pro ně není snadné snášet hněv draků. Zlé duchy by potěšilo, kdyby viděli zkázu země trávy, a přejí si, aby vaše pouť skončila nezdarem. Laskaví duchové ale rozhodli, že byste neměli být zastaveni nebo zahubeni."
"Víte, proč draci útočí?" zeptal se Sir George, který viděl možnost získat klíč k celé záhadě.
"Ne, nikdo z nás to neví. Duchové této země jsou připoutáni k půdě a nemůžeme vidět věci, které se odehrávají v jiných zemích. Proto je vaše výprava tak důležitá."
Thelvyn se zamračil. To mu už předem bránilo klást své vlastní otázky.
"Pomůžete nám tedy bezpečně proniknout na Věčnou horu?" zeptal se Sir George.
"Proto jsme byli vysláni," odpověděl Rohan. "Dokud jste v naší blízkosti, nemusíte se obávat větru, který přináší černé šílenství. Země trávy patří dobrým duchům a panuje zde naše vůle. Země černého písku je místem, kde mají velkou moc zlí duchové. Nebude to snadné, ale podaří se nám projít."
Po těch slovech si Bratři jaci dali zbraně na ramena a důstojně vykročili zpět k severu a vraceli se do bouře černých mraků, větru a blesků, které hrozivě visely nad Zemí černého písku. Sir George a jeho přátelé dlouho seděli v sedlech svých koní a upírali pohled k té zlověstné zemi. Všechny ty neočekávané události v nich vzbudili pochybnosti o tom, jestli mohou těm velkým, vážným bytostem důvěřovat.
"Víš, chlapče," obrátil se Sir George k Thelvynovi, "od té doby, kdy jsem tě začal brát s sebou, jsou moje dobrodružné výpravy mnohem podivnější a složitější."
"Z ničeho takového mě neobviňujte!" bránil se Thelvyn. "Tak co teď uděláme? Pojedeme za nimi?"
"Není žádný důvod, proč bychom to neměli zkusit," odpověděl starý rytíř. "Jak říkávám, darovanému jakovi na zuby nehleď, zvlášť když jej darovali duchové."
Sotva se otočili zpět k Zemi černého písku, ucítili první náraz větru. Byl ostrý, studený a vlhký, stejně jako vítr, který doprovázel bouři. Sir George se na okamžik postavil ve třmenech, aby se opřel proti větru, který začal přicházet v prudkých poryvech. Zvedl hlavu k obloze a uviděl, jak se k nim ženou černé mraky.

Kapitola 12

ZDÁLO SE, ŽE VÍTR SNAD NIKDY NEPŘESTAne vát, Thelvyn jel jako poslední. Chvílemi se postavil ve třmenech, aby zahlédl Zemi černého písku před nimi. Ohromný baldachýn z valících se černých mraků pokryl zem až tam, kam mohl dohlédnout, a Věčná hora se ztratila z dohledu. Vypadalo to, že mraky nepřekračují hranici tohoto území, ani nehrozilo, že by se valily přes okolní step, k čemuž by asi došlo při obyčejné bouřce. Jen hrozivě visely nad zpustošenou zemí, jako by je vyzývaly a chystaly se je zastavit. Zataženou oblohu bez ustání křižovaly blesky, které rychlými, nečekanými záblesky vždy na okamžik ozářily černé kopce nebo balvany skryté v temnotě.
Thelvyn si stále nebyl jistý, jestli mohou Bratrům jakům věřit, a všiml si, že i Sir George má své výhrady. Ale měli jen dvě možnosti, buď Bratry následovat, nebo se vrátit, protože bez pomoci se nemohli odvážit bojovat s duchy této země. Studený vlhký vítr jim dál ztěžoval cestu a na obloze před nimi vířily černé mraky, a přestože se k nim blížili, dosud jeli v ranním světle příjemného jarního dne.
V Perrantinovi to od začátku tiše vřelo zoufalstvím nad vlastní neschopností položit stovky otázek, které se mu honily hlavou. Stejně jako jeho přátelé se neodvážil přiblížit k trojici duchů. Byli vysocí a mocní a vzhledem ke svým způsobům, tichým a prostým citu, to byli společníci, kteří vzbuzovali strach. Jejich přítomnost děsila Thelvyna, který měl menší strach z jejich skutečných nepřátel, kteří byli ještě daleko.
Po hodině jízdy se dostali na místo, kde zahlédli blesky, které je varovaly a ohlašovaly příchod větru. Za další hodinu poprvé vstoupili do Země černého písku. Stepní tráva byla stále nižší, vybledlejší a povadlejší, jako by se nějaká strašlivá síla snažila udusit všechno živé, co se odvážilo přiblížit k jejímu panství. Bratři, kteří si ve stepi nabírali plné hrsti trávy a květin, které se daly sníst, takovouhle pastvou opovrhovali. Pak náhle, ve vzdálenosti menší než sto yardů, tráva ustoupila šedočernému písku. Když za sebou nechali poslední zežloutlý chumáč trávy, neviděli pak už ani stopu po něčem živém.
"Dvanáct mil k úpatí hory. Dnes v noci na horu nevystoupíme," oznámil jim Rohan. Byl v trojici jediný, kdo promluvil. "Počkáme do rána. Vystoupit na horu a vrátit se zabere celý den a vy se tam nesmíte pohybovat v noci."
Když vstoupili do Země černého písku, dostali se pod hrozivou střechu černých mraků, které nad nimi visely, temné a zlověstné. Bylo to bezbarvé místo s mohutnými balvany, vystupujícími jako ostrovy z černého písku a prachu pod černým nebem. Blesky dál protínaly oblohu a zasahovaly zem, někdy velmi blízko nich, ale Bratry to neznepokojovalo, jako by jejich kouzelná moc poskytovala všechnu potřebnou ochranu. Thelvyna zaujalo, že bez ohledu na velikost vzdálenosti, ve které se blesky objevovaly, nikdy nezaslechl víc než jen slabé dunění. Chladný vítr nepřestával vát a vířil písek a prach v dunách.
Jedinou výhodou bylo, že Černý písek byl dost pevný, což usnadňovalo koním cestu. Když poprvé zastavili, aby si koně mohli odpočinout, Thelvyn zjistil, že písek je neobyčejně sypký a suchý, ale také zrádný, když poodešel víc než pár yardů od výpravy. Bratři bezpochyby uplatňovali svou moc, aby cesta ubíhala co možná nejrychleji.
Nejdřív míjeli jen nízké kupy tmavého písku. Brzy se začaly objevovat balvany. Zpočátku jeli kolem malých, ostrých kamenů, které vyčnívaly z černého písku, ale po dalších dvou mílích už to byly obrovské balvany, které často převyšovaly i koně. Tyto obrovské kameny byly černé a hladké jako sklo, s mnoha ostrými hranami. Thelvynovi připomínaly obsidián a jiný sopečný kámen, který viděl v Torkynském Vodopádu. Představoval si, že kameny se vynořily z hloubi země, vytlačené neviditelnou silou, protože byly napůl zabořené do písku.
To Thelvyna přivedlo na děsivou myšlenku. Ztěží si dokázal představit, že by mohla existovat taková kouzelná síla, která by dokázala spálit míle otevřené krajiny až k podkladové hornině a roztavit kámen. Ale tady se mohl na vlastní oči přesvědčit o tom, co způsobil prach rozmetaný při výbuchu prastarého blackmoorského stroje. Teď už chápal, jak mohla magie z Blackmooru téměř zničit svět. A kdyby byl skutečně potomkem toho národa, nebylo divu, že ho draci s jejich dlouhým životem a pamětí tak nenávidí. Události, které se staly před pětadvaceti stoletími, jsou pro ně včerejší záležitostí. Konečně chápal, proč je pro něj nebezpečné zmiňovat se o svém možném původu. V tu chvíli se rozhodl, že kromě svých přátel o tom nebude nikdy s nikým mluvit.

V poledne musel Sir George požádat Bratry, aby si mohli několik minut odpočinout. Jejich pozoruhodní průvodci udávali zničující tempo. Nejdřív se ohlédli zpět a pak zaujali místa na stráži, zatímco jejich chráněnci odpočívali. Sir George se cítil povinován nabídnout jim alespoň trochu ze zásob pro koně, protože ostatní teď měli možnost rychle něco pojíst. Bratři ale zdvořile odmítli, i když bylo vidět, že by jim něco k snědku nebylo proti mysli.
"Řekli, že v následujících dnech budeme všechno krmení pro koně potřebovat," vysvětlil ostatním, když se k nim vrátil. "Myslím, že vzhledem k tom, kým jsou, opravdu jídlo nepotřebují."
"Jsou vždycky tak hrdí?" zeptal se Perrantin tiše, v obavách z toho, co by si pomysleli, kdyby jej zalechli.
"Vlastně jsou dost hloupí a hašteřiví," odpověděl mu Sir George. "Zdá se, že takové chování pokládají za důležité, nebo dokonce nutné, když jednají s Ethengarskými. My jsme cizinci, máme své zkušenosti s magií a kouzelnými bytostmi, a proto k takovému chování vůči nám nemají důvod."
"Jací obvykle jsou?" zeptal se Perrantin zvědavě.
"Když jsou svoláni, aby sloužili ethengarským šamanům, přestanou se pást, zvláště tam, kde jsou květiny, které je přivádějí do pokušení, a musejí být poháněni jako zvířata, neboť jinak zapomínají na to, co je jejich úkolem. Mám takový dojem, že mívají neodolatelné nutkání tahat vozy."
Solveig měla co dělat, aby se nerozesmála.
"Nesmíte zapomínat, že Ethengarští se na kouzla dívají z pohledu šamanů, zvláště na kouzelné bytosti a místa," pokračoval Sir George. "Všechno na světě je pro ně záležitostí obrazu. Podle jejich filozofie se složitější situace skládají z jednoduchých a známých prvků, a to jim usnadňuje chápat věci kolem sebe. Proto duchové přijali takovou podobu a chování, aby byly tomuto lidu pochopitelnější a přístupnější."
Pokud byli Bratři skutečně jedinými bojovníky v té strašidelné zemi, pak vládli dostatečnou silou, aby zahnali své nepřátele. Thelvyn si byl jistý, že je něco ostře sleduje. Během jízdy si často uvědomoval přítomnost něčeho cizího a nepřátelského, pohybujícího se v těsné blízkosti, napjatého a připraveného zaútočit, ale nenacházejícího odvahu. Blýskání se během dne nezmenšilo a černé mraky neustoupily, naopak ještě více potemněly a ztěžkly, jak se kupily kolem Věčné hory.
Věčná hora nebyla v porovnání s mohutnými hřebeny na severu příliš vysoká, zvedajíc se ne víc než tři sta nebo čtyři sta stop nad černými pláněmi, i když se zdálo, že je převyšuje, protože stála osamocená nad rozlehlou stepí. V posledních dvou dnech si Thelvyn uvědomoval, jak se přibližují, a sledoval, jak se hora přímo před nimi zvedá. Teď byla hora téměř celá zahalená černými mraky. Dokonce i většina jejích spodních úbočí byla ztracena v mlze a šeru. Pozdě odpoledne začala být stezka příkřejší a neschůdnější a podle toho poznali, že konečně stoupají k cíli své cesty na Věčné hoře.
V tu chvíli udělali Bratři jaci něco zcela nečekaného, když prudce stočili směr jejich cesty na východ a pokračovali kolem úpatí hory. Začala se snášet noc a všechno se rychle ztrácelo ve tmě. Jejich průvodci stále houževnatě udržovali tempo a bylo znát, že dobře vědí, kudy se dát. Když nastala skoro úplná tma, došli k malému výstupku v mezeře mezi tyčícími se srázy, odkud stezka pokračovala vzhůru k vrcholu, který mohli jen tušit pod záplavou mraků. Bratři jaci se na výstupku zastavili a rozestoupili se podél jeho okraje, jako by se připravovali držet hlídku.
"Dnes už dál nepůjdeme," oznámil jim Rohan. "Na tomto místě si v noci odpočinete. Jestli chcete, můžete zapálit oheň."
Thelvyn byl přesvědčený, že nikdy v životě nemusel přečkat tak zlou noc, dokonce ani během jejich cesty do Torkynského Vodopádu. Celý den jej provázel pocit, že ho někdo pozoruje, a ten pocit teď ještě zesílil. Slyšel zvuky, které vydávaly bytosti pohybující se v temnotě kolem nich po skalách a písku. Vítr skučel celou noc a nepřestalo se blýskat. Byl by se cítil lépe, kdyby měli silnější ochranu než jen tři jaky v ethengarské zbroji. Ale Bratři jaci stáli vytrvale celou noc na stráži a plnili svůj úkol více než dobře. Několikrát přešli k okraji výstupku a výhružně mávali rukama, dokud nebyli přesvědčeni, že je nebezpečí zažehnáno.
Tvrdá, kamenitá zem poskytovala mnohem méně pohodlí než měkká stepní tráva. Přestože zažil v noci plno strachu, Thelvyn se na úsvit příliš netěšil. Nový den znamenal jen dlouhý výstup na Věčnou horu. Ráno bylo opět temné a bezútěšné, černé mraky jim visely nad hlavou a blýskání ozařovalo oblohu.
"Je to hrozně divné," řekl Thelvyn, když si balili věci. "Během posledních tří dnů je hora zahalená v mracích, a na obloze přitom není ani mráček. Jak dlouho to může trvat?"
"Mě to taky překvapuje," souhlasil s ním Perrantin. "Tahle podívaná je pro nás výhodná, ale protože nám nebrání v cestě, ani nás nezpomaluje, nevím, jaký to má smysl.
"Mohlo by nám to způsobit velké těžkosti, až začneme zdolávat horu," řekl Sir George. "Duchové možná vyčkávají, až se dostaneme výš. Ještě pořád z toho může být skutečná bouře."
Bratři jaci přistoupili ke svým chráněncům a bylo na nich znát, že chtějí něco důležitého říci. Rohan udělal krok vpřed.
"Dnes je den, kdy musíte vystoupit na horu. My s vámi jít nemůžeme."
"Proč ne?" zeptal se Sir George.
"Patříme k duchům, kteří jsou připoutáni ke stepi, a toto místo je pro nás cizí," odpověděl Rohan. "Mohu vám ale říci, co máte dělat. Menší duchové se budou snažit, aby to pro vás nebylo snadné. Avšak mezi vámi je někdo, kdo nese požehnání Nesmrtelných, a duchové jej musí respektovat."
"Thelvyn?" zeptal se k chlapcovu velkému překvapení Sir George.
Rohan přikývl. "Stoupejte vzhůru po pěšině, dokud nepřijdete k úzké soutěsce. Z toho místa uvidíte vysoko nad sebou velký bílý palác. Tam se setkáte se strážcem mostu. Nebude chtít, abyste pokračovali v cestě do jeho paláce. Musíte s ním promluvit. Bude vědět, proč jste přišli, tak mu nedovolte, aby vás oklamal. Musíte jej přesvědčit, aby vám pomohl."
"Tohle umění ovládá Sir George velmi dobře," poznamenal Korinn.

"To je známo dokonce i mezi duchy," přisvědčil Rohan a uvedl tím rytíře do rozpaků. "Až splníte váš úkol, vraťte se sem a my vás doprovodíme zase zpět."
Dál už o té záležitosti nemluvili. Řídili se svými vlastními pravidly a bylo rozumnější se neptat a přijmout jejich pomoc tak, jak ji nabízeli. Členové výpravy nasedli na koně a začali pomalu stoupat po pěšině. Soumary svěřili svým ochráncům, protože své věci k ničemu nepotřebovali a nadbyteční koně by jim jen překáželi. Thelvyn byl naplněn novými obavami. Předpokládal, že Bratři jaci s nimi půjdou až na vrchol. Ať už si myslel cokoliv o jejich dalších vlastnostech, přesvědčil se, že jsou schopni zahnat nebezpečí. Teď se cítil nesmírně zranitelný.
Mraky se nad nimi zavřely, obklopujíce horu jako tmavá mlha. Alespoň nebyly černé, protože toho se Thelvyn obával. Chvílemi se objevily chomáčky, které se podobaly obyčejným bílým mrakům, ale černota je pohltila tak rychle, že to nemohlo být přirozené. Denního světla ještě ubylo. Jeli teď šerem, které bylo temnější než v té největší bouři, kterou kdy Thelvyn zažil. Temnotou občas problesklo světlo a s každým záblekem vzrůstal Thelvynův strach a sílilo v něm podezření, že by blesky mohly být použity proti výpravě. Netušil, jestli jsou zlí duchové tak mocní, aby je mohli obrátit proti nim.
Asi hodinu poté, kdy začali stoupat, je zlí duchové poprvé napadli. Překvapilo je to, ačkoliv byli Bratry jaky varováni. Thelvyn jel v zadní části skupiny a za ním už byl jen Korinn. Najednou trpaslík vykřikl a trhl sebou tak prudce, že Thelvyn mohl zahlédnout jen koutek jeho oka. Všichni okamžitě zarazili své koně a otočili je, aby se podívali, co se to vzadu děje. V tom okamžiku Thelvyn uviděl, jak se z temnoty natahuje dvojice neuvěřitelně dlouhých paží a snaží se dosáhnout na Solveig. Dívka vytáhla meč, vzduchem projelo ostré švihnutí a paže zmizely v mlze.
To byl jen začátek. Pokoušeli se jet dál a chvíli byli jen nepříjemně vyrušováni - další ruce, které se po nich natahovaly, nebo strašidelné tváře, které se na ně potměšile šklebily z temnoty. Ruce je ve skutečnosti nikdy nechňaply a tváře jen děsily, ale i pouhá hrozba měla svůj účinek. Neustálé útoky jezdce zneklidňovaly a vyčerpávaly jejich trpělivost i odvahu a pro koně byly přímo zničující. Přestože na ně zlí duchové nemohli zaútočit přímo, jezdci byli trvale v nebezpečí, že některý z vyděšených koní udělá chybný krok na zrádné stezce.
V jednom okamžiku se přímo na stezce vynořila ze tmy obzvláště velká, ohavná tvář a pár silných paží se natahoval po Siru Georgovi. Rytíř vytáhl meč a snažil se ducha zastrašit, ale jeho kůň byl příliš vyděšen a nebyl schopen se k duchovi přiblížit. Bývalý rytíř nakonec zklamaně sesedl z koně a směle přistoupil ke zjevení. Teprve pak duch konečně zmizel.
"Takhle už to dál nepůjde," poznamenal, když se k němu ostatní připojili.
"Bratři jaci řekli, že duchové musí jednoho z nás respektovat," řekl Perrantin a pohlédl na Thelvyna. "Chlapče, obtěžovali duchové i tebe?"
Thelvyn skoro nadskočil, jak byl překvapen. "Ne..., když se o tom teď zmiňujete, řekl bych, že ne."
"Nechávali ho na pokoji," dosvědčil Korinn. "Všiml jsem si toho."
"Takže Thelvyn teď musí jet v čele," řekl Sir George. "To by mělo zaručit, že stezka zůstane průchodná. Jen si všichni dobře hlídejte koně."
Thelvyn předjel ostatní a opět vedl skupinu, i když si moc přál, aby to dělat nemusel. Bylo to jako v tu noc nedaleko Torkynského Vodopádu, kdy toužil po tom, aby jej takového úkolu zprostili vzhledem k jeho věku a nedostatku zkušeností. Rohan řekl, že duchové ho budou mít v úctě, a zdálo se, že Sir George tomu věřil. Thelvyn ale jaksi nemohl uvěřit, že se před ním duchové skloní. Nebyl tu žádný důvod, proč by to měli dělat, pokud to ovšem není další ze záhad týkajících se jeho neznámého původu.
Jel před svými společníky v takové vzdálenosti, aby stačil zahnat ze stezky duchy a koně neměli důvod se plašit, ale zase ne příliš vepředu, aby se duchové nemohli dostat mezi něj a ostatní. Jeho pochybnosti přerůstaly v hluboký, nepolevující strach. Studený vítr jej roztřásl a těch několik krátkých yardů, které jej dělily od ostatních, v něm vzbuzovalo pocit naprosté osamocenosti. Duchové se dál objevovali před ním na stezce, ale od chvíle, kdy se ujal vedení, už zůstávali napůl skryti v temnotě. Zdálo se, že ho duchové přece jenom poznali. Ať už viděli cokoliv, přimělo je to, aby se drželi od výpravy dál.
Thelvynovi to z nějakého záhadného důvodu připadalo neslušné a tím víc mu to připomínalo, jak je sám.
Výstup se zdál být nekonečný, když jeli tmou, neustále ohrožováni přízraky. Thelvyn se chvílemi díval za sebe. Teď už se cítil jistější a měl pocit, že jej duchové skutečně respektují, takže se víc bál o své společníky. Sir George se držel dobře a zdál se být ze všech nejmíň znepokojený. Perrantin nahlížel do knihy kouzel, když zrovna nemusel věnovat pozornost svému koni. Korinn a Solveig se cítili podobně jako Thelvyn, byli bledí a roztřesení a rychle a ustrašeně se rozhlíželi.
Největší starost nedělali Thelvynovi jeho přátelé, ale jejich koně. Oči měli doširoka otevřené, strachem se potili a třásli. Thelvyn doufal, že už brzy dorazí k cíli, protože viděl, že koně jsou ovládáni jen vůlí svých jezdců, a nepochyboval, že ten strach už déle snášet nedokážou. Ale vypadalo to, že duchům ještě přibyly síly, když se přibližovali k vrcholu a k bráně do světa, odkud vzešli. Připomněl si, že duchové jsou podivná a mocná stvoření a nepodobají se ničemu z jeho vlastního světa. Rozhodně nechtěl udělat žádnou chybu, protože si sebou začínal být příliš jistý.
Čas pomalu ubíhal, tak pomalu, že byl přesvědčený, že den už minul a nastala noc. V nekonečné tmě nebylo těžké zapomenout, že někde nad těmi studenými, černými mraky dosud svítí jasné, teplé slunce. Thelvyn zatoužil po paprsku slunečního světla. Z temnoty na ně zíralo nebo po nich chňapalo tolik odporných a strach vzbuzujících přízraků, že už je pomalu přestávali vnímat.
Jak se blížili k vrcholu, stezka byla stále strmější. Thelvyn začal doufat, že už by konečně mohli být u cíle. V tom okamžiku duchové ustoupili a zmizeli ve tmě. Kvílení větru náhle a bez varování ustalo. Jezdci zarazili koně uprostřed stezky a hleděli do černé mlhy, která je obklopovala. Na chvíli zůstali v nejistotě, nevěděli, jestli konečně dosáhli cíle své cesty nebo jestli se mají připravit na nějaký nový a nebezpečnější útok.

Pak se před nimi vynořila z temnoty postava. Ukázalo se, že je to žena, ze všech přízraků ten poslední, který by očekávali. Když přišla blíž, viděli, že je oblečena po elfském způsobu. Měla na sobě tuniku a kalhoty z měkké kůže a kožešinovou pelerínu, ale na první pohled bylo jasné, že není elf. Byla vysoká a černovlasá a její světlehnědá pleť se leskla, jako by byla ze zlata. Měla velké oči, černé jako noc. Thelvyn byl zvědav, co ten zvláštní přízrak znamená. Náhle k němu popojel Sir George. Starý rytíř upřeně hleděl před sebe a nemohl uvěřit vlastním očím.
"Vy... vy ji znáte?" zeptal se ustrašeně Thelvyn.
"Znám, chlapče," řekl Sir George, když seskočil z koně. "Je to tvoje matka."
Thelvyn polkl a srdce v něm poskočilo. Byl tak překvapen, že nevěděl, co si má myslet. Nebyl na něco takového připraven. Jeho matka zemřela před léty, dlouho před tím, než by byl dost starý na to, aby si ji mohl zapamatovat, a nikdy jej ani ve snu nenapadlo, že se s ní někdy setká. Seskočil na zem, úplně zapomínaje na svého koně, a postavil se vedle Sira George.
Ta podivná žena se zastavila několik yardů před nimi a natáhla k němu ruku. "Thelvyne?"
Polkl a přikývl, neschopen pronést jediné slovo.
"Kéž bych nebyla donucena opustit tě tak nepřipraveného," řekla tiše. Její hlas byl sytý a hřejivý. "Lituji toho, že jsem tam nebyla, abych tě ochránila před draky."
"Ale ty jsi mě přece zachránila ještě dřív, než jsem se narodil," přesvědčoval ji Thelvyn, nešťastný z jejího zoufalství.
"Nesmíš se draků tolik bát," pokračovala jeho matka. "Jsou a zůstanou tvými smrtelnými nepřáteli po mnoho let, která teprve přijdou, a ty se před nimi musíš mít na pozoru. Protože tvůj osud je spjat s jejich osudem a jednou přijde den, kdy s nimi uzavřeš mír."
"Ale... kdo vlastně jsem?" zeptal se Thelvyn dychtivě. "Kdo jsem? Chci se vrátit domů."
"Vím, že po tom toužíš," řekla svým měkkým, smutným hlasem. "Ani nevíš, jak moc si přeji, abych mohla odpovědět na tvoje otázky a uklidnit tvé srdce. Ale neodvažuji se, protože pravda by pro tebe byla nebezpečná, kdyby ses ji dozvěděl příliš brzy. Mohu ti říci jen jedno: Ve všem se můžeš spolehnout na Sira George."
"Neznám ani tvoje jméno!" vyhrkl Thelvyn zoufale.
Usmála se. "Jsem Arbendael."
Zvedla paže v gestu, kterému Thelvyn nerozuměl. Váhavě k ní vykročil, ale v příštím okamžiku se její podoba náhle rozplynula a místo ní se neočekávaně objevil přízrak obrovského zlatého draka. Koně v hrůze ržáli a kopyty tloukli kolem sebe, když se drak posadil a ohnul dlouhý krk, aby na ně mohl dolů pohlédnout. Thelvyn se řídil instinktem. Rozpřáhl paže a postavil se mezi hrozivého draka a své přátele. Pak zafoukal studený vítr a odvál přízrak draka, který náhle vypadal jako cáry jemné látky, do tmy.
Thelvyn spustil paže k bokům, jeho srdce bylo plné osamělosti a lítosti. Nikdy se nedozví, co mu ještě mohla říci, kdyby ji drak neumlčel. Ale zdálo se, že mu řekla všechno, co mohla. Skoro nevnímal, že se Sir George snaží uklidnit jejich vyděšené koně. Konečně se Thelvyn vzpamatoval, rychle popadnul uzdu svého koně a přitáhl si jeho hlavu k sobě, aby jej mohl pohladit a utišit. Potom se obrátil ke starému rytíři.
"Byla to opravdu má matka, nebo jen úskok zlých duchů?" zeptal se.
"Věřím tomu, že to byla ona," odpověděl mu upřímně Sir George. "Duchové by se tě snažili oklamat. Pravděpodobně se ti mohla zjevit, protože toto místo je blízko brány do jiných říší existence."
"Ale moje matka mluvila úplně neznámou řečí," namítl Thelvyn.
"Myslím, že to pro ducha není žádný problém," řekl Sir George. "Vím, že to pro tebe musel být pořádný otřes."
"Nikdy jsem prostě nečekal...," začal Thelvyn s pohledem upřeným na zem. "Já..., nikdy jsem na svou matku nemyslel. Myslím, že to bylo dobře, že jsem o ní nepřemýšlel, protože nemohla být se mnou. Jen mě nikdy nenapadlo, že o mě měla strach."
"Jsi v pořádku, chlapče?" zeptal se ho jemně Sir George.
"Nevím," řekl Thelvyn a pomalu zavrtěl hlavou. "Já..., přál bych si, aby to už skončilo a já mohl odejít."
"Dobrá, mládenče," uklidňoval jej Sir George. "Pojedu teď s tebou v čele. Není důvod, abys jel vpředu sám."
Všichni vsedli na koně a pokračovali v cestě do svahu. Sir George dostál svému slovu a zůstal Thelvynovi po boku. Nějaký čas musel starý rytíř uklidňovat koně. Thelvyn se trápil, zabraný do vlastních myšlenek. Toužil po tom, aby si mohl sednout a vyplakat se, měl pocit, že celý jeho život je prázdný a že všechno, co kdy chtěl a potřeboval, je pro něj nedosažitelné. Nikdy si nepřipustil, že matku postrádá, a teď si uvědomil, že to dělal záměrně, aby se ochránil před vlastní osamělostí a nejistotou.
Ale setkání s matkou tu zeď prolomilo a náhle před ním vyvstala všechna ta léta strachu a samoty... Nyní víc než kdy dřív chtěl vědět, kdo je, kdo byla jeho matka a proč se k němu draci chovají tak nepřátelsky. Nejdřív si říkal, že vlastně není o nic moudřejší než dřív, ale když o tom uvažoval, pochopil, že matka mu řekla něco velice důležitého. Draci nebyli jen jejími nepřáteli, nenáviděli i jejího syna.
Uběhla dlouhá chvíle, než zase začal vnímat, co se děje kolem něj, mimo svět jeho vlastních myšlenek. Uvědomil si, že od okamžiku, kdy se jim zjevil duch jeho matky, je přízraky už neobtěžují, přestože stezka byla stále strmější a nerovnější a tma, která je obklopovala, ještě více zhoustla.
Přijeli k jednomu z míst, která se Thelvynovi obzvlášť nelíbila, kde cesta vedla po úzkém skalnatém výstupku. Tmavou kamennou masu hory měli po levé ruce a napravo byla jen bezedná temnota, ozařovaná vzdálenými záblesky. Situaci ještě zhoršilo příkré stoupání, které je v tom místě čekalo. Konečně uviděl konec tohoto úseku stezky, která mizela v hluboké, úzké soutěsce mezi tyčícími se útesy černé skály.
Thelvyn upozornil ostatní, aby byli připraveni na cokoliv, a dál postupovali pomaleji. Téměř ve stejném okamžiku se do nich opřel prudký, ledově chladný vítr. Černé mraky jim vířily nad hlavou a před sebou spatřili děsivou tvář, větší a ohyzdnější než ty, které se jim dosud zjevovaly. Koně ržáli a vzpínali se hrůzou. Thelvyn se neodvážil podívat se na to

strašlivé zjevení zpříma, protože i kratičký pohled byl nesmírně znepokojující a zanechával v mysli obraz široce otevřených úst plných cvakajících zubů, obklopených svíjejícími se chapadly, a velikých vyboulených očí, ze kterých pomalu stékala odporná zelená tekutina. Přízrak naštěstí zůstal napůl skrytý v temnotě.
"Jsem strážce paláce a mostu," zvolal duch a hora se zvukem jeho hlasu zachvěla. "Proč jste zde? Nepatříte k lidu této země."
Sir George seskočil z koně a přistoupil blíž. "Omlouváme se, že rušíme váš klid, ale na toto místo nás přivedli Bratři jaci a řekli nám, že už budete vědět, kdo jsme a proč jsme sem přišli."
"To také vím," souhlasil strážce. Zdálo se, že i s tak důležitým duchem je dovoleno mluvit přímo. "A na koho si to vlastně hrajete? Vidím jen pět bláznů, kteří věří, že jejich chytré plány je učiní nepřemožitelnými v boji proti silám mocnějším než oni sami."
"Našemu světu hrozí strašlivá válka," řekl starý rytíř. "Musíme to aspoň zkusit."
"Pak tedy předneste své důvody," řekl mu strážce. "Máš toho chlapce a myslíš, že on je klíčem ke všem záhadám, i když vůbec netušíš proč."
"Je mým dědicem," zdůraznil Sir George. "Je pro mě skoro jako vlastní syn."
"Dobrá, kvůli tomu chlapci budu o tvé žádosti přemýšlet," prohlásil strážce. "Přeješ si získat talisman s entropickou mocí. Jak to chceš udělat? Pověz, a já ti řeknu, jestli pro vás mohu něco udělat."
Perrantin popojel blíž. Zdálo se, že díky svému zájmu o magii překonal všechen strach. "Mám v držení zvláštní věc, hlavici kouzelné hůlky, zhotovenou z jedinečného kovu. Když se dostane z vlivu sil tohoto světa a bude ponořena do prostoru, ve kterém se střetávají různé roviny existence, pak se sama stane bránou moci. Budou jí procházet síly entropie, které se v ní nakonec soustředí."
Strážce se tvářil pochybovačně. "Zajímavý nápad. K čemu vám to má být dobré?"
"Po pečlivém hledání jsem zjistil, že elfové užívají nástroj s podobnou mocí, aby ovládli netvory, kteří zabloudí do jejich země."
"Zdá se, že jste si jisti účinností toho předmětu," řekl strážce a vypadalo to, že je stále na pochybách. "Ukažte mi tu hůlku."
Perrantin seskočil a prohrabal obsah svého vaku. Vyndal malou dřevěnou krabičku, otevřel ji mosazným klíčem a pak vyndal jasně červený váček z těžké látky. Odvázal od sedla dřevěnou hůlku a na jeden konec nasadil předmět ukrytý v červeném váčku. Bylo vidět, že se předmětu nechce dotýkat holýma rukama. Druhým koncem hůlky několikrát ťuknul o kámen na stezce, aby se tak hlavice pevně zaklínila. Teprve potom sňal červenou látku. Thelvyn poprvé uviděl odlitek z matného šedého kovu v podobě draka se zářícíma očima, dvěma tmavými safíry. Vypadalo to, jako by se drak hůlky pevně držel, zadní nohy obtočené kolem dřeva, a v pařátech držel velký červený kámen.
"Chtěl bych si tu věc prohlédnout," řekl strážce. Perrantin k němu opatrně přistoupil a hůlku držel před sebou. Duch na ni jen krátce pohlédl. "Mohu splnit vaše přání. Smíš se přiblížit k mostu."
Strážce ustoupil do černých mraků a zanechal jezdce v temné soutěsce. Mlha se před nimi rozestoupila a odhalila tak široký výčnělek, který visel nad černou prázdnotou. Z okraje výčnělku spadl kámen a zmizel v prostoru.
"To stačí, abychom mohli jet dál?" zeptal se Perrantin, když pospíchali zpátky ke koním. "Po tom všem, co jsme cestou nahoru zažili, jsem čekal delší rozhovor."
"Perry, prosím tě, mlč!" řekl mu Sir George. Zdálo se, že je rozladěný po všech těch nelehkých otázkách, na které musel strážci odpovědět. Pak se podíval na mága. "Co uděláme teď?"
"Musím vkročit na most," řekl Perrantin. "Je třeba držet hůlku přes okraj mostu tak, aby branou pronikla do prostoru mezi jinými světy."
Stezka je vedla soutěskou do poslední strmé zatáčky a pak na prostorný skalnatý výstupek. Pokračovala kolem skalní stěny a dál do výšin hory zahalených temnotou. Na výstupku vybíhal do tmy jednoduchý kamenný most, rychle se ztrácející v mracích. Perrantin nechal svého koně uprostřed výstupku a směle kráčel vpřed na konec mostu a před sebou nesl kouzelnou hůlku.
Thelvyn seskočil, aby uchopil otěže koně, který patřil Perrantinovi. Když se vrátil, uviděl Solveig stát poblíž a neklidně hledět do noci. Vypadala vyčerpaně. Její oči byly temné únavou a prameny vlasů jí vyklouzly z copu, který si vždycky zaplétala, když byla na cestách.
"Jsi v pořádku?" zeptal se starostlivě.
"Jsem jenom z toho všeho unavená," odpověděla a pak se na něj pozorně zadívala. "Mohla bych ti položit stejnou otázku."
Thelvyn se nejistě usmál. "Přežiju to. Jen se cítím..., cítím se tak prázdný. Člověk se naučí vážit si svých přátel, když nic jiného nemá."
"Bez tebe bychom se nikdy tak daleko nedostali," řekla mu Solveig. "Duchové by nás nenechali projít."
"Opravdu si to myslíš?" zeptal se. "Jsou sice děsiví, ale vlastně nemůžou nikomu ublížit."
"Nikomu ublížit?" zeptala se Solveig nedůvěřivě. "Zlí duchové, kteří obývají horu, dokázali vetřelce roztrhat na kusy. Jediný důvod, proč jsme se odvážili vystoupit tak vysoko, byla Perryho víra, že jeho hůlka už má tolik moci, aby je odehnala. Nedovedu si představit, jakou moc máš ty, když jsi dokázal držet ty příšery od nás tak daleko."
"Jak se nahoru dostávají Ethengarští?" zeptal se Thelvyn. "Podle toho, jak jsou pověrčiví, by je tohle mělo vyděsit k smrti."
"Věří svým šamanům," vysvětlovala Solveig. "Sir George si vzpomněl, že do Země černého písku nikdy bez svého šamana nevkročí. Myslí si, že Sirontai by nám o tom byla řekla, ale podle toho, jak jsme se chovali, usoudila, že víme, co děláme."
Poté, co rychle nahlédl do své kouzelnické knihy a seznamu pokynů, který měl schovaný v látkovém váčku, vstoupil

Perrantin na most. Naklonil se přes jeho okraj a hleděl do mlhy. Řídil se tím, co mu v poslední chvíli kladl na srdce Sir George, a držel hůlku vysoko ve vzduchu a odříkával poslední zaklínací formuli. Ostatní ho nemohli slyšet, ani jasně zahlédnout. Pak hůlku pomalu sklonil, držel ji nad okrajem mostu a snažil se dosáhnout co nejdál.
Z mraků kolem nich vystřelovaly blesky, které jiskřily, když se natahovaly po hlavici hole. Ostatní se odvrátili, téměř oslepeni záblesky světla. Perrantinovi se nějak podařilo hůlku udržet, i když tak prudkou odezvu nečekal. Když ji konečně přitáhl zpět k sobě, velký červený krystal, který držel kovový drak, nyní v temnotě žhnul bledým světlem. Perrantin mhouřil oči a rychle mrkal, takže jej Sir George musel zavést k místu, kde Thelvyn držel jeho koně. Našel váček a navlékl jej na hlavici hole, aniž by se figurky draka dotkl, a pevně zavázal šňůrku.
"Myslím, že bychom měli co nejrychleji z hory sestoupit," řekl jim Sir George. "Nemám nejmenší chuť mluvit znovu se strážcem mostu. Myslím, že po všem, co jsme tu zažili, nám Bratři jaci už nebudou připadat tak zvláštní. Thelvyne, pojedeš zase v čele."
Thelvyn nasedl na koně a vjel na stezku. Chvíli čekal, než budou ostatní připraveni jej následovat, a pak je vedl dlouhým, hlubokým zářezem soutěsky. Když se ohlédl, viděl, že se úzká soutěska záhadně uzavřela. Dvě strmé skalní stěny se spojily v jedinou neporušenou zeď, jako by tam žádný průchod nikdy nebyl. Stále doufal, že třeba jen na okamžik zahlédne palác z bílého mramoru, který měl stát na vrcholku Věčné hory.
Náhle spatřil nezřetelný obrys draka krčícího se na skalním srázu nad nimi. Ve tmě a v mlze jej skoro nebylo vidět. Ostatní jezdci si všimli, že je něčím znepokojen, a zarazili koně. Obrátili se a s pohledem upřeným na draka očekávali útok. Thelvyn si uvědomil, že to musí být přízrak draka, který byl sice schopen zahnat ducha jeho matky, ale pravděpodobně je nemohl ohrozit tak jako skutečný drak. Zdálo se, že jim nehrozí bezprostřední nebezpečí, a Sir George je vybídl, aby pokračovali v cestě.
Thelvyn se ještě několikrát otočil, než se stezka stočila za skálu a drak se jim ztratil z dohledu. Určitě to něco znamenalo, ale Thelvyn toho ještě o dracích mnoho nevěděl, takže jej žádné rozumné vysvětlení nenapadlo. Chvíli přemýšlel o tom, jestli měl drak nějaký úkol, týkající se jejich výpravy, a jestli poví živým drakům, co na Věčné hoře dělali.

Kapitola 13

VÝPRAVA STRÁVILA NOC VE STEJNÉM TÁBOře jako předešlého dne, na holém, kamenitém výstupku na úpatí hory. Odpočívali trochu klidněji než během minulé noci. Když sestoupili z hory, černé mraky se začaly zvedat, takže obloha byla jasná a odpoledne svítilo slunce. Zdálo se, že pod teplými slunečními paprsky se Země černého písku celá proměnila, jako by se všechny zlé bytosti uložily ke spánku. Pořád to ale byla ta zpustošená, nebezpečná země a nikdo se neodvážil vyjít z ochranného vlivu Bratrů jaků.
Jejich tři zvláštní průvodci dosud čekali na nové ráno a byli připraveni vyvést je z té zrádné země. Ale ještě než vyrazili, Sir George rychle svolal poradu, na které měli rozhodnout o dalším cíli své cesty.
"Teď když máme kouzelný předmět, zbývá nám ještě jeden úkol," zdůraznil Sir George. "Musíme najít draka. Otázkou ale je, jestli jsme připraveni a můžeme to udělat hned, anebo máme nejdřív udělat nějaký plán."
Perrantin si hlasitě povzdychl. "Po tom, čím jsme právě prošli, by jednání s drakem mělo být snadné. Co jiného bychom ještě mohli naplánovat? Pokud jde o zásoby, máme vystaráno nejmíň na tři týdny. A jakmile jednou opustíme Zemi černého písku, nebude zatěžko najít pastvu pro koně."
"Myslíš si tedy, že bychom se za drakem měli vydat okamžitě?"
"Nevidím nic, co by nám v tom bránilo," odpověděl mág. "A tvrdím to, i když ten blázen, který s hůlkou vystoupí proti drakovi, jsem já."
"S tím bláznem souhlasím," poznamenala Solveig. "Víme, co je třeba udělat. Tak se do toho pusťme."
Korinn přikývl. "Nezapomínej na to, že čas běží, a když ovládneme draka, tak to ještě neznamená, že jsme vyhráli válku. Teprve se dozvíme jak jednat s draky. Ještě nás čeká spousta práce."
"Můj názor je stejný," souhlasil Sir George. "Thelvyne?"
"Pořád si nejsem jistý, jestli je rozumné, abych se ukazoval drakovi," připustil. "Ale myslím, že o tom můžeme

rozhodnout, až přijde čas."
"Dalším problémem tedy je, kde draka hledat," pokračoval Sir George. "Nebo abych to upřesnil, kde můžeme draka najít v takové situaci, aby to pro nás bylo nejlepší. Navrhoval bych vrátit se zpět k Torkynskému Vodopádu. Obávám se, že město už před nějakým časem podlehlo drakům. Jestli to tak je, pak je pravděpodobné, že ve větších sálech najdeme jednoho nebo dva draky stát na stráži. Pokud dokážeme uvěznit draka v podzemí, v těsném prostoru, pak nemůže létat, nemůže se rychle pohybovat a pravděpodobně se neodváží šlehat proti nám plameny. Zároveň je tam mnoho menších chodeb, kterými můžeme uprchnout, kdyby se situace pro nás nevyvíjela dobře."
Solveig těžce povzdychla. "Rozhodně to bude lepší než se posadit na kopec a čekat, až nějaký drak poletí kolem, a pak mávat hůlkou, dokud nezaútočí. Jak daleko sahá moc té věci?"
"Jak to mám vědět?" zeptal se Perrantin. "Myslím, že příliš daleko ne. Ne víc než několik yardů. Záleží na okolnostech. Souhlasím s tím, že Torkynský Vodopád bude nejlepší."
"Torkynský Vodopád leží na severovýchodě, asi pět dní jízdy odtud," řekl starý rytíř. "Nejrychlejší a nejjednodušší způsob, jak se tam dostat, by bylo jet zpátky na západ po severním okraji stepi a pak u Wendarského hřebene zabočit k severu."
"Na severozápad se můžeme vydat odtud," oznámil Rohan, který k nim přistoupil a všechny převyšoval. "S námi budete v bezpečí. Můžeme objet horu a cestovat na sever a na západ Černým pískem, i když je to možná delší. Když hned vyrazíme, v noci budete tábořit na měkké trávě."
To byl rozumný návrh a měl jednu velkou výhodu. Ušetří jim to den jízdy kolem okraje Země černého písku. Znamenalo to sice delší cestu přes Černý písek, ale pokud je Bratři jaci doprovázeli, nemuseli se ničeho bát, protože zlí duchové se na ně neodváží zaútočit.
Museli jet velmi rychle, aby se jim široký úsek Země černého písku podařilo přejet za jediný den. Bratři jaci dokázali dlouho držet svižné tempo, když to bylo potřeba. Ani Sir George si nebyl jistý, na kterém místě je hodlají z Černého písku vyvést, ale tušil, že mají před sebou asi dvacet pět mil poté, co objedou úpatí hory. Pro koně to bude dlouhá, namáhavá cesta. Kraj opět zahalila lehká mlha, ale teď už se cítili bezpečněji.
Krátce po poledni uviděl Thelvyn hranici mezi pískem a zelenou stepní trávou, ale k tomu místu dorazili až navečer, kdy se již pomalu začala snášet noc. Ještě museli přejít asi míli široký pás s vybledlými, zakrslými chomáčky trávy, ale pak už konečně vjeli do husté zelené trávy ve stepi, poseté malými žlutými kvítky. Tyhle květiny přinášely velké potěšení Břichounovi, který se s námahou sunul stepí a přitom škubal a jedl, co mu síly stačily.
Nocovali na okraji stepi. Koně měli možnost se dosyta napást po několika dnech skromných přídělů píce v Zemi černého písku. Ráno se připravili na dlouhou cestu přes severní oblast stepi k horám Wendarského hřebene a k Torkynskému Vodopádu. Sir George vyndal znamení bezpečného přechodu. Bez ohledu na svou úctu k Ethengarským sňal zástavu z žerdi a uložil ji mezi jejich věcmi, aby byla při výstupu na Věčnou horu v bezpečí. Než se vydali na cestu, čekala je ještě závěrečná rozmluva s Bratry jaky.
"V této zemi nejsou žádní zlí duchové, ani na stezce, po které pojedete," ujistil je Rohan. "Kdyby vám hrozilo nebezpečí, vrátíme se. Teď musíme odpočívat. I když to tak možná nevypadalo, museli jsme použít mnoho kouzel, abychom vás ochránili."
"Myslím, že máme představu o tom, co jste pro nás udělali," přesvědčoval jej Sir George. "A jsme vám za to vděčni."
"Až opustíte step, už vám dál nebudeme moci pomáhat, protože naše země je tady a hory na severu k ní už nepatří," pokračoval Rohan. "Ale kdybyste byli ohroženi a pronásledovali vás draci, pak se musíte vrátit do stepi. Dobří duchové této země udělají všechno proto, aby vám pomohli."
Dokončili balení a vydali se na cestu. Bratři jaci stáli a dívali se za nimi. Když se jezdci otočili, už byli pryč.
Během cesty stepí se nic mimořádného nestalo. Asi dvakrát zahlédli ethengarské jezdce, kterým úcta ke znamení nedovolila, aby se k výpravě přiblížili. Když překročili řeku Streel a přijeli blíž k mohutným horám na východní straně Wendarského hřebenu, dostali se do liduprázdné krajiny. Vypadalo to, jako by všichni obyvatelé tuto zemi úplně opustili.
Když se přiblížili k horám, step se zvlnila. Návrší se střídala s údolími, takže stále stoupali a klesali. Na takových místech nebylo jednoduché pátrat po nebezpečí, protože do dálky viděli jen tehdy, když vyjeli na vrcholek kopce. Kopce ale naštěstí nebyly příliš vysoké a strmé, takže je nemuseli objíždět a pokračovali celkem rychle. Byl tam nadbytek dobré pastvy pro koně, takže píci, kterou vezli s sebou, mohli šetřit na další dny. Neměli nouzi ani o vodu, protože tam proudily chladivé, jasné potoky, stékající z hor.
Jak se hory s každým dnem blížily, Thelvyn musel stále více myslet na setkání, které měl před sebou. Mnohem dřív než ostatní uviděl draky plachtící podél Wendarského hřebene, když jim k horám ještě zbýval více než den jízdy. Nebyl si tím jistý, protože přijížděli z jiné strany, ale zdálo se, že hory Tří soptících vulkánů a hory kolem Torkynského Vodopádu draky něčím přitahují. Když zahlédl třetího draka, který letěl tím směrem, napadlo ho, že město gnómů možná ještě nepadlo. A možná tam bude soustředěno příliš mnoho draků, takže nebudou mít možnost k jednomu se přiblížit a přemoci jej.
Ovládnutí draka ale nebylo jedinou Thelvynovou starostí. Pomyšlení na to, jakou úlohu v tom všem bude hrát on, jej naplňovalo úzkostí. Myslel také na svou matku a její poslední boj s rudými draky. Vyhrála jej, ale stálo ji to život. Měl strach, že ho draci z Torkynského Vodopádu poznají. Stále nemohl zapomenout na přízrak draka, který jej pozoroval na Věčné hoře. A uvědomil si, že poslední věc, kterou by mohl potřebovat, je, aby se draci ve svém hněvu rozhodli jej pronásledovat a zničit. Jeho matka možná byla mocná kouzelnice, dost silná na to, aby bojovala s celým houfem draků, ale jeho vlastní čarodějné dovednosti byly značně omezené.
"Proč se tváříš tak utrápeně?" zeptala se Solveig a popojela blíž k němu. "Zase přemýšlíš o dracích?"
"Myslím na přízrak draka z Věčné hory a na to, jak zahnal ducha mé matky. Sledoval nás, když jsme sestupovali z hory.

Jsem si jistý, že mě poznal. Napadlo mě, jestli mě pozná i smrtelný drak."
"To není úplně totéž," řekla mu Solveig. "Duchové mají svůj způsob jak se dozvědět, co je zajímá. Ptají se jiných duchů nebo čtou v tvých myšlenkách. Myslím, že přesně tohle udělal strážce mostu s tebou a Sirem Georgem. Draci, se kterými se brzy setkáme, jsou možná velcí a mocní, ale pořád jsou to jen smrtelná stvoření."
"Ale draci mají důvod, aby si uvědomili, kdo jsem," zdůraznil Thelvyn.
"Myslím, že máš pravdu. Je správné, že chceš před nimi zůstat skrytý," řekla Solveig. "Nebude důvod, aby ses jim ukazoval. Perry a Sir George si poradí a s kouzelnou hůlkou draka přemůžou. My ostatní budeme jen přihlížet."
Právě když Thelvyn došel k závěru, že by pro něj možná bylo lepší, kdyby se o svém ztraceném dědictví nic nedozvěděl, jeho minulost se náhle snažila jej přinutit, aby ji odhalil. Rozhodl se, že se drakům nebude ukazovat, ale nemohl se zbavit pocitu, že se brzy dozví něco, co by raději nevěděl.
Snažil se takové myšlenky zahnat, protože si uvědomoval, že se tím jen zbytečně straší. Perrantin a Sir George si prostě popovídají s drakem a všichni se pak klidně vrátí domů. Drak se nikdy nedozví, že tam Thelvyn vůbec byl. A stejně tak si byl jistý tím, že jeho záhadný původ a podivné spojení s draky se dá jednoduše a rozumně vysvětlit. Připomněl si, že jeho temná minulost na něj nikdy zvlášť nepůsobila, když byl mladší, takže měl sotva nějaký důvod představovat si teď všechny možné i nemožné druhy vysvětlení.
Mířili skoro přímo na sever k horám. Přestože dosud jeli mezi travnatými pahorky stepi, země začala stoupat a pak je náhle zavedla mezi zalesněná úpatí kopců a spodních úbočí Wendarského hřebene. Sir George a Solveig pátrali po stezce a objevili ji téměř ve stejném okamžiku. Byla to nerovná cesta vedoucí z Torkynského Vodopádu. Dostali se do lesů právě včas, protože za chvíli nad nimi pomalu přeletěla skupina tří draků. Vypadalo to, jako by hlídkovali nad jižním okrajem Wendarského hřebene. Kdyby byli jezdci ještě ve stepi, jen pár mil odtud, draci by je určitě spatřili.
Po dvou mílích začala cesta stoupat do kopců a Sir George je zastavil, aby se utábořili, přestože večer ještě nenastal. Vybrali si vhodné místo mezi stromy a balvany, kde je nebylo možné odnikud zahlédnout. Sir George znovu opatrně sundal zástavu z žerdi a pečlivě ji uložil do jednoho z vaků. Pozorně prohlédli svá zvířata, aby se ujistili, že podkovy drží pevně, protože travnatou step měl nyní vystřídat tvrdý kámen horských stezek. Zkontrolovali také svou výstroj. Nakonec je Sir George svolal, aby připravili plán, podle kterého se pokusí vniknout do města gnómů.
"Nemůžeme se jen tak vydat k hlavní bráně," připomněl jim. "To bylo nebezpečné už minule, kdy nám ještě navíc pomohla sněhová bouře, která zahnala draky a kryla náš příjezd."
Solveig o tom chvíli přemýšlela. "Naší jedinou nadějí je najít nějaký skrytý vchod do města, o kterém draci nevědí. Uvažovala jsem o tom a myslím, že se tam můžeme dostat jedině tajným vchodem, kterým nás posledně gnómové pustili ven. Soutěska nám umožní, abychom na několika posledních mílích zůstali nezpozorováni. Draci o té bráně možná nevědí a nemohou do ní vniknout, protože je příliš malá."
"Tohle bylo jediné řešení, které mě napadlo," souhlasil Sir George.
"Samozřejmě tam nemůžeme vejít se všemi našimi koňmi," dodala. "Ti by nás cestou stejně jenom zdržovali. Navrhuji, abychom postavili někde dole na dobře chráněném místě tábor, kde necháme koně a většinu našich věcí. Jeden nebo dva z nás tam zůstanou jako hlídka. Ostatní půjdou nahoru a vstoupí do města. Když se dostaneme do nesnází a budeme muset rychle ustoupit, soutěska nám opět poskytne úkryt."
"Nebude ústup nebezpečný v každém případě?" zeptal se Thelvyn. "Měli bychom být v bezpečí tak dlouho, dokud bude na draka působit kouzlo, ale musíme odejít rychle a nemůžeme ho vzít s sebou. Dodrží příměří, i když už tam nebudeme, abychom ho k tomu přinutili?"
"Dračí zákon je v tomhle ohledu velmi záludný," řekl Sir George. "Drak, který byl přemožen, obvykle v míru ustoupí poté, co je osvobozen. Ačkoliv pravděpodobně bude čekat na svou příležitost, aby se mohl pomstít. Ale nezapomínejte, že máme zbraň, která má moc draka ovládnout. To znamená, že jej také dokáže zabít. Myslím, že si to každý drak uvědomí, a když budeme muset, kouzlo nám pomůže dostat se ven. Souhlasíš se mnou, Perry?
Perrantin bezmocně pokrčil rameny. "Nemám, co bych dodal. Jen mi najděte draka a přiveďte mě k němu dost blízko, abych mohl udělat svou práci. Jak se dostanu ven, to už nechám na vás."
"Kdo tu zůstane, aby hlídal koně?" zeptal se Korinn.
"Perry musí jít do města a myslím, že bych tam měl být také," řekl Sir George. "Byl bych rád, kdyby šla s námi Solveig, aby nám pomohla projít soutěskou."
"Mohl bych tady zůstat já," řekl Thelvyn. "Stejně se musím od draků držet dál."
"A já zůstanu s ním," přidal se Korinn. "Nejsem stvořený pro stoupání v horách. A možná si budete myslet, že jsem blázen, ale nemám to srdce, abych přihlížel zkáze Torkynského Vodopádu."
"Chápu tě," řekl Sir George. "Ani já se na to netěším. Ale kdybys dokázal ohlídat tábor sám, byl bych rád, kdyby šel Thelvyn s námi."
"Moje přítomnost by pro vás mohla být nebezpečná," řekl Thelvyn.
"Nevěřím, že bys nás dostal do ještě většího nebezpečí, než je to, které nám beztak hrozí," řekl mu starý rytíř.
"Souhlasím s tím, že by ses neměl drakům ukazovat, ale myslím, že bys tam měl být. Tvoje minulost a možná i budoucnost jsou s nimi spjaty a zdá se, že tohle je příležitost začít hledat nějaká vysvětlení. Ale nechám to na tobě, rozhodni se sám."
Thelvyn sklopil oči a povzdychl si. "Máte pravdu. Opatrnost mi říká, abych zůstal, ale já už konečně musím znát pravdu. Jednou se chci vrátit domů a nezáleží mi na tom, kde ten domov je."
Možná že kdyby znali Torkynský Vodopád lépe, mohli by připravit lepší plány. Ale byli docela spokojeni s tím, co měli. Nejnebezpečnější úsek cesty je čekal hned na začátku, protože budou muset jít po cestě, aby se dostali k místu vhodnému pro vybudování tábora. Budou se muset držet co nejblíž úkrytů, které poskytovaly útesy a balvany, pro případ, že by se objevil drak. Při jejich poslední návštěvě tu ještě kralovala zima. Teď už bylo jaro i tady, přestože ve

srovnání se stepí tu bylo mnohem chladněji a v nejhlubších štěrbinách mezi skalami zůstávaly ještě zbytky sněhu. Houževnaté traviny a mechy se zelenaly a kvetly drobnými bílými, žlutými a jemně růžovými kvítky.
Zdálo se, že jediní draci, které viděli, jsou zaměstnáni vlastními starostmi, pohybujíce se buď na východ, nebo na západ podél Wendarského hřebene. Létali osamoceně nebo v malých skupinách a vznášeli se v oblacích, důstojně mávajíce svými širokými křídly. Byli hodně vysoko, aby se vyhnuli nejprudšímu z větrů, který vanul z hor. Očividně tu nebyli proto, aby hlídali kraj, protože letěli přímo a málokdy pohlédli na zem. Skutečně se zdálo, že v blízkosti Torkynského Vodopádu nejsou žádné hlídky. Ani ve vzduchu, ani na nějakém vysokém vrcholku. Podle toho se dalo soudit, že město gnómů již před nějakým časem padlo. Bylo docela možné, že draci dokonce Torkynský Vodopád už opustili a obrátili svou pozornost jinam.
Jezdci bez obtíží našli stezku vedoucí z hlavní cesty směrem k soutěsce. Thelvyn si to místo dobře pamatoval. Viděl vysoký převis, kde ležel na číhané spící drak. Podíval se dolů a spatřil úzkou stezku na úpatí srázu, po které převáděl koně. Vedli své koně stejnou cestou a cítili se tu o něco bezpečněji než na otevřeném prostranství stepi. Tady našli místo, které se výborně hodilo pro zbudování tábora, kde chtěli nechat koně a cestovní vaky. Uprostřed mezi stromy hlasitě bublal potok a proudění vody, ženoucí se po omšelých kamenech, přehlušovalo zvuky, které vydávali koně. Tenkrát ležel na dně soutěsky hluboký sníh, takže až teď mohl Thelvyn lépe vidět její povrch. Byla tu jedna věc, které si dřív nevšiml a která by se jim mohla dobře hodit. Stezka totiž pokračovala soutěskou směrem dolů. Odkláněla se od hlavní cesty a musela někam vést. Přinejmenším pro ně představovala nejkratší cestu dolů k úpatí hor. Kdyby museli ustoupit, možná by tuhle stezku mohli použít.
Noc strávili v táboře, protože už bylo pozdě vydat se do hor. Ráno vykonali konečné přípravy. Všichni, kdo měli jít do města, si oblékli tmavé šaty, aby se mohli lépe ukrývat ve slabě osvětlených chodbách. Všechno nechali v táboře a věci vyrobené z kovu, které nesli s sebou, zamotali do látky svého oděvu, aby se nemohly zablesknout nebo způsobit nějaký hluk. Sir George dal Korinnovi poslední pokyny. Pokusí se načasovat svůj návrat tak, aby dorazili za soumraku a jejich ústup z Torkynského Vodopádu halila tma. Trpaslík osedlá koně a všechno připraví, aby se po návratu mohli okamžitě vydat na cestu.
Ostatní se vydali vzhůru úzkým údolím k tajné bráně do Torkynského Vodopádu. Nebylo to daleko, ne víc než pět mil, i když tenkrát jim to připadalo mnohem delší. Přestože se snažili příliš nepospíchat, k bráně přišli v poledne. To místo si rozhodně nemohli splést. Všichni si ho dobře pamatovali, krátká jeskyně na konci převisu z šedého kamene, obklopená mohutnými balvany. Sir George šel na výzvědy. Za chvíli volal, aby mu Thelvyn posvítil kouzelným světlem. Oba se brzy vrátili a vypadali naprosto zmateně.
"Co se děje? Byla brána zničena?" zeptala se Solveig, přesvědčená o tom, že budou mít potíže. Nikde nebylo ani stopy po tom, že by tady draci útočili, nebo dokonce objevili bránu. Pak si uvědomila, v čem je asi háček. "Zapomněl jsi, jak tu bránu otevřít?"
"Ta brána se zvenčí nedá otevřít," oznámil jim Sir George. "Tohle je únikový tunel. Gnómové to tak vymysleli, aby do něj nebylo možné zvenku proniknout. Chtěli tak odradit zloděje, kteří by mohli odhalit jejich tajemství. A já jsem na to zapomněl."
Solveig na něj vrhla zuřivý pohled. "Pro všechno na světě! Máš přece talent pro tolik věcí, měl bys být také šikovný zloděj. Nemůžeš najít zámek?"
"Co myslíš, že jsem tam dělal?" zeptal se Sir George podrážděně. "Znám vynálezy gnómů. Problém takových dveří, alespoň z pohledu zloděje, je v tom, že opravdu mohou být zhotoveny tak, že se dají otevřít jen zevnitř."
"Takže co navrhuješ?" zeptala se. "Jsme v koncích?"
"Ne..., musíme jen přejít k hlavní bráně," vysvětloval. "Neměli bychom tam narazit na žádnou překážku."
"Jistě máš na mysli překážku v podobě zámku."
"Samozřejmě že ne! Předpokládám, že draci tu bránu už dávno rozbili. Ale nečekám, že by ji hlídali. Tohle místo jim teď patří a k hlavní bráně by se šel projít jenom šílenec."
"To rozhodně. Podle toho, co říkáš, je to místo pro nás jako stvořené," poznamenala suše Solveig.
Pomalu začali stoupat do dlouhého, strmého srázu nad převisem. Nejdřív to bylo obtížné, protože si museli hledat cestu bludištěm velkých balvanů, zakrslých stromů a houštin. Sráz byl nahoře téměř kolmý, takže se trochu zapotili, než se jim podařilo po něm vyšplhat. Sir George si musel nasadit pevnější hák, protože se obával, že by mohl ohnout, nebo dokonce zlomit ten, který obvykle nosil a který byl dost jemný. Ještě těžší byl výstup pro Perrantina, který byl více učencem než dobrodruhem. Konečně sráz zdolali a překvapeně zjistili, že stojí na široké plošině před hlavní branou do Torkynského Vodopádu. Pamatovali si, že jim vzdálenost k tajné bráně připadala nesmírně dlouhá, když je gnómové vedli podzemím, a proto čekali, že obě brány budou od sebe vzdáleny přinejmenším jednu nebo dvě míle.
Hlavní brána do Torkynského Vodopádu byla vskutku vylomena. Draci rozdrtili křehký kámen horské stěny, až odhalili zárubeň masivních posuvných dveří z oceli, a aby předvedli svou téměř neuvěřitelnou sílu, vytrhli celou bránu z hory a pohodili ji stranou. To byla odpověď na všechny jejich úvahy o tom, zda město již padlo, anebo se je gnómové ještě snaží udržet. Zbývala už jen otázka, jestli jsou draci uvnitř. Rychle zamířili k tomu, co zbylo z brány, protože měli strach zůstávat na otevřené plošině.
Sir George udělal několik kroků a pak se zarazil. "Páchne to tady, nebo se mi to jen zdá?"
"Jen se ti to zdá, Georgi," řekla Solveig a zatvářila se zcela nevinně.
Všichni vešli dovnitř a doufali, že hned za dveřmi na ně nečíhá drak. Ocitli se v rozlehlé síni, ve které byly dřív umístěny stáje. Jestli Sir George něco cítil, mohl to být právě pach linoucí se z tohoto místa. Bylo tam plno nejrůznějších míst, která mohla posloužit jako skrýše. Nikde nebylo vidět známky boje, jen u hlavní brány ležely nějaké trosky. Možná zde nezůstal nikdo, kdo by bránu hájil. Buď se gnómům podařilo ukončit vystěhování města, nebo se zachovali podle rady Sira George a zabarikádovali se ve vzdálených chodbách.

"Zajímalo by mě, jestli tu draci vůbec jsou," řekla Solveig. "Některá světla dosud svítí."
"Obávám se, že to nic neznamená," řekl jí Sir George. "Gnómové mají kouzelné přístroje, pomocí kterých udržují mnoho ze svých vynálezů v chodu. Světla dosud hoří ve většině měst, která opustili, a tak to bude pokračovat po staletí."
Jestliže tu draci byli, rozhodně v těchto místech nedrancovali, jak Thelvyn očekával. Torkynský Vodopád byl víc než jen řada ohromných jeskyní, jak tomu bylo u většiny měst gnómů a trpaslíků. Mnoho menších síní a chodeb bylo vyhloubeno v měkkém sopečném kameni. Proto tam nebylo mnoho míst, do kterých by se tak velké stvoření jako drak, a dokonce i malý drak, mohlo vejít. Pro draky byla přístupná jedině řada hlavních síní, které vedly přímo do srdce hory, k podzemnímu vodopádu. Možná si draci prohlédli těch několik míst, kterými mohli projít, a pak odešli. I kdyby tu nějaký drak zůstal, nebylo by těžké ho najít.
"Buďte tiše," varoval Sir George ostatní. "Kdybych byl drak, ustoupil bych co nejdál do nitra hory. Nejen proto, že Sál s vodopádem je nejzajímavějším místem Torkynského Vodopádu, ale díky vodopádu je tam stále dostatek čerstvého, chladivého vzduchu."
"Draci nemají rádi teplo?" zeptal se Thelvyn.
Sir George zavrtěl hlavou. "Draci byli zrozeni k tomu, aby si osedlali vítr a plachtili ve výškách, proto dávají přednost chladnému prostředí. A takovému velkému stvoření, které je stále v pohybu, nedělá potíže uchovat si vlastní teplo. Z pověstí víš, že všichni draci tráví hodně času ve svých doupatech, což je vždy nějaké chladné místo, kam se nedostane slunce. A teď už ani slovo."
Jak postupovali chodbami, viděli, že Torkynský Vodopád dračími útoky nesmírně utrpěl. Thelvyn si vzpomněl na poslední zuřivý nájezd, který začal poté, co uprchli do ranního šera s poklady gnómů. Draci létali nad plošinou, aby se znovu a znovu vrhali proti městu za doprovodu ohlušujícího hřmění a blýskání dračích plamenů. Křehký sopečný kámen nemohl takovému náporu odolat; ve stěnách byly hluboké trhliny a chodby byly popraskané už při jejich poslední návštěvě.
Teď byla napáchaná škoda mnohem větší. Řada hlavních síní na tom byla ještě docela dobře, protože tato místa byla vyztužena masivními trámy a sloupy, které podpíraly původní jemný kámen. Ale mezi trámy se objevily nové praskliny a části zdí a stropů se drolily. Nejvíc byly poničeny postranní chodby, protože gnómové nepovažovali za nutné tyto malé prostory vyztužovat. Několik chodeb bylo úplně zasypáno. Světla sice hořela dál, ale mnoho jich bylo úplně zničeno, takže chodby nebyly tak jasné jako dřív. Zvláštní bylo, že sutiny a úlomky stěn v hlavních chodbách byly většinou odmeteny a navršeny na hromady v tmavých koutech a malé chodby byly přitom ponechány svému osudu. To znamenalo, že sem draci asi přicházeli dost často, když byli ochotni chodby uklidit.
Blížili se k poslední z hlavních síní. Jestli se mají s nějakým drakem setkat, stane se to určitě u vodopádu, jak předpověděl Sir George. Opatrně vedl své společníky nahoru na ochoz.
Alespoň vodopád zůstal zachován. Z dálky slyšeli jeho šumění. Thelvyn si vybavil svou první návštěvu na tom místě - Korinnovo okouzlení Síní s vodopádem a jeho jódlování, které se ozvěnou neslo podzemím. Když opatrně vykoukl přes okraj zábradlí, viděl, že Síň s vodopádem nebyla příliš poškozena. Vodopád byl nedotčený, jeho ledově chladná horská voda se řinula dolů v podobě úzké kaskády zahalené závojem chladné mlhy a hladina vody v jezírku dosahovala stále stejné výše. A přece se tu něco změnilo. Na vykládané podlaze za jezírkem spali dva rudí draci, přesněji řečeno drak a dračice.
Thelvyn se v hrůze stáhl zpátky a ustoupil do stínu chodby za sebou. Nikdy v životě nebyl tak blízko živého draka a pohled na ta dvě stvoření v něm vyvolal neovladatelný strach. Byl rád, že tentokrát nebude muset jít jako první.
Perrantin seděl na podlaze a zády se opíral o kamenné zábradlí. Sundal kus látky, který chránil konec jeho kouzelné hůlky. Červený kámen na figurce draka zlověstně zaplál a safírové oči zářily. "Myslím, že bych se do toho měl pustit, než se probudí."
"Můžeme je ovládnout oba najednou?" zeptal se Sir George.
"Řekl bych, že v tom nebude velký rozdíl," uvažoval mág. "Jestliže přemůžeme jednoho, druhého to překvapí. Nemají dost místa k boji. Kromě toho nemáme na vybranou, jestli se nemýlím. Když budeme čekat, jestli jeden neodejde, jen riskujeme, že nás objeví."
"To je pravda," souhlasil Sir George. "Thelvyne, buď připraven na to, že nás odsud vyvedeš, protože jen ty dokážeš dobře vidět ve tmě. Ale drakům se v žádném případě neukazuj."
Perrantin a Sir George se opatrně vydali podél zábradlí, které teď měli po levé ruce, a došli k širokému schodišti naproti vzdálené zdi síně. Vážili každý krok, pohybovali se tiše a pomalu, mág držel hůlku před sebou. Thelvyn a Solveig je pozorovali ze svého úkrytu na ochozu, vyděšení víc, než kdyby sami stáli proti drakům. Mohli jenom čekat, srdce a žaludky se jim chvěly úzkostí. Věděli příliš dobře, že by nemohli udělat vůbec nic, kdyby draci oba muže nečekaně napadli.
Bližší z draků ležel u paty schodiště. Byl ohromný, dlouhý krk natažený, takže jeho hlava ležela jen několik yardů od spodního konce schodiště. Po chvíli se Perrantin zastavil a gestem naznačil, že dál půjde sám. Thelvyn se pro sebe usmál; mágova odvaha byla nesmírná a překvapující, protože Perrantin rozhodně nevypadal jako mimořádně statečný muž. Drak si ale uvědomil přítomnost cizinců a zvedl velkou hlavu, aby si je prohlédl.
"Proč jste sem přišli?" zeptal se. "Gnómové odešli a lepší část svého pokladu odnesli s sebou."
"Přišli jsme vám položit několik otázek," řekl Perrantin a snažil se, aby to znělo neohroženě a zdvořile zároveň. "Byl bych rád, kdybyste nám prostě řekli, co chceme vědět, ale jsem připraven použít proti vám tento nástroj s entropickou mocí a prosadit naši vůli."
Drak zakoulel očima a hlasitě povzdychl, jako by naléhavě prosil dračího boha o trpělivost. "Obávám se, že mi tu věcičku budeš muset ukázat."
"Dobrá, ale varoval jsem tě," zvolal Perrantin.

Při těch slovech udělal čtyři rychlé kroky vpřed a hlavicí kouzelné hůlky se dotkl drakova čenichu. Objevil se malý záblesk modrobílého světla, ale nebylo to příliš působivé. Drak polekaně odtáhl hlavu, dvakrát zacukal nosem, pak se zhluboka nadechl a kýchnul. Perrantin se zdrceně podíval na svou hůlku, protože si uvědomil, že s ní draka určitě neporazí. V Thelvynovi se zastavilo srdce. Bylo mu jasné, že jeho přátelé jsou ve strašlivém nebezpečí. Těžko mohli doufat, že by se drak ukýchal až k naprosté poslušnosti.
"Dnes to bude jak za starých časů," řekl si Perrantin pro sebe, když podával hůlku rytíři. "Nastal čas pro plán číslo dvě."
Drak stále potřásal hlavou. Mág sáhl do kapsy a vytáhl kousek bílé látky a malou lahvičku z hnědého skla. Thelvyna napadlo, že je to lahvička obsahující lektvar, který navozuje hypnotický stav. Když drak sklonil hlavu, aby se podíval na své dva protivníky, Perrantin mu hodil pruh látky přímo do tváře. Drak strnul, v jeho tváři se objevil překvapený výraz, pak se sesul na podlahu a zůstal ležet bez pohnutí, oči upíraje do prázdna.
Mágu Perrantinovi se tedy nakonec podařilo přemoci draka, i když to udělal jiným způsobem, než původně zamýšlel. Kdyby věděli, že lektvar bude účinkovat, mohli jej vyzkoušet už dřív. Ale mít draka a být schopný jej ovládat nebylo totéž. Druhý drak zaburácel zuřivou výzvu a chystal se k útoku. Sir George a mág se rozběhli, aby běsnící dračici unikli.
"Rychle, zpátky k hlavní bráně!" zavolal Sir George hlasitě a pak s Perrantinem zmizeli v temných chodbách pod ochozem.
Solveig a Thelvyn pochopili, že varování bylo určeno jim, a dali se na ústup do tmavé chodby za ochozem, která vedla nad průchodem, ve kterém byli jejich společníci. Drak je zahlédl a vrhl se do boje. Předními nohama se opřel o zábradlí, které se pod jeho váhou zřítilo, a hlavu se snažil nacpat do chodby, kterou prchali k bráně. Chodba byla dost široká, aby se do ní vešla jeho hlava a skoro celý krk. Naštěstí se už dostali z jeho dosahu. Thelvyn běžel, jak nejrychleji mohl, zachvácen náhlým strachem, že drak vyšlehne do tunelu plamen.
Ale ukázalo se, že chodba je pro draka příliš těsná, takže se nemohl nadechnout a použít svou přirozenou zbraň. Znovu zařval, tentokrát zklamaně. Oslabený strop se mu zřítil na hlavu. Drak nebyl zraněn, ale bude mu chvíli trvat, než se vyprostí z trosek.
Thelvyn a Solveig se dostali k další otevřené části ochozu a schodišti, vedoucímu dolů, kde už na ně čekali ostatní.
"Měl jsem strach, že jste mrtví!" zvolal Sir George, když je uviděl.
"To by se ti tak líbilo!" odpověděla Solveig a s Thelvynem pospíchali po schodech dolů. "Nemusel bys mi nic platit."
"Za tohle stejně nedostaneš zaplaceno," připomněl jí starý rytíř, což způsobilo, že se na okamžik zastavila a jadrně zaklela. Nevšímal si toho. "Musíme najít chodbu směřující k tajnému východu."
"Řekl jste, že máme jít k hlavní bráně," připomněl mu Thelvyn.
"Právě tohle si měl myslet drak," vysvětloval.
Přímo letěli chodbami. První drak byl na hodinu vyřazen z boje a po tu dobu bude jeho mohutné tělo nečinně spočívat na podlaze v Síni s vodopádem. Ale druhý drak se brzy osvobodí a kdykoliv je může začít zuřivě pronásledovat. Rychle museli najít postranní chodbu a ztratit se v ní, než se drak dostane blíž a uvidí, kam směřují. Nepočítali ale s tím, že z druhé strany se k nim přiblíží třetí drak, a tak je uvězní uprostřed.
Tento drak byl dokonce ještě větší než druzí dva, tak velký, že se jeho složená křídla jen ztěží prodírala těsnou chodbou spojující síně. Spatřili jej v okamžiku, kdy doběhli do poloviny chodby, a neměli žádnou naději, že by se kolem něj mohli protáhnout. Ještě zrychlil, když je uviděl, dychtící dostat se do volného prostoru, kde bude moci bojovat. Konečně dosáhl rozlehlé síně, kde se posadil, a tak svými boky zatarasil vchod do chodby, který byl jediným východem ze síně. Pak se zarazil a zíral, jako by nevěřil vlastním očím. Sklonil hlavu, až se Thelvynovi skoro podíval do očí. Pro oba to ale bylo příliš blízko, pokud se navzájem chtěli jasně uvidět. Thelvyn odskočil, natolik přemožen svým pudovým strachem z těchto monster, že měl pocit, že omdlí. Drak jej našel a poznal v něm svého nepřítele a Thelvyn nepochyboval, že mu zbývá už jen několik okamžiků života. Drak odtáhl hlavu a vypadal ohromeně a byl nesmírně překvapen. Podíval se na druhou stranu tmavé chodby.
"Proroctví!" zařval. "Ten, kdo byl vyvolen, je naživu! Proroctví se možná naplní!"
"Zabij ho!" vykřikla dračice ze vzdálené chodby a její tělo se náhle vynořilo z temnoty. "Hned ho zabij!"
"Jsou v pasti," řekl drak a podíval se dolů. Tentokrát přitáhl jeho pozornost Sir George. "Zrádče, jakou v tom hraješ úlohu? Nesnaž se předstírat, že jsi nám ho přivedl."
"Přísahám na svou čest, že nevím, o čem mluvíš," přesvědčoval jej Sir George a znělo to velmi upřímně. "Nikdy jsem neslyšel o žádném Proroctví."
"Blázne!" sykl na něj drak a obrátil pohled zpět k Thelvynovi. "Teď tě zabiju a Proroctví zemře s tebou."
Velký rudý drak zadržel plamen, protože věděl, že v tak malém prostoru by to mohlo přinést zkázu i jemu. Místo toho vyrazil hlavou vpřed, aby svou kořist rozmačkal. V té chvíli Sir George náhle změnil svou podobu a na jeho místě stál drakon. Vypadal jako malý, opálený drak na silných zadních nohách, který se pohyboval stejně rychle po zemi i ve vzduchu. Ale bylo jasné, že tenhle drakon už nikdy nevzlétne, protože mu chyběl kus levého křídla. Drakon se připravil ke skoku a pak se vymrštil. Přeskočil Thelvyna a prudce narazil do drakova dlouhého čenichu.
Sir George nebyl jako drakon o moc větší, než byl jako rytíř, takže jeho útok nemohl být příliš zničující. Drakon postrádal plameny, které byly přirozenou zbraní skutečných draků, a jeho malé zuby nedokázaly proniknout pevným brněním rudého draka. Drak prudce škubnul hlavou a mrštil Sira George proti kamenné stěně síně. Ale v tom okamžiku zasáhl Thelvyn. I když byl přeměnou Sira George překvapen, věděl, že starý rytíř na draka zaútočil, aby jej zachránil. Jednal ve vzteku a neuvědomoval si, co dělá, když pozvedl paže a postoupil vpřed. Drak se rychle otočil, aby stál proti němu, a jejich pohledy se střetly. Chvíli se na sebe upřeně dívali a pak drak náhle strnul, přemožen nějakým hypnotickým kouzlem.
Thelvyn se obrátil k dračici, ale ta zaváhala a stáhla se do stínu. To umožnilo ostatním, aby se vzpamatovali. Solveig

pomohla rytíři vstát. Nejdřív se pohyboval pomalu a pak, když opět začal vnímat svět kolem sebe, se náhle vrátil do své obvyklé podoby. Podle toho, jak ostatní reagovali, Thelvyn pochopil, že jeho společníci znají tajemství Sira George. Na okamžik Thelvyna zachvátila nedůvěra ke starému rytíři, který byl pokrevným příbuzným jeho smrtelných nepřátel. Ale pak si vybavil slova své matky, která mu řekla, že může Siru Georgovi věřit, ať se děje cokoliv.
Sir George byl hodně otřesen a Thelvyn převzal pro tu chvíli vedení výpravy. Poslal ostatní, aby proklouzli kolem ohromného těla omámeného draka. Sám zůstal vzadu, pozpátku vycházel ze síně a nespouštěl oči z dračice, která na něj hleděla ze stínu chodby na protější straně. Jeho přítomnost byla to jediné, co drakovi bránilo, aby zaútočil. Poznal Thelvyna a bál se ho, i když Thelvyn nevěděl proč.
Nakonec i Thelvyn vklouzl do těsného prostoru mezi ležícím drakem a stěnou chodby, pak se otočil a běžel za svými přáteli. Nehybný drak, který svým tělem zahradil vchod do chodby, znemožnil svému druhovi pronásledování vetřelců, kteří tak měli dost času na ústup. Teď když chvíle napětí pominula, Thelvyn začal uvažovat o tom, co udělal. Nechápal, jak mohl něco takového dokázat, protože jeho nevelké kouzelnické schopnosti mu nemohly dát tak úžasnou moc. Znovu začínal mít strach, tentokrát ze sebe sama.
Po chvíli se dostali do další rozlehlé síně, která dříve sloužila jako tržiště. Na druhém patře byl ochoz a v obou patrech se křižovalo několik chodeb. Teď už alespoň věděli, kde jsou. Největší chodba napravo vedla do menších sálů a také k tajnému východu. Když byli ve středu síně, Thelvyn se otočil směrem k temnotě hlavní chodby, kterou právě opustili, a znovu pozvedl paže. Byl chráněn téměř neviditelným štítem moci, který jej obklopoval a vydával slabé světlo. Náhle z něj vystřelil blesk a udeřil do stropu. Křehký kámen se začal drolit a padat na podlahu a ucpal chodbu.
"To by je mělo chvíli zdržet, i když ne tak dlouho, jak bych si přál," řekl Sir George. "Chodba je tak úzká, že pokud se budou chtít dostat ven, budou muset hlavou prorazit nahromaděné trosky."
"Jak dlouho budou draci pod vlivem kouzel?" zeptala se Solveig.
"Drak, kterého přemohl Perrantin, bude omámený skoro hodinu," odpověděl. "Proti tomu druhému použil Thelvyn zaklínadlo znehybnění, kouzlo, o kterém se nepředpokládá, že by mohlo působit na stvoření tak velké jako drak. Ten se možná brzy probere sám nebo mu pomůže třetí drak."
"Vyjdeme teď hlavní branou?" zeptal se Perrantin. "Mohli bychom být už dávno pryč, až se ty bestie dostanou ven."
"Ne, tajný východ je pro nás nejlepší," řekl Sir George. "Musíme je svést na falešnou stopu a potřebujeme, abychom se při ústupu mohli skrýt v soutěsce."
Obrátil se k Thelvynovi, který se zdál být natolik omráčen tím, co zažil, že nevěděl, co dělat dál, aspoň do té doby, než bude mít možnost tomu všemu porozumět. Na okamžik vypadal starý rytíř velmi smutně, protože věděl, že to vypadalo, jako by zradil. Litoval toho mnohem víc, než by kdy tušil, když tohle všechno před více než sedmnácti lety začalo.
"Pojď, chlapče," řekl. "Musíme se dostat z tohoto příšerného místa. Pak si o všem, co se právě stalo, pořádně promluvíme."

Kapitola 14

SIR GEORGE SI NEUVĚDOMIL, PROČ TO MOŽná není nejlepší nápad hledat tajný východ, ale už bylo příliš pozdě odejít hlavní branou, protože draci se mezitím mohli osvobodit. Torkynský Vodopád byl během obléhání vystaven nesmírnému náporu a mnoho chodeb se zřítilo. Vybavil si, jak málo je tajný východ vzdálen od hlavní brány. Kdyby byla poslední chodba vedoucí ke skryté bráně neprůchodná, neměli by na vybranou a museli by jít zpět a střetnout se s draky.
Chodba byla skutečně hodně poškozená a nesvítilo tam skoro žádné světlo. Ale dalo se tudy projít a podařilo se jim tajný východ najít. Sir George odemkl zámek a uvolnil petlice a ještě naposledy se ujistil, že venku není žádná zábrana, kterou by předtím přehlédl. Pak se opřel do těžkých dveří, které svým tvarem připomínaly zátku z užším koncem vevnitř, takže by se nedaly zvenčí vyrazit, kdyby byly objeveny. Solveig a Thelvyn vyšli jako první a dívali se a naslouchali, pátrajíce po sebemenším náznaku nebezpečí, ale cesta byla volná. Jestli se už draci osvobodili, tak patrně prohledávají cestu u hlavní brány.
Thelvyn musel pořád myslet na to, odkud se vzal ten třetí drak. Jestli přišel zvenku, když uslyšel řev ostatních, nebo byl v některé z bočních síní a oni jej ve tmě přehlédli. Taky ho zajímalo, jestli Torkynský Vodopád hlídali opravdu jen tři draci nebo jestli se další schovávali v horách. Pak si ale řekl, že na tom vlastně příliš nezáleží. V posledních třech dnech viděl draky pohybovat se podél Wendarského hřebene, takže věděl, že na zavolání by se jich tu mohlo k pronásledování slétnout víc. Jejich jedinou nadějí bylo dostat se odtud co nejrychleji.
Teď pro ně bylo nejlepší dát se po pěšině na dně soutěsky a dojít po ní až do tábora, kde asi pět mil od nich čekal Korinn a jejich koně. Thelvyn si zachoval klid a soustředil se na cestu. Neodvážil se ani pomyslet na to, co se stalo s draky, protože věděl, že by ho to příliš rozptylovalo. Získal aspoň odpověď na jednu z nejdůležitějších otázek, které si ve svém životě kladl; draci ho skutečně znají, a když jej uvidí, budou ho chtít zabít. Ale pořád nevěděl, kdo vlastně je, a navíc musel myslet na novou záhadu tajemného Proroctví.
Když dorazili do tábora, už se stmívalo. Korinn již osedlal koně a naložil jejich věci, aby mohli v případě potřeby rychle opustit tábor.

"Co jste se dozvěděli?" zeptal se trpaslík.
"Dozvěděli jsme se, že už to nikdy nemáme znovu zkoušet," řekl Sir George, rozhlížeje se kolem. "Myslím, že bychom se měli vrátit na cestu a ve tmě sejít dolů. Musím přiznat, že vyhlídky, které máme, se mi příliš nezamlouvají."
"Mně taky ne," přidal se Thelvyn. "Už dřív jsem si všiml, že stezka pokračuje soutěskou dolů k místu, kde se napojuje na cestu. Předpokládám, že musí někam vést. Myslím, že bychom měli raději zůstat v soutěsce, kde jsme chráněni, i když cesta bude obtížnější a bude trvat déle."
"Asi to bude opravdu nejrozumnější," souhlasil starý rytíř. "I když nás stezka zavede někam do divočiny, bude to lepší, než kdybychom se snažili jít po cestě. Naše původní domněnka, že kouzelná hůlka nás v bezpečí vyvede z hor, se zdá být mylná. Thelvyne, myslíš, že dokážeš jet v noci s Korinnem v čele a držet stráž?"
"Ano, zvládnu to," přisvědčil Thelvyn.
Brzy se přesvědčili, že bylo moudré zůstat v soutěsce. Asi za hodinu, když nastala úplná tma, uviděl Thelvyn obrys draka, který se pohyboval nad cestou a hledal nějaké stopy po jejich ústupu. O půl hodiny později zahlédl další dva draky, kteří tentokrát mířili nahoru k Torkynskému Vodopádu. Úzká soutěska se naštěstí stáčela na západ, zatímco cesta pokračovala přímo na jih. Brzy spatřili vzdálené záblesky plamenů. Thelvynovi to připomnělo vyprávění starého lesníka o tom, jak draci urputně pronásledovali jeho matku a snažili se ji šleháním plamenů vyhnat z úkrytu. Uvědomil si, že se draci nad Torkynským Vodopádem pokoušejí o totéž.
Konečně se začali cítit trochu bezpečněji, protože stezka je dál vedla na jihozápad a dračí plameny zůstaly daleko za nimi. Jak Thelvyn předpokládal, postupovat po kamenité a příkré stezce nebylo snadné, takže často museli sesednout a vést koně. Po několika mílích se soutěska rozšířila do mělkého žlebu.
Už neposkytovala tolik ochrany jako na začátku, kde byla hluboká a temná. Byly tam skupinky stromů, kam mohli zavést koně, kdyby se objevilo nebezpečí, ale stromy byly od sebe vzdáleny víc, než se jim zamlouvalo. Stále byli ve skalnatých výškách, ošlehaných větrem, a stromy rostly jen na místech, kde byly alespoň částečně chráněny. Museli spoléhat na Thelvyna, který pozoroval noční oblohu a měl je varovat před nebezpečím. Po nějakém čase se k němu připojil Sir George.
"Zdá se, že jsi se s tím vyrovnal dobře," poznamenal starý rytíř.
"Všechno je to trochu zamotané," řekl Thelvyn. "Duch mé matky mi řekl, že jsem s draky svázán pevným poutem. Možná jsem byl díky tomu lépe připraven."
"Určitě je spousta věcí, na které by ses rád zeptal."
Pokrčil rameny. "To ano, ale myslel jsem, že bych měl se svými otázkami počkat na příhodnější dobu. Uvědomil jsem si, že ostatní věděli, že jste drakon, a to mě uklidnilo. Doufám, že vám nebude vadit, když se budu zajímat spíš o záhady, které se týkají mne."
Sir George se usmál. "Zdá se, že právě teď je vhodná doba, abych ti pověděl o svých záhadách, protože já odpovědi na ně znám. V tvém případě to bude ještě nějaký čas trvat."
"Vždycky jste pro mě byl trochu záhadou a já jsem se s tím smířil," řekl Thelvyn. "Ale kolik z toho, co vím, je pravdivé?"
"Myslím, že všechno," odpověděl rytíř. "Jsem starší než vypadám - dobrých dvě stě let, i když na drakona to není moc. A skutečně jsem byl darokinským rytířem. Vlastně dvakrát, pod různými jmény."
"Vzpomínám si na příběh, který jste vyprávěl Kalestraanovi, o drakonovi, který na sebe vzal podobu rytíře," řekl Thelvyn. "Včera v noci jsem si uvědomil, že jste určitě mluvil o sobě."
"To je pravda," souhlasil Sir George. "A možná se ti vybaví, co jsem o drakonech říkal. Že jsou to většinou plachá, skromná stvoření. Obávám se, že nejsem typickým zástupcem svého rodu. Začínal jsem tak, jak je pro drakony obvyklé, a byl jsem připraven stát se zlodějem s pozoruhodným talentem. To mě přivedlo k obchodování se starožitnostmi, kterým se teď zabývám. Nevím, co způsobilo, že jsem se rozhodl stát se rytířem. Změnil jsem svou totožnost a podařilo se mi proniknout mezi šlechtu a brzy nato jsem se stal opravdovým rytířem. Byla to nádherná doba a ten život mi vyhovoval. Miluji putování z místa na místo a líbí se mi, když mám pořád co dělat."
"Proč jste se tedy toho života vzdal?" zeptal se Thelvyn.
"Nechtěl jsem to udělat," přiznal Sir George. "Ale byl jsem rytířem už čtyřicet let a lidé se začali divit, že nestárnu. Musel jsem na nějaký čas zmizet, tak jsem se pustil do obchodování se starožitnostmi. Tenkrát jsem se začal studovat draky, protože jsou dalším z mých zvláštních zájmů. Dokonce jsem několik draků znal. Ještě jsem ale nepřestal být rytířem, takže po dlouhé době jsem se vrátil do Darokinu a přijal svou novou podobu, tu, kterou znáš ty. O svou ruku jsem opravdu přišel v čestném souboji, a to mě přinutilo, abych se vrátil ke svému obchodu se starožitnostmi. To bylo před sedmdesáti lety, jen tak na okraj."
"Ale řekl jste, že jste znával nějaké draky?" připomněl mu Thelvyn.
"To bylo před více než sto lety. Často mění své působiště. Nevěděl bych, kde bych je měl začít hledat, a myslím, že by bylo nebezpečné se o to pokoušet. Ti draci mě učili kouzlům, a to není u drakona obvyklé."
"Řekl bych, že o nich máte vysoké mínění," řekl Thelvyn. "Vždycky jste měl."
"Domnívám se, že je to tak správné," přiznal Sir George. "Draci dokážou být nejšlechetnější, nejvznešenější a nejnádhernější bytosti na světě, i když chápu, že se s nimi nechceš setkat. Je to opravdu škoda, že okolnosti z vás udělaly nepřátele."
Thelvyn si začínal uvědomovat, že starého rytíře stále provází pocit rozpolcenosti, protože musí dělit svou oddanost mezi dvě různé věci. Byl povinován věrností drakům, kteří byli jeho pokrevní příbuzní a které obdivoval pro jejich moudrost a vznešenost, ale byl také rytířem, který se zavázal chránit všechny nevinné lidi před nebezpečím - dokonce i před draky. Thelvyn chápal, že Sir George měl důvod, proč hledat způsob, kterým by draky odvrátil od zlých skutků a kterým by je ochránil před nimi samotnými. Nepochyboval o tom, že Sir George je stále natolik rytířem, že nedovolí, aby

jeho vztah k drakům ovlivnil jeho smysl pro povinnost. Kdyby to bylo nutné, bojoval by i s draky.
"Nechtěl jste, abych o tom věděl?" zeptal se Thelvyn.
"Vlastně jsem přemýšlel o tom, že už je čas, aby ses to dozvěděl," řekl Sir George. "Nechtěl jsem před tebou takové tajemství skrývat. Ale draci zahubili tvoji matku a stejně ochotně by zabili i tebe, takže jsem věděl, že nemáš důvod, aby ses nadšeně zabýval čímkoliv, co se jich týká."
"Ten drak vás nazval zrádcem," vzpomněl si Thelvyn. "Zradil jste tím svou povinnost vůči Národu draků?"
"Ne, ne podle litery dračího zákona," odpověděl Sir George. "Ale obávám se, že draci se domnívají, že jsem jim už dávno měl svého chráněnce, tedy tebe, vydat, jak by bylo vzhledem k mému podřízenému postavení na místě. Ale jak jsem to měl vědět? To mě zprošťuje jakékoliv viny v této záležitosti."
"Nechci, abyste měl kvůli mně potíže s draky," řekl mu Thelvyn.
Sir George se pro sebe usmál. "Pokud jde o draky, dokážu se do nesnází dostat i sám."
Té noci dojeli dál, než čekali, protože po půlnoci se stezka stočila na jih a oni mohli rychle postupovat směrem ke spodním, zalesněným svahům, kde budou v bezpečí. Pro všechny to byl dlouhý den a po něm dlouhá noc. Během posledních dvou nebo tří hodin byl Korinn úplně závislý na Thelvynovi, který ve tmě vyhledával cestu a držel se opravdu znamenitě.
Pomalu začínalo svítat, když konečně vjeli do hustých borovicových lesů, kde se cítili bezpeční. Hodně je překvapilo, když náhle narazili na srub schovaný mezi stromy, s prostou stájí pro koně. Srub určitě postavili gnómové a používali jej jako odpočívací stanici, protože byl vzdálen asi den jízdy od Torkynského Vodopádu.
Thelvyn se postaral o koně, pak se najedl, poprvé od rána předcházejícího dne, a tvrdě usnul. Zdálo se mu o dracích, o tom, jak běží přes hory a kolem něj šlehají plameny. Když se večer probudil, zjistil, že ostatní jsou v podobném rozpoložení jako on. Perrantin se tvářil obzvlášť utrápeně; seděl na kamenech vedle ohně a hleděl na svůj milovaný entropický nástroj. Solveig vypadala, jako by toho příliš mnoho vypila a teď se snažila vypořádat s následky. Sir George dokonce ani nebyl ve srubu a Korinn byl zamlklý jako vždycky. On ovšem v Torkynském Vodopádu nebyl.
Za chvíli vešel Sir George a zavřel za sebou dveře. "Svět je plný draků. Naši tři přátelé mají plná křídla práce a zdá se, že si zavolali posily. Nepřekvapilo by mě, kdyby tam venku byly tři tucty draků."
"To je moje vina," řekl mrzutě Thelvyn.
"Tentokrát máš asi pravdu," souhlasil Sir George. "Ale nezáleží na tom, jestli jsou draci tři nebo jestli jich je tři sta, protože nás hledají na východ od srubu. Když budeme opatrní, můžeme jít zase dál. Rozhodně bych doporučoval, abychom se z téhle oblasti dostali co nejdřív, dokud můžeme. Ale myslím, že bychom měli ještě hodinu počkat, než se úplně setmí. Perry, co je s tebou?"
"Ta hůlka s entropickou mocí, ta mě trápí," řekl mág. "Nemůžu pochopit, proč neúčinkovala. Víš, začínám si myslet, že flaemští čarodějové nejsou nic jiného než nadutí hlupáci a nedouci."
"Jen si vzpomeň, že na tebe jejich dílo zprvu příliš nezapůsobilo," připomněl mu Sir George. "Jediný důvod, proč jsi s tím souhlasil, byla skutečnost, že elfové pravděpodobně používali něco podobného proti svým netvorům. Dokonce i strážný duch na Věčné hoře o tom pochyboval."
"Ale v knize bylo napsáno, že to bude fungovat," nedal se odbýt Perrantin. "Všechny pokyny jsem našel sám, takže vím, že byly správné."
"Ano, viděl jsem je. Elfové používali entropický nástroj proti podivným příšerám, které se někdy objevují na místech temné magie v jejich zemi. Ale tato monstra byla utvořena kouzlem a jsou velmi citlivá vůči silám, ze kterých vzešla. Draci jsou stvoření z našeho vlastního světa a jsou neobyčejně dobře chráněni vlastními kouzly."
"Ale my jsme našli odkazy na situace, ve kterých to zapůsobilo."
"Ty odkazy pro tebe našli a přeložili čarodějové z Vysočiny," připomněl mu Sir George. "Podvedli nás. Měli strach, že ztratí svůj vliv, když s draky uzavře mír někdo jiný. Proto nám dali spoustu špatných údajů a poslali nás s bezcenným předmětem na jistou smrt. Zachránilo nás jen to, že jsme měli trochu štěstí, ve které jsme ani my sami nedoufali."
"Velvyslanec trpaslíků řekl, že čarodějové se bojí ztráty své pověsti a vlivu víc než čehokoliv jiného, dokonce i draků," poznamenal Korinn. "Celých sto let se snaží vyrvat moc vévodům, aby mohli vládnout sami."
Perrantin těžce povzdychl. "Teď je mi to jasné. Všechno to bylo Kalestraanovo dílo. Tvrdil, že nechtějí rozhněvat draky ze strachu před odvetou, ale přitom myslel na to, jak nám zabránit v úspěchu. Ale poslat nás s bezcennou hůlkou na výpravu mi připadá jako příliš složitý způsob jak se nás zbavit. Mohl prostě arcivévodu přimět, aby nás uvěznil."
"Obávám se, že i tohle bylo vymyšleno tak, aby to posloužilo jejich účelu," řekl Sir George. "Když čarodějové zdůrazní, že jsme selhali, a to přes všechny přípravy a prostředky, které jsme měli, pak budou schopni jménem arcivévody požadovat od vévodů více moci a dostanou ji. Hlupáci! Zdá se, že dostanou moc, kterou chtějí, a půjdou tak na ruku drakům, kteří je všechny zničí."
"To je výborné," řekla Solveig s trpkostí v hlase a prohrábla ohníček, který zapálili v ohništi. "Teď už se ani nemůžeme vrátit domů, nebo přinejmenším na Vysočinu. Náš návrat by čarodějům způsobil potíže."
"A kdo říká, že se chystáme jít domů?" zeptal se Sir George. "Možná nevíme, co jsme sem přišli zjistit, ale přece jen jsme se dozvěděli něco důležitého. Draci jsou k smrti vyděšeni Proroctvím a jeho součást je právě teď s námi."
Thelvyn překvapeně vzhlédl. "Ale vy jste o Proroctví vždycky věděl, že ano?"
Starý rytíř zavrtěl hlavou. "Včera jsem o něm slyšel poprvé. Nikdy mě ani nenapadlo, že by něco takového mohlo existovat. Jen jsem vždycky věřil, že jsi něčím výjimečný, když jsem uvažoval o okolnostech, za kterých ses narodil. Protože o dracích něco málo vím, myslel jsem si, že bych tě měl držet v bezpečí a počkat, co se z toho vyklube. Stále ti nemohu říci, kdo jsi, proč bys měl být předmětem tak významného Proroctví, ani čeho by se Proroctví mohlo týkat. Doufám, že si nemyslíš, že jsem tě nějak ovládal nebo že jsem tě chtěl mít nablízku, abych z toho měl prospěch."
"Dlouho jsem to tušil," řekl Thelvyn. "Uvědomoval jsem si, že jste se o mě začal zajímat kvůli mému záhadnému

původu, a už dávno vím, že jste mi pomáhal v tom, abych byl připraven jít vstříc svému osudu, ale přitom jste mě do ničeho nenutil."
"Jsem rád, že dokážeš ocenit ten rozdíl," poznamenal suše Sir George. "Doufám, že tě to příliš nerozladilo."
"Ne, to nemohu říci," připustil Thelvyn. "I když si myslím, že bych měl být rozčilený, když uvážím, co se stalo. Ale vždycky jsem cítil, že nikam nepatřím, uvězněný mezi svou minulostí a budoucností, s pocitem, že jednoho dne se stane něco osudného. Je to skoro úleva, že už se nad tím dál nemusím trápit."
"Zdá se mi, že naše dobrodružství ještě neskončilo," poznamenala Solveig, když pečlivě vybírala kousky suchého dřeva a přikládala je na oheň. "Korinne, myslím, že bychom se měli pustit do přípravy něčeho, co bude na nějakou dobu naším posledním teplým jídlem."
"To se ještě uvidí," poznamenal opatrně Sir George. "Chlapče, nebudu tě žádat, aby ses s námi pokusil odhalit význam Proroctví, dokud si o tom nepromluvíme a ty nebudeš mít nějakou představu o tom, co to obnáší."
"Při vousu Denwarfově, o čem to mluvíte?" zeptal se Korinn. "Neřekli jste mi, co se tam ve městě stalo. Byli jste vůbec schopni podmanit si draka?"
"Náš dobrý čaroděj dokázal jednoho omámit svým lektvarem," řekl Sir George. "Thelvyn zaskočil druhého kouzlem znehybnění. Řekl bych, že jsme vyhráli, ale byl tam ještě třetí drak, který se schovával mimo náš dosah, takže jsme se s ním nemohli vypořádat."
"Kouzlo znehybnění?" zeptala se Solveig. "Nevím, co se stalo potom, když se George proměnil v drakona a skočil drakovi po čenichu. Vím, že se Thelvyn cvičil v kouzlení, ale řekla bych, že kouzlo znehybnění tak mocné, aby ovládlo draka, nemohl zvládnout."
"Přesně tak," souhlasil Perrantin. "Nemohl použít takové kouzlo. Není zaznamenáno v jeho knize zaklínadel; mohu to dosvědčit, protože jsem ho nedávno nějakými kouzly zásobil. Proto se to kouzlo nemohl naučit. To, čím draka očaroval, bylo kněžské kouzlo, sice jedno z menších, ale dostatečně silné, aby zadrželo draka,"
Thelvyna to překvapilo nejvíc. "Ale jak mohu použít kněžské kouzlo? Nejsem kněz."
"Nejsi obyčejný kněz," řekl Sir George, který si už všechno srovnal v hlavě. "Kněz je oddán službě jednomu z Nesmrtelných nebo alespoň významné věci. Proto se domníváš, že nemůžeš být kněz, když jsi se sám nezavázal sloužit jednomu z Nesmrtelných. Ale v čase velké nouze mohou nastat jisté okolnosti, kdy jeden z Nesmrtelných určí svého kněze."
"A to se stalo mně?" zeptal se Thelvyn.
"Objasnilo by to mnoho věcí," řekl Sir George. "Víme, že jeden z Nesmrtelných si tě vybral, abys mu sloužil, protože tě zachránil tím, že ti dal kněžskou moc a vnuknul ti jak použít kouzlo znehybnění. Ale nevíme, kterého Nesmrtelného se to týká. Víme také, že se o tobě mluví v Proroctví, které nahání hrůzu drakům. Ale nevíme, co se v Proroctví říká. Když to dáme dohromady, můžeme alespoň odhadnout, jak by zněly odpovědi na naše otázky. Pokud si tě Nesmrtelný, který nesouhlasí s jednáním draků, vybral za svého kněze a ty máš jako jeho služebník překazit dračí záměry, pak mohli být draci před tebou varováni Proroctvím. Není třeba říkat, že se budou snažit tě zničit dřív, než budeš mít možnost zasáhnout."
Jinými slovy, pomyslel si Thelvyn, zabijí mě, sotva mě někde zahlédnou, stejně jako zabili mou matku, když chtěli zabránit mému zrození. Zřejmě se domnívali, že zemřel nebo že se nikdy nenarodil, ale Proroctví jim nahánělo takový strach, že na něj nezapomněli. Náhle mnohem lépe chápal řadu událostí, které se v jeho životě staly.
"Ale jak by Thelvyn mohl být knězem?" zeptala se Solveig. "Neřídí se jejich zákony. Nezná svého patrona a používá zbraně, které mají ostří. Já sama jsem ho učila jak zacházet s mečem. Vždycky jsem si myslela, že kněžím je zakázáno používat takové zbraně."
"Ve většině případů," přisvědčil Sir George. "Ale existují výjimky. Následovatelé Odina v Severní říši používají meče a sekery, oblíbené zbraně bohů ze severu. Tito lidé by spíš mohli být nazýváni šamany než kněžími, ale je to skoro totéž. Dostali jsme se tak k jedné velmi zajímavé otázce."
Thelvyn na něj pohlédl. "Čeho se týká?"
"Přemýšlel jsem o kněžských kouzlech, kterými jsi čaroval v Torkynském Vodopádu. Za prvé, použil jsi kouzlo znehybnění. Perry, oprav mě, jestli se mýlím, ale není pravda, že takové kouzlo obvykle neúčinkuje na stvoření, které je větší než ten, kdo kouzlí? Pak jsi udeřil bleskem, abys strhl strop v chodbě, a zavřel tak draky do pasti. To nejsou obyčejná kněžská kouzla, nehledě k tomu, že jsi je nemusel získávat meditací. A u kněží to jinak nejde."
"Stalo se to za neobvyklých okolností," připomněl mu Perrantin. "Měl jsem dojem, že jeho patron mu dal moc proto, aby se sám zachránil. Používá zbraně s ostřím, protože nikdy neměl důvod si myslet, že to není správné, a proto mu to jeho patron dovolil. Měli bychom počkat, jestli bude dál prokazovat takové neobyčejné schopnosti, a pak uvidíme, co dál."
"Měl bych se začít chovat jako kněz?" zeptal se Thelvyn. Téměř nic o nich nevěděl, protože se snažili vyhýbat se místům kouzel, jakým byla třeba Vysočina. Podle toho, co o nich slyšel nebo četl, dělali na něj dojem houfu venkovských balíků, kteří jsou spokojeni sami se sebou.
"Myslím, že ne," řekl mu Sir George. "Kdyby tvůj patron chtěl, aby ses choval jako kněz, našel by si způsob, jak tě k tomu už dávno přimět. Ale to nám nevysvětluje jednu znepokojující věc. Kdo ti dal knihu kouzel?"
Thelvyn vypadal překvapeně. "Vždycky jsem se domníval, že jste to byl vy."
"Určitě ne," trval na svém rytíř. "Čekal jsem, až tě začne učit Perry. Protože magie je děsivá. Tvůj patron ti dává moc kněze, ale také ti dal knihu se zaklínadly, aby se z tebe stal vynikající kouzelník. To není jenom neobvyklé, ale také velmi nebezpečné, aby byl jeden člověk knězem i kouzelníkem zároveň. Ty musíš opravdu pocházet z velmi pozoruhodného rodu. Teď už vím, jak se tvoje matka dokázala ubránit proti hordě draků. Jestli mohla používat oba druhy kouzel, je pravděpodobné, že ji svou mocí podporoval Nesmrtelný."

Thelvyn se zamračil a žasl nad tím, jak rychle se jeho život zkomplikoval. Vždycky ho zajímalo, jakou mocí a silouje ho národ asi vládne, a tušil, že musí být nesmírná podle vyprávění o tom, co dokázala jeho matka. Ale myslel si, že to nezjistí, dokud neodhalí, kdo vlastně je, a nevrátí se ke svému lidu. Vypadalo to, že tu moc teď získal, ale byla spojena s velkými povinnostmi a nebezpečím. Nelitoval toho, alespoň prozatím, ale bude pro to muset něco udělat a měl důvod, aby se toho obával.
"Tohle jste mi chtěl říct, než se rozhodnu?" zeptal se. "Myslím, že nemám možnost volby. Draci o mně vědí a nenechají mě na pokoji. Mojí jedinou nadějí je odhalit, co říká Proroctví, a vypořádat se s tím."
"Zdá se, že tě to vehnalo do slepé uličky," prohlásil Sir George. "Ale můžeme tě ukrýt, když si to budeš přát. Mohu tě odvézt do daleké země, kde můžeš v klidu žít. Ale pokud si tě jeden z Nesmrtelných skutečně vybral, abys mu sloužil, obávám se, že najde způsob jak tě přivést zpět, aby se Proroctví vyplnilo, ať se ti to bude líbit, nebo ne. Takhle to v takových případech chodí."
Thelvyn zavrtěl hlavou. "Myslí, že bychom se měli nejdřív pokusit zjistit, co se ode mě v Proroctví žádá. Pokud jde o draky, cítím se teď bezpečněji, když vím, že mě chrání Nesmrtelný. Je to opravdu uklidňující společnost, nemyslíte?"
Sir George se zasmál. "To je pohled z té lepší stránky. Ale někde budeme muset začít. To nás vrací zpět k otázce, kdo nám může o Proroctví povědět víc. Draci to samozřejmě vědí, ale nedoporučuji, abychom se za nimi vraceli. Jejich strach z Proroctví se zdá být tak veliký, že by udělali cokoliv, aby je zmařili. Znám draky dobře a vím, kdy je možné se k nim bezpečně přiblížit, ale nikdy se to nemá zkoušet, když se začnou chovat nepředvídatelně."
"Jaké možnosti máme?" zeptala se Solveig.
"Vím jen to, že Proroctví znají pouze Nesmrtelní a draci. Proroctví vzešlo od Nesmrtelných a vzhledem k okolnostem by bylo jednodušší setkat se s jedním z Nesmrtelných a chtít od něj odpověď. Perry, existuje nějaký způsob, jak by Thelvyn mohl mluvit se svým nesmrtelným patronem?"
"Pravděpodobnější je, že to bude naopak," odpověděl mág. "Nesmrtelný může hovořit se svými oblíbenými kněžími, kdykoliv se mu zachce. Thelvynův ochránce si zatím nepřeje nebo nemůže s Thelvynem promluvit. Nesmíte zapomínat, že Nesmrtelní musí dodržovat velmi přísné zákony, které omezují jejich zásahy do záležitostí smrtelníků. Thelvynův patron posunul hranice těchto zákonů tím, že si zvolil služebníka, který ještě mezi jeho kněží nepatří. Možná se zatím nemůže s Thelvynem spojit."
"K čemu je pak Nesmrtelnému taková volba dobrá?" zeptal se Sir George. "Musí nechat na nás, abychom zjistili, co po nás vlastně žádá, abychom podle toho mohli jednat. Můžeš se pokusit Thelvynovi pomoci, aby se mohl se svým patronem spojit?"
"Ne, to dost dobře nejde," řekl Perrantin. "Nejlepší by bylo obrátit se na nějakého kněze, nejraději někoho z jeho vlastního řádu. Za jistých okolností by to byla naše jediná možnost. Ale jsou tu ještě další možná řešení. Můžeme se pokusit najít nejvyššího kněze řádu oddaného jednomu z Nesmrtelných, který je spojencem Thelvynova ochránce. Tento kněz může promluvit se svým patronem, a my tak oklikou získáme informace, které potřebujeme. V takové situaci se to tak dělá."
"Ale když neznáme Thelvynova ochránce, jak můžeme zjistit, kteří Nesmrtelní jsou jeho spojenci?" zeptala se Solveig.
"Můžeme to odhadnout," řekl jim Perrantin. "Spojenectví mezi Nesmrtelnými bývá jen dočasné, aby mohlo být dosaženo obecných potřeb nebo cílů. Musíme si položit otázku, kdo z Nesmrtelných by nejvíc namítal proti řádění draků a hlavně který z Nesmrtelných je patronem rasy nebo národa nejvíc trpícího dračími útoky. Zdá se, že napadají hlavně Vysočinu, ale Flaemové jsou v tomto světě noví a nemají žádného nesmrtelného ochránce. A mocní duchové z Ethengaru již popřeli, že by o tom něco věděli, když Bratři jaci trvali na tom, že Thelvynovi nemohou říci, kdo je."
"Kagyar," řekl Korinn. "Kagyar je nesmrtelným patronem trpaslíků a dračí odpadlíci byli vždy jejich nepřátelé. Kagyar by určitě nesouhlasil s plány, které draci mají."
"Možná," řekl opatrně Sir George. "Mám na to svůj vlastní názor. Ale myslím, že nejdřív by se měl Thelvyn pokusit navázat spojení se svým ochráncem. Mohli bychom tenhle problém vyřešit, aniž bychom si tím přidělávali práci, i když si nemyslím, že to bude snadné."
I když ani jeden z nich nebyl tím úkolem příliš nadšen, Perrantin zavedl Thelvyna na tiché místo v lese nedaleko srubu a snažil se chlapci pomoct. Potíž byla v tom, že Perrantin byl čaroděj; těžko mohl někoho učit, jak se promlouvá s vyšší bytostí, když sám neměl ani ponětí, jak se to dělá. Ale protože nečekali, že se jim to podaří, nebyli zklamáni. Thelvyn seděl pod stromem a snažil se meditovat, což mu připadalo jako úsilí o negativní koncentraci. Nešel na to úplně špatně; po hodině získal díky hlubokému soustředění pět kněžských kouzel nižšího řádu, což bylo na začátečníka vynikající. Ale neuspěl v navázání spojení s nikým a s ničím kromě svého žaludku, protože začínal mít hlad.
Když se vrátili do srubu, ostatní už balili a chystali se odjet. Ačkoliv ještě nevěděli, kam pojedou, všichni souhlasili s tím, že musí co nejrychleji uniknout z dosahu draků. Solveig jim schovala teplou večeři. Setmělo se, takže se mohli hned vydat na cestu, dostatečně chráněni tmou.
"Nepovedlo se?" zeptal se Sir George.
"Jak se to vezme," řekl Perrantin rozmrzele. "Ten mládenec teď dokáže léčit menší rány, odolat chladu, odhalit zlo a ubránit se před ním a vyvolat světlo."
"Světlo jsem už uměl přivolat pomocí zaklínadla," řekl Thelvyn. Cítil se trochu ošizen ve své znalosti kouzel.
"Myslím, že to můžeš zkoušet dál," řekl Sir George. "Možná to získáš cvičením. Ale pro všechny případy doporučuji, abychom se začali pokoušet zjistit to, co potřebujeme, ještě jiným způsobem. Navrhuji, abychom hledali pomoc u nejvyššího kněze, který by měl pochopení pro náš problém."
"Musím znovu doporučit Kagyara," prohlásil Korinn. "Mezi trpaslíky a draky stojí odvěké nepřátelství. Kagyar velmi dbá na ochranu bohatství trpaslíků. Skalní domovina sice ještě nebyla draky ohrožována, ale může k tomu dojít. Věřím, že Kagyar by podobně jako duchové z Ethengaru viděl, že je nutné podniknout nějaká opatření na ochranu svého lidu.

Věřím, že nám pomůže."
"Nejsem si tak jistý," řekl Sir George. "Kagyar dává jako pravý trpaslík přednost osamocenosti. Možná nebude ochoten pomáhat cizincům, pokud je přesvědčen, že trpasličí pevnosti jsou dost pevné, aby draky odradily. Byl jsem ve Skalní domovině asi před dvěma stoletími, dávno předtím, než jste se narodili, takže o tom něco vím."
"Máš tedy nějaký jiný návrh?" zeptal se Korinn.
"Ano, myslím, že ano," odpověděl Sir George. "Náhodou znám kněze, který má postavení nejvyššího ve svém řádu. Je to stoupenec lesního řádu, jehož patronkou je Terra a který žije na jednom z posvátných míst v lesích Alfheimu."
"Elf?" zeptal se Korinn nespokojeně. To stačilo, aby se přesvědčil, že jeho plán je rozhodně lepší.
"Vůbec jsem netušila, že i elfové mají kněze," podotkla Solveig.
"Není jich mnoho," řekl jí Sir George. "Většinou jsou oddáni svým vlastním Nesmrtelným, kterými jsou Ilsundal a Maeliden, ačkoliv starší Nesmrtelná Terra je současně uctívána jako nejvyšší ochránkyně přirozeného světa, hlavně lesnatých krajů a hlubokých lesů. Terra výborně zapadá do našeho plánu, protože se vždycky velmi zajímala o draky. Podporovala jediného Nesmrtelného mezi draky, nazývaného Mocný."
"Když má tak ráda draky, bude nám pomáhat?" zeptal se Perrantin. "Stejně tak dobře by na nás mohla draky poštvat."
"Ne, tomu nevěřím," uklidňoval jej starý rytíř. "Nikdy neschvalovala žádné intriky, prostřednictvím kterých se draci mohli chopit moci, a zcela určitě by neschvalovala jejich útoky proti jiným národům. Když nic jiného, alespoň podpoří plán na zastavení dračích nájezdů a s její pomocí budou draci přemoženi."
"Ale to by znamenalo jet do Alfheimu," zaúpěl Korinn.
Sir George se usmál. "Jestli tě to uklidní, mysli na to, že Skalní domovina leží přímo mezi námi a Alfheimem. Ať se stane cokoliv, mám v úmyslu zastavit v Dengaru, abychom mohli doplnit zásoby."
"Mocný," řekl náhle Perrantin, jako by mluvil sám k sobě. "Proč bychom se ho měli bát, Georgi? Když chceme vědět, co se děje, proč nejedeme rovnou k prameni? Existuje nějaký způsob jak přimět Mocného, aby s námi mluvil? Myslím, že bys to měl vědět."
"Víš, že nejsem kněz," odpověděl a bylo vidět, že mu to téma není příjemné. "Nejsem ani drak. Jsem jenom drakon, příbuzný draků. Podle zákona patřím k velkému Národu draků, a to mi přináší jistá práva. Ale drakoni se necítí dobře ve společnosti svých větších bratranců. Jdeme raději vlastní cestou a draci mají mnoho tajemství, která neznáme. Vím víc než většina ostatních drakonů, protože jsem jako jeden z mála společnost draků vyhledával."
"Chceš říct, že opravdu nevíš, jak by se to dalo udělat?"
"Přesně tak."
"A co Mocný?" zeptal se Perrantin. "Má tohle všechno na svědomí, nebo by s tím naopak nesouhlasil?"
"Máš na mysli útoky draků?" zeptal se Sir George. "Jsem přesvědčen, že je určitě proti tomu, pokud jste ochotni přijmout názor starého rytíře. Mocný je obvykle mírný a shovívavý. Terra byla kdysi jeho učitelkou. Je patronem draků a jeho hlavním zájmem vždycky bylo draky chránit. Od chvíle, kdy tohle všechno začalo, se divím, že se sám nepokusil nájezdy zastavit. Pokud to ovšem nezkusil a draci odmítli poslechnout."
Mága to překvapilo. "Odmítli poslechnout? Draci by se odvážili vzepřít vlastnímu Nesmrtelnému?"
"Mohli by a udělali by to, kdyby to vyhovovalo jejich záměrům. Dospělý drak má velkou moc, zvláště když je jedním z kněží a od postu Nesmrtelného jej dělí jen krůček. Často mě napadlo, proč draci nemají kromě Mocného ještě jiné Nesmrtelné. Dračí kněz je obvykle mnohem mocnější než obyčejný drak, který používá kouzla, protože kněz je zároveň vynikajícím kouzelníkem. Avšak pokud vím, tato situace může nastat jen mezi draky."
"Já jsem patrně kněz i kouzelník," připomněl mu Thelvyn. "Ale ať jsem čímkoliv, určitě nejsem drak."
"To máš pravdu," souhlasil Sir George. "Dokazuje to skutečnost, že jsi byl zrozen, a ne vysezen z vejce. Drak může být začarován do lidské podoby, a někteří se dokonce mohou měnit podle libosti, ale musí přijít na svět jako draci. Mohu tě ujistit, že ses nevylíhl z vajíčka. Starosta Aalsten by ti to řekl."
"Starosta Aalsten by mě odnesl zpátky do divočiny, kdybych se vyklubal z dračího vejce," podotkl Thelvyn.
"A já bych to věděl, protože drak vždycky pozná jiného draka nebo dračího příbuzného na první pohled a nezáleží na podobě, kterou má. Proto mě drak v Torkynském Vodopádu nazval zrádcem ještě předtím, než jsem na sebe vzal svou skutečnou podobu."
"Myslím, že to znamená, že jsem vzdáleně nějak spřízněn s elfy," řekl Thelvyn.
Prozatím museli toto téma odložit. Sir George jim nemohl dovolit, aby tu dál seděli a rozmlouvali, protože se už dávno setmělo a bylo třeba vydat se na cestu. Teď když sešli z horských úbočí do lesa, budou v bezpečí, protože draci by je tu hledali jen těžko. Sir George chtěl opustit hory a za úsvitu sejít do stepi, protože jinak by museli zastavit a čekat na další noc, než by se odvážili vyjít z bezpečí lesa.
Na východě po nich stále pátrali draci, létajíce nad hlavní cestou vedoucí k Torkynskému Vodopádu. Thelvyn je viděl dokonce i ve tmě, byli od nich vzdáleni míle, ale pozoroval je neklidně, se strachem, že by své zuřivé hledání mohli kdykoliv přenést do okolních hor. Poprvé konečně chápal, proč se ho bojí a proč ho tak nenávidí.

Kapitola 15

THELVYN VŮBEC NETUŠIL, JAK NEPŘÍJEMNĚ na něj působí plochá, travnatá a jednotvárná step, dokud se do ní nemusel znovu vrátit. Jeho jedinou útěchou bylo, že tam nikdy nebyl v zimě, kdy na pláních zavátých sněhem bylo chladněji než mezi bílými vrcholky hor, a že tudy nemusel projíždět ani v krutém letním žáru. Chtěli stepí projet co nejrychleji a počítali s pěti dny namáhavé jízdy Ethengarem ze severu na jih.
Po chvíli váhání vyndal Sir George znamení bezpečného přechodu a připevnil je zpět na dlouhou, tenkou žerď. Cíl jejich výpravy se sice změnil, ale jejich putování ještě neskončilo a úspěšný výsledek přinese dobro i Ethengarským. Podle rytířova názoru to jistě bude bráno v úvahu. Pokud nesli znamení, kmeny je nechají projet v míru.
Času bylo málo a hádanek, které museli rozřešit, mnoho. Jestliže velký počet draků pohybujících se podél Wendarského hřebene něco naznačoval, pak to znamenalo, že Vysočina je divoce obléhána. Bylo docela možné, že i jiné země trpí dračími útoky, a věděli, že to neskončí dřív, dokud nezjistí, co říká Proroctví, a nebudou podle toho jednat. Největší starosti jim teď dělaly jejich ubývající zásoby. Koně se museli pást na čerstvé jarní trávě ve stepi, aby tak pro ně ušetřili píci na cestu horami ve Skalní domovině.
Thelvyn měl opravdu o čem přemýšlet během té dlouhé jízdy plání. Nemohl přijít na to, jaká je jeho úloha v Proroctví, podle kterého měl pravděpodobně moc překazit plány draků. Stále se vracel k otázce svého neznámého původu, která teď nabyla nové důležitosti, když zjistil, že má pozoruhodnou schopnost jednat jako kouzelník a zároveň jako kněz. Možná že jeho matka vládla stejnou silou.
Vybavilo se mu, jak málo lidí ji znalo. Starosta Aalsten a starý lesník a hlavně Sir George. Všichni mu ji popsali jako urozenou dámu. Také všichni tvrdili, že přestože nerozuměli jedinému jejímu slovu, vyzařovalo z ní něco, co je utvrzovalo v domněnce, že je důstojnou a vznešenou ženou, která má velkou moc. Napadlo ho, že to, co na vesničany zapůsobilo, bylo možná majestátní vystupování nejvyšší kněžky, která byla ve spojení se svým patronem.
Byly tu dva problémy týkající se předpokladu, že mohl zdědit takovou moc. Trvalo by mu léta, než by se stal buď vynikajícím čarodějem, nebo mocným knězem, více méně obojím. A také by musel být mnohem mocnější než jeho matka, která nedokázala přežít svůj boj s draky.
Bylo jasné, že se bude muset dozvědět víc o Proroctví i o sobě samém. Napadlo jej, že jeho úkolem v Proroctví možná není bojovat s draky. Jeho poslání by mohlo být úplně jiné. Sir George je přesvědčen, že draci něco chtějí; možná to pro ně bude muset najít.
Nakonec si musel přiznat, že musí počkat, až se o celé záležitosti dozví víc, a pak teprve může hádat, co se od něj očekává. Také si uvědomil, že se mu možná úkol, který dostane, nebude zamlouvat, a říkal si, jestli bude mít právo odmítnout. Kněz se musí rozhodnout, že chce sloužit, ale pak je jeho povinností udělat cokoliv, co se od něj žádá bez ohledu na jeho osobní pocity, i kdyby ho to mělo stát život. Thelvyn měl největší strach z toho, že již za něj někdo rozhodl a určil jej knězem a nenechal mu možnost vlastní volby.
Thelvyn si pomyslel, že opravdu výborně doplňuje jejich společnost ztracenců - vysoká žena barbarského původu, která byla vychována v jedné z nejvznešenějších rodin v Thyatisu, mladý trpaslík, čaroděj ve středním věku, který obchoduje se starožitnostmi, a jednoruký drakon v podobě rytíře. K té podivné směsici přibyl Thelvyn, sirotek neznámého původu, dílem mág a dílem kněz a také vyvolený služebník Nesmrtelného, který o sobě ještě nedal vědět. Nebylo divu, že jim flaemští čarodějové předložili falešné údaje a poslali je pryč s nadějí, že se té bandy podivínů zbaví.
"Myslíte, že o nás ohňoví čarodějové věděli víc než my sami?" zeptal se Sira George, když jeli vedle sebe.
"Cože?" zeptal se starý rytíř, vytržen z vlastních myšlenek. "Ne, myslím, že ne. Z jednoho důvodu. Kdyby věděli o Proroctví, drželi by tě v bezpečí, aby tě mohli využít pro své záměry."

"Pokud Proroctví neobsahuje něco, co se jim nehodí." Thelvyn se náhle zatvářil překvapeně. "Víte, až do teď mě to nenapadlo, ale možná už brzy zjistím, kdo jsem a co jsem. Řekne mi to můj patron, i když o tom v Proroctví nebude ani zmínka."
"To je docela dobře možné," souhlasil s ním Sir George opatrně. "Proto musíme držet pospolu, ty a já. Já vlastně nejsem člověk a nevadilo by mi, kdybych na sebe musel vzít jinou podobu, ale nikdy ze mě nebude drak. A ty ani nevíš, kdo jsi. Jak vidíš, máme něco společného."
V tu chvíli myslel Thelvyn na to, že se snad jednou přece jen vydá na cestu domů.
V dálce uviděl obrysy hor zvedajících se ze stepi, vysoké, rozeklané vrcholky na severozápadě Skalní domoviny, kterým se říkalo Altan Tepes. Jezdci zamířili na východ a jeli dál drsnou krajinou podél úpatí holých kopců až ke břehům řeky Styrdal, která vytékala ze stepi hlubokou soutěskou mezi horami a vlévala se do chladných vod jezera Stahl, jednoho ze dvou velkých jezer v zemi trpaslíků. Tady narazili na stezku, která zprvu vypadala jen jako stopa, kterou tu zanechalo putující stádo nebo projíždějící kmen.
Tato prostá silnice byla nazvána Styrdalská cesta a širokým obloukem vedla na jih mezi pustými kopci a pak k soutěsce, kterou protékala řeka. Té noci naposledy tábořili na okraji stepi. Ráno pak překročili úzké pásmo vrchů a vstoupili do hlubokých, tichých lesů nad soutěskou. Po poledni přejeli řeku po velkém kamenném mostě, který postavili trpaslíci. Obchod mezi trpaslíky a Ethengarskými příliš nekvetl, protože toho ve stepi nebylo mnoho, o co by měli trpaslíci zájem, ale přičinliví trpaslíci přesto udržovali obchodní spojení, jak tomu bylo odedávna. Cesty a mosty na jejich území patřily k nejlepším na světě.
Trpaslíci byli hodně závislí na obchodu, víc než si většina z nich byla ochotna přiznat. Nebyli farmáři ani pastevci, protože na to neměli půdu, ani tu správnou povahu, a proto byli nuceni obchodovat, aby získali potraviny. Byli národem kovářů, kovotepců a klenotníků a toužili po tom, aby našli zájemce o své výrobky, protože jinak by jejich jeskyně brzy přetékaly nahromaděným zbožím. Ethengarští neměli prostředky k tomu, aby zpracovávali kovy, protože byli kočovníci, takže v tomto byli zase oni závislí na trpaslících.
Výprava pokračovala v cestě kopcovitou, zalesněnou krajinou a stezka je vedla do průsmyku mezi severním výběžkem Altan Tepes a předsunutou částí opevnění Denwarfu, ležící na východ od řeky. Netrvalo dlouho a přijeli na malou mýtinu v lese a Thelvyn před sebou uviděl velkou pevnost z tmavého kamene, postavenou na nejvyšším místě v kraji, v nejužší části průsmyku. Denwarfský průsmyk byl pro trpaslíky příliš široký, takže nemohli vybudovat takovou pevnost, která by uzavřela celou stezku. Pevnost Denwarf byla stejně velká jako všechny ostatní pevnosti, které střežily tři hlavní cesty vedoucí do Skalní domoviny. Posádka tu byla stejně početná jako na jihu na hradě Karrak, odkud byla hlídána stezka směřující do Ylaruamu, divoké, nebezpečné a opuštěné země.
"To by měla být pevnost Denwarf," řekl Thelvynovi Sir George. "V řeči trpaslíků to zní Rak Denwarf. Posádka pevnosti bdí nad jedinou cestou, která vede do stepi. Ethengarských se moc bát nemusejí, protože ti už dávno zjistili, že jejich taktika na trpaslíky neplatí. Ale v horách a ve stepi za pevností žijí spousty skřetů a šotků, kteří by se mohli přihnat přes hory, aby napadli hornické osady a farmy kolem jezera Stahl."
"Jaká je to země?" zeptal se Thelvyn.
"Je hodně podobná zemi, ve které jsi se narodil, ale není tak chladná a tak divoká. Jsou tu velké hory a v nich malé vesnice, které leží blízko dolů, prudké řeky proudící dolů z výšin a hluboké lesy se střídají s nevelkými kusy farmářské půdy."
"Nevěděl jsem, že trpaslíci taky farmaří," řekl Thelvyn. "Půdu obdělávají jen ti, kteří nepatří k žádnému rodu," vysvětloval Korinn. Celou dobu jel v čele, aby ho hlídka dobře viděla a nebránila jim v cestě. "Tito lidé jsou vyděděnci, často zločinci a zrádci, nebo byli vyhnáni ze svého rodu pro zbabělost, lenost nebo narušování pořádku. Většinou Skalní domovinu opustí a nikdy se už nevrátí. Ti, kteří odmítnou odejít, nebo ti, kteří se vrátí, musí vzít zavděk prací, kterou ostatní nechtějí dělat. Mezi trpaslíky to často znamená právě farmaření."
"V každém národě se najdou darebáci a vyděděnci," poznamenal Sir George. "Dokonce i mezi Nesmrtelnými.
Korinn se kratičce pousmál. "Thelvyn v téhle zemi ještě nebyl. Měli bychom mu říct, co od ní může očekávat a co se naopak očekává od něj. Chceš mu to povědět sám?"
"Ty víš nejlíp, jak to tu chodí. Pokud jsi ovšem ochoten o tom mluvit."
"To bych se tedy měl pokusit mluvit upřímně." Podíval se přes rameno na svého mladého spolujezdce. "Nesmíš čekat, že se trpaslíci budou ve vlastní zemi chovat stejně jako v cizině, mě nevyjímaje. Trpaslíci, které neznáš, budou chladní a nepřátelští. Mluv s nimi zpříma, sebevědomě a zdvořile, tak s nimi vyjdeš nejlépe. Můžeš mluvit o obchodu nebo o věcech, které souvisejí s jejich řemeslem, ale nikdy nesmíš vzbudit ani zdání, že vyzvídáš nebo po něčem slídíš. Pamatuj si, že v této zemi nebudeš mít žádné přátele, protože získat přítele ve Skalní domovině je velmi těžké. Trpaslík musí znát a vážit si jiného trpaslíka po dlouhý čas, měsíce, nebo dokonce roky, než se odváží považovat jej za přítele. A přestože mě bolí, že ti musím něco takového říct, většina trpaslíků pohrdá lidmi z jiných národů. V tomhle se velmi podobáme elfům."
"Ne zcela," namítl Sir George. "Elfové používají své pohrdání jako míru a posuzují národ podle toho, jestli je lepší, nebo horší než nějaký jiný, ale oni sami vždycky stojí nejvýš. Trpaslíci nepohrdají někým proto, aby ho soudili. Nemají prostě zájem spolčovat se s cizinci. Myslím, že je to záležitost instinktu."
"Je to tak," souhlasil Korinn. "Ale trpaslíci jsou nyní méně podezřívaví a neuzavírají se před světem tolik jako v minulosti. Nastala doba, kdy se trpaslíci stěhují do jiných zemí. Teď je na vrcholu rod Syrklistů. Daroban Pátý je jejich králem. Je to rod obchodníků, který se hodně zajímá o svět za hranicemi naší země. Nechtějí být něčím mimořádní, ale svět tam venku nabízí nekonečné možnosti pro obchod. Je tam poptávka po našem zboží, kterého máme nadbytek, a v jiných zemích jsou také klenoty a kovy, které jsou u nás vzácné."
Rychle se blížil večer. Slunce již zacházelo za hory na západě, když dorazili k malému opevněnému stanovišti. Bylo

postaveno na vrcholu dlouhého, povlovného kopce, odkud mohli strážní sledovat téměř míli cesty, takže měli dost času rozpoznat přijíždějící a zachovat se, jak bylo potřeba. Thelvyn byl přesvědčen, že jejich úkolem je držet nad cestou hlídku, protože po stezce nebylo možné projít, aniž by poutník nebo jezdec nebyl spatřen. Chyběla tu ale větší posádka, která by mohla odrazit případný útok nepřátel. Povinností stráže bylo poslat zprávu do pevnosti, vzdálené čtyři míle směrem na jih. Několik vojáků, oblečených v důkladné trpasličí zbroji, vyšlo před bránu a sledovalo projíždějící skupinu.
V houstnoucím soumraku viděli před sebou světla zářící v oknech velké pevnosti. Thelvyn zatoužil po dobrém jídle a odpočinku.
"Poprvé od chvíle, kdy jsme vyjeli z Braejru, se vyspíme v pořádné posteli," řekl Korinn.
"Je tam hostinec," zeptal se Thelvyn, "nebo nás ubytují v pevnosti?"
"Není tam žádný hostinec," odpověděl trpaslík. "Ale až se velitel pevnosti dozví, že jsme na důležité výpravě, pustí nás dovnitř."
"Měli bychom o tom vůbec mluvit?" zeptal se Thelvyn. "Nemám v úmyslu něco mu prozrazovat," řekl Korinn. "Možná by bylo přesnější, kdybych řekl, že neodepře pomoc mně. Znáš přece mé jméno?"
Thelvyn přikývl. "Jsi Korinn Medvědobijec, syn Dorikův."
Trpaslík se mu podíval do tváře. "Jsem druhým synem Dorikovým a Dorik, syn Kurikův, je znám jako král Daroban Pátý. Ačkoliv o tom vůbec nemluvím, když putuji za hranice své země, jsem mladším synem krále Skalní domoviny. Ostatní o tom dobře vědí, ale neprozradili mé tajemství."
"Proč musím být vždycky ten poslední, komu je svěřeno nějaké tajemství?" zeptal se Thelvyn.
"Protože s námi cestuješ poprvé," řekl mu Sir George. "Za každé dva týdny v sedle se dozvíš nové tajemství."
Korinn se usmál. "Snad bys měl vědět všechno, protože se mnou přijdeš ke dvoru mého otce. Můj starší bratr Dorinn by se měl stát králem po mém otci, který je již velmi starý. Ale Dorinn byl před dvěma roky vážně zraněn v bitvě v Zemi pahorků. Ještě se úplně nevzpamatoval a možná bude příliš slabý na to, aby získal podporu, kterou bude potřebovat, aby se stal králem. Pro případ že by se neuzdravil, mě můj otec připravuje na úlohu panovníka, abych byl připraven, kdybych to potřeboval."
"Jezdit na výpravy ve společnosti drakona, který obchoduje se starožitnostmi, a bledé ženy barbarského původu je řádnou průpravou pro budoucího krále trpaslíků?" zeptal se nedůvěřivě Thelvyn.
Korinn se tomu musel zasmát. "Ne, nijak zvlášť. Ale cestovat nějaký čas nepoznán, v roli dobrodruha, mi pomůže získat zasvěcenou znalost jiných národů a zemí. Je to pro nás důležité, protože obchod je hlavním zájmem trpaslíků z rodu Syrklistů. Znal jsem Sira George a Solveig z jejich návštěv v Dengaru a podle mého názoru jsem nemohl svůj čas strávit lépe než cestováním v jejich společnosti. Sotva by se dalo říci, že jsou to obyčejní dobrodruzi, a hodně jsem se od nich naučil. Věděli o mém plánu a slíbili, že mě neprozradí."
Thelvyn si vskutku cenil výhody putování zemí trpaslíků v doprovodu králova syna. Když velitel pevnosti sešel na nádvoří, aby je pozdravil, Korinn mu nenápadně ukázal tajný odznak své moci a žádal, aby jim byl poskytnut nocleh. Dál už se jich nikdo na nic nevyptával. Jejich koně byli odvedeni do stájí a jezdci měli možnost užít si horkou lázeň, pořádně se navečeřet a vyspat v měkké posteli. V hraniční pevnosti byly samozřejmě jen omezené možnosti ubytování, ale nikdo z výpravy neměl důvod ke stížnostem. Korinn a Thelvyn spali v jedné místnosti a poskytli Solveig přepych samostatného pokoje. Sir George a Perrantin byli jako vždy ubytováni spolu.
"Začíná mi to dělat starosti," poznamenal Thelvyn později. "Jede s námi královský syn, dcera jedné z předních rodin Thyatisu, rytíř a čaroděj. Nevím, nevím, jestli jsem takové společnosti hoden."
"O tom nepochybuj," uklidňoval jej Korinn. "Ale měl bych tě před jednou věcí varovat. Mezi trpaslíky a čaroději z jiných zemí trvá nepřátelství a nejsou tu příliš vítáni ani ti, kdo používají kouzla. Bylo by lepší, kdyby ses nezmiňoval o tom, že studuješ magii. Nijak by tě to sice neohrozilo, ale nedůvěřovali by ti, kdyby se o tom vědělo."
"A co Perrantin?"
"Jeho tady znají a vítají jako učence," vysvětlil mu Korinn. "Mysli na to, že skutečnost, že jsi kněz, je tvojí výhodou, zvláště pokud tvůj patron nesouhlasí s útoky draků."
"Mohou nám tedy kněží oddaní Kagyarovi pomoct?" zeptal se Thelvyn.
"Věřím, že pro vás udělají vše, co bude v jejich silách."
Thelvyn ještě nikdy neslyšel mluvit Korinna tak dlouho a tak otevřeně. Jestliže si trpaslíci získávají přátele pomalu, pak sdílení tajemství, jak se zdálo, ten proces uspíšilo. Thelvyn si uvědomoval, že Korinn by nebyl ochoten prozradit své tajemství někomu, koho by nepovažoval za svého přítele. V Thelvynovi to vyvolalo vzpomínku na jejich první setkání, kdy si v domě Sira George spletl Solveig a Korinna se zloději. Tenkrát udeřil Korinna do hlavy a omráčil ho, takže byl asi deset minut v bezvědomí. Bylo to zvláštní, ale tím, že je porazil v souboji, získal si respekt obou, barbarské ženy i trpaslíka.
Druhý den ráno překročili řeku po kamenném mostě těsně za pevností Denwarf a pokračovali v cestě na jih. Cesta vedla k okraji hor. Thelvyn nechápal, proč je silnice postavena tak daleko od řeky, dobrých osm mil. Možná tak byla blíž nějakým menším horským vesnicím a dolům, stejně jako řadě malých strážných stanovišť a posádkám vysoko v horách. Vzpomněl si na vyprávění o tom, že právě tady se rozprostírá mimořádně nebezpečná oblast pohoří Altan Tepes, zamořená skřety a šotky, a uvědomil si, že to bylo pravděpodobně všechno, co mohli trpaslíci pro bezpečnost své severozápadní hranice udělat.
Asi po deseti mílích se cesta stáčela směrem dolů z výšin a vedla je vlídnější krajinou se světlými lesy a mýtinami. Ještě půl hodiny jeli po Styrdalské cestě, která se na lesní křižovatce napojila na cestu do Stahlu. Po ní směřovali dalších sedm mil k východu a pak naposledy překročili řeku Styrdal. Stahlská cesta spojovala dvě největší města Skalní domoviny. Táhla se podél severovýchodního břehu jezera Stahl k městu stejného jména a odtud na jih do Dengaru.

Jediné další město na téhle cestě dál na jih byl Evemur a v jeho blízkosti bylo také mnoho malých vesnic.
Jeli co nejdéle, až do setmění, protože další den chtěli dorazit do Dengaru. Přenocovali v malém, útulném hostinci v jedné z vesnic, kterou projížděli. Široká, rovinatá krajina na východním břehu jezera byla nejlepší farmářskou oblastí v celé Skalní domovině. Podle toho, co mu vyprávěl Korinn, že farmáři jsou většinou zločinci a vyhnanci, Thelvyn čekal divoký, nepořádně obdělávaný a možná i nebezpečný kraj. Místo toho viděl malé domácké vesnice a hospodářské usedlosti uprostřed polí pečlivě ohraničených kamennými zídkami nebo dřevěnými ploty a oddělených úzkými pruhy lesíků. Zdálo se, že ani ti, které společenství trpaslíků zavrhlo, nemohou potlačit svůj smysl pro pořádek a pracovitost a pilně pracují na tom, co považují za nejvíc ponižující.
V poledne přijeli do Evemuru. Zastavili jen na hodinu, aby se naobědvali a nechali odpočinout koně. Pro Thelvyna to byla první příležitost prohlédnout si jedno z měst v zemi trpaslíků. Evemur byl jen o málo větší než malé městečko farmářů. Thelvyn byl trochu zklamán, když zjistil, že celé město je kromě několika skladišť postaveno nad zemí. Překvapilo ho to, protože na rozdíl od pověstí trpaslíci většinou žili na povrchu země, stejně jako jiné národy.
Z Evemuru se vydali po Stahlské cestě na severovýchod a projížděli kolem posledních polí a pastvin, po kterých už na ně čekaly hory. Thelvyn byl velmi napjatý před příjezdem do Dengaru, protože Korinn mu řekl, že hned vjedou do podzemní části města. Už z dálky viděl horní město, i když stíny hor pohlcovaly odpolední světlo. Horní Dengar, jak se nazývala nadzemní část města, byl postaven na plošině na jednom z nejstrmějších a nejmajestátnějších vrcholků, které kdy Thelvyn spatřil. Bylo přístupné jedině po dlouhé, klikatící se rampě.
"To je štít Everast," řekl mu Korinn, když jeli vedle sebe. "V dávných dobách, které následovaly po Ohnivém dešti, Kagyar probudil vysoko na svazích Everastu první trpaslíky. Tam se setkali s Denwarfem, kterého Kagyar poslal, aby trpaslíky učil a chránil je. Po čtyři staletí sloužil jako král našemu lidu."
"To byla dlouhá doba dokonce i na trpaslíka," podotkl Thelvyn.
"Denwarf nebyl jako ostatní trpaslíci. Provázela jej Kagyarova moc a moudrost a zůstal s námi tak dlouho, dokud náš národ nebyl dost silný a dokud jsme nebyli připraveni postarat se sami o sebe."
Pod rampou, vedoucí k jediné dengarské bráně, se spojovaly všechny tři velké silnice Skalní domoviny, Stahlská cesta ze západu, Sardalská cesta z jihu a Evekarrská cesta z východu. Vchod do města se proto nazýval Brána tří cest. Opevnění brány připadalo Thelvynovi přehnané, ale Korinn mu vysvětlil, že vnitřek pevnosti slouží jako obrovská past na nepřátele, kterým se podaří proniknout vnější branou. Korinn se strážným u brány prokázal tajným odznakem svého rodu a bylo dohodnuto, že se postarají o jejich koně. Tři mladí, silní vojáci odnesli jejich věci a výprava mohla sestoupit do dolní části města.
Nejdřív je zavedli na konec horního města, na místo zvané Grand Plaza, které bylo poslední ochranou vchodu do jeskyní. Tunelem více než půl míle dlouhým se dostali k ústí horní jeskyně. Byla to první důležitá jeskyně města, Poklad trpaslíků, ohromná přírodní síň, měřící na délku jednu a půl míle, hlavní rezidence dolního města.
Thelvyn procházel s ostatními středem jeskyně až k její zadní části. Míjeli řady trpasličích budov podivných tvarů, opatřených nízkými dveřmi. Toto místo se vůbec nepodobalo úpravným sálům a chodbám v Torkynském Vodopádu. Podzemní město zaplňovalo svými uličkami a domy dno veliké jeskyně, přesně tak, jak o tom Thelvyn slyšel a četl, když byl mladší. Mnoho obyvatel si je přišlo prohlédnout. Thelvyn postřehl, že ve městě nejsou kromě nich žádní jiní cizinci, a představoval si, že on i jeho přátelé musí skýtat zvláštní pohled tomuto lidu, který měl jen málokdy možnost vidět příslušníky jiných národů.
Konečně přišli do králova paláce, což byla další podivná a důkladná stavba. Prostor mezi vnějšími a vnitřními zdmi vyplňovala kamenná zahrada s potoky, malými můstky a houbami neobyčejné velikosti. Korinna poznali dřív, než stačil ukázat svůj odznak moci. Krátce promluvil s komořím v řeči trpaslíků a pak se jich ujali sloužící a odvedli je do jejich pokojů.
Nikdo Thelvynovi neřekl, co se od něj očekává, ani co se dál bude dít. Předpokládal, že jej asi brzy zavolají k večeři nebo že je svolají, aby se seznámili s Korinnovou rodinou. Rychle se umyl, i když měl pocit, že se mu nikdy nepodaří dostat z vlasů prach z těch nekonečných cest. Oblékl si košili a kalhoty, které schovával na dně svého vaku pro zvláštní příležitosti. Krátce nato se objevil sluha a zavedl ho k ostatním.
Večeře se podávala v králově soukromé komnatě, protože Korinn poslal otci zprávu, že s ním potřebuje mluvit o samotě. Sir George a Solveig již byli přítomni, čekalo se ještě na Perrantina. Král Daroban seděl v čele dlouhého stolu. Byl hodně starý, jeho vlasy byly prořídlé a vousy bílé jako sníh. Korinn seděl po jeho levici.
Naproti Korinnovi se posadil trpaslík, který byl bezpochyby jeho bratr. Dorinn byl o něco starší, byl to trpaslík, který právě dosáhl věku dospělosti. Před svým zraněním určitě býval silný a ve srovnání s Korinnem byl vysoký, vyšší, než bylo u jeho lidu obvyklé. Avšak nyní byla Dorinnova záda ohnuta bolestí, dokonce i když seděl, a zdálo se, že nemůže pohybovat levou paží. Za dobu svého dlouhého churavění zhubl a zeslábl.
"Tak tohle je mládenec, který nahání drakům strach," řekl král, když Thelvyn vstoupil. V jeho hlase nezněl ani výsměch, ani nepřátelství. "Je to, jak jsi říkal, Korinne. Nepochází z žádného národa, který znám."
"Já sám to také nevím," přiznal Thelvyn a posadil se na místo, které mu nabídli. "Mám jen mlhavé podezření, že bych mohl být vzdáleně spřízněn s elfy."
"Máš nějaké schopnosti, které jsou u elfů obvyklé?" zeptal se Daroban trochu ostražitým tónem.
"Mám zvláštní schopnosti týkající se mého zraku a pak už jen neurčité známky elfí podoby," vysvětloval. "Nemyslím si, že bych měl nějaké vlastnosti elfů, které by mohly znepokojovat trpaslíky."
Všichni trpaslíci se smáli a nejvíc to pobavilo Darobana. "Šikovně řečeno. Musím přiznat, že z tebe něco elfího vyzařuje, ale jen to, co je na elfech nejlepší. Protože i elfové mají své ctnosti; nehodlám si nalhávat, že tomu tak není, přestože mají také spoustu chyb. Ale vraťme se k Proroctví, o kterém se zmínil můj syn. Co si o tom myslíš?"
"Opravdu nevím, co bych si o tom měl myslet," musel přiznat Thelvyn. Pokoušel se nevypadat rozpačitě, i když jeho

židle pro něj byla příliš malá a stůl příliš nízký. "Možná bych mohl získat nějakou představu, kdybych se dozvěděl, čeho se Proroctví týká, kromě toho, že draky přivádí k zuřivosti. Předpokládám, že v té záležitosti nebudu mít na vybranou."
"Máš strach?" zeptal se král.
"Bojím se draků, což není podle mého názoru nic neobvyklého. Ale z Proroctví strach nemám, protože mi možná řekne, kdo jsem a odkud pocházím. Moc rád bych se jednoho dne vrátil domů, kdybych jen věděl, kde mám svůj domov hledat."
Daroban se na chvíli opřel o opěradlo židle a zvažoval situaci. "Cením si tvého postoje. Vidím, že sám cítíš, že ze sebe budeš muset vydat všechno, pokud jen ty jediný můžeš zastavit útoky draků. Ale jak se můžeš zavázat ke splnění takového úkolu a jak můžeš připravit plán, podle kterého budeš jednat, dokud nevíš, co se říká v Proroctví a co se od tebe vlastně žádá?"
"V tom je právě potíž," řekl Thelvyn. "Jsem vám vděčný, že máte pochopení pro mou nelehkou situaci."
"Jako král trpaslíků musím brát v úvahu potřeby mého lidu v této záležitosti," řekl Daroban vážně. "Pokud jsi opravdu součástí Proroctví, které uchrání mé království před útoky draků, pak se tvoje zájmy shodují s mými. Můj syn, tvůj společník a přítel, je přesvědčen o tvé poctivosti a statečnosti, a to mi stačí. Proto slibuji, sám za sebe i za celé království, že podpoříme vaši výpravu a pomůžeme vám odhalit význam Proroctví."
"Velmi si toho vážíme," řekl Sir George. "Pomoc nutně potřebujeme. Ale abych přešel rovnou k věci, nenamítáte nic proti naší cestě do Alfheimu, kde promluvíme s knězem, který nám možná bude nápomocen?"
Král se snažil, aby se na jeho tváři neobjevil zamračený výraz. "Pokud je to nutné, nemám námitky. Jak už jsem řekl, nebudu slepý vůči dobrým vlastnostem elfů. Říká se, že povinnosti kněze mohou přesáhnout povinnosti k vlastnímu národu ve snaze o získání ještě většího dobra. Neměl bych vám zatajovat, že nad naším územím se v poslední době objevují rudí draci a sledují naše města a cesty. Máte nějakou představu o tom, kdy by mohlo dojít k prvnímu útoku?"
Sir George zavrtěl hlavou. "To opravdu nemohu říci. Zdá se, že draci soustřeďují největší pozornost na severní oblasti Vysočiny. Teď když vědí o Thelvynovi a uvědomují si, že Proroctví je stále platné, možná zapomenou na všechno ostatní a jejich jediným zájmem bude najít chlapce. Pokud to tak je, budou možná pokračovat v pátrání na místě, kde byla naposledy spatřena jeho matka, což je daleko od vaší země, směrem na západ."
"Takže neštěstí někoho jiného nám přinese prospěch?" zeptal se král. "Ze všech zemí v této části světa by Skalní domovina měla být schopna nejlépe odolávat dračím nájezdům. Ale po vyslechnutí vaší zprávy o obléhání Torkynského Vodopádu si tím už nejsem tak jistý. Čas od času se musíme vypořádat s jedním či dvěma dračími zrádci, které přilákaly pověsti o našich pokladech, ale zatím jsme se dokázali snadno ubránit. Obávám se, že to v nás vzbudilo nesprávný dojem, že se drakům vyrovnáme. A za takovou chybu bychom mohli draze zaplatit."
"Draci mají více než dostatek síly, aby zničili všechny národy na světě," řekl Sir George. "Kdyby se jim zachtělo, mohli by během týdne rozmetat Skalní domovinu nebo Thyatis a z měst a armády celého národa by zbyly jenom ruiny. Proto tvrdím, že draci ještě proti vám nerozpoutali válku, pokud něco takového opravdu zamýšlejí."
"Co tedy můžeme dělat?" zeptal se Daroban.
"Přesně to, co děláte," řekl mu rytíř. "Připravte se, jak nejlépe dokážete, a věřte v Proroctví. Jen Nesmrtelní se mohou postavit proti hněvu draků. Můžete se spolehnout, že Kagyar a patroni všech ostatních národů nebudou jen stát a nečinně přihlížet. Nedovolí drakům zničit svět. Proroctví je hlasem Nesmrtelných. Obávám se, že je to naše jediná naděje jak s draky uzavřít mír dřív, než vypukne válka."
"Takže středem jejich pozornosti je nyní Vysočina," řekl Perrantin, který konečně přišel a posadil se ke stolu. Zapojil se do rozhovoru, jako by byl celou dobu s ostatními v místnosti. "Začínám být stále více přesvědčený o tom, že to není shoda okolností. Flaemové jsou v této části světa noví a svá kouzla si přinesli s sebou. Když jsme byli v Braejru, postřehl jsem náznaky něčeho, co ve mně vzbudilo podezření vůči jejich ohňovým čarodějům. Chystali se svými kouzli nějakou čertovinu, něco mocného a možná mnohem nebezpečnějšího, než si sami uvědomují. Mohli by tím proti sobě poštvat draky."
Rozhovor přerušili sloužící, kteří přinesli večeři. Thelvyn se podezřívavě zadíval na svůj talíř. Byl dobrodruh a vždycky byl ochoten vyzkoušet něco nového, ale byl rád, že mu nepředložili ty podivné houby, které byly podle všeho pro trpaslíky velkou pochoutkou.
Po večeři se šel Thelvyn projít po paláci. Nebylo pro něj snadné zvyknout si na to, že ve městě trpaslíků je všechno mnohem menší, zvláště stropy, které byly jen o kousek vyšší než on sám, a dveře, které byly tak nízké, že se musel sklonit. Věděl, že Solveig na tom musí být ještě hůř, protože mohla stát zpříma jen ve větších síních.
V dengarských jeskyních nebyl žádný rozdíl mezi nocí a dnem. Nepřetržitě tu plálo slabé světlo luceren a kouzelných lamp. Na ostatní to asi mohlo působit ponurým a skličujícím dojmem, ale Thelvyn viděl ve tmě stejně dobře jako trpaslíci, takže mu to nevadilo.
"Thelvyne!"
Uslyšel, jak na něj Korinn volá. Vzhlédl a uviděl oba Dorikovy syny pohromadě v části zahrady, která byla uzavřena kamenem, ve kterém byly vytesány zvláštní vzory. Dorinn seděl na kamenné lavičce a Korinn stál vedle něj.
"Vidím, že jsi přežil první setkám s naším otcem," řekl Korinn. "Co si o něm myslíš?"
"Řekl bych, že před králem může každý vyslovit svůj názor a že je to nesmírně ohleduplný muž," odpověděl Thelvyn. "Musím přiznat, že jsem o trpaslících zaslechl jisté nelichotivé věci týkající se toho, jak umí být chladní a podezřívaví vůči cizincům, ale já jsem se s tím nesetkal."
"Náš otec si tě oblíbil," řekl Dorinn. "A měl bych dodat, že můj bratr mu přísahal, že jsi skutečný přítel a statečný společník, a to jsou vlastnosti, které trpaslíci obdivují nejvíc. Stačilo mu o tom říci a náš otec tě bez výhrad přijal."
"Jsem tím poctěn," řekl Thelvyn.

"Jestli je to tak, pak sis to zasloužil," řekl Korinn. "Pojedu s výpravou na další cestu. Můj otec s tím souhlasil."
"Vůbec mě nenapadlo, že bys mohl zůstat s námi," přiznal překvapeně Thelvyn.
"Mě taky ne," řekl Korinn. "Vydal jsem se do jiných zemí jako prostý dobrodruh. Byl to pro mě způsob jak procestovat a poznat nové kraje a jiné národy. Ale výprava za odhalením a naplněním Proroctví, to je něco docela jiného. Jako královský syn mám povinnosti ke svému království a svému lidu. Tentokrát nejlépe dostojím své povinnosti, když pojedu s tebou."
"Vážím si toho," řekl Thelvyn a myslel to doopravdy.
"Bratře, mohl bys nám ze sklepa přinést něco k pití?" zeptal se Dorinn.
"Samozřejmě," řekl Korinn s úklonou a pak se zazubil na Thelvyna. "Ale obávám se, že nemáme žádný třešňový likér."
Dorinn počkal, až jeho bratr vejde do paláce, a pak se obrátil k Thelvynovi. "Obávám se, že můj bratr lehce prohlédne můj záměr, ale na tom nezáleží. Jsou věci, které bys měl o Korinnovi vědět a které by ti sám neřekl. Viděl jsi, že náš otec je velmi starý. Přestože se dosud těší dobrému zdraví, musí zůstat dostatečně silný, aby mohl být králem ještě dalších devět let. Já nejsem nejstarší Dorikův syn. Kdysi jsem měl staršího bratra, který by se samozřejmě stal příštím králem. Když před více než čtyřiceti lety padl v bitvě, stal jsem se jeho dědicem. Ale můj otec toužil ještě po dalším dítěti, pro případ, že by se něco přihodilo i mně. Život královského syna ve Skalní domovině je nebezpečný."
"Také začínám mít ten dojem," řekl Thelvyn.
"Naši rodiče byli již staří a ztratili naději, že by mohli mít dalšího potomka," pokračoval Dorinn. "Ale když se narodil Korinn, všechno se zdálo být v pořádku. Pak jsem byl zraněn v bitvě v Zemi pahorků a museli jsme se smířit s možností, že nebudu schopen stát se králem. V této době bych nemohl být králem, protože král Skalní domoviny musí být připraven sloužit. Ale musí být také dospělý. Korinnovi je teprve čtyřicet jedna a trpaslík není plnoletý, dokud nedosáhne padesáti let. Do té doby by jej nepokládali za krále nástupce, kdyby bylo nutné zvolit nového krále."
"Může to vaší rodině způsobit potíže?" zeptal se Thelvyn. "Máš přece ještě čas, aby ses uzdravil."
"To není jisté. Řekli mi, že moje naděje na to, abych se vzpamatoval natolik, abych se mohl stát králem, jsou vyrovnané. Musíme být připraveni. Pokud žádný z Dorikových synů nebude shledán vhodným nástupcem, panovnická moc pravděpodobně přejde do rukou jiného rodu. Teď žijeme v době velkého rozkvětu a blahobytu. Je to hlavně díky tomu, že se rod Syrklistů věnuje obchodování. To by pravděpodobně skončilo, kdyby se na trůn znovu vrátil rod Everastů."
"Chápu tvoje obavy," řekl Thelvyn. "Existuje něco, co by ti mohlo pomoci? Radil ses s léčiteli z jiných zemí?"
Dorinn se zamračil. "O něčem takovém s cizinci nemluvíme, ale trpaslíci jsou odolní vůči kouzlům. Mágové mi nemohou pomoci. Naši kněží dělají, co mohou, a jestli to bude Kagyarova vůle, uzdravím se. Ale Kagyar může mít jiné plány. Proto se k nám Korinn musí vrátit živ a zdráv. Jako jeho přítele tě prosím, abys na něj dal pozor."
"Udělám to," slíbil Thelvyn, "když mi to dovolí."

Kapitola 16

SIR GEORGE JIM OZNÁMIL, ŽE V DENGARU stráví ještě jeden den, aby si mohli pořádně odpočinout, i když si dělal větší starosti o koně než o jejich pány. Koně ujeli celou tu dlouhou vzdálenost z Braejru k Věčné hoře, pak nahoru k ruinám Torkynského Vodopádu a stepí zpátky na jih, do Skalní domoviny. Pocházeli z houževnatého plemene, ale stejně bylo obdivuhodné, že výpravě zatím nezpůsobili žádné těžkosti. Sám král vydal rozkaz, aby bylo o koně postaráno co nejlépe.
Korinn měl v plánu ukázat svým mladším společníkům podzemní část města. Sir George, Solveig a Perrantin tam již dříve byli. Jeli do Skalní domoviny za obchodem a poprvé se zde setkali s Korinnem. Dokud se s ním Solveig neseznámila, nevycházela s trpaslíky dobře, protože byla mnohem vyšší než oni. Korinn se k nim tenkrát připojil a teď se po dvou letech alespoň na chvíli vrátil domů.
"Solveig Korinna vždycky okouzlovala," vysvětloval u snídaně Sir George, když plánovali prohlídku města. "Vždycky žasl nad tím, že jeho výška je stejná jako délka jejích nohou."
"To není ani přesné, ani spravedlivé," poznamenal Perrantin. "Korinn měří víc než čtyři stopy. Takže dosahuje právě pod její hruď."
"Kde může obdivovat výhled," dodal Sir George. Byl to způsob, který s Perrantinem používali, když se chtěli navzájem pozlobit. Fungovalo to.
Korinn zahájil prohlídku hned před palácem. Vysvětlil jim, že Dengar si mezi sebou rozdělilo pět nebo šest různých rodů. Některé části města mají podobu vojenského tábora. V opozici ke králi stojí Senát, jehož budova je umístěna přímo na západ od královského paláce. Všechny rody mají v Senátu své zástupce. Hlasuje se zde o nových zákonech, které mají být doporučeny králi, a jsou tu posuzovány zákony navržené králem. I když králové nebyli existencí senátu nijak nadšeni, pochopili, že umožnit jednotlivým rodům, aby měli podíl na moci, je jediný způsob jak Skalní domovinu uchránit před občanskou válkou. Každý rod by totiž nejraději byl samostatným malým národem.
Největší starostí krále Darobana a jeho dědiců byl mocný rod Everastů. Podle Korinnových slov tento rod více méně vlastnil Dengar, a to jak jeho nadzemní, tak i podzemní část. Prvním králem Skalní domoviny se po legendárním Denwarfovi stal právě trpaslík Everastů a z jejich rodu pak pocházela většina králů země trpaslíků. Proto byla celá severní část hlavní jeskyně po staletí jejich územím. Velké zámky a panské domy nejbohatších rodin Everastů stály pohromadě jižně od samotného paláce a podobaly se nepřátelskému ležení. Tento rod vlastnil i zařízení pro pumpování čerstvého vzduchu, které bylo společně se stanovištěm Královské gardy umístěno vedle paláce. Podle tradice i podle zákona se mohli členy Královské gardy stát pouze mladší trpaslíci Everastů.
Nebylo tedy divu, že se král a jeho rodina cítili v paláci jako na ostrově uprostřed moře nepřátelství. Rody Everastů a Syrklistů většinou nestály proti sobě, protože oba byly bohaté a věnovaly se obchodu ve snaze být svému národu prospěšné. Díky svým společným zájmům a cílům uzavíraly často spojenectví se Skarrady a vystupovaly proti ostatním rodům. Ale trpaslíci Everastů nemohli zapomenout, že od počátku dějin národa trpaslíků patřil po většinu času královský trůn jednomu z nich, a chtěli jej zpět. Daroban První získal korunu po hlasování Senátu v době, kdy mezi Everasty nebyl žádný uchazeč schopný vyhovět požadavkům Senátu, což rod Everastů pociťoval jako velikou hanbu.
Vojenský rod Torkrestů, jehož armáda byla ve Skalní domovině nejsilnější, měl své panství v horním Dengaru a většinou se držel stranou. S ostatními rody vycházel celkem dobře. Malý rod Buhrodarů obýval území blízko středu hlavní jeskyně. Jeho příslušníci byli většinou oddáni Kagyarovi a sloužili mu jako kněží. Hurwarfům náležela Říční jeskyně, ležící východně od Pokladu trpaslíků. Jejich rod zachovával tradice, většinou to byli havíři a vynálezci strojů. Byli zarytými odpůrci styků s jinými národy a venkovním světem vůbec a byli proti vládnoucím Syrklistům, jejichž plánem bylo poznávat svět a obchodovat s ním. Rod Skarradů neměl v Dengaru vlastní panství. Byli to kováři národa trpaslíků, kteří se zajímali o vědu, a zvláště pak o architekturu a stroje. Oceňovali obchod s vnějším světem, protože tak získávali odbytiště pro své výrobky a zájemce, kteří si je najímali a využívali jejich dovedností. To byl důvod, proč byli Skarradové na králově straně.
"Dovedete jistě pochopit, proč máme takový zájem na tom, aby jeden z nás, můj bratr nebo já, nastoupil po otci na trůn," řekl Korinn. "Vláda našeho rodu trvá poměrně krátkou dobu, proto nám chybí síla tradice, která by nás podpořila. Řekl bych, že od té doby, co byl Dorinn zraněn, Everastové připravují celý houf uchazečů o královský trůn."
"Zdá se, že si trpaslíci Darobana váží a že je oblíbený," namítla Solveig. "To by přece mělo mít svou váhu."
"To nestačí," odpověděl Korinn. "Je pravda, že se Skalní domovině během dlouhé vlády mého otce daří dobře a že žijeme v míru, ale hrozba války s draky poškodila pověst naší rodiny. Potíže, které by draci způsobili, by měly různé následky, a to by pro nás mohlo znamenat politickou katastrofu. Rod Torkrestů by požadoval vojenského krále, nepochybně vybraného z jejich vlastních řad, aby čelil ohrožení nepřátelským světem. Hurwarfové by chtěli vyhnat všechny cizince, uzavřít brány našich měst a dřepět pod zemí. A prohlásili by, že příčinou všech nepokojů je vláda našeho rodu."
"Pokud dědic rodu Syrklistů nebude také hrát nějakou roli v Proroctví, které podle všeho zabrání řádění draků," řekla lišácky Solveig. "Natolik politice rozumím. Byla jsem vychována jako dcera jedné z předních rodin v Thyatisu, kde je politika současně uměním i náboženstvím."
"Máš pravdu," souhlasil Korinn. "Když naše výprava uspěje, pak úcta, kterou díky svému podílu na úspěchu získám, zajistí mé právo dědice trůnu. Nebo právo mého bratra, kdybych ho podpořil. Do Proroctví jsou zapleteni Nesmrtelní, a

to znamená, že naše výprava samozřejmě získá podporu kněží a navíc celého rodu Buhrodarů. A přání kněží mají velký vliv na jednání ostatních rodů, zvláště Torkrestů a Hurwarfů, kteří by jinak dali přednost everastskému králi."
"Tvrdíš tedy, že o budoucím králi Skalní domoviny rozhodne výsledek naší výpravy," řekl Thelvyn, polekaný tou představou.
"Výprava je naším tajemstvím," řekl Korinn. "Pro naši výpravu je nejlepší, když nikdo nebude o účelu naší cesty vědět, ani naši nepřátelé, ani naši spojenci. Můj otec naše tajemství uchová. Kromě něj o tom budou vědět jen členové královské rodiny a Kagyarovi nejvyšší kněží."
Pro Thelvyna to byla pořádná lekce v politice a byl ohromen tím, co se dozvěděl. Politika se mu postupně zprotivila, když žil s Flaemy. Jejich předsudky a nekonečné pletichy ho přesvědčily, že je to národ nejprohnanějších a nejmalichernějších lidí na světě. Když je ale srovnal s rody trpaslíků a jejich pokusy o získání moci, měl najednou dojem, že Flaemové jsou v tomhle docela zanedbatelní. Vždycky si myslel, že trpaslíci jsou rozumní a praktičtí, příliš zaměstnaní svými osobními záležitostmi, než aby se zabývali politickými intrikami.
Začínal si myslet, že na světě není místo, kde v míru žijí poctiví lidé, kteří se k sobě chovají slušně a spravedlivě. Trpaslíci ho nesmírně zklamali. Často slyšel Solveig vyprávět o nemilosrdné politice nejurozenějších rodin v Thyatisu a Sir George vyprávěl podobné věci o Darokinu. Věděl, že elfové jsou téměř posedlí svou potřebou pořád někoho kritizovat. Dokonce i ethengarské kmeny mezi sebou stále vedly války o tytéž kusy půdy. Skoro začal obdivovat draky, kteří byli alespoň upřímní.
Korinn dál objasňoval politickou situaci, mluvil o seskupeních rodů a o tom, jak se podílely na nynější podobě Dengaru i samotné Skalní domoviny. Když skončil svůj výklad, prohlídka města pokračovala obvyklým způsobem, jak Thelvyn od počátku očekával. Prohlédli si panství Syrklistu ve Zpívajících síních. Thelvyna to jméno nejdřív zmátlo, protože se mu ihned vybavila trpasličí záliba v jódlování. Uměl si představit celý sbor trpaslíků jódlujících tím sytým, znělým hlasem, který ze sebe dokázali vydat.
Avšak skutečný důvod pro to neobvyklé jméno byl úplně jiný. Jeskyně přiléhala ke stěně hory a ve skále byly proraženy dlouhé, úzké šachty. Těmito tunely se prohánět vítr a ze šachet vycházelo strašidelné tlumené kvílení, které trpaslíci ve své bujné fantazii označovali jako zpěv. Ze stejného důvodu byly Zpívající síně často nejchladnější částí města, ale Syrklistům nevadila ani zima, ani tajuplné zvuky, protože jejich jeskyně byla hned vedle vchodu do podzemního města, takže mohli do Horního Dengaru snadno dopravovat zboží určené pro obchod.
Na několika místech je Korinn na chvíli zastavil. Věděl, že může své přátele zavést i do hloubi Říční jeskyně, protože Hurwarfové neměli nic proti přítomnosti cizinců na svém území. Jeskyně Černého jezera v západní části města byla pro návštěvníky zcela uzavřena. Této malé jeskyni vévodilo velké jezero, naplňované podzemní řekou. Celou jeskyni vlastnil rod Everastů, jehož příslušníci využili vysokou vlhkost v jeskyni pro pěstování obřích hub. Houby rostly neobyčejně rychle; Korinn tvrdil, že kdyby to bylo nevyhnutelné, trpaslíci by mohli zavřít své brány a po léta žít v podzemí.
Byla tu jedna věc, která Solveig a Thelvyna mrzela. Všechny obchody v Dengaru byly umístěny v horním městě. Pořád jen přecházeli z jeskyně do jeskyně a pozorovali trpaslíky při těžké práci, i když mohli vidět, kolik radosti ta práce trpaslíkům přináší. Trpaslíci na sobě měli jednoduché, tmavé oblečení. Solveig a Korinn se oblékli podobně a doufali, že díky tomu nebudou příliš nápadní. Byla to zbytečná námaha. Neustále přitahovali něčí pohledy a připadali si jako exotická zvířata ve zvěřinci.
V poledne se vrátili do paláce. Korinn sliboval, že severní dengarské jeskyně, staré město a Křišťálové jezero budou mnohem zajímavější. Ale když byli skoro po obědě a Korinn se stále nevracel, řekli si, že asi musel vyřídit nějakou neodkladnou záležitost.
Thelvyn pobědval se Solveig na zastřešené terase na severní straně paláce. Když se z terasy rozhlížel, brzy pochopil, proč mají trpaslíci na svých podzemních budovách střechy. Strop jeskyně byl stále mokrý vodou, která se na něm srážela a pak nepřetržitě kapala dolů. Tato část Pokladu trpaslíků měla velmi vysoký strop, podobající se ohromné kupoli. Thelvyn byl překvapen, když vysoko nad sebou uviděl domy postavené na skalních výstupcích.
"Podívej!" zvolal. "Tam nahoře bydlí trpaslíci."
Solveig přešla k zábradlí terasy, aby si mohla domy prohlédnout. "Myslím, že se musí naučit být hodně opatrní. Když se tady řekne zaskočit na návštěvu, tak to pro sousedy platí doslova."
V tom okamžiku vešel Sir George a vyzařovala z něj pohoda. "Korinnovi je to moc líto, ale nemůže teď přijít. Mám vyřídit, že vás dalšími jeskyněmi provede později, když se mu podaří včas odejít. Mimochodem, máte nějaký dobrý důvod proto, abyste chodili bosí?"
"To byl Thelvynův nápad," řekla Solveig. "Trochu to řeší náš problém se stropy. Když jsme obutí, jsme přinejmenším o palec vyšší."
"Palec! To přece při vaší výšce nic není. Opravdu to pomáhá?" zeptal se Sir George, když se posadil ke stolu.
"Když nemáme boty, je pro nás snazší se ohýbat," odpověděla Solveig. "Už tak často nenarážím hlavou do dveří."
"Co se přihodilo Korinnovi?" zeptal se Thelvyn a změnil tak téma rozhovoru. "Něco důležitého?"
"Řekl bych, že ano," odpověděl Sir George. "Mám dojem, že král mluvil s Kagyarovými kněžími o Proroctví. Korinna pravděpodobně zavolali, aby v té záležitost vypovídal."
"Je to pro nás zlé?" zeptala se Solveig.
"Ne, čekal jsem to. A kdyby Kagyar řekl svým kněžím, čeho se Proroctví týká, ušetřilo by nám to jízdu do Alfheimu."
Thelvyn nevěděl o kněžích vůbec nic. Nikdy s žádným nejednal, protože se na Vysočině objevovali jen málokdy a Flaemové o jejich přítomnost stejně nestáli. V těch několika málo příbězích, které o nich slyšel, se vždycky chovali pánovitě a byli chladní a příliš horliví obětovat svůj život a majetek druhých, aby mohli plnit své úkoly. V jeho fantazii vždycky ztělesňovali všechno, co neměl rád na čarodějích, ba dokonce byli ještě horší, a Thelvyn se kromě Perrantina

nesetkal s jediným čarodějem, kterého by si oblíbil. Zároveň si připomněl, že jeho matka možná byla kněžkou, a bylo docela pravděpodobné, že k nim patří i on sám.
Doufal, že mu kněží trpaslíků řeknou o Proroctví, a on tak nebude muset sám odhalovat jeho tajemství. A doufal, že není zbabělé takhle uvažovat. Potřeboval společnost kněžích, kteří mají vědomosti a zkušenosti, aby se od nich mohl učit, pokud se má stát dobrým knězem.
Korinn se do večeře nevrátil, takže zmeškali příležitost prohlédnout si zbytek města. Vypadalo to, že tentokrát už nebudou mít další možnost se do něj podívat, protože Sir George chtěl druhý den časně ráno odjet. Když se Korinn konečně objevil, velice se jim omlouval, protože trpaslíci neradi porušují své sliby. Avšak Thelvyn a Solveig ho ujistili, že jejich výprava a dračí hrozba jsou přednější.
Všechno si ale bohatě vynahradili, protože král Daroban je tu noc pozval k pravé trpasličí hostině, na které byli přítomni i příslušníci jeho rodu. Hodně se zpívalo a tančilo, i když v tom trpaslíci příliš nevynikají, a také se pilo, v čemž jsou trpaslíci mistři. Thelvyn pití příliš neholdoval a spíše se zajímal o tanec a zpěv. Korinn ho přemluvil, aby ukázal, co se naučil z trpasličího jódlování. Thelvyn si na začátečníka vedl opravdu dobře, i když neměl možnost cvičit. Na trpaslíky to velmi zapůsobilo a cítili se polichoceni. Hostina skončila dost brzy, protože členové výpravy museli být za úsvitu na cestě.
Thelvyn se těšil, že si ještě jednu noc bude moci dopřát pohodlí skutečné postele, přestože pro něj byla hodně krátká. Nevěděl, kdy se mu taková příležitost zase naskytne. Ale sotva usnul, uslyšel jemné zaťukání na dveře svého pokoje. Myslel si, že už je ráno, takže si natáhl košili a šel otevřít. Čekal, že za dveřmi najde Sira George nebo netrpělivě přešlapující Solveig. K jeho překvapení tam stál Korinn v doprovodu trpasličí ženy, se kterou se ještě nesetkal.
"Není to tak nápadné jako ten bílý hábit, co nosí Solveig," řekl mu Korinn pobaveně. Thelvynovy košile byly ušity se zcela nerealistickou představou o tom, jak moc asi vyroste. "Můžeme dovnitř? Je to důležité."
"Ano... samozřejmě," řekl Thelvyn, který se ještě pořádně neprobral. "Omluvte mě, prosím, na chvíli."
V tmavém koutku pokoje rychle vklouzl do kalhot. Když se vrátil, jeho dva návštěvníci odkryli kouzelnou lampu na malém stolku v pokoji, což poskytovalo právě tolik světla, aby na sebe navzájem viděli. Trpasličí žena se posadila vedle stolku a Korinn zůstal stát. Thelvyn měl pocit, že by si měl sednout na zbývající židli, aby je nepřevyšoval. Žena byla na trpaslíka dosti štíhlá, měla tmavé oči a rovné černé vlasy, zapletené do jednoduchého copu. Podobný účes nosila i Solveig. Měla na sobě sytě rezavý plášť, jehož kapuce jí ležela na ramenou.
"Thelvyn Liščí oko a toto je Kari," představil je Korinn. Skutečnost, že neuvedl celé její jméno, určitě něco znamenala.
"Jsem kněžkou Nesmrtelného Kagyara," vysvětlovala. "Když sloužíme našemu řádu, neužíváme naše plná jména. Ale důvěřuji ti, takže mě smíš poznat jako Kari, dceru Gilasovu z rodu Buhrodarů."
"Nemohu ti říci své skutečné jméno, protože je sám neznám," řekl Thelvyn.
"Chápu to," ujistila ho. "Přišli jsme tě o něco požádat, ale jen požádat. Kdykoliv můžeš odmítnout a nemusíš se bát, že nás to urazí. Ale žádám tě, aby ses o naší návštěvě nikomu nezmiňoval, ani svým přátelům. Musí zůstat utajena.
"Sir George zná podstatu toho, co ti chceme navrhnout," dodal Korinn.
"Nikomu to nepovím," slíbil Thelvyn. Jestliže proti tomu Sir George nenamítal, pak ani Thelvyn neměl důvod nesouhlasit. "Myslím, že dokonce vím, proč jste tady. Máte důvod věřit, že Kagyar možná rozluští záhadné Proroctví."
"To je pravda," souhlasila Kari. "Proroctví se dotýká bezpečnosti Skalní domoviny a také trpaslíků v jiných zemích. Proto by se o ně měl Kagyar zajímat. Možná by dokázal odpovědět na tvé otázky. Jsi ochoten se o to pokusit?"
"Samozřejmě," řekl rychle. "Říkají, že jsem kněz, ale nemám žádné zkušenosti. Rád bych se setkal s jinými kněžími, abych viděl, čím se zabývají, i když vím, že nechceš, abych odhalil vaše tajemství."
Kari se necítila jeho slovy dotčena. "Nevím, kdo je tvým patronem, ale je odpůrcem ničení, a to z něj dělá Kagyarova spojence, přinejmenším v této záležitosti. Pomůžeme ti v čemkoli, pokud to dokážeme, jestliže ty pomůžeš nám. Možná nevíš, že všichni kněží jsou bojovníci. Jen málo z nich bude nuceno použít proti svým nepřátelům zbraň, protože jsme všichni strážci míru. Teď mluvím jen za řády, které se řídí zákony, protože existují také Nesmrtelní, kteří jsou oddáni zlu a dobývání, a jejich kněží se chovají jako vojenští velitelé. Podle toho, co o tobě vím, přísahala bych, že náležíš k řádu dodržujícímu zákon. Máš v sobě cit strážce, možná jsi dokonce vyvoleným. Máš strach z Proroctví? Mohlo by od tebe žádat něco strašlivého."
"Nemám na vybranou," řekl Thelvyn. "Draci už o mně vědí. Pochybuji, že bych se jim mohl do smrti vyhýbat. Proroctví je mojí nejlepší ochranou, i když by mohlo být děsivé."
"Obávám se, že máš pravdu," souhlasila Kari. "Musíš chápat, že ti nemohu slíbit úspěch, ale uděláme pro tebe všechno, co bude v našich silách. Pokud budeš souhlasit, půjdeme teď na místo, které je pro Kagyara svaté a kde je jeho přítomnost velmi silná. Je to dlouhá cesta a budeme pryč skoro celou noc. Až bude po všem, očarujeme tě kouzlem odpočinku, takže se ráno budeš cítit svěží, jako bys celou noc prospal."
"Potom se tedy vydejme na cestu," řekl Thelvyn. "Budu něco potřebovat?"
"Pojď tak, jak jsi," vyzvala ho. "Neber si žádnou zbraň, žádný kouzelný předmět, ani předmět, který by mohl být symbolem jiného Nesmrtelného než Kagyara. Řekli mi, že jsi také kouzelník. Prosím tě, abys s sebou nebral svou kouzelnou knihu. Nebylo by to nebezpečné, ale její přítomnost by mohla být překážkou v našem úsilí."
Odešli z paláce, jak nejtišeji uměli. Přestože nemohli uniknout pozornosti stráží, nikdo se je nesnažil zadržet, protože je doprovázel Korinn.
Dolní Dengar nebyl v noci nikdy úplně ponořen do spánku. Světla stále slabě svítila a jeskyní se neslo vzdálené bušení kladiv a zvuky, které vydávaly stroje. Jakmile opustili území paláce, Kari šla jako první a vedla je do druhé největší jeskyně Dolního Města, do jeskyně Křišťálového jezera. Zároveň to byla ta rozlehlejší ze dvou hlavních jeskyní. Její strop byl třikrát tak vysoký jako strop v jeskyni Poklad trpaslíků.
Tato jeskyně ale nebyla příliš hustě osídlena, protože většinu jejího dna zabíralo velké jezero se studenou horskou

vodou. Křišťálové jezero plnila řeka vyvěrající z temného tunelu na vzdáleném konci síně. Uprostřed jezera stál "ostrov", ve skutečnosti mohutný kamenný sloup, který podpíral strop jeskyně. Na levé straně byly slévárny, kde se tavila ruda z dolů a byla přeměňována v různé kovy. Thelvyn by si je rád prohlédl, protože se mu vybavila jeho vlastní práce v kovárně v Graezu. Dokonce i teď, uprostřed noci, se u jezera pracovalo. Ale Kari pospíchala po okraji jezera na druhou stranu, snažíc se projít obydlené oblasti co možná nejrychleji a hlavně nenápadně. Ovšem ve městě trpaslíků mohl Thelvyn stěží vypadat jako nenápadný návštěvník.
Dál už je čekaly jen části Starého Města, velké, tmavé budovy, zastrčené v koutech jeskyně, které sloužily jako skladiště. Hlavní část Starého Města ležela na protějším břehu jezera. Bylo to bludiště úzkých chodeb a prostých síní, které pamatovaly časy prvních trpasličích králů a teď je používali havíři, jejichž tunely vedly pod horou severním a západním směrem. Celá jeskyně byla vlivem ledové jezerní vody chladná a vlhká. Kari je vedla dlouhou postranní chodbou, která se postupně zužovala a kterou se dostali k místu, kde se řeka vlévala do Křišťálového jezera.
Kari se zastavila a obrátila se ke svým společníkům. "Pro většinu obyvatel našeho města končí jeskyně Křišťálového jezera tady. Ale pod horami existuje cesta, která vede dál na sever. O té cestě vědí jen nejvyšší kněží a my ji musíme uchovat v tajnosti, protože vede do jeskyně, která je nejposvátnějším místem Nesmrtelného Kagyara. Věříme, že i sám Denwarf odešel touto cestou, i když si nemůžeme být jisti."
"Zachováme vaše tajemství," slíbil jí Korinn. "Je to daleko?"
"Musíme ujít ještě tři míle," řekla a potom se otočila k Thelvynovi. "Chodba není osvětlená. Mám jen malou lampu."
"Thelvyn dokáže vidět ve tmě stejně dobře jako kterýkoliv trpaslík," řekl Korinn. "Starosti mi dělá to, že asi není stavěn na přírodní chodby."
"Není třeba se znepokojovat," řekla mu Kari. "Ale na některých místech budeme muset šplhat."
Kari ho na to upozornila už v paláci, a proto si Thelvyn neobul své těžké jezdecké boty. Byl mladý a většinu svého života prochodil bos. Kari je vedla k ústí tunelu, kterým protékala řeka. Tady sestoupili po strmém břehu jezera a ve tmě šli dál podél řeky. Kari řekla ostatním, aby chvíli počkali, a sama pokračovala v cestě. Za okamžik se právě před nimi, za velkým kamenem, objevilo slabé světlo z její lampy.
Pro Thelvyna nebylo lehké protáhnout se úzkým prostorem mezi řekou a kamenem do menší chodby, která se nejdřív odklonila od říčního tunelu, ale po chvíli se k řece vrátila a vedla souběžně s ní. Dno této chodby bylo zatopené, ale po jedné straně byly položeny ploché kameny. Vzdálenost mezi kameny odpovídala krátkému trpasličímu kroku, takže Thelvyn byl v nevýhodě a postupoval vpřed trochu nemotorně. Po dvou stech yardech začala chodba naštěstí mírně stoupat a dál šli po suchém kamenném chodníčku.
"Když je v řece hodně vody, je tato cesta zatopená," vysvětlovala Kari. "Voda odplavuje oblázky a písek, a ohlazuje tak kameny na cestě. Zjistili byste, že se po ní dá snadno jít i bez bot, přestože je na některých místech příkrá."
"Kněží chodbu nijak neupravili?" zeptal se Korinn, pospíchaje za ní.
"Místo zasvěcené Kagyarovi musí být ponecháno v takové podobě, v jaké je stvořil."
Zdálo se, že Korinna to překvapilo víc než Thelvyna. Jednou ze základních trpasličích filozofií totiž bylo, že téměř všechno může být upraveno a vylepšeno, a zvláště to platilo o darech samotného Kagyara. A prvním takovým darem, který od něj trpaslíci dostali, byly jeskyně ve Skalní domovině.
Na cestě je opravdu čekalo několik prudkých stoupání. Při prvním museli překonat tři velké, oblé balvany, z nichž každý byl vyšší než Thelvyn. Pak přišli na místo, kde se chodba úzce klikatila a současně ostře stoupala. Skála měla hladký povrch, nebyly tam žádné výčnělky, které by jim usnadnily výstup. Trpaslíci měli přirozenou schopnost vyběhnout po kamenech jako ještěrky. Thelvyna by nikdy nenapadlo, že by jim jejich podsadité postavy dovolily tak snadno šplhat po skále. Sám měl co dělat, aby to zvládl. Uvědomil si, že by touhle cestou rozhodně nemohl jít ve svých jezdeckých botách.
Chodba náhle vyústila na širokém výstupku, který vedl podél podzemní řeky vlévající se do Křišťálového jezera. Obě chodby se tak spojily a po několika yardech se nový tunel rozšířil do malé jeskyně, okrouhlé síně asi třicet yardů široké a necelých patnáct yardů dlouhé. Kouzelné lampy vydávaly měkké světlo, které vrhalo hluboké stíny mezi hromady oblých kamenů a zřícených kusů skály. Řeka proudila po jedné straně jeskyně, takže na druhé vznikl jakýsi kulatý altánek nebo kapsa. Spadané kameny přehradily řeku a vytvořily tak jednoduchý přírodní most.
Thelvyn pochopil, že to musí být Kagyarova svatyně, protože v jeskyni byla znát přítomnost něčeho tajemného. Když vstoupili do síně, přišlo je pozdravit pět starších trpaslíků. Všichni na sobě měli rezavě hnědý háv, jaký nosila Kari, ale jejich kapuce byly lemovány nějakým zvláštním vzorem, umně vyšitým stříbrnou nití. Thelvyn vytušil, že to jsou nejvyšší kněží jejich řádu. Kari přistoupila k nejstaršímu z trpaslíků. Byla to drobná a křehká žena, ale její oči jasně zářily.
"Je to od vás hezké, že jste přišli, Filo," řekla Kari s upřímnou vděčností. "Vím, že cesta sem musela být namáhavá."
"Ale bylo velmi důležité, abychom se tu setkali," odpověděla Fila. Podívala se na Thelvyna a hřejivě se usmála. "Takže ty jsi ten kněz, který neví, komu slouží. Věřím, že to není příjemný pocit. Zdá se, že se nebráníš tomu, že na tebe byla vložena taková zodpovědnost."
"Nebylo by to k ničemu dobré, kdybych měl zlost a vzpíral se," řekl Thelvyn.
"Tvoje moudrost tě činí hodným naší důvěry," řekla mu Fila. "Vím, že ses snažil promluvit se svým patronem. Opravdu jsi od něj nedostal žádnou zprávu nebo znamení, ani ve svých snech?"
"Nejsem si ničeho takového vědom," řekl Thelvyn. "Obávám se, že ještě nepřišel čas, abych se to dozvěděl, a že vaše úsilí, i když si ho nesmírně vážím, bude zbytečné."
"Uvidíme."
Fila je odvedla do malého altánku, kde se mohli posadit na kameny roztroušené kolem. Trpaslíci kámen milovali a připadalo jim zcela přirozené používat jej jako nábytek. Fila si odhrnula kapuci, aby se cítila pohodlněji. I když toho

Thelvyn o kněžích moc nevěděl, byl přesvědčen, že se Fila připravuje k meditaci.
"Možná máš pravdu," řekla. "Možná jsi nedostal pokyny, které potřebuješ, protože ještě nenastal ten správný čas. Pokud tomu tak je, nemůžeme ti pomoci. Ale nesmíš také zapomínat na to, že Nesmrtelní si musí někdy počínat velmi chytře a všechno, co dělají, se musí dít opatrně a nepřímo, protože jinak by vůbec nemohli jednat."
"To jsem nevěděl," přiznal Thelvyn. "Až dosud jsem žil mezi Flaemy na Vysočině. Jsou v této části světa noví a spíše než na kněze spoléhají na své čaroděje. O Nesmrtelných toho mnoho nevědí a ani se nezdá, že by vědět chtěli. O takových věcech se tam nikdy nemluví."
"Nesmrtelné a jejich pohnutky ve skutečnosti nezná nikdo," řekla Fila. "Přesto ale můžeme stále doufat. Dokonce i Nesmrtelní mají své zákony a tvůj ochránce s tebou teď možná nemůže mluvit přímo. Pokud to tak je, pak by Nesmrtelný mohl najít způsob, jak ti opatrně sdělit, co potřebuješ vědět."
"V to jsme doufali," přisvědčil Thelvyn.
"V tom případě bychom měli začít," řekla Fila a se zkříženýma nohama se usadila o něco pohodlněji. "Pokusím se navázat spojení s Kagyarem, ale úspěch ti v této neobvyklé situaci zaručit nemohu. Když se mi to podaří, bude nám dovoleno položit přinejmenším tři otázky, které budou zodpovězeny pouhým ano, nebo ne. Jen při vzácných příležitostech se mohu zeptat šestkrát, ale na to nemůžeme spoléhat. Pokud ti Kagyar může říci, co je obsaženo v Proroctví, pak promluví skrze mne, nebo se před námi zjeví v nehmotné podobě. Kari, jsi připravena mi pomoci?"
"Ano, samozřejmě."
Kari přivedla Thelvyna a postavila jej dva yardy před starou kněžku. Fila dlouho seděla se zavřenýma očima a Thelvyn ji upřeně pozoroval, doufaje, že by se mohl naučit něco, co by mu později pomohlo, aby mohl sám meditovat. Věřil, že kněžská kouzla mu dělají potíže proto, protože vlastně nikdy neměl nikoho, kdo by ho učil. Po několika minutách si uvědomil přítomnost něčeho záhadného v jeskyni.
Kari na něj pohlédla a pohybem ruky mu naznačila, aby zůstal tiše, a pak se otočila zpět ke staré kněžce. "Hledáme význam Proroctví, které se týká Thelvyna Liščí oko a draků. Existuje takové Proroctví?"
Fila dlouho mlčela a pak se zhluboka nadechla. "Ano."
Thelvyn v sobě zadržel hlasitý výkřik. Tušil, že Proroctví je skutečné, ale neměl naprostou jistotu. Nyní to konečně věděl.
"Můžeš nám říci, co je obsahem toho Proroctví?"
Znovu byla Fila dlouho pohroužena do meditace, než odpověděla. "Ne."
Tentokrát si Thelvyn nebyl jistý, jestli má nebo nemá cítit úlevu. A nebyl si jistý, jestli je schopen to poznat. Kari se k němu obrátila.
"Kdyby odpověď zněla ano, zeptala bych se, jestli už přišel čas, aby ses dozvěděl, co praví Proroctví," řekla měkce.
"Teď přemýšlím o tom, jestli by bylo dobré zjistit, zda by kněží některého jiného Nesmrtelného dokázali odhalit význam Proroctví."
Thelvyn se usmál. "Co mi radíte?"
"Ještě nevím," přiznala. "Kdybych se zeptala, jestli už přišel čas, a odpověď by byla ne, pak budeš vědět, že musíš čekat. Pokud by odpověď zněla ano, pak musíš hledat dál, ale nebudeš vědět, koho se zeptat."
"Zkusme to promyslet," řekl Thelvyn. "To, co sami nemůžeme rozhodnout, je, jestli bychom měli hledat odpověď, nebo čekat. Připadá mi, že odpověď na obě otázky pro mě znamená totéž, protože Kagyar mi nemůže říci, kde bych měl hledat. Mohl bych se jednoduše zeptat, jestli se máme vydat do Alfheimu, ale kdyby odpověď zněla ne, nebylo by jasné, co máme udělat dál."
"Skláním se před tvou rozumnou úvahou," řekla Kari a pak se obrátila k ostatním kněžím. "Nadešel čas, aby bylo Thelvynovi objasněno, co říká Proroctví?"
"Ano," řekla Fila. Pak sebou škubla a otevřela oči. "Zdá se, že je po všem. Je mi líto, že to nestačilo."
Thelvyn vstal a Korinn se postavil vedle něj.
"Co teď uděláš?" zeptala se Kari Thelvyna. "Budeš hledat pomoc u kněží elfů?"
"Myslím, že ano," řekl Thelvyn. "Sir George je přesvědčen, že bych to měl udělat, a ví o dracích víc než kdokoliv jiný. Podle něj byla Terra kdysi patronkou Mocného a rozhodně by se jí nelíbilo, jak se draci v poslední době chovají."
"Zdá se, že je to vaše jediná naděje. Běžte tedy do Alfheimu, jestli musíte," souhlasila odevzdaně Fila, jako by si myslela, že Thelvyn půjde vstříc tomu nejhoršímu osudu. Thelvyn celou dobu věděl, že jedním z hlavních důvodů, proč mu trpaslíci pomáhají, bylo uchránit ho před tím, aby se zapletl s elfy.
"Měla bych vás oba odvést zpátky do postele, když musíte časně ráno odjet," řekla Kari. "Jak jsem slíbila, očaruji vás kouzlem, po kterém se ztratí únava z dnešní noci. Je mi líto, že jsme pro vás nemohli udělat víc."
"Přesto to pro nás bylo cenné," ujišťoval ji Thelvyn. "Mohu si nyní být jist tím, co jsem dříve jenom tušil."

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

Kapitola 17

RÁNO ZAČALO PRO THELVYNA DALŠÍ DLOUhou procházkou. Znovu musel projít jeskyní Pokladu trpaslíků a pak vzhůru dlouhým tunelem se spoustou zatáček, který vedl nahoru do Horního Dengaru. Kouzlo odpočinku, kterým ho očarovala Kari, účinkovalo dobře. Přestože víc jak polovinu noci nespal, cítil se naprosto svěží. Jen jeho chodidlům, obolavělým z chůze po tvrdém kameni, nedokázalo kouzlo pomoci. Také Korinn vypadal odpočinutý. O nočním výletu se ani slovem nezmínil a rovněž Thelvyn nehodlal jejich společné tajemství prozradit.
I koním, jak se zdálo, prospěl den odpočinku navíc. Kadence po Thelvynovi hravě chňapala, když se pokoušel ji osedlat. Již dva dny neviděl slunce a překvapilo ho, když z tunelu vyšli do příjemného, chladného slunečného rána. Když byl v jeskyních trpaslíků, měl pocit, že venku musí určitě stále padat studený podzimní déšť.
Ulicemi města mohli jet na koních, protože bylo ještě brzy a venku bylo jen málo trpaslíků. Zanedlouho projeli Branou tří cest a silnice je vedla po strmém svahu dolů z města. Když dorazili na křižovatku, vjeli na Stahlskou cestu, směřující na jihozápad. Na chvíli zastavili, aby se dohodli, jak budou dál postupovat.
"Hodláš jet Darokinským tunelem, že ano?" zeptal se Korinn Sira George dřív, než mohl někdo něco říct.
"Cíl naší cesty je v severovýchodní části Alfheimského hvozdu," vysvětloval rytíř. "To znamená asi pět dní jízdy, když si vybereme tu nejpřímější cestu. Máme i další možnosti. Buď se vydáme na sever, zpátky do stepi, kde zabočíme na východ k Vysočině, a pak budeme pokračovat kolem Země pahorků a přes Darokin do Alfheimu. To by trvalo asi čtyři týdny. Nebo bychom mohli jet po Sardalské cestě na jih do Ylaruamu, což by byla záležitost nějakých dvou týdnů."
"Tak dost!" zvolal Korinn. "Nemám žádné námitky proti tomu, abychom jeli Darokinským tunelem - tedy v případě, že jej dokážu nalézt. Nikdy jsem v něm nebyl."
"Ne?" zeptal se Sir George. "Chceš tím říct, že jsi nikdy nepoužil Darokinský tunel, abys přepadával a znepokojoval elfy v dobách svého nespoutaného mládí?"
"Nemohu říci, že by doba mého nespoutaného mládí už minula," řekl trpaslík. "Ne, nikdy jsem v Alfheimu nebyl. Můj rod věří, že můžeme obchodovat s elfy, i když je nemáme rádi. Uvědom si, jaká by to byla ostuda, kdyby byl králův syn zabit nebo zajat při nájezdech na vesnice elfů."
Z města Stahl se tedy vydali na jih. Přestože to nebyla jedna z hlavních cest a spojovala jen vesnice a doly daleko na jihu v údolí Stahl, byla stále pečlivě udržovaná, s řadou kamenných mostů, klenoucích se přes řeky a větší potoky. Za dva dny projeli Stahlskou nížinou a vstoupili do úzkého zalesněného údolí, které vedlo k horám. Čas od času se Korinn nadzvedl v sedle, aby viděl, kudy vede stezka na jih, ale Thelvyn ji vždycky zahlédl dřív. Za soumraku se údolím dostali až k samému okraji hor, kde se utábořili na noc.
Ráno se vydali po stezce do hor, do jižní části pohoří Altan Tepes. Navzdory svému jménu nebyl Darokinský tunel podzemní chodbou. Byla to stezka, která vedla pozoruhodně přímo údolími a soutěskami. Korinn se smál, když Thelvyn překvapeně zjistil, že to není opravdový tunel. Bylo to čtyřicet mil přes hory, což se dalo ujet za jeden den, a trpaslíci by nikdy nekopali tak dlouhý tunel jen proto, aby jej mohli využít k přepadávání elfů. Thelvynovi se líbila jízda horami, které mu připomínaly jeho domov.
Výprava dosáhla konce stezky pozdě odpoledne a Sir George je přiměl, aby si tábor vybudovali v lese hraničícím s horami. I když byli nyní v Darokinu, na úzkém pruhu země ležícím mezi Alfheimským hvozdem a horami Skalní domoviny, byl to divoký a opuštěný kraj, ve kterém se často objevovaly hordy skřetů. Elfové a darokinští vojáci dělali,

co mohli, aby udrželi zlá stvoření daleko od tohoto území, ale na východě, podél hor v Zemi pahorků, se stále potulovali šotci a skřeti a hledali vesnice a poutníky, aby je oloupili.
Když ráno pokračovali v cestě, zdržovali se spíše ve světlých lesích a mezi kopci blízko hor než v otevřené krajině. Byl to nápad Sira George a důvod, který pro to měl, byl prostý. Kdyby opustili lesy a kopce, pak by je skřeti nebo elfové z Alfheimu snadno spatřili na velkou vzdálenost. Věděl sice, že by se s elfy dokázal dohodnout, i když je jeden z jeho společníků trpaslík, ale raději se chtěl takovému setkání vyhnout. Měl v plánu nevjíždět do otevřeného prostoru až do chvíle, než se dostanou na místo ležící přímo proti cíli jejich cesty. Tak nebudou muset strávit v Canolbarthském hvozdu víc času, než je nezbytné, a také pravděpodobnost, že se střetnou s elfy, bude co nejmenší.
"Teď jedeme k té části hvozdu, které se říká Stínodol," vysvětlil ostatním. "Místo, které hledáme my, se nazývá Stříbřina a je naštěstí jen několik mil od okraje lesa."
"Stínodol," zamumlal posměšně Korinn. "Stříbřina. Hloupá elfská jména."
"Je Stříbřina vesnice?" zeptala se Solveig a nevšímala si trpaslíkových slov.
"Ne. Je to rozlehlé sídlo elfů, stojící osamoceně v lese, řekl Sir George. "Žijí zde kněží elfů a toto místo zasvětili jednomu z Nesmrtelných. Jejich patronkou je Terra."
"Vypadá to, jako bys tu už někdy byl," řekla Solveig.
"Přijíždím sem, když mohu," přiznal Sir George. "Naposledy jsem tady byl před lety, když ty jsi byla ještě dítě. Mám tu dobré přátele."
Kdykoliv vyjeli na vrchol nějakého kopce, mohl Thelvyn na obzoru zahlédnout temný Canolbarthský hvozd. Mezi nimi a hvozdem leželo asi dvacet mil opuštěné, kopcovité země. Thelvyn se s elfy už setkal, ale vídal je jen zřídkakdy a velmi krátce. Pro Flaemy byli elfové vždycky cizinci.
Dřív o tom nikdy moc nepřemýšlel, ale teď se přistihl, že ho setkání s elfy přitahuje. Vždycky ho zajímalo, jestli přece jenom není s elfy vzdáleně spřízněn. Chtěl nahlédnout do jejich života v jejich přirozeném světě, naslouchat jim a zjistit, jestli se mu v něčem podobají.
Kolem poledne druhého dne jejich jízdy od Darokinského tunelu vstoupili do rozlehlé oblasti lesů, ve kterých rostly mohutné, rozsochaté stromy. Sir George a Thelvyn vystoupili na nejbližší kopec a pozorovali vzdálený hvozd. Sir George řekl, že jsou přímo na sever od stezky, která je zavede do Stříbřiny. Thelvynovi se pohled na ten kraj příliš nezamlouval, protože spatřil velké území zahalené tmou, která vypadala jako hustá mlha, rozprostírající se nad částí hvozdu. Z tohoto místa nebyl okraj hvozdu vzdálen víc než deset mil. Sir George jim dovolil, aby na krátko zastavili a naobědvali se. Řekl, že nejlepší bude, když ke svému cíli dorazí před soumrakem, aby pak měli ještě čas utábořit se na noc.
"Této části Canolbarthského hvozdu se říká Stínodol," vysvětloval během jejich krátké zastávky. "Byla očarována nějakým podivným kouzlem. Celý kraj je zamořen temnotou, která způsobuje, že i za nejjasnějších dnů tu vládnešero a noci jsou hluboké a černé. Sídlí tu elfové, kterým prospívá život v nočním temnu."
"A to je místo, kam nás chceš zavést?" zeptal se znepokojeně Korinn.
"Pojedeme jen po jeho okraji," odpověděl Sir George. "Ta část hvozdu, do které míříme, je neobydlená a málokdy do ní někdo zavítá, protože zvláštní kouzlo toho místa a kněží, kteří tam žijí, vzbuzují úctu a strach."
"Slyšela jsem, že elfové nemají rádi, když do jejich hvozdu vstupují cizinci," řekla Solveig. "Nebude kněžím vadit, když se tam znenadání objevíme?"
"Kněží, jejichž patronkou je Terra, jsou jiní než ostatní elfové v Alfheimu," odpověděl Sir George. "Žijí proto, aby sloužili své Nesmrtelné, a těch, kdo by se k nim chtěli připojit, je jen velmi málo. Dokonce sami elfové na Terru skoro zapomněli a uctívají své mladší Nesmrtelné, kterými jsou Ilsundal a Maeliden."
Nechali koně krátce odpočinout a pokračovali v cestě. Nikdo nenamítal, když je Sir George pobízel k větší rychlosti. Všichni už slyšeli o záhadném Alfheimském hvozdu a nepřáli si, aby je tam zastihla noc. Thelvyna poslali, aby jel opět v čele a sledoval stezku vinoucí se lesem. Když z něj vyjeli do otevřené krajiny, začal mít Thelvyn pocit, jako by je někdo pozoroval. Obrátil se v sedle a uviděl vzdálené postavy pohybující se mezi stromy daleko za nimi.
"Myslím, že asi budeme mít potíže," upozornil ostatní. "Někdo nás sleduje. Asi tucet skřetů. Jedou na vlcích a jsou asi tři míle od nás."
"Myslím, že do hvozdu za námi nepojedou," řekl Sir George s pohledem upřeným na temný les před sebou. "Co myslíš, jak daleko nám ještě zbývá do Alfheimu?"
"Řekl bych že asi osm až deset mil," odpověděl Thelvyn. "Kvůli té tmě se to nedá určit přesněji."
"Za tu dobu by nás mohli dohonit," musel připustit Sir George. "Záleží na tom, jak velkou vzdálenost už mají za sebou. Vlci jsou rychlejší než koně, ale koně jsou zase vytrvalejší. To je další důvod, abychom si pospíšili. Myslím, že bychom neměli otálet."
Popohnali koně, udávajíce takové tempo, které budou moci dalších deset mil udržet. Byli to stejní koně, kteří s nimi putovali celou cestu z Braejru; rychlí, statní a vytrvalí. Thelvyn doufal, že nepřeceňuje své síly, protože horda skřetů mu nedělala příliš velké starosti. Držel se dobře při střetnutí s draky a měl takové společníky, na které se mohl spolehnout. Kdyby bylo třeba, dokázali by se bránit.
"Budou nás pronásledovat do hvozdu?" zeptal se tiše Sira George, když jeli po stezce bok po boku.
"Myslím, že ne," řekl starý rytíř. "Aspoň doufám, že to neudělají. Vlci se v lese umí pohybovat mnohem lépe než koně."
Thelvyn musel zůstat vpředu a dál se snažil vyhledat stezku. Chvílemi si nebyl jistý, jestli to dokáže. Stín, který hvozd vrhal, snižoval jeho schopnost proniknout temnotou. Sám jel ještě stále ve slunečním světle. Bude se muset zcela spolehnout na to, že jeho oči vidí i na velkou vzdálenost. Pevně doufal, že je Sir George vedl správným směrem, protože pochyboval, že stezku uvidí dřív, než přijedou k hvozdu.

Nemohl si pomoci a pořád se musel otáčet, aby se podíval, jestli jim skřeti nejsou v patách. Ti už vyjeli z lesního porostu a uháněli zvlněnou travnatou krajinou. Thelvyn je jasně viděl, a to znamenalo, že i skřeti dobře vidí jezdce na koních. Tou dobou jim k hvozdu zbývaly necelé tři míle a skřety měli asi míli za sebou. Skřety povzbudilo, že dohánějí svou vyhlédnutou kořist, a nutili vlky, kteří sotva popadali dech, aby ze sebe vydali poslední zbytky sil. Thelvyn si všiml, že to nejsou obyčejní vlci, na jaké byl zvyklý ze severu, ale mohutná zvířata, téměř dosahující velikosti poníků.
Konečně se ocitli na okraji území temnoty. Zdálo se, že slunce je pojednou velmi vzdálené. Jeho jasná záře byla zastřena, jako by náhle padl soumrak. Thelvyn teď lépe rozeznával hranici hvozdu, protože stíny, které rozptylovaly jeho zrak, nabyly podoby stromů a houštin. Na vnějším okraji Canolbarthu rostly mladé, nízké stromky a keře, které mu pomohly nalézt začátek stezky vedoucí mezi stromy. Sir George se dal naštěstí správným směrem, a přestože hvozd již přes dvacet let nenavštívil, jeho paměť byla neuvěřitelně přesná. Thelvyn konečně spatřil stezku, která ležela asi čtvrt míle před nimi a přibližně dvě stě yardů napravo od nich.
"Pospěšte si," zavolal Sir George na ostatní. "Teď se ukáže, jestli naši koně opravdu za něco stojí."
Protože měli s sebou soumary, nemohli hnát koně tryskem a museli zvolit rychlý cval. Naštěstí si stačili udržet svůj náskok před skřety. Blížili se ke Canolbarthskému hvozdu. Minuli první stromky a zmizeli v jeho hlubokých stínech. Na pokyn Sira George zpomalili koně a přešli do kroku, protože stezka vedoucí hvozdem byla příliš hrbolatá a úzká na to, aby se v běhu pokoušeli vést soumary.
Sir George dobře věděl, co dělá. Po prvních dvou stech yardech začal hustý podrost rychle řídnout, protože vysoké stromy hvozdu bránily slunečnímu světlu proniknout až k zemi, a znemožňovaly tak růst nízkých keřů a rostlin. Stromy byly obrovské, s temným baldachýnem větví a listů. Země kolem mohutných kmenů byla zvlněná. Střídaly se tu kopce s malými srázy a kamennými pahorky, navršenými z velkých, mechem pokrytých balvanů. Stezka tu byla o něco schůdnější, takže dál mohli postupovat trochu rychleji. Přestože bylo teprve odpoledne, místo jasného denního světla je obklopovalo šero.
Thelvyn se přesunul na konec řady, aby mohl sledovat stezku za nimi. Když zpozoroval, že skřeti jedou za nimi, vykřikl, aby ostatní varoval. Sir George je zastavil.
"Teď už jim neunikneme," řekl a vytáhl svůj meč. "Budeme jim muset uštědřit malou lekci."
Postavili se do řady napříč přes stezku. Solveig a Sir George uprostřed, Thelvyn s Korinnem každý z jedné strany stezky blízko okraje hvozdu, protože viděli dobře i ve slabém světle. Perrantin se postavil za ně, aby byl chráněn před útokem a mohl připravit nějaké kouzlo. Thelvyn vytáhl svůj meč a uvědomil si, že jej vlastně ještě nepoužil. Zažil už několik nebezpečných okamžiků, ale v boji proti drakům v Torkynském Vodopádu využil jen kouzla, která byla důkazem jeho nečekané kněžské moci.
Skřeti narazili na svého nepřítele dříve, než předpokládali. Jejich velcí vlci náhle vyskočili ze stínů lesa. Solveig a Sir George ani na okamžik nezaváhali a vrhli se do boje. Korinn se do skřetů pustil s vervou. Když seděl na koni, byl vzhledem ke své výšce ve výhodě, a svou těžkou válečnou sekyrou prorážel jejich železné helmy. Thelvyn se většinou řídil instinktem a pobízel Kadenci vpřed, aby se ke skřetům přiblížil dřív, než se postaví na odpor. Zdálo se, že ho ovládl chladný vztek, který ho přitom nezbavoval rozvahy. Necítil strach a pohyboval se přesně a zkušeně. Nikdy netušil, že má takové schopnosti. Jeho jednání vypadalo jako důkaz toho, že skutečně pochází z národa válečníků.
Skřeti křičeli a vlci vyli, ale nebyli schopni vzpamatovat se z překvapení a čelit útoku nepřátel. Vlci byli vyčerpaní po dlouhé honbě, ale přesto vyskakovali a kousali s téměř šílenou zuřivostí. Thelvyn brzy pochopil, že vlci zůstávají vážnými protivníky i tehdy, když je jejich jezdec sražen k zemi. Perrantin se té malé bitvy také zúčastnil. Jeden po druhém z něj vystřelovaly malé ostny bílého světla, které se podobaly dýkám nebo kouzelným šípům, a každý z nich zasáhl nějakého vlka, chňapajícího po koních.
Po několika minutách lítého boje se zbývající skřeti stáhli a kousek poodešli. Stezku však neopustili. Náhle se obrátili a vytáhli své malé, zahnuté luky. Thelvyn usoudil, že už to trvá příliš dlouho. Poprvé se vědomě pokusil využít své moci, když zvedl paže a napřáhl je směrem ke skřetům. Byl obklopen neviditelným polem své kouzelné síly a z konečků svých prstů vyslal proti nepřátelům oslepující záblesky. Skřeti a vlci byli sežehnuti žárem a vzduch se naplnil pachem spálené vlčí kůže. Hrstka skřetů, která přežila, se rozhodla pro rychlý ústup.
"Mohl jsi to udělat dřív," řekla mu Solveig.
"Nebyl jsem si jistý, jestli mám kouzlo použít," namítl vzdorovitě Thelvyn.
Zjistili, jestli nebyl někdo zraněn, a chystali se pokračovat v cestě. Srážka byla velmi prudká, ale trvala jen krátce, a hlavní bylo, že pro ně dopadla celkem dobře. Solveig měla poraněnou paži, ale bylo to spíše jen škrábnutí než pořádné kousnutí. Také dva koně byli poznamenáni vlčími tesáky, ale ani u nich to nebylo vážné. Sir George připomněl Thelvynovi, že jako kněží možná dokáže léčit menší zranění. Solveig ho přiměla, aby to vyzkoušel nejdříve na koních, a Thelvyn dokázal, že je obratný léčitel. Ošetřili své zbraně, pak znovu nasedli na koně a za pár minut byli znovu na cestě.
Jakmile si byl Thelvyn jistý, že skřeti se je už neodváží pronásledovat, začal se rozhlížet kolem. Odjakživa měl schopnost vidět ve tmě, takže si nedokázal představit, jak se stíny a noc jeví ostatním lidem. Mohl si to jenom domyslet podle toho, co říkali a jak se chovali. Nikdy nechápal, jak mohou lidé vrážet do stěn, dveří nebo nábytku v tmavé místnosti, kde on viděl všechno zcela zřetelně. Vůbec nevnímal hluboké stíny hvozdu ani temnotu Stínodolu, způsobenou kouzlem. Barvy byly sytější, zeleň listoví potemněla tak, že byly skoro černé, ale jinak jasně rozeznával každou maličkost.
A tak si prohlížel hvozd, nebo by možná bylo lepší říci, že ho na sebe nechal působit a snažil se jej vnímat všemi smysly. O elfech věděl jistě jenom to, že milují lesy. A samozřejmě také slyšel vyprávět o jejich nerudném chování. V dávných dobách žili v zalesněné zemi, dlouho před pádem Blackmooru, a jejich vyhnanství je přivedlo zpět do lesů, kde se nejvíc cítili doma. Thelvyn vždycky uvažoval o tom, že jeho národ má možná s elfy nějaké společné předky, soudě

podle jistých stránek jeho vzhledu. Jeho uši byly mírně zašpičatělé a měl velké tmavé oči a jemné rysy.
Proto byl zvědav, jestli by mohl cítit nějakou náklonnost k tomuto lesu a jestli by v něm tohle místo mohlo probudit nějakou dávnou vzpomínku nebo vyvolat nějakou potřebu, kterou nikdy dřív nepocítil. Pro něj byly vždycky domovem hory. Miloval výšiny a severní lesy. Ale uvědomoval si, že je to možná proto, že se tam narodil a vyrůstal tam. Po chvíli si všiml, že hvozd v něm vzbuzuje zvláštní pocit. Nepodobalo se to ničemu, co kdy poznal. Hvozd na něj působil dojmem, že tu stojí již celé věky, nedotknutelný, lhostejný k proudu času. Thelvyn také vnímal přítomnost něčeho zvláštního. Připomínalo mu to Kagyarovu svatyni ve Skalní domovině, pocit, že Nesmrtelní jsou nablízku a jejich moc je nesmírná. Cítil velkou radost, možná i vzrušení, a nedokázal si to vysvětlit. Ale zároveň si uvědomil, že jeho opravdovým domovem jsou hory a hluboké borovicové lesy.
Pomalu se začala snášet noc, když je stezka, která se vinula mezi stromy, konečně přivedla k jejich cíli. Stříbřina byl rozlehlý venkovský dům, postavený ze dřeva a kamene. Stavba byla omítnutá, se střechou z hnědých tašek ve tvaru listů. Dům stál kus od stezky, zastíněný temným, hustým hvozdem. Před domem byla malá mýtina, ačkoliv během dne tam proniklo asi jen málo slunečního světla. Na dvoře byla malá okrouhlá dřevěná stavba. Podle vzhledu to mohl být altánek, ve kterém se dalo posedět, ale Thelvyn připustil, že by to mohla být i zastřešená studna. Široká pěšina za domem vedla ke stájím, dlouhé budově, která byla rovněž postavena z těžkého dřeva.
Byl to příjemný, uklidňující pohled po dlouhé cestě divočinou. Z mnoha oken zářilo měkké zlatavé světlo a vůně čerstvě upečeného chleba a jiných jídel připravovaných k večeři dráždila jejich smysly. Elfové vyšli ven, když jezdci přivedli své koně na dvůr. Vypadali stejně jako elfové, se kterými se Thelvyn setkal na Vysočině. Byli malí, štíhlí, většinou o hlavu nebo víc menší než on a měli zašpičatělé uši a velké oči. Podobně jako on měli do hněda zbarvenou pleť, hnědé vlasy a černé oči, ale tady také všechna podobnost končila. Měli mnohem větší uši než on, protáhlejší tvář s jemnou, zašpičatělou bradou a malý nos. Jen málo elfů bylo alespoň přibližně tak vysokých jako on a měli o něco tvrdší, ostřejší rysy.
Vzpomněl si, že to není vesnice, ale jen malý řád kněží, žijících v jejich vlastním světě. Nezdálo se, že by jim skupinka návštěvníků, kteří se jim nečekaně ve večerní tmě přihrnuli na dvůr, naháněla strach. Thelvyn odhadl, že tam dohromady mohou být asi dva tucty elfů. Byli oblečeni po elfském způsobu. Měli na sobě bílou košili s dlouhými, splývavými rukávy a vestu a kalhoty z tmavé, měkké kůže. Někteří měli na nohou vysoké boty, ale většinou byli bosí. Protože všichni byli oblečeni stejně, Thelvyn si domyslel, že to musí být zřejmě roucho jejich řádu.
Elfové poznali Sira George dřív, než se mohl představit. Bylo vidět, že jsou jeho návratem potěšeni. Ochotné ruce se ujali koní hned, jak jezdci sesedli. Jeden z vyšších elfů postoupil dopředu, aby Sira George pozdravil.
"Už je to dlouhý čas, bylo by to hodně dokonce i pro elfa spočítat ty roky."
"Mé cesty tudy příliš často nevedou," řekl starý rytíř. "Zdá se, že je tu všechno při starém, Derrione. Jak se vám daří?"
"Máme víc práce než kdy dřív," odpověděl elf. "Alfheim se podivně mění. Někteří jsou přesvědčeni, že Canolbarth jen dorůstá do své dospělé podoby, ale my věříme, že se hvozd připravuje na nový věk světa. Podle toho mála, co jsme zaslechli, se zdá, že máme pravdu."
"Možná opravdu začíná nový věk," řekl zamyšleně Sir George. "A my jsme se ocitli přímo uprostřed toho všeho. Ale o tom až později. Jak se má Ferial?"
"Ferial před pěti lety odjel na posvátné místo na východě hvozdu," odpověděl Derrion. "Naší vůdkyní je nyní Sellianda. Je mladá - vskutku velmi mladá - ale moudrá a silná."
"Nevybavuji si, že bych se s ní někdy setkal," poznamenal Sir George. "Můžeš mě k ní hned zavést? Je to velmi naléhavé a nemohu ti to teď rychle vylíčit."
"Jsem si jistý, že se s tebou setká okamžitě, pokud to nemůže počkat, až se navečeříme," řekl Derrion a vypadal znepokojeně. "Pamatuješ si cestu do studovny?"
"Ano," odpověděl Sir George a pak se otočil ke svým společníkům. "Thelvyne, ty půjdeš se mnou. Ostatní se tu zatím mohou porozhlédnout. Jestli se nevrátíme včas, běžte na večeři bez nás."
Thelvyn poodešel od svého koně, aby se připojil k Siru Georgovi, a elfové jej poprvé jasně uviděli. Několik elfů překvapeně ustoupilo. Všichni se na něj začali upřeně dívat a tiše si mezi sebou povídali. Tušil, co by mohlo být důvodem jejich překvapení, a byl na rozpacích. Podle jeho výšky a celkově mohutnější postavy pravděpodobně usoudili, že je míšenec, ale nezdálo se, že by je to nějak urazilo nebo rozhněvalo. Zkrátka to pro ně bylo velmi zajímavé.
Plný úzkosti následoval Sira George do domu. Měl pocit, že se v jeho životě něco změní. Vevnitř vypadal velký dům podobně jako zvenčí. Byl to pohodlný venkovský domov, jednoduše postavený, ale pěkný na pohled. K jeho stavbě byly použity trámy a prkna z tmavého dřeva a některé stěny byly omítnuty a natřeny na bílo. Také strop byl podepřen dřevěnými trámy. Židle byly zhotoveny z kůže natažené na rámech zvláštních tvarů a Thelvyn později zjistil, že jsou mnohem pohodlnější, než si původně myslel.
Vešli do velké místnosti v prvním patře, kde knihy zaplňovaly police umístěné podél zdí a dosahovaly skoro až ke stropu. Skleněné dveře umožňovaly výhled na verandu, která stála v rohu mezi hlavní částí domu a krátkým křídlem za ním. Před jednou řadou polic stála elfí dívka. V ruce držela otevřenou knihu. Byla vyšší než ostatní a její rysy nebyly tak jemné, ale právě proto se Thelvynovi líbila víc. Vskutku ho velmi zaujala, i když by se neodvážil dát jí to najevo. Ale pokud byla vůdkyní celé skupiny, neměla na sobě nic, čím by to zdůrazňovala. Byla oblečena jako ostatní, v bílé splývavé košili a měkkých kožených kalhotách a vestě.
Když vstoupili, prudce se otočila. Možná ji překvapilo, že vidí ve svém domě cizince. Až pohled, kterým se na ně podívala, Thelvyna přesvědčil, že je skutečnou vůdkyní elfů ve Stříbřině. Její pohled nebyl nepřátelský ani nesouhlasný, ale utvrdil každého v tom, že ona je tu paní, a nezáleží na tom, co je sem přivádí. Když uviděla Thelvyna, zachovala se podobně jako ostatní. Její oči se na něj upřeně zahleděly a na okamžik se zdálo, že nemůže nebo se neodvažuje promluvit. Rychle zavřela knihu a vrátila ji zpátky na polici.

"Znáš mě?" zeptal se konečně Thelvyn, když jej přemohla zvědavost.
"Ne, neznám tě," řekla. "Myslím, že jsem měla vidění, ve kterém jsi se objevil, sen, který si stále nemohu vybavit. To je způsob, jak s námi Nesmrtelní často mluví. Čekám na tebe, i když jsem to do této chvíle nevěděla. Pojď, musíš mi říct, proč jsi tady."
Usadila je do židlí blízko skleněných dveří a sama si přinesla židli a posadila se proti nim. I když seděla pohodlně, s nohama zkříženýma pod sebou, vyzařovala z ní důstojnost a vznešenost. Thelvyna pobavilo, že Sir George je neobvykle nesvůj. Projevoval jí větší úctu než králi Skalní domoviny.
Sellianda chtěla znát každou maličkost z Thelvynova života, zvláště okolnosti týkající se jeho narození a toho, jak jeho matka unikla drakům. Zajímala se také o nedávné události, ke kterým došlo na jejich výpravě. Zdálo se, že Sira George přivedlo do rozpaků, když měl vysvětlit svou úlohu v době Thelvynova narození. Možná si začínal myslet, že se trochu přecenil. Vměšovat se do záležitostí draků byla jedna věc, ale plést se do cesty Nesmrtelným bylo něco úplně jiného. Ale přestože se možná cítil rozpačitě, nepřestal odpovídat na její otázky. Selliandu velmi zaujalo, když slyšela o tom, co se stalo v Torkynském Vodopádu.
"Tehdy jsem si uvědomil, že se děje něco hodně podivného," vysvětloval Sir George. "Drak nás nehodlal nechat odejít, ale Thelvyn nás dokázal zachránit kněžskou mocí, a to bylo naprosto nečekané. Byl schopen očarovat draka kouzlem znehybnění."
"To je úžasné," řekla Sellianda. "Jen dračí kněz by měl být schopen něčeho takového."
"Dokázal také bleskem zahradit chodbu," dodal rytíř. "Jeho nově objevené schopnosti ale vedly k pozoruhodnému závěru. Je nepochybně kněz, protože je schopen používat kněžská kouzla, ale současně zůstává dál i kouzelníkem."
"Nemusí to nutně znamenat, že je kněz," řekla jim Sellianda. "Možná že jeho prostřednictvím jednal jeho Nesmrtelný patron, který mu dočasně propůjčil všechnu moc potřebnou k tomu, aby se mohl zachránit. Avšak skutečnost, že kněžská kouzla používá dál, dokazuje, že s největší pravděpodobností knězem opravdu je. Mohla bych to posoudit lépe, kdybyste mi řekli, který Nesmrtelný je jeho patronem."
"Doufali jsme, že právě v tomto bys nám mohla pomoci," řekl Sir George. "Přestože je Thelvyn mocným knězem, dosud nezná svého ochránce a není mu dovoleno se s ním spojit. Jediným klíčem k celé záhadě je Proroctví, o kterém víme jen to, že dělí draky."
Sellianda hlasitě povzdychla. "Najít jeho patrona možná nebude lehký úkol. Už jste se o to pokusili?"
"Zavedli mě ke kněžím nesmrtelného Kagyara," vysvětloval Thelvyn s pocitem viny. Siru Georgovi o tom neřekl, ale myslel si, že teď by to neměl zamlčovat. "Zjistili toho jen velmi málo, ale Kagyar potvrdil, že Proroctví existuje a že nadešel čas, abych se o tom dozvěděl."
"Doufal jsem, že nám snad pomůže kněz, jehož patronkou je Terra," řekl jí Sir George. "Váš řád je jí oddán a Terra byla vždycky nakloněna záležitostem týkajícím se draků. Myslím, že by nesouhlasila s tím, jak se v poslední době chovají."
"Možná mi můj patron bude schopen něco říci," souhlasila Sellianda, i když to znělo trochu nejistě. "Nevím, kolik času budu potřebovat. Snad dnes v noci, pokud skutečně nastala doba, kdy má být Proroctví odhaleno. Jste tu vítáni a můžete zde zůstat tak dlouho, jak to bude situace vyžadovat."
Rozmlouvali spolu tak dlouho, že čas večeře již dávno minul, ale elfové jim něco schovali. Sellianda se k nim nepřipojila. Rozhodla se zůstat ve studovně, což Thelvyna velice mrzelo. Nakonec si ale řekl, že je to tak možná lepší. Nevypadala starší než on, ale u elfů byl vzhled klamný. Vedle věku tu byl ještě jeden problém, mnohem závažnější. Sellianda byla velitelka, moudrá a vzdělaná, hrdá a schopná vůdkyně svého řádu, zatímco on byl jen chlapec s Proroctvím, které ani neznal.
Stříbřina byla postavena tak, aby mohla přijmout víc obyvatel, než obvykle mívala, takže každý člen výpravy dostal pokoj sám pro sebe v levém křídle budovy v druhém patře. Večer se elfové sešli na širokém nádvoří za domem, povídali si a zpívali a hráli na hudební nástroje. Pozvali své hosty, aby se k nim přidali, ale Thelvyn se necítil příjemně. Dobře si pamatoval, jak se zachovali, když ho poprvé uviděli. Byl na rozpacích, když si pomyslel, že jej mohou považovat za někoho se smíšeným nebo barbarským původem. Také byl trochu nesvůj, když si uvědomil, že je tu mezi skutečnými kněžími, a připadal si jako někdo, kdo jen předstírá, že je jedním z nich.
Stejně ale neměl možnost se k ostatním připojit. Pozoroval elfy přes skleněné dveře na konci krátké síně vedoucí na nádvoří a přemýšlel, jestli má jít za nimi, nebo se vrátit do svého pokoje. Zezadu k němu přistoupila Sellianda.
"Jdu k jezírku, posvátnému místu naší svatyně," řekla mu. "Pojď se mnou."
Vedla ho hlavními dveřmi z domu a přes dvůr. Teď mohl vidět, že malá kruhovitá stavba, které si už dříve povšiml, byl opravdu altánek, v němž se dalo posedět. Vydali se po lesní pěšině a vstoupili do hvozdu. Zdál se být rozlehlý a temný, ale také prastarý a plný života, děsivý jen pro ty, kteří nepřicházeli jako přátelé. Pěšina byla úzká, pomalu se vinula mezi kameny a kmeny a kořeny stromů. Bylo znát, že se tudy často chodí.
Sellianda ho vedla několik set yardů hvozdem. Světla domu nechali daleko za sebou. Náhle se pěšina otevřela na okraji lesního jezírka. Jezírko bylo oválné a široké, voda byla chladná, hluboká a průzračná. Břeh na druhé straně jezírka tvořil nízký útes z šedého kamene. Do jezírka se vléval malý potok, který jemně stékal po útesu. Břeh, na kterém stáli Thelvyn a Sellianda, byl pokryt měkkým, hustým mechem, posetým drobnými bílými květy. Thelvyn si zprvu myslel, že na břehu roste tráva. Sellianda si sundala sandály a naznačila Thelvynovi, že má udělat totéž. Nechtěla, aby pošlapali mech.
"Mám pocit, jako by to bylo nejstarší místo na světě," řekl Thelvyn.
"Působí tak, ale jen tě klame," řekla mu Sellianda, když se posadila na jeden z oblých balvanů blízko břehu. "To, co vnímáš, je přítomnost jedné z nejpradávnějších a nejzákladnějších sil v našem světě. Alfheim sám byl stvořen elfy před tisícem let. Kouzlem jej vytvořili ze zpustošené země. Vzhledem ke stáří světa to není dlouhá doba."
"V zemi, kde jsem vyrostl, bývali elfové," řekl Thelvyn. "Neměli rádi flaemské osadníky a odešli."
"Je nějaký důvod, pro který bys elfy neměl rád?" zeptala se náhle Sellianda.

"Ne, mám elfy rád," ujišťoval ji. "Jen si připadám trapně, abych řekl pravdu. Nevím ani, ke kterému národu patřím. Sir George znal moji matku a vždycky říká, že vypadám stejně jako ona, což napovídá, že ani jeden z nás nemohl pocházet ze smíšeného svazku. Až na svou výšku vypadám trochu jako elf."
"Nejsi elf," řekla mu rozhodně. "Nemohu říci, kdo jsi, ale nemohl bys náležet k žádnému rodu elfů, pokud tvůj lid nebyl s elfy nějak spojen už před velmi dlouhou dobou. Neuniklo mi, že tvé oči jsou modré, zatímco všichni ostatní lidé je mají bílé. Je to tak důležité, abys věděl, z jakého národa pocházíš?"
"Ne, ani ne. Ale viděl jsem, jak se tvoji lidé chovali, když mě viděli. Viděl jsem, jak ses zachovala ty. Jestli mám být upřímný, mám strach z toho, že se mnou budou jednat jako s vyděděncem."
"Ne, právě úplně naopak," přesvědčovala ho Sellianda. "Thelvyne, naši lidé si vyprávějí báje o půlelfech, pozoruhodných bytostech, které mají ty nejlepší vlastnosti lidí a elfů a přitom nemají žádné chyby. Podle tvého vzhledu a tvých schopností se zdá, že jsi přesně takový, jaký by půlelf měl být. Překvapuje tě tedy, když jsou elfové zvědaví, jestli jsi opravdu tím, kým se zdáš být? Ale půlelf je jen mýtus. Ze spojení elfa a člověka může vzejít zase jen elf nebo člověk, záleží na matce. Ale myslím, že máš ještě jiné starosti."
Thelvyn přikývl. "Trpaslíci se snažili mi pomoci, ale nemohli. Jsem kněz? Předtím jsi řekla, že jsem možná schopen používat kněžská kouzla proto, protože jeden z Nesmrtelných mi dává dostatek moci, abych se o sebe postaral. Zajímalo by mě, jak mohu být kněz, když ani neznám svého patrona."
"Existují kněžské řády, které slouží jisté věci, a ne jednomu z Nesmrtelných. Ale Nesmrtelní, kteří jsou jejich činům nakloněni, jim často poskytnou moc. To jsi nevěděl?"
"Ano, slyšel jsem o tom," řekl zamyšleně Thelvyn. "Pak je možné, že svého patrona neznám, protože žádného nemám."
"Ano, to je docela možné," souhlasila Sellianda. "Ale dohady jsou k ničemu. Snad budu moci na tvou otázku ráno odpovědět, pokud se ovšem smíš dozvědět všechno, co si přeješ znát."
Thelvyn pomalu přikývl. "Nemám ani tušení, jak bych se měl jako kněz chovat."
Sellianda se zasmála. "Můj mladý příteli, nic takového jako správné kněžské chování není. Kněží jednají podle zákonů svého řádu a tyto zákony se velmi liší. Tady u nás jsme zvyklí být hodně domáčtí a přátelští, protože se od nás očekává jen to, že budeme méně zaujatí než většina elfů. K našemu řádu patří i příslušníci jiných národů a v jiných zemích. Měl by ses chovat podle toho, co vyžaduje tvá služba. Protože ale ještě nevíš, co je tvou povinností, řekla bych, že si vedeš dobře a není třeba něco měnit."
"Doufám, že to tak opravdu je," řekl Thelvyn poněkud nejistě.
"Dělá ti starosti pověst, jakou kněží mají?" zeptala se a znovu se zasmála, když viděla, že ho překvapila. "Myslíš, že nevím, co se o kněžích říká, když k nim sama patřím? Podle mě nejsi ani bezcitný, ani nemyslíš jen na vlastní prospěch. A doufám, že já sama pro tebe nejsem příliš nudnou společnicí."
"To rozhodně ne," řekl. "Musím přiznat, že jsi mě nejdřív trochu vyděsila. Ale to asi patří k tvé práci."
"Myslím, že ti stále ještě trochu naháním strach," dodala Sellianda, přivádějíc ho tím do rozpaků.
"Jsi neobyčejně vnímavá," řekl.
"Dost vnímavá na to, abych poznala, když se někdo bláznivě zamiluje do jisté elfí dívky?"
Thelvyn si pomyslel, že snad spadne ze skály, na které seděl. "Omlouvám se za to. Vím, že musíš být mnohem starší než já."
"Je mi sto šedesát osm let, což u mého lidu neznamená vůbec žádné stáří," řekla mu. "Ale něco ti povím. My dva se ještě jednou setkáme. Až se naučíš vládnout životu, který tě čeká, staneš se velmi pozoruhodnou osobností. Teď tě ale musím požádat, abys odešel. Cítím, že můj patron je ochotný se mnou mluvit, a já s ním musím být sama."
Thelvyn se neobratně uklonil a pak se tiše vzdálil. Když se po pěšině vracel na mýtinu, začalo v něm sílit vědomí něčí tajemné přítomnosti a cítil se jako vetřelec, který narušuje posvátný obřad. Také ale cítil, že v jeho životě dojde k další náhlé změně, a poprvé se začal těšit na svou budoucnost. Sellianda ho upozornila na něco, co by si sám nikdy neuvědomil - že se díky Proroctví může změnit. Až do nynějška předpokládal, že zůstane stále stejným zmateným a nemotorným mladým mužem, který se protloukal, jak nejlépe uměl.

Kapitola 18

DRUHÝ DEN RÁNO NAŠEL THELVYN SVÉ společníky na verandě za domem. Právě dojídali lehkou snídani a bavili se tím, že srovnávali zvláštní jména lidí, které znali. Zdálo se, že Solveig má navrch, protože kdysi znávala kupce z Traladaranu, který se jmenoval Borrick Bottuck. To je přivedlo na nápad zapisovat všechna žertovná jména, na která si dokázali vzpomenout, a tím jejich hra skončila. I když se smáli, Thelvyn cítil, že nikdo z nich si ze jmen, která tu zazněla, nedělá legraci.

"Tak na co máš chuť v tomhle krásném ránu?" zeptal se Sir George.
"Přál bych si veselou společnost a vtipnou konverzaci," řekl Thelvyn, když se posadil na lavičku vedle Solveig.
"Nejsem si úplně jistý, ale myslím, že jsem postřehl slabý náznak kritiky," poznamenal rytíř. Všiml si Thelvynových bosých nohou. "Už jsi zase objevil nějaký důvod, proč chodit bez bot?"
"To ne, ale za nic na světě si nemůžu vzpomenout, kde jsem je nechal," odpověděl. "Mohli mít elfové nějaký důvod, aby mi je v noci vzali?"
"Myslím, že tvoje boty by jim byly příliš velké, pokud máš na mysli krádež. Kdyby ti je chtěli vyčistit nebo spravit, určitě by se tě nejdřív zeptali," odpověděl Sir George. "Ještě jsem dnes ráno neviděl Selliandu. Moc rád bych věděl, jestli měla aspoň trochu štěstí, když si povídala se svým patronem."
"Na někoho, kdo má něco společného s Nesmrtelnými, si neděláš velké starosti s tím, jakým způsobem o nich mluvit," podotkl Perrantin.
"Myslím, že nemáš žádný důvod k obavám," řekl. "Nejsem kněz. Jen s nimi mám nějaké jednání."
Zarazil se, protože uviděl přicházet Selliandu. Uvědomil si, že by byl raději, kdyby neslyšela, co říkal. Nesla pár bot, které podala Thelvynovi. "Včera v noci jsi je nechal na břehu jezírka."
"Říkal jsem si, kam se poděly," řekl Thelvyn nevinně, když si od ní boty bral. Nevšímal si překvapených pohledů svých společníků.
Sir George nebyl schopen slova, což se mu stávalo jen málokdy. Konečně se vzpamatoval a obrátil se k Selliandě.
"Měla jsi možnost promluvit se svým patronem?"
Sellianda si přinesla dřevěnou židli, aby se mohla posadit naproti nim. "Přejdu rovnou k tomu, co vás zajímá. Nemohu vám říci, co si přejete vědět. O Proroctví jsem se nic nedozvěděla. Obávám se, že hledáte odpověď na nesprávném místě. Tuto věc začali draci a jen draci vám mohou říci, co potřebujete znát."
"Draci?" opakoval nedůvěřivě Korinn. "Viděli jsme tolik draků, že nám to bude stačit do konce života. Nezdálo se ale, že by měli zrovna náladu nám pomáhat."
Sellianda se usmála. "Zapomněla jsem vám říci, že musíte mluvit s těmi správnými draky. Mám pro vás i dobrou zprávu. Draci nejsou ve válce se světem. Útoky mají na svědomí jen marodéři, většinou mladí rudí a zelení draci. Jejich nájezdy jsou následkem nevyřešených záležitostí mezi draky, ale určitě neznamenají válku. Sir George měl pravdu, když se domníval, že Mocný, Nesmrtelný ochránce všech draků, není v žádném případě za tyto události zodpovědný a přeje si, aby všechno v míru skončilo. Není třeba dodávat, že jeho hlavním zájmem je blaho všech draků."
"Je tedy ochoten nám pomoci?" zeptal se Sir George.
"Není to tak jednoduché. Nemohu to dost dobře vysvětlit a prozatím ani nesmím. Důvod je ten, že existuje někdo, komu více přísluší vám sdělit, co potřebujete vědět. Mým úkolem je pouze vysvětlit, co musíte udělat dál. Musíte se vrátit do hor daleko na severu. Tam se s vámi setká jeden z dračích kněží a zavede vás k cíli vaší cesty."
"Dračí kněz?" zeptal se Thelvyn. "Kněz z řádu, který je oddán Mocnému?"
"Přesně tak," souhlasila Sellianda. "Máte něco proti tomu, že se k vaší výpravě připojí drak?"
"Trochu mi to nahání strach," přiznal Thelvyn, "když vezmu v úvahu, že mě draci nenávidí."
"Nebudeš mít žádný důvod bát se kněze, který se k vám přidá," řekla mu. "Oba budete sloužit stejné věci. Další otázkou ale je, kam se musíte vydat, abyste se s dračím knězem setkali. Nejdřív musíte jet do druhé říše elfů, do Lesního království, na vzdálené straně Hyboreanských držav."
"To nebude nic těžkého!" zvolal Sir George. "Měli bychom tam dorazit uprostřed léta."
Sellianda se usmála. "Také jsem dostala za úkol, abych vám pomohla. Znám způsob, jak vás na to místo dopravit do zítřejší noci. I když se obávám, že tím zradím jedno z největších tajemství elfů. Nesmíte klást žádné otázky týkající se cíle naší cesty."
"Už jsme si zvykli zachovávat tajemství jiných lidí," řekl Thelvyn.
"Jsem si jistá, že vám mohu důvěřovat. Pokud jste připraveni, tak za hodinu vyrazíme."
Thelvyn již slyšel o Lesním království. Bylo to nejstarší území osídlené elfy v této části světa. Věděl také, že je hodně daleko, až za horami Hyboreanského valu, na severozápad od Wendarského hřebene. Potřebovali by dva týdny jen na to, aby se z Alfheimu vrátili do vesnice, ve které vyrostl, a pak by je čekala ještě dlouhá cesta do Lesního království. Jestliže Sellianda splní svůj slib a opravdu tam zítra v noci budou, může se to stát jen prostřednictvím nějakého kouzla. Vzrušovalo ho pomyšlení, že Sellianda pojede kus cesty s nimi, i když si nenamlouval, že je to kvůli němu. Zdálo se, že si jej oblíbila, což ho potěšilo a zároveň překvapilo. Vycítil však, že chce počkat, až se skončí jeho výprava za draky, a teprve potom ho lépe poznat. Svými slovy mu dala zdvořilým způsobem najevo, že je velmi mladý a nezkušený, ale také byla přesvědčena, že rychle dospěje.
Thelvyn strávil celý svůj život mezi lidmi, ať už to byli flaemští osadníci nebo lidé jako Sir George a jeho přátelé a společníci. Sir George samozřejmě nebyl ve skutečnosti člověk, ale jeho povaha a zvyky se lidským velmi podobaly. Thelvyn začínal mít pocit, že si prokazuje medvědí službu, když se považuje za člověka. Možná tak sám sebe omezuje. Sellianda byla elf a on se v její společnosti cítil příjemně. Byla mu blízká, přestože on sám elfem nebyl. Ať už byl Thelvyn kýmkoliv, díky ní si uvědomil, že je sice zvláštní, ale rozhodně jedinečnou a pozoruhodnou bytostí.
Z mýtiny je Sellianda vyvedla na jednu z temných lesních stezek. Jela na malém elfím koni, který byl na poníka příliš vysoký, ale byl štíhlý a ztepilý a působil téměř křehkým dojmem. Thelvyn nevěděl, kam jedou, ale dostáli svému slibu a nikdo se na nic neptal. Nejdřív byli často zastavováni elfskými bojovníky. Sellianda vždy klidně objasnila důvod jejich přítomnosti, a to stačilo, aby jim bylo dovoleno pokračovat v cestě.
Výzvy k zastavení se brzy změnily ve zvědavé okukování, protože skupinku předběhla zpráva o tom, že mezi jezdci je půlelf. Ať už to byla pravda, nebo ne, elfové se chtěli přesvědčit na vlastní oči. Thelvyn si připadal jako nějaká podivná věc. Rozhodl se, že si toho nebude všímat. Byl přesvědčen, že jeho rozpaky má na svědomí dětství strávené

mezi Flaemy, kteří jakoukoliv odlišnost považovali za nežádoucí. Nejvíc se nesvůj cítil Korinn. Podle jeho názoru si trpaslík cestující Alfheimem jen koledoval o nesnáze.
Po prvním dnu jízdy opustili oblast temnoty. Thelvyn věděl jen to, že směřují přes níže položenou část Stínodolu na jihovýchod, do srdce Alfheimu. Neměl ani tušení, kam by mohli jet, protože jeho vědomosti o této zemi byly nepatrné. Stezka, po které jeli, byla často přerušována křižovatkami a Thelvynovi to připomínalo pavoučí síť. Ohromné stromy a sluncem ozářené palouky byly krásné a plné pohody, ale Thelvynovi se zdálo, že jsou všechny stejné. Nechápal, jak Sellianda dokáže najít cestu.
V noci tábořili v hlubokém lese. V Alfheimu bylo mnoho malých vesnic, ve kterých by mohli přenocovat, ale Sellianda se schválně vyhýbala městům i osadám. Asi to bylo nejrozumnější vzhledem k tomu, jak se elfové ve své zemi dívali na cizince. Sellianda trvala na tom, že se musí postavit hlídky, a vysvětlovala, že v lesích elfů číhá mnoho nebezpečí, se kterými by se nikde jinde nesetkali. Thelvyn se rozhodl zůstat vzhůru a chvíli s ní pobýt, protože předpokládal, že to je poslední příležitost s ní mluvit předtím, než se spolu na dlouhou dobu rozloučí.
"Nejsi unavená?" zeptal se.
"Elfové nepotřebují spánek tak pravidelně jako jiné národy," řekla mu. "Když musíme, můžeme nespat po dlouhý čas. Sedíme a jsme uvolnění a ráno se pak cítíme svěží, jako bychom skutečně spali. Možná zjistíš, že to dokážeš také."
Zajímalo ho, jestli by to mohla být pravda. Věděl, že může jít dlouhou dobu beze spánku a nepociťuje přitom únavu; obvykle chodíval spát v určitou dobu spíše ze zvyku. Skutečnost, že o sobě stále zjišťuje něco nového, ho vzrušovala a zároveň i trochu zlobila. "Včera jsi také celou noc probděla, že?"
"Vůbec ne," odporovala mu Sellianda. "Má rozmluva s patronem skončila brzy poté, co jsi odešel."
Thelvyn chvíli postrkoval kousek dřeva v jejich malém táborovém ohni. Během svého dlouhého putování se jen málokdy odvážili zapálit oheň. "Včera v noci jsi mluvila o legendách, které vyprávějí o půlelfech. Je možné, že by v dávné minulosti došlo, třeba i za pomoci kouzel, ke spojení mezi lidmi a elfy, ze kterého by vzešel nový národ?"
"Snad," přisvědčila Sellianda. "Působením kouzel, nebo dokonce zásahem Nesmrtelných mohly být vybrány pouze žádoucí vlastnosti obou ras. Ale přesto nevěřím, že jsi půlelf. Zdá se, že jsi mnohem víc."
Thelvyn se nejistě zamračil. "Pochybuji o tom, žes to myslela jako poklonu."
"Mluvila jsem upřímně a nestranně," řekla. "Nemám v úmyslu tě k něčemu přemlouvat, ale právě teď by ses neměl zabývat záhadou svého původu a myšlenkami na to, kdo vlastně jsi. Máš před sebou velký a obtížný úkol."
Ráno pokračovali v cestě a dostali se do kraje mnoha malých jezer a potoků. Z hlubokého hvozdu přejeli do širokého mělkého údolí se spoustou jezírek a studánek, které se v odpoledním slunci leskly jako stříbro. Neobyčejně vysoké stromy stály majestátně mezi ostrůvky zelené trávy. Bylo znát, že v této zemi žijí elfové. Čas od času míjeli skupiny domků postavených mezi stromy, nebo dokonce na stromech samotných. Žádná z nich ale nebyla dost velká, aby se o ní dalo mluvit jako o vesnici. Celé údolí vypadalo jako velké město, s domky roztroušenými po celé jeho ploše, takže se zdálo, že toto území je téměř neobydlené.
Daleko před sebou, uprostřed údolí, uviděli poprvé za dobu svého pobytu v Alfheimu kamenné budovy. Stály tam tři stavby z hnědavého kamene a podle jejich podivných tvarů se nedalo odhadnout, jsou-li to hrady nebo pevnosti nebo obojí dohromady.
I tady se o jejich příjezdu už vědělo. Vedle cesty čekal malý vojenský oddíl. Vojáci, sedící na hubených elfích koních, se k nim připojili a vypadali spíše jako čestný doprovod než stráž, která je vedla po cestě.
"Je naším cílem Duhová stezka?" zeptal se Perrantin.
Sellianda na něj pohlédla. "Tušila jsem, že to uhodneš. Měl bys vědět, že poslání stezky je jiné než v pověstech, které jsi možná slyšel."
Thelvyn se na ni zmateně podíval. "Myslím, že jsem neslyšel žádné příběhy o takové stezce."
"Před dávným časem stvořil neznámý Nesmrtelný Duhovou stezku," vysvětloval Perrantin. "Když objevíš jeden konec kouzelné duhy a najdeš ten správný barevný proud, můžeš se po ní vydat na kterékoliv místo na světě. Zavede tě, kam si jen budeš přát. Aspoň tak se to mezi lidmi vypráví."
"Je to pravda," souhlasila Sellianda. "Někdy se stezka objeví sama od sebe, aniž by ji někdo přivolal. Abys mohl Duhovou stezku použít, když se objeví přirozeně, musíš vědět, jak předvídat místo, na kterém se ukáže. Musíš být také připraven jednat s duchy, kterými je zaplavena. Avšak elfové se naučili, jak kouzelnou duhu ovládat. Jsou schopni přinutit ji, aby se objevila, kdy chtějí a kde chtějí, a vyslat poutníky přesně k jejich cíli, aniž by se museli obávat příšer."
"Slyšel jsem, že na konci duhy je nádoba se zlatem," řekl Korinn.
"Hrabivá trpasličí představivost," poznamenal Perrantin. "Každý dobře ví, že na konci duhy jsou líbezné nymfy."
"Pak se tedy není co divit, že konec duhy ještě nikdo nenašel," řekla chladně Solveig. "Nikdy ji nehledala žena. Jen nedospělí chlapci."
Sellianda se usmála. "Říká se také, že kouzelná duha nosí děti, když po ní zrovna nepřecházejí elfové."
"Viděl jsem duhu už mnohokrát," řekl Thelvyn. "Jak poznáš, že jsi našla tu správnou?"
"Protože nebude pršet," řekla mu Sellianda. "Duhová stezka je kouzelnou bránou do jiných prostorů. Co se zdá být duhou, je pouze spojnicí mezi oběma stranami této brány."
Pozdě odpoledne dojeli doprostřed údolí a blížili se ke třem kamenným stavbám. Projížděli skutečným elfím městem. Domy ve městě se podobaly těm, které zahlédli v údolí. Některé byly umístěny vysoko v korunách stromů, jiné byly postaveny na zemi. Elfové stáli ve dveřích nebo se vykláněli z oken svých domovů a pozorovali projíždějící skupinku. Thelvyn měl pocit, že se všichni dívají jen na něj. Byl rád, že už brzy Alfheim opustí. Také Korinn byl přesvědčen o tom, že se všechny pohledy upírají právě na něho.
Dvě ze tří kamenných budov stály blízko sebe ve středu města. Třetí byla postavena nedaleko, na malém zalesněném

ostrově. Nedalo se poznat, k čemu stavby slouží. Mohly to být paláce, panská sídla nebo velké školy či chrámy. Byly rozlehlé, opatřené vysokými okny a těžkými dveřmi z tmavého dřeva. Sellianda je vedla ke kamennému mostu, který řadou oblouků spojoval město s ostrovem. Kopyta koní zazvonila na kamenném dláždění mostu sytým kovovým zvukem.
Když přijeli blíž, Thelvyn viděl, že třetí stavba je ve skutečnosti pevnost střežící jediný možný přístup na ostrov. Poslední část příjezdové cesty tvořil dřevěný padací most. Dřevěné dveře pobité železem zajišťovaly bezpečnost strážnice stojící u brány. Vojáci z jejich doprovodu zůstali ve strážnici, zatímco ostatní následovali Selliandu, která je vedla hustým, tmavým prstencem lesa na zelenou louku. Uprostřed louky rostl ten nejpozoruhodnější strom, který Thelvyn ve svém životě spatřil. Byl vyšší než ostatní stromy v Alfheimu a jeho tmavě zelené listy měly stříbrný nádech. Byl to jeden ze Stromů života, srdce každého elfího rodu a pramen jejich kouzelné moci.
"Vydáte se do Elfí domoviny, jinak známé jako Lesní království," vysvětlila Sellianda, když jeli napříč mýtinou. "Až se cesta otevře, musíte ihned projet. Neotálejte. Elfové mohou přivolat duhu a nasměrovat stezku, ale dokáží ji udržet jen několik okamžiků poté, co se objeví. Už teď, když se teprve blížíme, musí začít kouzlit. Zpozdili jsme se a brzy nastane noc."
"Po stezce se v noci nedá projít?" zeptal se Perrantin.
"To nevím," přiznala. "Řekli mi jen, že vás mám přivést před setměním. Urazíte stovky mil a stezka vás zavede do země na západě, kde slunce možná ještě vůbec nezapadlo."
"Co máme udělat, až se tam dostaneme?" zeptal se Thelvyn.
"Na severovýchodě uvidíte hory Hyboreanských držav. Jeďte k horám na východě a pak zamiřte na sever. Během dvou nebo tří dnů se s vámi setká jeden z dračích kněží. Ten vám řekne, co potřebujete vědět."
Zarazila se, jako by pečlivě rozvažovala svá další slova. "Bohužel se ocitnete v samotném srdci Elfí domoviny a je možné, že elfové, kteří tam žijí, nebudou na váš příjezd upozorněni. Vůbec se nepodobají elfům z Alfheimu. Jsou starší, přísnější a učenější. Alfheimští elfové si zvolili prostý život lesního lidu. Snad až příliš prostý, i když se vám může zdát zvláštní, že to slyšíte právě ode mě. Elfové v Lesním království jsou z rodu čarodějů, válečníků a kněží. Patří do starých časů. Budete muset rychle vysvětlit, jak jste se dostali na Duhovou stezku."
"Pak bychom měli poslat napřed Sira George," řekla Solveig.
Sellianda popojela na svém koni k Thelvynovi. "Stejně jako elfové v Alfheimu, i elfové v Elfí domovině se budou pravděpodobně zajímat o to, jestli nejsi jedním z legendárních půlelfů. Mohlo by pro vás být výhodné nechat je, aby tomu věřili. Mějte na paměti, že jsou to elfové, kteří žijí na odlehlém místě a jiné národy neznají. Nemají cizince rádi o nic víc než trpaslíky."
Korinn se zatvářil nerozhodně a nevěděl, jestli má cítit úlevu, nebo se urazit.
Elfí kněží čekali na okraji ohromného baldachýnu, který vytvářela koruna Stromu života. Svým vzhledem mnohem víc připomínali kněze v porovnání s kněžími prostého, přátelského řádu, ke kterému náležela Sellianda. Thelvyn si vzpomněl na Kagyarovy kněží, impozantní postavy v tmavých hávech ozdobených umně vyšitým vzorem. Kněží právě prováděli nějaká kouzla nebo vykonávali nějaký obřad. Stáli v půlkruhu naproti nejvyššímu knězi svého řádu, který byl obrácen k velkému stromu a držel před sebou hůlku. Tito kněží nepatřili k následovatelům Terry, ale jejich patronem byl Ilsundal, který se podle všeho na celé záležitosti podílel.
"Počkejte tady. Buďte připraveni," řekla jim Sellianda.
Zarazili koně několik yardů před kněžími. Naposledy prohlédli řemeny, na kterých byli přivázáni soumaři, aby se přesvědčili, že je zvířata budou bezpečně následovat. Sellianda popojela na svém koni, aby stála po Thelvynově boku, pak se k němu neočekávaně nachýlila a vzala ho za ruku.
"Ještě se setkáme," řekla mu, stejně jako tenkrát v noci u jezírka.
"To je věštba?" zeptal se Thelvyn.
"Ne, ale myslím, že je nám to souzeno," odpověděla Sellianda. "Možná to bude trvat dlouho, dokonce několik let, ale znovu se spolu setkáme. Až se tak stane, budeme mít důvod mluvit o tom, kolik toho máme společného."
Pak se k jeho velkému překvapení naklonila a políbila ho přímo na ústa. Bylo to tak nečekané, že se nestačil ani pohnout. Už dřív ho několikrát políbily dívky v Graezu a považovaly to za velkou troufalost. Tohle bylo něco jiného. Pak přemýšlel o tom, co mu řekla. Sellianda byla elf a roky pro ni neznamenaly nic. Avšak Thelvynovi připadalo několik let jako věčnost.
V příštím okamžiku sjel z oblohy paprsek bledého světla a začal se přeměňovat v průsvitnou duhu. Její bližší konec se lehce dotkl země před Stromem života, právě za stojícími kněžími, a druhý konec zmizel za obzorem na severozápadě. Sir George nečekal, až ho někdo vyzve, a popohnal svého koně vpřed. Vstoupil na duhu a vypadalo to, jako by byl vtažen dovnitř. Pak se jeho postava změnila v rozmazanou skvrnu a ztratil se jim z očí. Za ním se rozjela Solveig a vedla jednoho ze soumarů.
Thelvyn pamatoval na Selliandino varování před přijetím, které je pravděpodobně na druhé straně čeká, a proto si pomyslel, že by měl projet co nejdřív. Pustil kněžčinu ruku, pevně uchopil otěže soumara a pobídl Kadenci k Duhové stezce. V okamžení se ocitl v bludišti barevných světel a měl pocit, jako by jej něco táhlo vpřed. V další chvíli napětí povolilo. Kadence šla dál stále stejným krokem a soumar je následoval. Ale už nebyli na kopci porostlém trávou a kolem nich neubývalo denního světla. Náhle stáli na malé lesní mýtině. Konec duhy se ztrácel mezi vysokými tmavými stromy a sluneční paprsky tančily na listech, rozhýbaných chladivým vánkem.
Thelvyn si uvědomil, že v Lesním království zůstali ještě dva jeho společníci, a proto Kadenci popohnal vpřed, aby jim uvolnil cestu. Sir George a Solveig už tam byli a snažili se vypadat co nejmírumilovněji, protože k nim spěchali elfové, aby se s nimi střetli. Byli tak překvapení, že nevytasili meče, ani nenapjali tětivy svých luků. Když se Thelvyn upřeně zadíval do stínu, uviděl za sebou stát druhý Strom života, napůl skrytý mezi ostatními stromy. V lese kolem nich stálo

mnoho budov z tmavého kamene, kterým byla vydlážděna i pěšina vinoucí se mezi domy. Ploché kameny ustavičně bojovaly marnou bitvu s rozrůstajícími se kořeny stromů.
Ukázalo se, že obyvatelé této říše jsou úplně jiní než křehcí, jemní elfové z Alfheimu. Byli malí, ale podsaditější, měli hnědou pleť a černé vlasy. Výzbroj, kterou vojáci vlastnili, byla velmi zvláštní a svým způsobem primitivní. Thelvyn zapochyboval o tom, co jim říkala Sellianda, že elfové z Alfheimu jsou prostší a primitivnější. Ale přesně jak předpověděla, elfové se zarazili, když ho uviděli, ukazovali na něj a povídali si mezi sebou. Od té chvíle se přibližovali pomaleji.
Thelvyn popojel dopředu, aby se připojil k Siru Georgovi. "Možná bych s nimi měl promluvit. Sellianda mě upozornila, že vzhledem k tomu, jak vypadám, mě možná budou považovat za jednoho z legendárních půlelfů."
"Nic takového neexistuje," řekl starý rytíř, ale neměl v úmyslu stavět se do cesty šťastné náhodě. "I když by se nám hodilo, kdyby v to uvěřili."
Ve skupince elfů, která se k nim blížila, bylo kromě vojáků i několik kněží. Po chvíli k nim přistoupil elf, který vypadal velmi staře. Byl to vysoký, vrásčitý kněz s vyholenou hlavou a nezvykle ozdobeným rouchem. Ostatní elfové se před ním téměř bázlivě rozestoupili. Přestože byl štíhlý a vypadal velmi křehce, stále působil dojmem, že by mohl být nebezpečný, kdyby mu někdo odporoval, pánovitý jako elfí šlechtic a chladný jako mocný čaroděj. Byl zosobněním všech těch děsivých příběhů, které kdy Thelvyn o kněžích slyšel. I když kněz vypadal tak hrozivě, Thelvyn cítil, že by to měl být on, kdo mu bude čelit, a bylo důležité, aby na sobě nedal znát strach. Starý kněz se na chvíli zastavil, když se na konci duhy objevili Perrantin a po něm Korinn. Pak se duha ztratila.
"Otče, rozumíš mé řeči?" zeptal se Thelvyn. Byl zvědav, jestli lid v této odlehlé části světa bude znát některý z východních jazyků.
"Rozumím ti," řekl starý kněz. V jeho odpovědi zazněl silný přízvuk a bylo znát, že si není zcela jistý při výběru slov.
"Strávil jsem nějaký čas na východě, když jsem byl mladý. Nejsi náhodou půlelf? Vždycky jsem si myslel, že půlelfové jsou jen pouhou legendou."
"Někteří říkají, že jsem půlelf," souhlasil Thelvyn a přijal to jako výzvu. Mluvil pomalu a jednoduše, aby mu bylo snadno rozumět. "I já jsem slyšel, že půlelfové jsou bytosti, o kterých se vypráví v bájích. Nemohu ti říci pravdu, protože ji sám neznám."
"Pak tedy nepocházíš z našeho národa?"
Thelvyn seskočil z koně a postavil se vedle starého elfa. "Nevím, i když se zdá, že mám mnoho elfích rysů. Byl jsem vychován jako sirotek. Moje matka přišla z divokého horského kraje za Wendarem. Pronásledovali ji draci. Ale zemřela poté, co jsem se narodil. Byla smrtelně zraněna ve svém posledním boji a já jsem vyrostl mezi cizinci."
"Možná by legendy měly zůstat legendami," řekl kněz jakoby pro sebe. "Jsem Pardein, strážce Stromu života. Museli jste si získat důvěru elfů z Alfheimu, protože jedině oni mohli přinutit Duhovou stezku, aby se objevila, a vyslat vás po ní. Přesto je mou povinností se zeptat, proč jste sem přišli?"
"Jsme na výpravě s důležitým posláním," řekl Thelvyn. "Kněží z Alfheimu nám pomohli dostat se do této země, abychom mohli zjistit, co říká Proroctví."
"A čeho se Proroctví týká?" zeptal se Pardein. Zaujalo ho to, i když se snažil vypadat lhostejně.
"Slyšel jsi o útocích draků ve východních zemích?" zeptal se Thelvyn. "Nedávno jsme zjistili, že jsem součástí Proroctví, kterého se obávají právě draci, kteří mají tyto útoky na svědomí. Kněží z Alfheimu mi pomohli zjistit, že mohu dračí nájezdy odvrátit. Přišel jsem do Hyboreanských držav, abych se tu setkal s dračím knězem, který mi odhalí tajemství Proroctví a řekne mi, co musím udělat, aby se naplnilo."
"V těchto horách je mnoho draků," řekl Pardein. "Většinou jsou to zlatí draci, moudří a laskaví. Tvůj příchod mi byl ohlášen ve snu a dostal jsem za úkol, abych ti pomohl. Co víš o Nesmrtelných, chlapče?"
Thelvyn zoufale zavrtěl hlavou. "Vím jen to, co je obecně známo. Z nějakého důvodu si mě vybrali, ale já ani nevím, co ode mě chtějí. Opravdu nevím proč."
Zdálo se, že kněze to nijak nepotěšilo nebo přinejmenším zklamalo. "Takže Nesmrtelní se teď schovávají před svými nejvěrnějšími služebníky, aby se spolčovali s bastardy, kteří přišli bůhví odkud," zamumlal velmi rozhořčeně.
Prudce se otočil, protože přišel kapitán Královské gardy. Následovalo několik napjatých okamžiků, kdy se kapitán a starý kněz dohadovali ve svém vlastním jazyce. Zdálo se, že kapitán vznesl mnoho důrazných požadavků, ale Pardein je klidně zamítl. Thelvyn si uvědomil, že by se dostali do velkých nesnází, kdyby nepřátelství, které elfové k cizincům cítí, bylo tak velké, že by se elfové rozhodli neuposlechnout příkazů svých Nesmrtelných. Konečně kněz rozmluvu ukončil tím, že vydal nějaký přísný rozkaz. Kapitán stále vypadal velmi nespokojeně, ale byl alespoň ochoten naslouchat rozumným důvodům.
Nakonec se Pardein obrátil k Thelvynovi. "Zavedou vás do paláce, kde přespíte. Ráno vás průvodci odvedou do hor. Můj lid nemůže opustit naše lesy, proto na vás bude čekat někdo jiný."
Elfům očividné přišlo vhod jen to, že mohou své hosty ubytovat někde, kde se na ně nebude muset nikdo dívat, a pak je okázale nebrat na vědomí. Členové výpravy neměli v úmyslu něco namítat, protože se zdálo, že je to jejich jediná možnost. Odvedli je do prostorné místnosti hned vedle stájí, která dříve sloužila jako kasárny. Podél zdí stály hrubé postele a v rohu začouzený krb. Přinesli jim večeři a celou noc stál na stráži u jejich dveří oddíl vojáků. Thelvyn si pomyslel, že jediný rozdíl mezi takovým pohostinstvím a vězením je v tom, že jim bude dovoleno ráno odejít. Alespoň doufal, že to tak bude.
"Jsou ti lidé opravdu tvoji příbuzní?" zeptal se Korinn, když je zavřeli do kasáren.
Thelvyn se zamračil. "Doufám, že ne."
"Myslím, že by se všechno vyřešilo, kdyby se do jednoho z vás zamiloval někdo z místních," poznamenal Sir George, když zkoušel měkkost své postele. "Kdyby se šel kapitán projít se Solveig do lesa a vrátil se bez bot, možná bych mohl

klidně spát."
Thelvyna to přivedlo do rozpaků a nejraději by se někam schoval. Elfové by mu ovšem nedovolili vyjít ze dveří. Až do této chvíle neuvažoval o tom, co si ostatní vyvodili z příhody s jeho botami.
"S tím mrzoutským elfem jsi se vypořádal dobře, chlapče," řekl mu Sir George.
"Opravdu?" zeptal se Thelvyn a hned se mu ulevilo. "Nechtěl jsem se vám do toho míchat, ale vycítil jsem, že jsem ve výhodě."
"Řekl bych, že to byly dvě nebo tři výhody," podotkl Sir George. "Především si nebyl úplně jistý tím, že nejsi půlelf. Jeho patron mu také řekl, aby s tebou jednal slušně, ať už se mu to líbilo, nebo ne. A jako všichni nejvyšší kněží, kteří se začnou považovat za výlupek moudrosti a dokonalosti, i Pardein by se rád stal Nesmrtelným. Zaslechl jsi jeho poznámku týkající se toho, že Nesmrtelní jsou ochotni jednat s tebou a s ním ve svých plánech nepočítají?"
"Napadlo mě, že právě to měl na mysli," poznamenal Perrantin.
"Posledních čtyři sta let pravděpodobně škemrá, aby jej Ilsundal podporoval. Někdy mě překvapuje, že Nesmrtelní jednoduše nevyšlou blesk, aby takového otravu srazili k zemi. Na druhou stranu jsou jim tihle strozí a houževnatí kněží užiteční při vyřizování každodenních záležitostí, protože udržují řády v chodu. Když je ale potřeba vykonat něco mimořádného, pak vyhledají hrdinu. Někoho pružného, jako je třeba Thelvyn."
"Bastard, který přišel bůhví odkud," řekl Thelvyn zatrpkle.
"To od něj bylo nesmírně opovážlivé," vyslovil svůj názor Sir George. "Dokonce i ten nejvznešenější z princů může být sirotek. Když to vezmeš kolem a kolem, původ většiny z nás je neurčitý, tvůj, Solveižin i můj. O Perrym nevím nic."
Mág vzhlédl od knihy, kterou si vyndal ze svého cestovního vaku. "Děkuji za optání. Měl jsem naprosto obyčejné, dokonce šťastné dětství."
"Chudinko! Ale zdá se, že jsi se s tím vyrovnal dobře," poškádlil jej Sir George.
Brzy ráno zaklepali elfové na dveře. Přinesli jim snídani a oznámili jim, že se mají připravit k odjezdu. Když vyšli z místnosti, jejich koně už byli osedláni a stáli na dvoře. Nepřekvapilo je, že Pardein nepřišel, aby se s nimi rozloučil, ale slíbený průvodce na ně čekal. Ukázalo se, že je to mladý kentaur. Od samého začátku byl mnohem přátelštější a příjemnější společník než elfové.
"Tyto hvozdy nám patřily dávno předtím, než sem přišli elfové," vysvětloval Cerran, když po stezce projížděli hlubokými lesy. Byl to silný hřebec s bílými vlasy a v bílém plášti. "Alespoň že elfové nezapomínají na svou vděčnost. Řekl bych, že jsme jejich přátelé, alespoň potud, pokud je někomu dovoleno být jejich přítelem. Pro kohokoliv je těžké navázat s nimi přátelství. Vždyť se nemají rádi ani mezi sebou."
"Bylo od tebe hezké souhlasit s tím, že nás doprovodíš," řekl Thelvyn.
"Nepožádali nás o to elfové. Jsme děti Terry. Byla to ona, kdo nás požádal o tuto službu, a my jsme šťastni, když jí můžeme vyhovět."
Sir George na něj překvapeně pohlédl. "Jsi opravdu kentaur, nebo ševal?"
Zdálo se, že jejich průvodce se při vyslovení toho slova polekal. Obrátil se ke starému rytíři. "Co víš o ševalech?"
"Já sám jsem drakon," řekl Sir George, jako by to ve skutečnosti nebylo důležité. "Myslel jsem si, že jsi to poznal. Musel jsi ucítit můj pach."
"Náš čich není v této podobě tak pronikavý jako obvykle," řekl Cerran, jako by se hájil, i když jeho nálada se rychle zlepšovala. "Podle mé reakce určitě mou odpověď uhodneš."
"Nechci tě urazit," řekl opatrně Thelvyn, "Ale co to vlastně ševal je?"
"Jsme strážci divokých lesů a všech koní a jejich příbuzných. Máme schopnost měnit svou podobu, takže můžeme být koňmi nebo kentaury, jak je potřeba. Protože jsme děti Terry, jsme stejně jako vy ochránci, kteří byli vybráni patronem, aby sloužili určité věci."
I když byl jejich průvodcem skutečně ševal, v lesích byly celé houfy opravdových kentaurů. Thelvyn by se rád podíval na ta ztepilá a pozoruhodná stvoření. Slyšel, že mladé kentauří klisničky nenosí podobně jako hřebci žádný oděv. Ale legenda často bývá mnohem zajímavější než skutečnost. Když se utábořili na noc, Cerran jim o kentaurech vyprávěl. Řekl, že obvykle nosí oděv na lidské části svého těla, jejíž kůže je jemná, a proto je nutné, aby se chránili před chladem a ostrými větvemi stromů.
Po prvním dnu opustili hluboké lesy Lesního království a ujížděli k předhoří vysokých rozeklaných hor. Do hor nevedly žádné pořádné cesty ani stezky, protože to byl divoký, neobydlený kraj. V této části světa žili pouze elfové a ti se vydávali do hor jenom zřídka. Byly tu ale pěšiny vyšlapané zvěří, které vedly přímo a takovým směrem jako skutečné stezky. Cerran dobře věděl, kde je hledat. Hyboreanský val byl řadou pobřežních hor. Šedé štíty se tyčily nad hlubokými údolími, která byla vyhloubena řekami ledu. Byla to studená severní země a jaro tu teprve začínalo, přestože v krajích, které nedávno opustili, se už blížilo léto. Výše položená místa byla neobyčejně chladná, zvláště v noci. Během prvního dne v horách projížděli mezi nízkými hřebeny a kopci a přenocovali v mělké proláklině mezi obrovskými balvany. Ráno zamířili na sever. Od Cerrana se dozvěděli, že přesný cíl jejich cesty nebyl určen. Podle pokynů, které dostal, je měl jen vést jistým směrem. Bylo na dračím knězi, aby je sám našel.
Další dva dny jeli stále na sever. Vždycky když vystoupali na nějaké otevřené prostranství vysoko v horách, Thelvyn uviděl v dálce Lesní království a na západě třpytící se hladinu moře. Třetí den zahlédl z jednoho nebetyčného štítu pobřežní oblast, úzký pás zeleně rozprostírající se mezi okrajem hor a mořem. Jak postupovali dál, vrcholky byly stále vyšší a rozeklanější. Byly pokryté sněhem, chladné a hrozivé. Téhož dne odpoledne, když pomalu stoupali po stezce vzhůru, Thelvyn zpozoroval, jak se k nim z dálky blíží stvoření s tmavými křídly, rozhlížející se mezi hřebeny a údolími, jako by po něčem pátralo.
"Podívejte!" zavolal na ostatní Thelvyn.
Všichni se zastavili a ohlédli zpět. S trochou obav pozorovali, jak se k nim pomalu přibližuje drak. Očekávali setkání s

drakem, ale chtěli si být jistí, že je to ten správný. Jinak by museli rychle vyhledat úkryt.
"Vidíš ho dobře, chlapče?" zeptal se Sir George.
"Nepodobá se žádnému drakovi, kterého jsem kdy viděl," řekl Thelvyn. "Tenhle je štíhlejší a elegantnější než rudí draci. Podle toho, co odsud dokážu rozeznat, je jeho hlava protáhlejší a vypadá ušlechtileji. Je zářivě zlatý a na hřbetě je jeho zbarvení tmavší."
"Pak je to tedy zlatý drak," řekl starý rytíř. "Řekl bych, že nás za moment najde. Měl by nás každou chvilku zpozorovat, když my ho vidíme tak jasně."
Drak je vskutku v příštím okamžiku zahlédl. Přestal plachtit nad horami a letěl přímo k nim, mávaje pomalu křídly. Za minutu je téměř dostihl.
"Řekl jsem ‚ho'?" zeptal se Sir George. "Ta půvabná dáma je zlatá dračice."

Kapitola 19

ZLATÁ DRAČICE NAD NIMI ZAKROUŽILA a pak je obletěla v širokém oblouku, aby si mohla celou skupinku dobře prohlédnout. Viděli ji jasně, když pomalu obrátila hlavu, aby se na ně podívala. Pak proletěla v těsném kruhu, ale náhle změnila směr, když viděla, že plaší koně. Teď už byla spokojená, protože našla ty, po kterých pátrala, a proto se trochu vzdálila. Naposledy nad nimi zakroužila a lehce se snesla na vrchol prudkého kopce před nimi, pokrytého vybledlou, suchou trávou, která se vlnila, když dračice mávala křídly. Obrátila se tak, aby byla tváří tvář poutníkům, pak složila křídla a dosedla na své silné nohy.
Thelvyn ji teď dobře viděl a cítil, že nikde na světě se nenajde vznešenější a velkolepější stvoření. Její hlava, krk a tělo připomínaly koně, štíhlého silného plnokrevníka. Křídla si stočila před přední nohy, takže se její prsa zdála být hrdě vypjatá a její hruď byla klenutá a plná. Měla dlouhá záda, úzký pas a silná stehna. Její zadní nohy byly obzvlášť dlouhé a rovněž silné, aby se jimi mohla odrazit a lehce se vznést k obloze. Ocas, který nesla zvednutý, když kráčela, připomínal dlouhý zatočený bič.
Nejvýraznější na ní byla hlava. Krk držela elegantně prohnutý ve tvaru S nad plnou, klenutou hrudí. Lehce sklonila štíhlý čenich, aby na ně mohla s královskou vznešeností shlédnout. Velké modré oči ve tvaru mandlí, jasné jako zimní nebe a podtržené výrazným obočím, jí dodávaly velmi inteligentní výraz. Dlouhý hřeben skloněných obrněných plátů či okruží, který začínal mezi tenkými rohy, se zdvíhal jako tuhá hříva podél jejích zad a krku.
"Zůstanu u vašich koní," nabídl se Cerran. "Nebudou se chtít k drakovi přiblížit."
To připomnělo Thelvynovi jeho povinnost a Proroctví, které se ho týkalo. Přišel čas, aby se ujal odpovědnosti za výpravu. Dračice přiletěla, aby s ním promluvila. Seskočil ze sedla a povolil uzdu, protože věděl, že Kadence i soumar, kterého vedl, zůstanou se ševalem. Pak se vydal pěšinou do příkrého svahu.
Jak se blížil, dračice se začala pokládat, až se celá natáhla na travnatý vrch. Dívala se na Thelvyna, který stál několik yardů před ní. Pokaždé když Thelvyn slyšel vyprávět o dracích, byli popisováni jako velcí plazi, ona však vypadala spíš jako šelma. Její ústa nebyla rozštěpená až k uším jako u hada či ještěrky. Její hlava připomínala hlavu koně, tváře byly zaoblené a rty dobře uzpůsobené k mluvení. Hned za rohy měla dlouhé pohyblivé uši, které se otáčely ve směru, kam se pohnul.
"Ty jsi ten, kterého nazývají Thelvyn Liščí oko?" zeptala se. Její hlas zněl téměř dutě, byl však skutečně ženský a ne zvlášť hluboký.
"Ano, to jsem já," odpověděl a trochu ustoupil. Ještě nikdy se neocitl v tak těsné blízkosti draka a zastrašilo ho to.
"Poslali mě za tebou," řekla. "Jsem Kharendaen, nejvyšší kněžka Mocného, vůdce draků."
"Řekneš mi to, co potřebuji vědět?" zeptal se Thelvyn.

"Ano," odpověděla. "Ale raději bych o tom mluvila až dnes v noci. Je málo času, protože marodéři brzy začnou vést své útoky hluboko do obydlených území. Každý den a vskutku každá hodina je teď vzácná. Musíme pokračovat v cestě, dokud je ještě světlo."
Protože svůj úkol splnil, ševal se s nimi rozloučil a opustil je. To poslední, co z něj viděli, byla jeho proměna v celého koně. Běžel dolů po cestě, zpátky k domovu. Thelvynovi společníci vedli jeden po druhém své koně do vršku a Kharendaen na ně dohlížela a dávala pozor, aby od nich byla dostatečně daleko. Když byli pak připraveni cestovat dál, vzlétla k nebi a po celou dobu se vznášela a kroužila nad nimi daleko vpředu a vyhledávala pro ně tu nejschůdnější cestu.
Thelvyn ji sledoval s obdivem. Rád by věděl, jaké to je být drakem. Její let se zdál být tak nádherný a snadný, když pomalu mávala se vznešeným půvabem křídly nad hřebeny a údolími. Zamiloval se do draků od prvního okamžiku, kdy je viděl neohroženě se pohybovat na obloze nad Vysočinou, a tato vznešená dáma byla ve srovnání s rudými draky, jejich hrubými rysy a těžkým brněním skutečnou šlechtičnou.
Jeli ještě další dvě hodiny, než se setmělo. Kharendaen jim našla tábořiště hluboko mezi skalami, kde našli trochu ochrany před studeným nočním větrem, a pak zmizela v houstnoucí tmě. Stačili pouze opatřit koně na noc a připravovali právě tábor, když se vrátila a nesla tělo malého srnce. Přinesla si svou vlastní večeři a chtěla si ji připravit a uvařit. Vznesla se však ještě jednou do noci a brzy se vrátila s dostatečným množstvím dřeva pro velký oheň. Kharendaen vysvětlila, že musela přiletět ze vzdálené země, aby se tu s nimi setkala, a že je velmi hladová. Thelvyn měl strach, že s ním nebude chtít mluvit, dokud se nenavečeří, ale Solveig a Korinn se nabídli, že rozdělají oheň a uvaří jídlo.
Dračice se usadila na otevřeném prostranství na jedné z vnějších stran tábora.
"Máš mnoho otázek a hledáš odpovědi," začala, "ale než ti odpovím, budu mluvit o dracích, protože nejdřív musíš mnohé pochopit. Od pádu starodávného Blackmooru se Mocný snaží vytvořit z draků samostatný národ, takový, který nebude založen na nějakém území, ale na jejich jednotě. Protože jestli se draci sjednotí, budou se moci proti ostatním bránit a také ovládat nájezdníky ve vlastních řadách, a tak si získají uznání a uzavřou mír s ostatními národy. Ale Národ draků zůstává rozdrobený. Ostatní je považují za jednu rasu, která má mnoho podob. Draci však sami sebe vidí jako společenství složené z mnoha ras. Podle nich se zlatí draci liší od rudých tak, jako elfové od skřetů. Ale elfové a skřeti se nesnaží žít spolu, zatímco draci jsou navzájem svázáni prastarým původem. To, co po staletí symbolizovalo jejich jednotu, byl Dračí parlament pod vedením Mocného."
"Tak to je příčinou neklidu mezi draky?" zeptal se Sir George. "Řekli nám, že útoky podnikají mladí loupeživí draci, rudí a zelení, které jsme viděli na vlastní oči. Nikdy jsme však nechápali, proč útočí. Jestli si od svých útoků slibují zisk, nebo jestli jsme se stali jen svědky vnějších důsledků něčeho, co má své kořeny v nějakém vážnějším sporu mezi draky."
"A ty sis myslel, že kdybys zjistil pravou příčinu, mohl bys ty útoky zastavit," vyvodila z toho Kharendaen. "Ta myšlenka je chvályhodná, ale mýlíš se. Draci nejsou schopni sami nastolit mezi sebou pořádek a cizinec by to sotva dokázal."
"Musí tu však být nějaká naděje, jinak by neexistovalo žádné Proroctví," namítl Thelvyn.
"Proroctví tvoří část problému," řekla mu. "Když se na ně díváš zvenčí, zdá se zbytečné. Je tady proto, aby vyřešilo potíže, které vznikly samou existencí Proroctví. Všechno to začalo asi před dvaceti lety, kdy Mocný bez varování odešel ze světa a nevrátil se. Od té doby se Parlament snaží udržet jednotu i bez přítomnosti Mocného. Draci neznají žádný způsob, jak se dozvědět, jestli je navždy pryč nebo jestli se chce vrátit. A tak není vůbec jisté, zda se Mocný vůbec někdy vrátí, aby je vedl, a draci teď musí nést odpovědnost za svůj vlastní osud a dohadují se mezi sebou o tom, co by měli dělat. Draci milují svou legendární minulost. Předtím, a dokonce i potom, co přišli lidé, byli pány světa. Mnozí draci, zvláště ti zmatení, věří, že by měli prosadit své bývalé postavení pánů světa."
"Mluvíš o loupeživých dracích?" zeptal se Thelvyn.
"Loupeživí draci jsou jako děti. Předvádějí se a snaží se přimět ty starší, aby přistoupili na jejich názory," řekla Kharendaen pohrdavě. "Bezpochyby jste si všimli, že těch útoků se účastní pouze mladí draci."
"Ano, všiml jsem si toho," souhlasil Sir George.
"Přesto se však vzhledem k jejich počínání skutečná válka stává nevyhnutelnou," přiznala Kharendaen. "Jak už jsem řekla, Proroctví o návratu Pána draků, nejvíce obávané postavy dračí tradice, celou situaci ztěžuje nejvíc. Před dlouhým časem lidé z Blackmooru použili své nejmocnější tajemné umění k vytvoření brnění a zbraní, které by byly schopny odvrátit jakýkoliv fyzický či kouzelný útok draků. Mohl je použít jen Pán draků, čarodějný bojovník, který měl téměř postavení Nesmrtelného. Pán draků vedl muže z Blackmooru do velké války, kde došlo k pokoření a k téměř naprosté porážce draků. Není třeba říkat, že se draci návratu Pána draků obávají, a Proroctví říká, že teď přichází jeho čas."
"Ach ano," zamyslel se Sir George. "Myslím, že vím, kdo to má být."
Thelvyn polknul a divil se, že ho to ani příliš neohromilo. Předpokládal, že to takhle nějak musí dopadnout. Musel přece existovat nějaký důvod, proč se ho draci báli. Právě se začal dozvídat, proč tomu tak bylo.
"Je toho ještě mnoho, co vám nemohu vysvětlit, protože mám povoleno odpovědět jen na některé otázky," pokračovala Kharendaen. "Dračí kněží zjistili, že Mocný odešel jen na nějaký čas, ale přísahali jsme, že dodržíme tajemství, i když nevíme proč. Dostali jsme však pokyn hledat Pána draků a pomáhat mu, aby ostatním drakům zabránil rozpoutat válku. Ani kněží nejsou úplně spokojeni s celou tou věcí; určitě nechceme, aby se Pán draků obrátil proti nám jako tenkrát. Jedině důvěra v Mocného nutí mnohé z nás poslechnout. Byla jsem k tobě poslána, protože jsem uznala rozhodnutí kněží za rozumné. Jestli budou draci chtít jít do války, bude možná muset uplynout další věk tohoto světa, než jim pak zase bude moci někdo důvěrovat.
"Neměj strach," řekl Thelvyn Kharendaen. "Raději chci draky chránit než je ničit, i když budu muset použít moci Pána

draků, abych toho dosáhl."
"O to jsem se nikdy nebála, vím, kdo jsi," odpověděla mu. "A protože to vím, rozumím a důvěřuji tvým pohnutkám."
"Pak mi tedy můžeš povědět, kdo jsem," řekl jí Thelvyn se vzrůstajícím vzrušením. "Nebo je to něco, co nesmíš prozradit?"
"Obávám se, že je to tak," smutně mu odpověděla Kharendaen a zdálo se, že opravdu lituje, že mu nemůže pomoci. "Nesmíš se dovědět dávné tajemství, dokud tvá povinnost, kterou jako Pán draků máš, neskončí. Protože kdybys poznal svůj národ a jeho dlouhou historii, ovlivnilo by to tvá rozhodnutí. To, co uděláš, se musí dít jen podle potřeb přítomnosti a musíš to dělat opravdu spravedlivě a s velkou rozvahou, neovlivněn žádnými stíny minulosti."
Thelvyn svraštil čelo. "Myslím, že je to rozumné. Něco mi snad ale můžeš říct? Víš, kterému z Nesmrtelných sloužím jako kněz?"
"Ne, to nemohu říct," trvala na svém. "Nesmrtelní žárlivě střeží každou skutečnost, protože se bojí, že by se jejich nepřátelé mohli dozvědět jejich tajemství a plány. Vím o této věci víc, než kdokoliv jiný na světě, ale je toho ještě mnoho, co dokonce ani já neznám."
"Můžeš mi tedy alespoň říct, kam jdeme?" zeptal se, protože už nemohl déle skrývat svou netrpělivost a nespokojenost. "Nevěřím, že jsme šli tak daleko jen proto, abychom si spolu chvíli povídali."
Kharendaen si povzdechla a natáhla krk, aby měla hlavu blíž u něj. "Nechci, aby ta doba, co spolu strávíme, začala takhle. Nemysli si, že proti tobě kuji pikle, aby ses stal pouhým nástrojem v rukou Nesmrtelných. Přísahala jsem však na základě věrnosti svému řádu, že jisté věci podržím v tajnosti, a pak je tu také spousta věcí, které sama neznám."
Thelvyn přikývl. Uvědomil si, že by neměl své rozladění obracet proti ní, vždyť byli oba pouze kněžími jednajícími podle svých přisouzených rolí. "Chápu to."
"Mým úkolem je dovést tě na daleký sever," vysvětlovala mu. "Možná že další den dorazíme k Citadele předků, která je také nazývána Dračí hlídka. Je to místo, na kterém tě téměř po čtyři tisíce let očekává brnění a zbraně Pána draků. Dračí hlídka je poslední ze skrytých pevností Blackmooru."
Thelvynovi to připadalo velmi zvláštní, že se jméno Blackmooru znovu vrací, aby ho pronásledovalo. Vždycky měl podezření, že je potomkem rodu z pradávného Blackmooru, a teď by rád věděl, zda je toto důkazem pro jeho dohady. Neexistoval nikdo, kdo by se hodil na nového Pána draků lépe než potomek tohoto národa. Musel to být někdo, kdo měl stejné schopnosti. Kharendaen řekla, že první Pán draků byl čarodějný válečník, který byl téměř Nesmrtelný. Thelvyn se v žádném případě necítil být hoden toho, aby žádal o takovou poctu, byl však kouzelník i kněz, což bylo u ostatních nových národů nevídané.
Dříve by ho takové poznání velmi potěšilo. Viděl však, co způsobily vynálezy z Blackmooru, a pochopil, že Ohnivý déšť téměř zničil celý svět. Všechny národy světa byly svědky toho, jak se životy jejich lidí následkem té hrozné události mění. Nemohl být už déle pyšný na to, že je potomek Blackmooru. Byl zneklidněn a styděl se. Byl rozhodnut, že už nikdy nebude o té věci mluvit, rozhodně ne před svými společníky, kteří mu důvěřovali. V duchu se rozhodl, že se ze všech sil bude snažit navrátit jménu Blackmoor ztracenou čest.
Když Perrantin slyšel, kam se mají vypravit, radostí skoro ztratil řeč. Staré výtvory z Blackmooru ho už dávno velmi zajímaly a pyšnil se tím, že jako jeden z mála lidí vlastní skutečný blackmoorský vynález. A teď bylo jisté, že se mu dostane vzácného privilegia uvidět Dračí hlídku, jedinou známou stavbu z blackmoorské éry, která se zachovala a kterou znali jen draci. Thelvyn si domyslel, že i Sir George je potěšen tím, jak se věci vyvíjejí. Starému rytíři dokonale vyhovovalo nechat Thelvyna a dračici, aby je vedli, a klidně je následoval. Solveig a Korinnovi se naopak zdálo, že se všechno zkomplikovalo na úkor jejich pohodlí.
Příští den brzy ráno se Kharendaen vznesla k obloze, zatímco se ostatní ještě připravovali na výpravu a poohlíželi se po nejlepší cestě. Thelvyn sledoval dračici, jak stoupá vzhůru, a musel přehodnotit svůj dřívější názor, že létání je vznešené a snadné. Zlatý drak se odrazil zadníma nohama a vyskočil co nejvíc do výše a pak bojoval dlouhými mocnými máchnutími křídel, dokud nezískal rychlost. Teprve potom dosáhl její let oné snadnosti a vznešenosti.
Až teď, když měl čas o tom přemýšlet, ocenil Kharendaenino nebezpečné postavení. Uvědomil si, jak velká je to ironie, když drak pomáhá Pánu draků, nejstaršímu a nejvíc nenáviděnému nepříteli, získat moc. Ale všechno se vyvinulo tak, že se nevyhne tomu, že bude před svými vypadat jako zrádce. Služba, kterou musí pro svého patrona vykonat, bude jistě trvat jen krátce, protože ji ani takový úkol neochrání před hněvem z vlastních řad. Zvláštním způsobem měla Kharendaen s Thelvynem mnoho společného. Oba dva byli vyvrženci kvůli povinnosti, o kterou žádný z nich nežádal. Další ironií bylo, že se Thelvyn celý život skrýval před draky, aby nakonec zjistil, kolik toho má s Kharendaen společného.
Vrátila se, když už byli skoro připraveni k odchodu, a usadila se na skále nad nimi. Složila křídla a těžce povzdechla. "Letěla jsem do Citadely předků a zpátky, ale obávám se, že tam nedorazíte dřív než zítra ráno."
"Alespoň teď s určitostí víme, kde je," řekl jí Thelvyn. "Velmi nám pomůže, když nás povedeš."
"Mohu vám ukázat tu nejkratší cestu," nabídla se.
Thelvyn si nikdy nepomyslel, že draci jsou uzpůsobeni k chůzi. Jejich držení těla se mu vždycky zdálo být trochu nemotorné. Brzy však zjistil, že její dlouhé nohy a kočičí pohyby jí velmi dobře pomáhají i na zemi. Dračice byla také o hodně delší než koně, a tak i nejvyšší rychlost jezdců pro ni byla pomalá. Přítomnost zlatého draka hlídkujícího v zádech bezesporu nutila koně udržovat svěží tempo.
Když si vzpomněl, že draci měli podíl na smrti jeho matky, byl Thelvyn dost překvapen tím, jak dobře se svou novou společnicí vychází. Kharendaen byla taková osobnost, že ji nemohl nemít rád. Bez ohledu na to, jaké důsledky mohla očekávat od svého vlastního národa, ujala se svého úkolu s velkou vážností a byla mu naprosto oddána. Sir George vždycky trval na tom, že draci jsou inteligentní bytosti, a ne divoké stvůry, ale Thelvyn byl schopen s tím souhlasit až teď. Možná mu byla dračí společnost dána právě proto, aby ho naučila draky chápat.

Thelvyn doufal, že se Kharendaen mýlila v odhadu délky cesty k Dračí hlídce. Koneckonců neměla zkušenost s cestováním na takové vzdálenosti na zemi. Ale jak pokračovali v cestě, pochopil, že její odhad byl zcela přesný. Ráno se obrátili na východ, aby se dostali dál do hor, a cesta začala být ještě strmější a neschůdnější. Nebyla naděje, že se někam dostanou přímo, a tak neustále sjížděli a vyjížděli z údolí podél zrádných srázů. Když se dostali na jedno vyvýšené místo, mohla jim Kharendaen ukázat, kam směřují, k velké masivní pevnosti, přiléhající ke stěně vzdáleného vrcholu. Kromě dračice ji jasně viděl pouze Thelvyn, ale poznal, že se nezmýlila. Nedostanou se tam dříve než příští den.
Toho večera se utábořili na okraji zalesněného údolí pod horou Dračí hlídky. Další den brzo ráno začali výstup. Kharendaen se ihned vznesla a vydala se hledat co možná nejvhodnější trasu pro koně. Hora byla strmá a neschůdná a stoupání bylo obtížné. Nebyly tam žádné cesty, a pokud tam někdy nějaká byla, tak se po třiceti stoletích ztratila. Po celou dobu o tomto místě věděli pouze draci, a ti cesty nikdy nepotřebovali. Brzy se vzdala hledání a začala pomýšlet na to, že bude muset sama vzít několik členů skupiny nahoru do pevnosti, zatímco ostatní by zůstali u koní.
Prostý rozum jí ale vnucoval myšlenku, že tam někde nějaká stezka vedoucí k pevnosti musí být, protože předkové měli na jedné straně hradu koňské stáje. Chvíli pátrala podél skalnatého výstupku hned za branou a nakonec objevila v hlubokém stínu za kamennou deskou u zadního okraje výstupku otvor do tunelu. I když byl dostatečně velký, aby tamtudy prošli koně, neodvážila se sama do té tmavé chodby protlačit, protože se obávala, že by tam zůstala uvězněna.
Rozhodla se, že dopraví Thelvyna nahoru na výstupek. Thelvyn se posadí na konec jejího silného krku. Hřbetní pláty tam byly malé a jejich ostré hroty přestanou být nebezpečné, když se přikryjí pokrývkami. Thelvyn neměl z letu velký strach, ale skutečnost, že bude muset být v tak blízkém kontaktu s drakem, v něm vzbudila nejasný, těžko popsatelný děs. Skryl svůj strach, jak nejlépe uměl. Nechtěl být hrubý k někomu, kdo se tolik snažil dokázat, že je přítelem, na kterého se Thelvyn může spolehnout.
Jakmile byl Thelvyn dopraven na výstupek, použil kouzlo a vyvolal světlo. Proklouzl za kamennou desku a vydal se chodbou. Věděl zcela jistě, že toto není přirozená chodba, protože stěny tunelu byly hladké a točil se tak, aby stoupání bylo snadné, což by se jen těžko mohlo stát u přírodního tunelu. Přestože spěchal, neobjevil se na spodním svahu hory dříve než za hodinu.
Když se vynořil zpoza velké hromady balvanů v dálce, Kharendaen ho spatřila první. Do poledne k němu zavedla i ostatní. Chodbou však museli koně vést, protože strop byl pro jízdu příliš nízký. Thelvyn šel v čele, Perrantin byl uprostřed a oba svítili kouzelným světlem, aby ostatní viděli na cestu. Stoupání bylo obtížnější než sestup, i když se svah zdvíhal postupně. Před pevnost se dostali brzy odpoledne a zjistili, že Kharendaen už pro ně zevnitř otevřela bránu. V dávno opuštěných stájích nakrmili a ošetřili koně a pak před vstupem do pevnosti krátce pojedli. Perrantin se nemohl dočkat, až se dostane dovnitř, a skoro se nemohl klidně najíst. Naproti tomu Thelvyn byl rád, že má chvilku čas a může se připravit na to, co ho v pevnosti čeká, ať už to bylo cokoliv.
Na první pohled vypadala Dračí hlídka se svými zdmi a štíhlými věžemi elegantně postavenými z velkých naleštěných kvádrů modrého kamene jako velká a docela obyčejná pevnost. I když tu pro pohodlí návštěvníků bylo takové vybavení jako stáje, bylo jasné, že neměla sloužit k ubytování skutečné vojenské posádky. I přes své velké stáří a skutečnost, že byla vystavena bouřím, větrům a krutému mrazu ze severních hor, zdálo se, že pevnost je téměř nedotčena časem.
"Řekla jsi, že draci o tomto místě vždycky věděli," řekl Perrantin a obrátil se ke Kharendaen. "Vědí také, k čemu sloužila?"
Kharendaen pomalu potřásla hlavou. "Původní účel a jméno Citadely předků nejsou známy, zdá se však, že ji postavili čarodějové z Blackmooru, aby sloužila jako bezpečný a vzdálený úkryt pro některé z jejich nejmocnějších výtvorů, věci, které se neodvažovali nechat v obydlených územích. Protože všechno kromě zbroje Pána draků bylo odneseno, je možné, že jeden z těch vynálezů byl příčinou zániku Blackmooru."
"Ale jak mohlo toto místo přežít zánik Blackmooru a Ohnivý déšť, když všechno ostatní ve světě podlehlo?" zeptal se mág, nenasytný ve své zvědavosti.
"Něco o tom tajemství víme," řekla mu. "Tato pevnost byla původně střežena velmi mocným kouzlem, ale to už bylo dávno zapomenuto. Možná byla chráněna neproniknutelným štítem."
Když už byli konečně připraveni, přistoupili opatrně k hlavní bráně do pevnosti. Nebezpečí se tolik nebáli, měli však strach z tajemství, které se skrývalo uvnitř. Velká křídla dvojitých dveří byla zhotovena z masivních dřevěných prken a bylo překvapující, že po tak dlouhé době na nich nebyly žádné známky stárnutí. Kharendaen se snadno podařilo otevřít dveře, protože citadela patřila velmi dlouho kněžím Mocného, a ti vlastnili klíč.
Za dveřmi ležela rozsáhlá vstupní hala a odtud vedla řada širokých schodů do hlavní síně, rozlehlého osmiúhelníku, postupně se zdvíhajícího do několika podlaží nad vstupní halou. Každé podlaží bylo opatřeno ochozem nebo mělo balkón ohrazený vysokým kamenným zábradlím. V každé zdi na každém podlaží osmiúhelníku byly dveře. Mnoho z těchto dveří bylo otevřeno a odhalovalo prosté místnosti bez oken. Kdysi byly uvnitř těchto komnat bezpečně zapečetěny ty nevzácnější a nejnebezpečnější vynálezy a kouzelné předměty z pradávného Blackmooru, teď však zela každá z nich prázdnotou, protože zbraně čarodějů z Blackmooru byly už dávno použity ve válce, která změnila podobu světa.
Členové výpravy na všechno ještě s údivem hleděli, když Kharendaen vešla za nimi. Přestože byly hlavní dveře do citadely velké, musela se ještě skrčit, aby se protlačila dovnitř. Složila křídla co nejtěsněji k tělu a plazila se po břiše, aby průchodem prošla.
"Komnata Pána draků je místnost v srdci pevnosti," řekla jim. "Je zde, na nejnižším podlaží, za krátkou chodbou úplně vzadu. Nebudu vás tam moci doprovodit, protože do té chodby se dostane jen moje hlava a krk."

"Může tam být nějaká past?" zeptal se Sir George.
"Nevím," připustila. "Musíte být opatrní."
"Předpokládám to. Draci by se nikdy nemohli dostat do poslední komnaty, aby to zjistili," řekl. "Myslím, že na tom něco je být zkušený zloděj."
"Asi byste měli nechat jít jako prvního Thelvyna," radila jim Kharendaen. "Prastaré pasti by byly nejspíš vytvořeny kouzlem a on je očekáván."
Thelvyn si nebyl zcela jist tímto úsudkem a příliš ho to ani netěšilo, ale bylo to rozumné. Sestoupili po schodech na spodní podlaží a blížili se k chodbě. Ať už předkové použili k osvětlení citadely jakékoliv prostředky, jejich kouzla dosud působila. Zdálo se, že modrobílý kámen sám vydává bledé světlo, ale průchod do vnitřní komnaty zůstával temný. Přesto mohl v tom hlubokém stínu vidět dobře natolik, aby si všiml masivních dřevěných dveří stojících na konci chodby. Ale když zkusil kliku, dveře byly zamčené. Položil obě ruce na střed dveří a chtěl zatlačit, když náhle zámek cvakl a dveře se otevřely. Opravdu byl očekáván.
Komnata byla pouhou zvětšenou obdobou těch ostatních, prostá, slabě osvětlená kamenná místnost. Alespoň zde byly vidět první známky stárnutí, protože tapety, které kdysi pokrývaly kamenné zdi, a předměty, které mohly být ozdobami nebo představovaly nějaké znaky, ležely na podlaze a rozpadaly se. Uprostřed místnosti stála nízká kruhová stěna z hladkého kamene a připomínala roubení kašny nebo nádrže. Sloužila jako základna pro sloup z průsvitného křišťálu, který se zdvíhal až ke stropu komnaty, kde byl upevněn stejným kamenným roubením. Uvnitř sloupu stála tmavá postava odpovídající výškou člověku, ačkoliv křišťál byl příliš matný na to, aby mohli rozeznat podrobnosti.
Thelvyn se pomalu přiblížil ke křišťálu. Ostatní zůstali stát ve dveřích.
"Zbroj Pána draků," řekla Kharendaen a její hlava vyplňovala rám dveří. "Je tu připravena pro tebe, ale nemohu ti říct, jak se k ní dostaneš."
Thelvyn se nad tím krátce zamyslel, pak se obrátil ke křišťálovému sloupu a přistoupil tak blízko, aby mohl položit obě ruce na jeho hladký chladný povrch. Platilo zde stejné kouzlo jako na dveřích. Jako by ho zde uložená tajemná zařízení poznala podle dotyku. Opět to stačilo. Stáhl ruce, když tu se náhle začal křišťál ohřívat a zářit měkkým bílým světlem. Za několik okamžiků se křišťál roztavil a beze stopy se rozplynul do vzduchu.
Zbroj Pána draků stála odhalena před nimi. Jednotlivé části byly uspořádány na svislém stojanu tak, že přes průhledný křišťál se brnění jevilo v nadživotní velikosti. Zbroj tvořily masivní pláty černého kovu odolného proti škrábancům a promáčknutí. Obvykle bývalo plátové brnění složené z mnoha malých kousků, z nichž každý musel být zvlášť upevněn na tělo bojovníka, ale brnění Pána draků bylo umně upraveno tak, že všechny kusy byly trvale spojeny dohromady do čtyř velkých částí. Hrudní plát, rukávy a pláty pro ramena tvořily jeden celek a celá spodní část připomínající kalhoty byla také jeden kus. Kabát měl dlouhé rukávy a kalhoty byly vyrobeny ze stříbrných kroužků příliš lehkých a jemných na to, aby byly jen drátěné. Dokonce i boty byly pancéřované, v kotnících ohybatelné, což bojovníkovi zajišťovalo pohyblivost.
Zdálo se, že přilbice na ně hledí v očekávání. Byla sestavena do prostého stylizovaného tvaru představujícího dračí hlavu s křišťálovými pláty v místě očí. Meč, jaký Thelvyn nikdy předtím neviděl, stál ve zvláštním držáku před brněním. Jeho čepel nebyla příliš dlouhá, byla však velmi široká. Meč měl kruhovou rukojeť, která skryla téměř celou ruku svého nositele.
Thelvyn se obrátil na Kharendaen. "Co bych měl teď udělat?"
"Musíš si ho obléct," odpověděla.
Sundali brnění ze stojanu a přenesli je do hlavní síně, aby mohla být Kharendaen s nimi a pomáhat jim. Thelvyn si musel sundat všechno kromě košile a kalhot, protože pod brněním nemohl mít nic příliš silného. Začal si navlékat kabát s dlouhými rukávy a kalhoty ze stříbrných kroužků a potvrdilo se, že ač jsou zdánlivě lehké a pružné, jsou i nesmírně pevné.
I když byl plátový krunýř zbroje dost tlustý, byl rovněž velmi lehký. Thelvyn očekával, že podobné železné nebo ocelové brnění bude vážit téměř tolik, kolik vážil on sám. Pod vlivem vzpomínky na kroužkovou vestu, kterou dostal od čarodějů v Braejru, si myslel, že zbroj Pána draků bude nepohodlná a omezující, nebyla to však pravda. Neměl takovou naprostou svobodu jako v normálních šatech, ale pořád se mohl pohybovat docela rychle a volně. Brnění bylo vyrobeno pro někoho jeho postavy, ale bylo trochu větší konstrukce. Avšak předpokládal, že do něj doroste, až za několik let dospěje. Boty nebyly uzpůsobeny tak, aby se nosily na obyčejnou obuv, a tak se musel jen dohadovat, jak první Pán draků tento problém vyřešil.
První velké překvapení přišlo, když si nasadil přilbici. Měl strach, že nebude moci dýchat, protože přilba měla límec, který překrýval vnitřní límec pancíře. Ale jakmile si přilbici nasadil, zjistil, že ho dostatečně zásobuje svěžím chladným vzduchem. Opravdu se cítil v celém kompletu docela pohodlně. Kůže a ocel většiny ostatních brnění byla naproti tomu značně neprodyšná. Také všechno dobře slyšel. Perrantin ho požádal, aby se mohl podívat dovnitř přilby, a došel k závěru, že kouzelné zařízení, zavedené do krátkého stylizovaného čenichu dračí hlavy, poskytuje čerstvý vzduch.
"Je to naprosto skvělé," sdělil jim Thelvyn. "Asi vypadám směšně, když má hlava trčí z takového brnění. Teď mi promiňte, pokud to bude znít pesimisticky, ale pořád si nejsem jist, že se takto stanu největším postrachem všech draků. Mám takový dojem, že tu musí existovat ještě něco, co zatím není vidět."
"Přesně tak," souhlasila Kharendaen. "Pokud jsou vědomosti dračích kněží přesné, mohu ti něco říct o tvé zbroji. Není třeba říkat, že obsahuje celý soubor kouzel. Tak nejdříve, jakmile je brnění nasazeno, nemusí se sundávat, ale mocí vůle ho jeho nositel může odeslat nebo přivolat zpět podle vlastní potřeby. Ale kvůli své bezpečnosti bys je nikdy neměl odkládat, dokud nemáš jistotu, že ti nehrozí žádné neočekávané nebezpečí. Myslím, že bys neměl nosit nic, co se pod brnění nevleze, pro případ, že se je rozhodneš náhle použít. Budeš muset nosit svůj meč a nůž v řemenech sedla a určitě si nemůžeš nechat své boty."

Sir George se škodolibě zasmál. "Přece jen jsi měl nechat své boty elfí paní."
"Co mám ale udělat s botami?" zeptal se zmatený Thelvyn.
"Budeme se muset poohlédnout, kde bychom pro tebe získali pár těch lehkých, měkkých lesních bot, které nosíelfové," odpověděl rytíř. "Samozřejmě že ti je budou muset udělat na míru."
"Do té doby bys měl raději chodit bez bot," dodala Kharendaen. "Boty můžeš nosit, ale pokud budeš v nebezpečí, musíš je sundat. Měl by ses také cvičit v používání brnění. Představ si, že je chceš odeslat pryč. Myslím, že kouzlo funguje podobně jako zaklínadlo kněží."
Thelvyn lehce pozvedl paže a zavřel oči. Brnění bylo pryč téměř okamžitě. Bylo to mnohem snadnější, než očekával, a ani nebylo zapotřebí žádných blesků, světla nebo jiných efektů. Jen tak prostě zmizelo. Stejně lehké bylo přát si, aby se vrátilo, ale překvapilo ho, že měl zpátky i přilbu a meč připevněný na opasku, přestože obě věci předtím ležely na podlaze před ním. Bylo to úžasně pohodlné.
"Obranné síly zbroje tvoří několik neviditelných štítů," pokračovala dračice. "Tyto neviditelné štíty mají moc odvrátit fyzický útok, oheň nebo kouzelná zaříkání. Hlavní štít se vytvoří pomocí vůle, když zdvihneš ruku tak, jako bys držel skutečný štít. Také jeho velikost můžeš kontrolovat mocí vůle."
Jako další tedy prozkoušeli štít. Thelvyn napřáhl ruku a poručil, aby štít byl na svém místě. Stále nic neviděl, přesto však měl pocit, že štít je na svém místě. Korinn vytáhl svou válečnou sekyru a sekl proti němu. Jeho lehký úder byl mocně sražen stranou. Štít nejenže zastavil úder, ale navíc také pohltil většinu jeho síly, takže Thelvyn sotva něco ucítil, když trpaslík udeřil do štítu podruhé, jak nejvíce mohl.
"Štít je schopen odrazit úder draka, a dokonce i švihnutí jeho ocasu," vysvětlovala Kharendaen. "Říká se také, že zbroj vlastní tělesný štít, který pracuje podle přání jeho nositele nebo samovolně jako odpověď na hrozbu. Tehdy se utvoří velký štít ve směru nebezpečí nebo zcela obklopí bojovníka a všechno, co má při sobě. Podobně jako hlavní štít, tělesný štít vytváří protisílu, a ta pak může být použita k odražení těžkých předmětů. Tělesný štít takto velmi umocňuje sílu bojovníka. Nemůžeš sám nadzdvihnout něco tak těžkého jako balvan, ale mohl by ses dostat pod něj a použít štít k jeho odsunutí."
Zatím vše ze znalostí dračích kněží platilo, a tak Thelvyn o jejích slovech nepochyboval. Přesto však chtěl zkoušet všechny kouzelné účinky zbroje, dokud nebude mít jistotu, že funguje tak, jak by měla. Poprvé pocítil povzbuzení a začal věřit, že bude schopen vykonat úkol, který mu byl svěřen.
"A co meč?" zeptal se. "Přestože mám tak dobrou obranu, nedovedu si představit, že by obyčejný meč proti drakovi mnoho zmohl."
"Spousta barvitých slov byla v knihách dračího učení věnována popisu jeho síly," řekla mu na to Kharendaen. "Samo ostří ovládá mnoho mocných kouzel. Může se používat běžným způsobem nebo se může zvýšit jeho sečná síla. Ta je buď chladná, nebo horká, záleží na věci, kterou má rozseknout. Pokud ostří zamíříš na nějaký objekt, vytvoří se mocí vůle chladná síla, silná jako výstřel z katapultu. Horká síla se podobá krátkému vyšlehnutí žhavého tepla, nebo stálému paprsku menší intenzity s malou nebo žádnou útočnou silou."
"Zdá se, že čarodějové z Blackmooru opravdu rozuměli své věci," poznamenal Thelvyn a snažil se upevnit meč znovu na pás. "Vždycky jsme věděli, že byli schopni vyrobit mocná zařízení. Zdá se, že tento meč nebude těžké ovládat."
"To může posoudit jen Pán draků," řekla Kharendaen. "A proto tě také Nesmrtelní vybrali. Důvěřují ti."

Kapitola 20

DRUHÝ DEN RÁNO SE THELVYN PROBUDIL za úsvitu. Vypadalo to, že se v noci vyrovnal s myšlenkou, že je skutečně Pánem draků. Zároveň ho trápily sny, které si dokázal vybavit jen matně. Vzpomněl si pouze, že ho tížil obrovský pocit bezmoci, velká nevyhnutelná potřeba všechno okamžitě splnit, ač to bylo nad jeho síly, a to množství zkoušek a povinností ho nakonec udolalo. Pamatoval si také na strach ze selhání a na pocit, že ho jeho společníci nejen sledují, ale spoléhají na to, že uspěje.

Chápal, co to všechno znamená. Stal se Pánem draků a teď přišel čas, aby konal svou povinnost.
Našel svůj meč a vyklouzl ven z velké místnosti ve stájích, kde strávili noc. Vykročil na dvůr. V rohu tam ležela Kharendaen, stočená jako ohromná kočka chránící se před větrem. Mohutná Dračí hlídka se tyčila nad ním a bledý kámen rohových věží začal teprve teď zachycovat první ranní červánky. Chvíli pozoroval spící dračici a rozpomněl se na její slib, že mu pomůže naučit ovládat zbroj a znát její tajemství.
Rád by věděl, kde teď brnění je. Neměl ho na sobě od předešlého večera a měl strach, že ho v noci možná ztratil. Odložil svůj meč a pak, zadržuje dech, si mocí vůle přál, aby měl na sobě brnění. Nic se ale nestalo, a tak se snažil potlačit paniku, znovu se usilovně soustředil a poručil, aby se objevilo. Za chvíli bylo jasné, že něco není v pořádku. Pak si všiml, že Kharendaen zvedla hlavu a sleduje ho.
"Myslím, že kouzla, která v brnění jsou, zabraňují, aby se objevilo, pokud máš na sobě něco, co nepatří dovnitř," řekla mu. "Kdyby tvé boty zůstaly stlačeny uvnitř bot patřících ke zbroji, nemohl bys asi chodit."
"Budu se muset naučit být víc opatrný," souhlasil Thelvyn.
Sedl si na schody před vchodem do pevnosti, aby si zul boty. Kameny dláždění byly po chladné noci ve vysokých horách studené jak led, on však chodil po většinu života bos a byl na to zvyklý. Když se znovu pokusil přivolat brnění, kouzlo fungovalo přesně tak, jak mělo. Aby se ten stejný problém znovu neopakoval, vrátil ještě téhož dne své boty Solveig. Přistihl se, že touží po tom, aby první Pán draků po sobě zanechal knihu, která by objasnila všechny problémy týkající se používání zbroje. Věděl však jen to, že je teprve druhým člověkem, který kdy na sebe vzal toto brnění, jež velmi dlouhou dobu čekalo prázdné na nového majitele.
Přešel dvůr, aby se přidal ke Kharendaen. Ta najednou bez varování natáhla krk a mírně ho nosem udeřila do prsou. Thelvyn instinktivně uskočil zpátky, protože ho náhle přepadl hrozný strach. Když ten okamžik pominul, zastyděl se, ale zdálo se, že Kharendaen mu rozumí.
"Po celý život jsi měl důvod k tomu, aby ses draků bál," řekla mu jemně a trochu stáhla hlavu zpět. "Není vůbec divné, že jsi se tak zachoval. Příště budu opatrnější."
"Musím se naučit víc brát ohledy na druhé," odporoval jí, natahuje se, aby jí pohladil čenich. Poslali ji, aby mu sloužila, ale měla své vlastní city a byla mu oddána po svém. Nikdy něco takového od draka neočekával.
"Asi se tě nikdy nikdo neptal, jestli chceš být Pánem draků," řekla.
"Mám snad na vybranou? Myslel jsem, že takové je Proroctví."
"Ne, žádné Proroctví nikdy neexistovalo," prozradila mu. "Vybrali tě, protože máš potřebné vlastnosti. Marodéři to objevili dokonce předtím, než ses narodil. Snažili se tě zničit a zabránit ti, abys cokoliv udělal. Není tu však žádné Proroctví, které by říkalo, že tvůj osud je nevyhnutelný."
"Ale proč jsem byl vybrán pro něco, co před sedmnácti lety ještě nebylo známo?" zeptal se. "Věděli už tehdy Nesmrtelní, že draci začnou útočit?"
"Když Mocný odešel ze světa a nechal draky, ať se starají sami o sebe, začalo být téměř jisté, že se to stane. Draci se teď snaží určit své místo ve světě, a už nejsou ochotni se skrývat. Někteří si přejí být dobyvateli a pány ostatních národů. Tvým úkolem je dohlédnout na to, aby nezvítězili."
"Pak tedy existují i draci, kteří si přejí mít více zákonné postavení?"
"Ano, většina," odpověděla. "Zlatí draci a jejich spojenci věří, že nejlepší pro nás je být národem mezi mnoha národy a že naše největší síla a bezpečnost bude založena na spravedlivém uznání. Už nás unavuje, že s námi jednají jako s netvory. Mnozí z moudrých a mocných rudých a černých s námi souhlasí. Ale násilí a anarchie pravděpodobně převládnou, pokud nezasáhne Pán draků. To je skutečnost, kterou musíš přijmout, až se vrátíš na východ a přijmeš odpovědnost jako Pán draků. Jsi ochoten vzít na sebe takové poslání?"
Zamyslel se jen krátce. "Musím to přijmout. Je to příliš důležité a cítím, že už je málo času. Kdo jiný to může udělat, když ne já?"
"Nevím," připustila Kharendaen. "Ale budu stále při tobě, tak dlouho, jak si budeš přát a dokud mi to dovolí má povinnost."
"Ale co bude s tebou?" chtěl vědět Thelvyn. "Nebudou tě ostatní draci považovat za zrádce proto, že jsi se přidala na stranu Pána draků?"
"Možná zpočátku, do té doby, než vyjde najevo vůle Mocného," odpověděla. "Jak jsi sám řekl, ta věc je příliš důležitá a my máme teď jen jeden druhého."
"Pak tedy, kde začneme? Potřebuji ještě mnoho cvičit, než budu schopen se nějakému drakovi postavit."
"Přesto se musíme dnes ráno vydat zpátky k Vysočině," řekla mu Kharendaen. "Jaro se kloní k létu a draci začnou brzy soustřeďovat svou pozornost na mohutný vpád do Vysočiny. Musíme je zastavit. I když se vydáme na cestu okamžitě, nemůžeme počítat s tím, že tam dorazíme dříve než za dva týdny. Cvičit musíš po cestě."
Přes ujištění Kharendaen, že všechny komnaty jsou prázdné, by Perrantin raději zůstal ještě jeden den, aby celou pevnost pečlivě prozkoumal. Podle něj byla Citadela předků nesmírně cenný artefakt z blackmoorské éry. Velmi ho zlobilo, že musel přísahat, že neprozradí nic o její existenci a místě, ale toto tajemství patřilo drakům a on je nesměl podvést. Sir George byl bezpochyby stejného mínění, ale chápal, že je třeba spěchat a nestěžoval si.
První den cesty je dovedl zpátky do hor Hyboreanského valu, na okraj zdánlivě nekonečné divočiny, která se rozkládala za ním. Koně se tam cítili lépe, protože neustálé šplhání a sestupování po příkrých svazích a cesty plné kamení si na nich vyžádaly svou daň. Sir George se domníval, že by bylo nejlepší zastavit toho večera trochu dříve. Kharendaen byla ráda, protože mohla chvíli pomáhat Thelvynovi v jeho cvičení se zbrojí. Rozhodla se, že zkusí hned to nejděsivější. Jakmile si na její pokyn naposled zkontroloval, že má dobře nasazené rukavice a přilbu, prudce se nadechla, zaútočila na něj svou velkou hlavou a už se celý koupal ve víru plamenů.
Pohled na její rozevřené čelisti a na tesáky velké jako dýky, blížící se k němu, v něm probudil ty nejobávanější

představy, které ho po celý život trápily. Dlouho jí nebude moci říct, jak málo stačilo, aby použil mocné zbraně Pána draků proti ní. Kromě strachu však zůstal Thelvyn nezraněn a na zbroji nezbyly žádné známky po ohni.
Další den se dostali až do samotné divočiny, do moře lesů a plání, které se rozkládaly stovky mil přes severní země. Nikdo nevěděl, co je zde může čekat. Každý z nich někdy zaslechl nejasné pověsti o tom, že toto je zem primitivního národa, lidí a elfů, kteří se živí hlavně lovem. Slyšeli také o podivných, nebezpečných zrůdách, které se prohánějí v temných hvozdech. Žádný člověk z civilizovaného národa sem nezavítal, neměl k tomu důvod. Nebyla zde žádná velká města či městečka, neobchodovalo se tu, zkrátka nic, co by lákalo. Dokonce i Kharendaen jim mohla říci jen málo o této zemi. Draci se sem dostali jen zřídkakdy a v takovém případě zůstávali ve vzduchu západně od Hyboreanských držav nebo dále na jihu, nad Dalekými horami.
Kharendaen pouze věděla, že tato země není pro poutníky bezpečná a že je určitě potkají nepříjemnosti, pokud neprovedou velmi důsledná opatření. Věděla, že Thelvyn se o sebe postará sám, ale bylo tu velké nebezpečí, že ztratí některého koně nebo že bude některý z členů družiny napaden a zraněn. A tak zůstala téměř po celou dobu cesty na zemi, těsně za jejich skupinou, pokud se nemusela vznést a jít na výzvědy. Sama přítomnost zlatého draka stačila docela přesvědčit většinu ostatních stvoření, aby se od nich držela dál, a tak se je po celou cestu nikdo neodvážil ohrozit. Přesto však byly lesy temné a nepřátelské a všichni cítili, že nebezpečí stále číhá nablízku. Jestli se Perrantin obíral myšlenkou, že se někdy vrátí do Citadely předků, tak se právě teď poučil o tom, jak obtížné by to bylo.
Thelvyn měl jen málokdy příležitost vyzkoušet ovládání zbroje, přesto se mu podařilo i v těch krátkých chvílích si na ni zvyknout. Vlastně ani nebylo obtížné různá kouzla brnění ovládnout, protože mnohé za něj vykonala kouzla sama. To, co zbývalo, bylo jen rozšířením dovedností, které ho naučila Solveig, když jej připravovala pro boj. Nikdy dřív se neučil bojovat se štítem. Vždy se zcela spoléhal na svou vlastní rychlost, sílu a obratnost. Trochu mu dělalo problém čelit útoku a neuhýbat před ním, což bylo mnohem jednodušší. Měl potíže také se zvládnutím útočné síly meče, částečně proto, že meč byl dost velký a těžký na to, aby ho snadno zamířil přímo na cíl.
Jeho společníci se naučili udržovat si od něj určitou vzdálenost, když zkoušel kouzla meče. Útočná síla vystřelila spolu s velkým zábleskem a mocným prásknutím, proletěla vzduchem a vybuchla v cíli. Také sečná síla byla děsivá, protože čepel byla schopna vydat tolik tepla, že pronikla i tvrdým kamenem. V takovém případě potřeboval Thelvyn brnění na to, aby ho chránilo před smrtelným žárem.
Ale víc než všechno ostatní potřeboval čas, aby si zvykl na to, že je Pánem draků. Svou první cestu k Torkynskému Vodopádu začal v prvních chladných jarních dnech, něco málo před třemi měsíci. Tehdy byl dobrodruhem učedníkem, na cestě se svým mistrem, poprvé jel na koni a poprvé se učil zacházet s mečem. Teď se stal pánem se starobylým původem a chystal se zkrotit rozběsněné draky. Byl rád, že o Pánu draků uslyšel až tehdy, když se setkal s Kharendaen. Bez ohledu na to, jakou hrozivou postavu Pán draků v dračích dějinách představoval, Thelvyn se mohl s touto skutečností vyrovnat, aniž by ho tížila historie a legendy. Takto snáze překonal strach a přijal to jako vzrušující výzvu, které se musí postavit a naplnit ji.
Zároveň věděl, že už nezbývá mnoho času.
Ve svém cvičení dělal pokroky a Kharendaen na něj náhodně útočila, jako by se ze všech sil snažila ho zranit. Zbroj ho dokonale chránila, nebyl však schopen proti ní zaútočit ze strachu, že ji poraní. Trvala na tom, že se nemusí bát ji zasáhnout, pokud použije jen malý stupeň útočné síly meče. Jemu se ale protivilo použít proti ní i to. Povzbuzovalo ho, že musí ve skutečnosti dávat pozor, aby nezranil zlatého draka.
"Bude se to zdát divné, ale potřebujeme, aby nás přepadlo něco velmi nebezpečného," poznamenala Kharendaen jednoho večera poté, co připravili tábor. "Asi to bude jediný způsob jak ti poskytnout skutečnou zkušenost v boji, než se budeš muset setkat s drakem."
"Tato zem je plná nebezpečných stvoření, ale zdá se, že jsou velmi opatrná a udržují si bezpečnou vzdálenost," řekla Solveig. "Mnohokrát ve svém životě bych si byla přála mít Pána draků vedle sebe, aby setnul pár hlav."
"Nejsme trochu domýšliví?" zeptal se Thelvyn. "Myslím, že mým úkolem je draky podrobit, a ne je zabíjet. Raději bych donutil loupeživé draky naslouchat rozumu, než abych je násilím dohnal k tomu, aby se podrobili."
"To je správné," souhlasila Kharendaen. "Draci se nikdy neuklidní, pokud nebudou spokojení se svou situací."
"Pokusím se o to," řekl Thelvyn.
Důvěřivě na něj pohlédla. "Pokud bys mne udeřil plnou silou meče mezi oči, můžeš si být jistý, že bych se podrobila. I bez zesíleného účinku má moc mi způsobit závrať."
Konečně v dálce zahlédli hory velkého Wendarského hřebene. Thelvyn žil ve stínu těchto hor po celý život, ale teď se na ně poprvé díval ze severní strany. Viděl natolik dobře, že rozeznal i draky, jak plachtí a krouží nad horami.
Kharendaen měla zrak ještě ostřejší než on a neodvážila se tedy po celý den vznést ve strachu, že bude spatřena.
Přicházeli teď do hlubokých severních lesů západního Wendaru, které byly známé tím, že tam žijí divoké kmeny elfů. Stromy byly vyšší a rostly hustěji než předtím v divočině.
Rozhodli se, že Wendarský hřeben nepřekročí po jeho šíři ze severu, kde by přechod trval mnoho mil a byl by obtížný. Severozápadní konec Vysočiny byl ohraničen na třech stranách. Na severu Wendarským hřebenem a úzkým řetězcem hor, který směřoval k jihu a pak se stočil na východ, aby oddělil severní Vysočinu od jižní. Nejdřív se obrátili k jihu, než dorazili k horám, a zůstali pak na západní straně horského hřebene v lesích, které je chránily před zrakem poletujících draků. Pak měli v plánu přejít poměrně úzký pás hor a přijít od západu do malé vesnice Graezu. Když půjdou podle tohoto plánu, nestráví v horách víc než jeden den a je méně pravděpodobné, že budou spatřeni.
Během těch dvou dní, kdy přecházeli horský řetězec, Thelvyn pozorně sledoval hory. Tady začala historie jeho života. V posledních hodinách před jeho narozením bojovala jeho matka s draky ve stejné průrvě, kterou teď budou procházet. Rád by věděl, jestli skutečně šla po této stezce, zůstávajíc skrytá v lese předtím, než se konečně odvážila podniknout spěšný a nešťastný průchod průrvou. Ulevilo se mu, když na nebi neviděl už žádné draky. Pokud zůstali na severu,

jejich šance, že rychle projdou průrvou neobjeveni, bude mnohem větší.
Když té noci tábořili v lesích pod průrvou, přišla k Thelvynovi Kharendaen, zatímco ostatní večeřeli. Tvářila se nešťastně a navíc omluvně. "Obávám se, že vás budu muset ráno opustit. Má přítomnost by vás vyzradila drakům. Ani s tebou nemohu být, až se setkáš s draky, protože si jako kněžka Mocného musím chránit své postavení. Jistě by mě poznali. Kdyby mě viděli po tvém boku předtím, než bude uzavřeno příměří, draci by si mysleli, že je Mocný zradil."
"Rozumím ti," ujistil ji Thelvyn. "Tato záležitost se také nevyřeší tím, že je budu násilím nutit k tomu, aby se podrobili. Viděl jsem ale, jaký strach z Pána draků mají. Podrobí se mi, nebo je jejich strach a zuřivost donutí bojovat do posledního dechu?"
"Je možné, že budou bojovat," řekla. "Musíš k nim přistupovat opatrně. Až se poprvé setkáš s drakem, nasaď si brnění Pána draků a řekni mu, že si přeješ vyzvat jejich vůdce k souboji, že s ním budeš bojovat, dokud se nepodřídí, ale z tvé strany ať něco takového nečeká. Budou to chápat jako projev tvé sebedůvěry a je téměř jisté, že to jejich vůdce přijme a bude s tebou bojovat podle dračího zákona. Až přijde, musíš se s ním bít, dokud se nepodřídí. Nejsem si jistá, ale myslím, že ten, kdo je vede, je Jherdar, jeden z mluvčích rudých draků v Parlamentu. Měl bys dát pozor, abys ho nezabil. Pokud se podrobí, budeš moci diktovat podmínky, které budou muset všichni draci dodržet. Jestli ho zabiješ, je možné, že ostatní zapomenou dračí zákon a sami tě napadnou, třeba i všichni najednou. Pak nebudeš mít jinou možnost, než zabíjet draky, dokud nebudou poraženi."
"Udělám to," souhlasil Thelvyn a nervózně polkl. Ten rozhovor v něm probudil starý strach.
"Pamatuj, že drak, který se podřídil druhému v bitvě, ho bude považovat za svého lenního pána," dodala Kharendaen. "Pokud bude boj veden podle dračího práva, bude se to vztahovat i na tebe. To je důležité. Buď připraven mu to připomenout, abys prokázal, že rozumíš pravidlům."
"Proč bych ale měl chtít věrnost draka, který nenávidí už jen pohled na mě?" zeptal se Thelvyn.
"Chtít to nemusíš, ale bude to důležitý smluvní bod při uzavření smíru s draky. Vysvětlím to později, podle toho, jak vše dopadne. Jakmile skončíš bitvu a on se podřídí, budu se k tobě moci svobodně vrátit."
"Co se stane, když nás napadnou první?"
"Pak ho budeš muset vyzvat hned," vysvětlovala Kharendaen. "Bylo by lepší, kdyby ses mohl s draky střetnout v čase a místě podle vlastního výběru, a proto bys měl zůstat v úkrytu, dokud nebudeš připraven."
Kharendaen vstala brzy a odlétla s prvními slunečními paprsky, doufajíc, že se v pořádku dostane z této oblasti předtím, než ji někdo uvidí. Její přítomnost by byla považována rudými a zelenými draky za podivnou, ne-li přímo podezřelou. Zlatí nebyli nepřáteli marodérů, protože draci mezi sebou nebojují, ať už spolu jakkoliv ve svých plánech nesouhlasí. Přesto považovala za nejlepší neztěžovat situaci tím, že by ji zahlédli. Thelvyn chvíli stál a díval se za ní, jak letí do rozplývající se tmy, a cítil zvláštní smutek proto, že nebude s ním. Dračice se mu stala velmi uklidňujícím přítelem. Takové myšlenky ho překvapily a navíc hluboce rozrušily.
Měli trochu potíže při hledání cesty nahoru na hřeben, protože zde byla divoká země, bez cest a stezek, po kterých by se dalo jít. V poledne dosáhli vrcholu hřebene a spatřili známé lesy na hranici Vysočiny, rozprostírající se před nimi. Thelvyn věděl, že by odsud mohl dojít domů, než se setmí. Starý lesník ho sem čas od času bával, a proto tahle místa velmi dobře znal. Teď potřeboval najít způsob, jak dostat koně mezi balvany dolů, na cestu jen několik mil pod nimi. Zabralo to nějaký čas a museli koně skoro celou cestu vést. Thelvyn to předpokládal, protože si vzpomněl, že úbočí pod hřebenem jsou prudká, volně posetá kameny a velkými balvany, které sem spadly z výšky. Litoval, že nemá boty, ale nebezpečí, které by je mohlo náhle postihnout, bylo příliš velké. Jakmile našel stezku, stáčející se dolů, mohli jet po zbytek cesty na koních.
Přál si, aby si býval pozorněji prohlédl údolí, protože teď viděl, že sem draci už vpadli. Mnoho důkladných statků, stodol a chlévů bylo rozbito a spáleno. Jak se blížili po hlavní cestě, viděli, že vesnice byla zpustošena. Alespoň polovina domů byla zničena a zbyly jen spálené ruiny a zpřelámané trámy. Dokonce i stará ohrada z kůlů kolem vesnice byla zapálena. Zdálo se, že některé škody vznikly nedávno. Určitě k tomu došlo před posledním deštěm, protože nikde už nebylo vidět kouř.
Thelvyn zíral na trosky, které pomalu míjeli, a pátral po tom, které domy a obchody byly zničeny. Kovárna, kde kdysi býval učedníkem, zmizela. Slévárna Dala Ferstaana však ještě stála. S novou výstavbou nebo odklízením trosek se ještě nezačalo, protože tu nebyla žádná jistota, že útoky skončily. Lidé ve vesnici byli příliš zaneprázdněni zachraňováním toho, co ještě zbylo. Ukládali zásoby stranou na bezpečná místa, připravovali kádě s vodou pro případ, že by znovu hořelo, odstraňovali ploty, hromady dřeva a všechno, co by mohlo rozšířit oheň. Thelvyn se ani neodvážil dívat dopředu ve strachu, že pohodlný dům Sira George je pryč.
Náhodou byl jeho dům téměř netknutý, přistěhoval se sem však starosta Aalsten se ženou poté, co jejich dům před dvěma týdny shořel. Nabídli, že hned odejdou, ale starý rytíř trval na tom, že je zde dost místa pro všechny. To byla pravda, protože zítra ráno nebo nejpozději pozítří budou s největší pravděpodobností zase na cestě. Jak rostl Thelvynův strach z utkání s draky, rostl zároveň i jeho pocit nutnosti co nejdříve splnit úkol a ukončit toto ničení. Chtěl se za každou cenu vydat ráno na cestu.
"Útoky začínají být zvlášť prudké," oznámil jim u večeře starosta. "Zpráva z dnešního rána říká, že se draci shromažďují ve výšinách kolem Nordeenu a Lindenu. Bezpochyby teď může každým dnem dojít ke skutečné invazi. Arcivévoda se ujal vlády nad Vysočinou, protože vévodové odmítli jednat společně. Říká se, že teď už vede armádu Vysočiny spolu s čaroději k hranici."
"Je nějaká naděje, že je odrazí?" zeptal se Sir George.
"Pravděpodobně ne," připustil starosta sklíčeně. "Také jsem slyšel, že čarodějové se poslední rok snažili najít nějaký způsob, jak draky porazit kouzly, neobjevili však asi nic použitelného."
Perrantin a Korinn se zatvářili posměšně při zmínce o ohňových čarodějích, jejichž neschopnost teď byla všem

odhalena.
"Trochu mě překvapilo, že jste se vrátil právě teď, pokud se vás nedotkne, že to tak říkám," pokračoval starosta. "Když jste kvůli své záležitosti odešel na jih, počítal jsem s tím, že se tam zdržíte, dokud všechny problémy neskončí."
"Ve skutečnosti jsme se ocitli přímo uprostřed všech potíží," řekl na to Sir George. "Vyzvídali arcivévodovi muži nebo čarodějové, kde jsem? Vyptávali se na mne?"
"Ničeho jsem si nevšiml," odpověděl Aalsten a vypadal trochu ustaraně.
"Jen jsem uvažoval, jestli by mohli chtít kontrolovat moje pověřovací listiny," vysvětloval. "Víte, prošli jsme v poslední době celou oblast a vrátili jsme se s něčím, co donutí draky přistoupit na smír."
Bylo jasné, že Sir George nechce vysvětlit víc, než dosud řekl, a starosta a jeho žena vycítili, že se dál nemají vyptávat. Poté, co odešli, šel Thelvyn ke skříňce s nápoji a přinesl každému jeho oblíbené pití. Věděl, co má každý rád, ani se nemusel ptát. Bylo to skoro jako za starých časů... pro všechny, s výjimkou Thelvyna. Už dávno nebyl tím mladíkem, který sedí stranou a jen naslouchá zkušeným dobrodruhům.
"Myslím, že opravdu není nutné, aby šel někdo z vás se mnou," řekl a bylo mu stále zatěžko vyslovit tak odvážná slova. "Jsem vám vděčný, že jste se mnou zůstali tak dlouho, ale v boji s draky mi nemůžete pomoci a nikomu z vás za to nebude zaplaceno."
"Nepřidal jsem se pro peníze," namítl Korinn.
"A mě potřebuješ, abych ti pomohl s taktikou," dodal Sir George. "Potom, co si podřídíš draka, budeš ještě muset dojednat smír. Chceš to opravdu nechat v rukou arcivévody?"
Solveig pohlédla na strop a povzdechla si. "Mě potřebuješ, abych tě chránila zezadu. Jinak bych v noci nespala a dělala si o tebe starosti."
"Já jsem měl vlastně v úmyslu jít domů, ale moc bych si přál vidět tváře těch prohnaných čarodějů, až vjedeme do arcivévodova tábora a oni uvidí zbroj Pána draků," přiznal se Perrantin.
"Musím přiznat, že vás všechny chci mít s sebou," řekl jim Thelvyn. "Zvlášť proto, že se mnou nebude Kharendaen a nepomůže mi porozumět drakům."
"Nezapomeň, že ona sama je drak," poznamenala Solveig. "Neříkám, že bys jí neměl důvěřovat, ale nesmíš zapomenout, že slouží Mocnému, a ani ona, ani její pán nechtějí, aby bylo drakům ublíženo. Měl by ses asi víc starat o svou vlastní bezpečnost a méně o bezpečnost draků, se kterými budeš bojovat."
"Podle mě byly její rady znamenité," trval na svém Thelvyn. "Řekla mi jen to, co bych sám chtěl udělat. Co myslíte vy, Sire Georgi, byly její rady rozumné?"
"V podstatě ano, udělal bych přesně to, co říká."
Solveig bezradně pokrčila rameny. "Jen mě trochu zneklidňovala. Někdy jsem měla dojem, že se chová až příliš přátelsky."
"Draci mají sklon mít ke svým přátelům velice srdečný vztah. Nikdo o tom neví, protože nikdo neměl draka za přítele," řekl Sir George.
"Měla jsi příležitost být srdečná," poznamenal s nevinnou zlomyslností Korinn směrem k Solveig. "Nikdy ses to ale nenaučila."
"Znám velmi dobře cenu všech svých přátel," ukončil Thelvyn jakékoliv další spory. "Vím, že jsme ušli dalekou cestu, ale cítím nutnost pokračovat ráno dál. Je to možné?"
"Nemáme důvod, abychom se zde zdržovali," souhlasil Sir George. "Jestli se draci chystají napadnout Vysočinu, je třeba jim to překazit."
Všichni vychutnali jednu noc ve skutečné posteli..., to jest všichni kromě Thelvyna. Starosta a jeho žena byli v pokoji pro hosty, a tak Solveig skončila v Thelvynově posteli a ten zase na pohovce v pracovně. Byl možná Pánem draků, ale pořád byl nejmladším členem skupiny. Všichni se druhý den ráno brzo vzbudili a připravili se k odchodu. Krátká návštěva doma jim alespoň umožnila doplnit zásoby některých základních věcí, zejména jídla pro ně samotné a krmiva pro koně. Thelvyn si také sbalil nějaké nové šaty na převlečení, protože věděl, že se brzy bude pohybovat v důležité společnosti, a chtěl mít oděv vhodný pro takovou příležitost. Snažil se, ale nenašel boty, které by se hodily do brnění.
Za dva dny se dostali do severní části Vysočiny. Po celou cestu si všímali známek pustošení, které se podobalo škodám v Graezu. Aalbansford utrpěl dokonce ještě více. Oheň se jim tu vymkl z ruky a zničil polovinu města a vévodský hrad byl skoro celý v troskách. Farmy v okolních krajích byly také poničeny. Nějaký dobytek sice utekl, ale jarní úroda byla naštěstí stále v zemi. Příští rok tedy Vysočinu nečekala chmurná budoucnost v podobě hladovění.
Thelvyn nemohl snést pohled na tu zkázu a obviňoval sám sebe. Po cestě se mnohokrát zdrželi a mnoho dní ztratili, když vynakládali úsilí na zbytečné záležitosti. Věděl, že jeho společníci by ho přesvědčovali, že udělal vše, co bylo v jeho silách, a že ztratili spoustu času kvůli tajnůstkářství Nesmrtelných. Ale nemohl si pomoci, věřil, že kdyby byl v některých věcech bystřejší, mohli zabránit mnohým ztrátám a škodám, které teď měli před očima.
Když jejich družina překročila vrchol kopce a spatřila flaemské vojsko v údolí asi míli před nimi, musel Thelvyn nejdřív obdivovat arcivévodu, že měl odvahu vyjít do pole s tak slabou a ubohou armádou. Vzpomněl si na dobu v Braejru, kdy na něho Jherridan zapůsobil jako věrný a poměrně čestný muž. Arcivévoda byl ale také dost bezohledný, když šel za tím, v co věřil, a někdy až přehnaně vlastenecký. Byl přesvědčen, že je jeho povinností takto jednat. Bez ohledu na beznadějnost situace musel zemi bránit, jak nejlépe dovedl.
Armáda si postavila tábor na úpatí vysokých strmých kopců, odkud vedlo pásmo hor k Východní kotlině. Thelvyn předpokládal, že tam nemůže být víc než tři nebo čtyři tisíce vojáků. To ho nutilo k zamyšlení, jestli arcivévodovo úsilí o moc bylo dostatečně úspěšné. Mohlo to být také tak, že mu vévodové poslali jen část sil, které potřeboval, a zbytek si ponechali pro sebe. Vypadali jako smutná, zchudlá hrstka s několika bezbarvými stany a řadou zásobovacích vozů, odtažených stranou. Ale označili svou bitevní linii hned pod kopci a draci na to odpověděli. Thelvyn zpozoroval

nejméně čtyřicet draků sedících na vrcholcích vysokých, prudkých kopců nad táborem nebo kroužících na obloze nad nimi.
Arcivévoda Maarsten si vybral pro bitevní pole přibližně míli otevřeného prostoru mezi lesem a kopci. Katapulty a obří samostříly byly rozmístěny na kraji lesa, kde vysoké stromy za nimi zajišťovaly určitou ochranu před útoky ze vzduchu. Vojáci se rozestavili kolem katapultů. Jejich hlavními zbraněmi byly dlouhé luky proti letícím drakům a ostrá kopí, která byla nejúčinnější na zemi. Ohňoví čarodějové si zabrali pozice tam, kde mohli volně použít svá kouzla.
Arcivévodova armáda měla v úmyslu vyhnat draky z Vysočiny, ale jejich první bitva se okamžitě obrátila v beznadějnou obranu. Zdálo se, že draci si s nimi pohrávají. Napadali je v malých skupinkách po dvou nebo po třech, ale nikdy víc než půl tuctu. V přerušovaných intervalech se draci snášeli na obránce, prudce klesali a vzápětí zase odlétali. Jejich výpady udržovaly v armádě hrůzu a zmatek a mnoho katapultů bylo v plamenech. Vcelku udělali draci jen málo škod, zvlášť když bitva trvala už od rána. Ale přesto nebylo jisté, že by arcivévodova armáda vydržela i ten jediný den.
"Řekl bych, že arcivévodovo vojsko je v situaci, kdy si nedovolí odmítnout žádnou pomoc," poznamenal Sir George.
Zastavili se na několik minut v lesích nad údolím, aby se sami připravili na bitvu. Solveig a Korinn si navlékli zbroj a připevnili zbraně, zatímco Sir George si sundal hák z levého rukávu a vyměnil ho za jednu ze svých nebezpečnějších zbraní. Perrantin za nimi nezůstal pozadu, znal jedno či dvě zaklínadla, která by mohl respektovat dokonce i drak. Ale Thelvyn hluboko v srdci dobře věděl, že odpovědnost za tuto bitvu nese on sám. Odložil přivolání brnění Pána draků, protože chtěl, aby draci měli možnost poznat, kdo je. Na sobě měl jen košili a kalhoty, zbraně nechal na sedle, aby se mohl kdykoliv dostat do brnění.
"Jsi připraven, hochu?" zeptal se Sir George.
"Měl bych být," odpověděl Thelvyn a snažil se, aby to neznělo tak rozrušeně, jak se cítil. "Čím déle budou bojovat, tím těžší bude donutit je, aby se podřídili."
"Nemyslím, že draci budou mít příliš na vybranou," poznamenal Korinn.
"Nemluvil jsem právě o dracích," upřesnil Thelvyn. "Jsou tu ještě tvrdší hlavy."
Vedli své koně přímo přes mýtiny a řídké stromové porosty směrem k bitevnímu poli. Koně už byli unaveni po řízném ranním tempu a jezdci je nechali běžet jen klusem, přestože by se raději v plném trysku vřítili do bitvy. Draci se míhali na nebi a dělali nízké prudké nájezdy nad armádou Vysočiny. Poprvé po mnoha týdnech cestování a neustálého vyhledávání úkrytů jim družina nevěnovala příliš mnoho pozornosti. Všichni kromě Thelvyna. Opět zjišťoval, jak je obtížné potlačit instinktivní strach z draků, hluboce zakořeněný znepokojující děs, který ho stále nutil, aby se skryl před nejstarším nepřítelem.
Brzy objeli okraj tábora, téměř opuštěného a podivně nedotčeného, jako by se draci drželi zpátky a nechtěli poškodit prázdné stany a vozy se zásobami. Jen hrstka vojáků a elfských lučištníků, která tam zůstala, překvapeně sledovala jejich neočekávaný příjezd. Sestoupili po zalesněném svahu a dostali se za řady vysočinské armády. Thelvyn uvolnil rukověť svého meče a vyměnil si přilbu, připravuje se na to, že projede přímo skrze arcivévodovy linie do otevřeného pole za nimi. Považoval za nejlepší, co nejdřív se střetnout s draky, dokud se ho drží odvaha a rozhodnost.
Vynořili se z lesů a zjistili, že se nacházejí na úplném konci vojů obránců Vysočiny. Vojáci, dokonce i lučištníci se obrátili a v úžasu hleděli na celou skupinku. Thelvyn, který je vedl, nezaváhal a nasměroval Kadenci skrze bojovné linie ven do otevřeného prostoru před nimi. Jeho společníci ho těsně následovali, věděl však, že s ním nezůstanou dlouho. Chyběla jim kouzelná ochrana, kterou mu zajišťovala jeho zbroj, a brzo se budou muset stáhnout do bezpečí. Zůstane tak úplně sám a bude se muset střetnout s draky.
Vojáci Vysočiny sledovali s velkou zvědavostí, jak ta zvláštní družina jede vpřed. Vůbec nevěděli, co se bude dít. Objevení pozoruhodné skupiny cizinců jim stačilo, aby pochopili, že brzy dojde k nějakému zvratu. Zarazili se a v očekávání se ztišili. Draci přestali útočit, kroužili a sledovali situaci, nebo se stáhli na sever do prudkých kopců za bitevním polem. Když jezdci dosáhli středu pole, zastavili se a Thelvyn seskočil z koně. Podal otěže svého koně Solveig.
"Budeš v pořádku, chlapče?" zeptal se Sir George a vypadal znepokojeně.
"Kharendaen mi řekla, že pokud je nenechám získat převahu, měl bych být v bezpečí," odpověděl Thelvyn.
"Asi ano," souhlasil váhavě starý rytíř. "Nelíbí se mi, že tě mám teď opustit, když jsem tě do toho vlastně zatáhl."
"Možná mě do toho někdo zatáhl, ale nemyslím, že jste to byl vy," nesouhlasil s ním Thelvyn. "Už to prostě chci mít za sebou. Myslím, že byste teď měl všechny odvést zpátky. Budu asi schopen ubránit se drakům, ale nevím, jestli bych dovedl ochránit i vás."
"Myslím, že bych měl najít arcivévodu a podat mu vysvětlení dřív, než provede něco hloupého."
Sir George vedl ostatní zpátky přes pole tam, kde čekali obránci Vysočiny. Thelvyn se na chvilku zadíval zpátky a prohlédl si řady vojáků a elfských lučištníků. Uvědomil si, že vůbec netuší, co mají očekávat, jestli je mladý čaroděj, který je bláhově přesvědčen, že se může utkat s draky, nebo je pro draky osudovým znamením, či dokonce obětí. Do té doby, než to Sir George vyslovil, nepomyslel na to, že by se arcivévoda Maarsten mohl pokusit jednat sám. To, co potřeboval nejmíň, byl vpád arcivévodova vojska do bitevního pole.
Jakýmsi zvláštním způsobem si byl vědom toho, že draci jsou nelítostní, ale jejich chování se dá dost dobře předpovědět, protože postupují podle svých pravidel. Nejobtížnější pravděpodobně bude udržet pod kontrolou Flaemy. Jinak to byl tichý a praktický národ, ale když šlo o slávu a boj, měli sklon zapomenout na všechno. Pro jistotu je bude muset sledovat, aby se mu situace nevymkla z ruky.
Také draci, samozřejmě, vše pozorně sledovali. V kopcích na severu se jich shromáždilo větší množství, nejméně sto, dívali se k poli a tiše spolu hovořili. Thelvyn pomalu kráčel směrem k nim, a snažil se je tak přimět, aby ho poznali. Kharendaen ho ujistila, že může počítat s jejich zvědavostí, podle něj jim ale trvalo dlouho, než se rozhodli, co udělají.

Brzo vyslali jednoho draka, aby zjistil, co ta podivná, osamělá postava zamýšlí. Thelvyn čekal na mladého draka, který letěl dolů z kopců, jednou zakroužil a pak se prudce snesl tak, aby to vypadalo hrozivě. Pro Thelvyna to byla ta nejtěžší životní zkouška, neústupně tu teď stát, bosý, bezbranný a bez brnění Pána draků, které by ho chránilo. Věděl, že stejně důležité jako cokoliv jiného, co má toho dne vykonat, je dokázat, že má nejen sílu, ale dostatečně důležité postavení, aby s nimi mohl jednat. Doufal jen, že na něm není vidět strach.
Drak zpomalil mocným mávnutím svých silných křídel a chladný závan větru rozvlnil trávu. Přistál na poli ve vzdálenosti necelých dvě stě yardů od Pána draků. Když se podíval blíže na Thelvyna, zarazil se, zdvihl hlavu překvapením a s hrůzou na něj zíral.
"Ty," pronesl.
"Říkají mi Thelvyn Liščí oko," srdnatě prohlásil Thelvyn a snažil se, aby to znělo přísně a moudře. "Před mnoha lety uštvali draci mou matku k smrti. Já jsem se teď přišel utkat s vůdcem vaší skupiny. Pověřuji tě, abys mu řekl, že se s ním chci setkat v osobním souboji podle dračího zákona."
"Jsi blázen," zasyčel drak.
"To nejsem," odpověděl Thelvyn. "Znám znění vašeho Proroctví. Byl jsem v Dračí hlídce a jsem nový Pán draků.
Pozvedl ruce a kouzlem přivolal zbroj. Mohl si přát záblesk světla nebo zaburácení hromu, ale to nebylo vůbec zapotřebí. Drak se ustrašeně stáhl, pak se obrátil a vznesl se, spěchaje zpátky do kopců. Vojáci vysočinské armády projevili hlasitými výkřiky své nadšení, povzbuzeni postrašeným ústupem draka, i když nechápali, co se stalo.
Osamocenému Thelvynovi se zdálo, že čeká v poli velmi dlouho. Odeslal zbroj pryč, aby také vůdce draků mohl poznat, kdo je a koho představuje. Draci ho viděli stejně tak dobře jako on je, a viděl, že zpráva o tom, kdo je, jimi těžce otřásla. V jediném okamžiku přestali působit hrozivě a on byl zvědav, jestli se jejich vůdce odváží s ním střetnout. Uvědomoval si směšnost situace, protože ta první a pravděpodobně nejzoufalejší bitva, ke které má ten den dojít, bude bitvou odvahy. Největší ironií bylo, že si Thelvyn byl jist, že by tou zkouškou neprošel, kdyby neviděl, jak velký strach z něj draci mají.

Kapitola 21

DRACI VIDĚLI THELVYNA STEJNĚ JASNĚ, JAko on viděl je, a Thelvyn věděl, že zpráva o tom, komu stáli tváří v tvář, s nimi velmi otřásla. Ztratili odvahu v jediném okamžiku a on přemýšlel o tom, zda jejich vůdce přijme jeho výzvu, anebo raději ustoupí, aby se nemusel podřídit. Obojí se mu hodilo, protože Sir George trval na tom, že jejich vůdce musí přijmout výzvu, jinak ostatní ztratí vůli bojovat. Ale Kharendaen mu řekla, že s návratem Pána draků se tyto věci staly nepředvídatelné. Mohli se rozhodnout, že ho oslabí tím, že ho nebudou brát na vědomí, když ho budou míjet, aby pokračovali ve svých útocích proti armádě Vysočiny.
Po několika minutách největší z rudých draků sletěl pomalu dolů z kopců, doprovázen dvěma dalšími draky. Dvakrát obletěli pole a armádu Vysočiny, než přistáli, a dívali se na Thelvyna z dálky asi jednoho sta yardů. Byli obrovští a nahánělí strach, s klenutými rameny a s hlavami drženými nízko s hrozivým výrazem. Thelvyn musel zahnat zvyšující se pocit zděšení ze tří zuřivých draků, kteří na něj hleděli.
"Jsem Jherdar, vůdce rudých draků," prohlásil. "Ty říkáš, že jsi Pán draků, který se vrátil na tuto zem po tisíciletích. Draci ale nemohou přijmout žádné takové prohlášení, pokud není prokázáno v boji."
"Vyzval jsem tě," odpověděl Thelvyn, dodávaje si odvahy, aby odpovídal směle. "Porazím tebe i ty dva, kteří tě doprovázejí, aby o mém prohlášení už nebylo pochyb. Pokud jde o mě, nebude to boj až na smrt. Nemusím tě zabít, abych dokázal, že tě můžu porazit, i když neočekávám stejnou laskavost."
"A já ti ji nemohu poskytnout," odpověděl Jherdar. "Pán draků je největší zhoubou pro všechny draky, a já tě musím zabít, jestliže to dokážu."
"Nejsem tu proto, abych zničil nebo dobyl Národ draků," řekl Thelvyn klidně. "Vím, že od tebe nemohu očekávat, že prostě uvěříš mému slovu. Proto musím to, co říkám, dokázat skutky."
Jherdar zvedl hlavu skoro překvapeně. "Co tedy chceš?"
"Jenom mír."
Thelvyn opět kouzlem přivolal zbroj, když byl Jherdar v takovém postavení, aby to mohl dobře vidět. Pak vytáhl obrovský meč a pozdravil své protivníky. Kouzelná zbroj Pána draků zmírnila jeho pocit zranitelnosti a udělala z něj soupeře rovnocenného drakům. I když se Thelvyn cítil zoufale, viděl, že se všechno odvíjí podle plánu. Jestliže byl skutečně svým způsobem zodpovědný za osud draků, pak nemohl počítat jen s jejich strachem. Potřeboval jejich úctu

a důvěru.
Jherdar roztáhl křídla a vznesl se k nebi, jeho doprovod těsně za ním. Thelvyn rychle zvažoval, jak bude postupovat. Když je sledoval, uvědomil si, že draci mají instinkt pro lov ve smečkách jako vlci, že krouží kolem své kořisti, aby ji oslabili, a že po jednom vyrážejí proti ní, aby ji týrali, zatímco ostatní se drží zpátky a dávají pozor, aby se neunavili, a nikdy nedávají svému nepříteli ani okamžik k vydechnutí. A tak začali útok tím, že kroužili kolem něj, ne všichni společně, ale každý zvlášť a v různě velkých kruzích, které neustále měnili.
Protože mu ve výhledu bránila přilba, nemohl je Thelvyn všechny sledovat. Náhle pochopil, proč Jherdar chtěl, aby bojoval s ním i s jeho druhy najednou. Příliš dobře znali jeho slabinu, to, že mu přilba brání v patřičném výhledu. Ačkoliv byl límec brnění otočný, a umožňoval tak hlavě pohyb do stran, Thelvyn se musel dívat téměř rovně, aby mohl sledovat věc, kterou chtěl vidět. Draci se snažili dostat se za něj a střemhlav na něj nalétávat, zatímco jeho pozornost byla soustředěna jinam. A ačkoliv byla zbroj Pána draků skutečně neporazitelná, Thelvyn nebyl. Mohl se uvnitř kovového obleku natolik otlouct, aby byl těžce raněn. To byla skutečnost, se kterou draci počítali.
Kharendaen mu toho o zbroji i meči dokázala říci spoustu a on si teď přál, aby pomyslel i na otázku, jestli toho tolik ví každý drak. To nejlepší, co teď mohl udělat, bylo udržet draky co nejdál od sebe, když kolem něj kroužili, aby měl více času, kdyby na něj jeden z nich zaútočil. Zvedl meč a začal proti drakům vysílat mocné záblesky středně silnou údernou silou s teplotou, která rozpalovala dračí brnění, což draky znepokojovalo. Ještě stále zacházel s mečem, přestože ho držel oběma rukama, neobratně, zvláště proti cíli pohybujícímu se v dálce.
Prvními ranami se zcela minul, ačkoliv draci dobře viděli a slyšeli jejich svištění, a to samotné stačilo k tomu, aby byli poněkud obezřetnější. Pak se mu podařilo zasáhnout jednoho z draků do křídla. Z dřívější zkušenosti věděl, že je to místo pro zásah nejjistější a také nejbolestivější. Dal do ran více sil než při trénování s Kharendaen, a tak drak bolestí nahlas vyštěkl a téměř ztratil rovnováhu.
Ale když se soustředil na použití meče, Thelvyn na chvíli zapomněl sledovat, co se děje za ním, a uvědomil si svoji chybu, až když ucítil, jak ho dračí ocas pořádně praštil do zad. Ta rána ho sebrala a odnesla vzduchem více než třicet yardů nad travnatými kopci. Zdálo se mu, že letí vzduchem neuvěřitelně dlouho, dostatečně dlouho, aby si - náhle zaplaven hrůzou - uvědomil, že lidé obvykle nepřežijí takový pád, jaký ho právě čekal. Už začínal přemýšlet, proč ho rána dračím ocasem nezabila na místě, když najednou dopadl na zem a kutálel se hlava nehlava.
Konečně zůstal ležet a díval se na oblohu nad sebou. První věc, kterou si uvědomil, byla, že navzdory všem očekáváním žije. V podstatě se ani tak moc nezranil. Nejprve se pomalým a ztuhlým pohybem převalil a začal se zvedat, přičemž mu v pohybu bránilo spíš brnění než bolest. Právě se o zbroji Pána draků dozvěděl něco, co dřív zjistit nemohl. Ona se o něj skutečně postarala, určitým způsobem ho ochránila a učinila jej téměř stejně neporazitelným, jak byla i ona sama.
Pak uviděl, že drak, který ho udeřil, byl už na zemi a rychle se k němu blížil, aby ho dorazil. Mladý rudý drak byl překvapen, když viděl, že Thelvyn vstává ze země. Na chvíli se zastavil, aby zhodnotil situaci, než znovu sklonil hlavu a obnovil svůj útok. Oba si byli vědomi, že Thelvyn je náhle beze zbraně, což ponechávalo Pána draků v obrovské nevýhodě. Thelvyn se zuřivě rozhlížel kolem sebe, hledaje ztracenou zbraň. Konečně ji uviděl zapadenou v trávě jen pár yardů od místa, kde stál.
Začal zuřivý závod s drakem, který se zoufale snažil dostat se k němu dřív, než dosáhne na meč. Jeho zbroj, přes všechna pozoruhodná kouzla, nezvyšovala sílu ani rychlost. Pohyboval se v nemotorném poloběhu pod tíhou železného krunýře a celou tu dobu mohl sledovat draka pádícího k němu svižným, skákavým krokem jako obrovská kočka. Thelvyn se v zoufalství vrhl skokem po meči. Ucítil ho v ruce, obrátil se a vztyčil se na kolenou. Celou délkou ostří mířil přímo na hlavu draka, který na něj útočil.
Výboj, silnější, než jaký měl v úmyslu, udeřil silně do vrcholku dračí hlavy jako výboj blesku. Na takovou vzdálenost nemohl minout. Drak poněkud odskočil, jako by byl silou rány sražen dozadu, napůl rozkročen poklesl a nakonec se těžce zhroutil na zem. Thelvyn musel uskočit, aby se vyhnul jeho obrovskému klopýtajícímu tělu. Rychle se zvedl. Právě dostal lekci o tom, že nesmí být přistižen v situaci, kdy není ve střehu, třeba jen na okamžik.
Druhý mladý drak byl na zemi nedaleko odtud, zmítán mezi touhou po útoku a naléhavostí uniknout. Thelvyn si uvědomil, že má v této chvíli výhodu, a rozhodl se, že ji beze zbytku využije. Když drak roztáhl křídla a chystal se k odletu, Thelvyn mu uštědřil tvrdý úder do boku a pak ho udeřil do masivního svalstva na hrudi, aby ho odradil od odletu. Plný strachu a bezmoci se teď drak obrátil v beznadějném pokusu zaútočit na svého nepřítele.
To bylo právě to, co Thelvyn potřeboval. Když k němu drak otočil hlavu, zaútočil na něj jedinou ostrou ranou doprostřed čela. Pamatoval si, jak mu Kharendaen říkala, že i po slabé ráně přesně mezi oči cítila, jak se jí točí v hlavě, takže to byl trik, který potřeboval, aby draka rychle vyřídil. Druhý drak se těžce zhroutil a zůstal ležet schlíple a bez života vedle svého druha.
Thelvyn sklopil meč a zhluboka se nadechl. Bylo to gesto ulehčení. Porážka dvou draků v takové bitvě a v tak rychlém pořadí udělala mnoho pro jeho sebevědomí, ale nezapomněl, že ten největší a bezpochyby nejmocnější z jeho protivníků zůstal. Jakmile popadl dech, přesunul se na otevřené pole, jak nejrychleji mohl, protože nechtěl, aby mu dva skolení draci leželi v cestě, kdyby se potřeboval rychle pohybovat.
Našlapoval obezřetně a snažil se zjistit, kde byl celou tu dobu Jherdar. Starší drak obhlížel situaci při pomalém kroužení v dostatečné vzdálenosti od kouzelného meče. Sledoval a čekal, rozhodnutý neudělat chybu příliš rychlým pohybem. Thelvyn věděl, že teď určitě pátrá ve své dlouhé paměti po způsobu, jak přemoci sílu Pána draků. Znepokojovalo jej, že draci mohou zaútočit silou, když poznají, že jejich nejlepší obranou proti meči je tupá síla jejich velkého počtu.
Množství draků v kopcích na severu je stále dychtivě sledovalo, ale zdálo se, že se sami nehodlají bitvy zúčastnit. Jherdar pokračoval ve svém širokém, pomalém kruhu a sledoval svého nepřítele chladným, vypočítavým pohledem. Thelvynův ostrý zrak ho jasně viděl. Jak míjely dlouhé chvíle, Thelvyn se začal cítit víc a víc znepokojený. Oba měli

před sebou stejný problém - jak se utkat s nepřístupným nepřítelem - ale Thelvyn musel připustit, že výhoda teď byla na drakově straně. Pokud Jherdar zůstával mimo jeho dosah, Thelvyn jej nemohl nijak napadnout. Jediné, co teď mohl udělat, bylo čekat na to, až se drak rozhodne změnit nějak svou taktiku a udělá první pohyb. Thelvyn musel doufat, že bude schopen mu čelit.
Jherdar byl chytrý drak a nepotřeboval mnoho času na to, aby zhodnotil situaci. I když mu to připadalo pozoruhodné, věděl, že jeho schopnost létat je teď pro něj výhodou. Kdyby se přiblížil na dosah Thelvynovy zbraně, stal by se obrovským a vybízejícím terčem. V tomto případě by jeho velikost byla proti němu. Když se Jherdar konečně pohnul, Thelvyn neměl tušení, na co drak myslí. Rudý drak rozšířil svůj kruh a letěl stále výš a výš, až byl příliš vzdálený i pro Thelvynův ostrý zrak. Zdálo se, že si jen tak líně poletuje a že už ho žádné bitevní pole dvě míle pod ním vůbec nezajímá.
Thelvyn okamžitě utíkal na nejvyšší místo na poli, rozhodnutý sledovat každý drakův pohyb. Pak si uvědomil, že udělal chybu, když si myslel, že bitva zůstane na úrovni fyzické, tedy přirozené zbraně draka proti meči a brnění Pána draků. Ale Jherdar byl starší drak, moudrý a učený, a měl také čarodějnické dovednosti. Protože nebyl schopen najít žádnou další výhodu, obrátil se ke své zásobě kouzel. Plné bílé mraky jarního dne se náhle začaly viditelně zvětšovat, až vznikla obrovská temná masa bouřkových mračen. Jasné ranní slunce zmizelo a studený, vlhký vítr se hnal trávou.
Thelvyn si svou nevýhodu okamžitě uvědomil. Nemohl porazit cosi, co nemohl vidět. Jherdar se mohl přihnat skrytý v mracích. Vypukla bouře a stále se zvětšovala a v několika minutách zaplnila celé nebe. Blesky křižovaly tmavé mraky nebo přeskakovaly a honily se podél dolní části kypící masy. Pak začala bouře klesat, pomalu, stále níž a níž, až mračna téměř ležela nad zemí. Thelvyn nejprve ztratil z dohledu draky čekající v kopcích na severu a pak i armádu Vysočiny za sebou. Náhle se začal cítit velice opuštěný a vyděšený, když se temnota kolem něj uzavřela jako jeho vlastní pocit hrůzy.
Pak přišel první útok, jiný a mnohem vražednější, než Thelvyn očekával. Žhnoucí bílý bodec blesku rozryl vrcholek kopce kolem něj, dokud neudeřil přesně a nezasáhl jej ve svém smrtelném sevření. Brnění Pána draků jej chránilo i před ním, ale ne zcela proti tak strašné ničící síle. Byl oslepen bleskem a šok z jakési neurčité bolesti projel jeho tělem, zatímco ho obrovská síla tlačila k zemi. Dlouhou chvíli to jediné, co mohl udělat, bylo zůstat stát a udržet ruku na meči, když zároveň bojoval proti vlastnímu vzrůstajícímu zděšení.
Pak blesk odezněl a konečně jej osvobodil. Pevně se narovnal a zvedl oběma rukama meč. Byl si jistý, co může očekávat teď. Rychle se otočil a sledoval černé mraky, které visely těžce a hrozivě nad jeho hlavou. Náhle uviděl pohyb, tmavý tvar řítící se oparem mraků, a zoufale otočil mečem, aby vydal silnou ránu. Jherdar řval, spíše zuřivostí než bolestí, protože rána byla z těch menších. Přesto však drakovy šupiny odklonily nejhorší útok a Thelvyna ochránily štíty jeho brnění, když ho konec dračího ocasu šlehl jako bič přes ramena a tlačil ho na kolena.
Thelvyn vyskočil a rychle se otočil, aby viděl na tmavé mraky. Měl podezření, že Jherdar se může znovu vrátit, a doufal, že ho překvapí. Mraky nad ním byly tak silné, že drak mohl klidně být právě nad ním jen několik chvil poté, co vystoupil z temnoty. Nerozuměl ale tomu, jak se mohl Jherdar v té oslepující mase orientovat. Nemohl ho přece vidět dřív, než on viděl jeho, a černé brnění Pána draků jej činilo ještě hůře viditelným.
Samozřejmě, že Jherdar používal kouzel, aby ho mohl najít způsobem, kterému Thelvyn nerozuměl, ale on sám neznal žádný způsob, jak draka vyslídit. Seznam kouzel, která měl k dispozici, byl bolestně krátký. Doposud se také příliš nevyznal ve svých neobvyklých kněžských silách, takže nevěděl, zda by mu teď pomohly. V tuto chvíli bohužel nemohl ztrácet čas tím, aby zkoušel své schopnosti, a nezdálo se, že by jeho patron měl v úmyslu mu nějak pomoci. Myslel na to, že je docela sám, a všechno, co věděl, bylo, že kouzla jeho brnění jsou tak mocná, že se nemusí vůbec znepokojovat. Zároveň se ale obával, že když byl Jherdar schopen ho srazit, bude schopen ho z jeho brnění vytáhnout.
Po dlouhé chvíli uviděl pohyb a zvedl meč, aby rychle vyslal několik ran. Draka vlastně neviděl, ale mávání jeho křídel rozvířilo mraky. Jedna z ran bleskla temnotou a drak znovu zařval. Jherdar nepotřeboval další pobídku, aby ukončil svůj útok a zmizel zpátky v bouřce.
Thelvyn mohl znovu jen čekat a dívat se. Jeho strach a zoufalství začínaly narůstat, pomalu, ale zákeřně, protože neměl tušení, zda jeho obrana byla opravdu účinná, či zda jenom odsunul to, co bylo nevyhnutelné. Potřeboval více času, aby se naučil být Pánem draků, aby se naučil používat kouzla zbroje instinktivněji. Potřeboval čas, aby se naučil poroučet hrozivým kouzlům a objevil obrovské síly kněžství. Bylo sebevraždou být postaven do boje proti tak mocnému starému drakovi ve svém prvním skutečném zápase, ale neměl na vybranou.
Jak ubíhal čas, od dlouhých chvil po nekonečné minuty, uvědomil si, že Jherdar přerušil svůj útok, aby znovu zhodnotil svou taktiku. Thelvyn věděl, že bude-li bitva pokračovat, začne naprosto nečekaným způsobem. V tu chvíli znovu uhodil blesk. Jeho síla ho srazila k zemi, zatímco jeho tělem probíhala neurčitá píchavá bolest. Bojoval s ní a věděl, že nebude dlouho trvat, ale bál se, že Jherdar nad ním bude dřív, než se stačí vzpamatovat, že se přibližuje skrze tmavé mraky, zatímco on byl oslepen zábleskem.
Pak byl blesk pryč a Thelvyn bojoval s bolestí v zádech a krku. Věděl, že víc by nevydržel. Viděl Jherdara pohybujícího se pod mraky, spíše kroužícího než spěchajícího k němu, a na malou chvíli ho to zmátlo. Pak zezadu ucítil obrovský náraz, který jej srazil k zemi s takovou silou, že měl na chvíli temno před očima a nemohl popadnout dech. I přesto pochopil svou chybu. Otočil hlavu, aby viděl, že jeden z Jherdarových druhů, nejasně se rýsující nad ním, ho tiskl k zemi obrovskou přední tlapou tak silně, že nebyl schopen dýchat. Mladý drak se během bitvy probral a plížil se za ním ve tmě, zatímco ho Jherdar rozptyloval.
Thelvynovo zoufalství už překročilo hranici strachu a jednal bezmyšlenkovitě. Meč mu byl vyražen z ruky a ležel mimo jeho dosah. Téměř instiktivně se přinutil vstát a veškerou svojí silou tlačil svá záda proti váze draka. Byl to beznadějný úkol, ale brnění Pána draků zareagovalo na jeho vůli. Obrovská síla jeho mocných kouzel účinkovala i proti

obrovskému rudému drakovi a neočekávaně jej odhodila dozadu. Mladý drak seděl na svých bocích a náhle byl téměř vržen na záda a sotva se udržel na nohou.
Thelvyn tak získal dostatek času, aby zatápal po jílci svého meče. Přinutil se kleknout si, zvedl těžký meč oběma rukama a váhavě vstával. Dlouhé ostří se krátce zalesklo a pak vydalo silnou ránu, která zasáhla nešťastného draka přímo mezi oči. Mladý drak zalapal po dechu a slabě zatřásl hlavou. Pak ho síla opustila a on se zhroutil na Thelvyna, přičemž jej tlačil do země tváří dolů.
Thelvyn se snažil osvobodit, ale nemohl přimět štíty svého brnění, aby mu pomohly, když měl nohy a boky zavalené ohromnou dračí hrudí. Trochu se mu podařilo nadzvednout, ale pak se zarazil, protože se znovu vyděsil, když viděl Jherdara na zemi, řítícího se přímo k němu. V příštím okamžiku bude Jherdar nad ním a bude dobojováno. Thelvyn zapomněl na své úsilí osvobodit se a natáhl levou ruku, jak nejdál mohl, aby uchopil meč. Stále se nemotorně podpíral pravou rukou. Sotva dokázal udržet meč tak, aby se nechvěl při tomto obtížném držení v jedné ruce. Svaly v horní paži hořely vyčerpáním, jak držel zbraň před sebou.
Ostří se znovu zalesklo a vydalo několik drsných a silných ran, které zasvištěly vlhkým vzduchem. První dvě rány šly zcela mimo, ale třetí tvrdě zasáhla Jherdarovu hruď. Ostře se vzepjal, omámen bolestí, pak zařval zoufalou výzvu a sebral se k poslednímu skoku. Thelvyn jej znova zasáhl do hrudi, právě tam, kde začíná krk. Rána mu vzala dech. Jherdar zavřel oči a zatřásl hlavou, otřesen bolestí. Byl u konce svých sil a na nohou se udržel jen silou vůle. Pak ho Thelvyn zasáhl znovu, tentokrát mezi oči a s takovou silou, že ho dovedl až na pokraj bezvědomí. Jherdar se zhroutil, příliš omámen a sláb, než aby mohl pokračovat v boji.
Spokojen s tím, že rudý drak je alespoň na chvíli vyřazen z boje, Thelvyn obrátil svoji pozornost k tomu, aby se osvobodil. Nedokázal najít způsob, jak přinutit sílu štítů svého brnění, aby mu pomohla zachránit se zpod velkého těla mladého draka. Otáčením bot na jednu stranu se mu konečně podařilo vytáhnout jednu nohu a pak i druhou. Pomalu a bolestivě se zvedl. Vyčerpáním se mu točila hlava, ale sebral svůj meč a přistoupil k místu, kde ležel Jherdar. Drak se stále snažil dát nohy pod sebe, když přišel Thelvyn a stál před ním s mečem namířeným přímo na jeho hlavu.
Jherdar zanechal svých pokusů vstát a rozzuřeně na něj hleděl, i když se silně třásl. Thelvyn si zprvu myslel, že je to bolestí nebo hněvem, ale pak si uvědomil, že drak je vyděšen. Jherdara zachvátil hluboký děs tváří v tvář Pánu draků, kterého se jeho národ tolik obával. Ležel tu bezmocný před největším a nejstrašnějším přemožitelem marodérů, jaký kdy existoval. Uvědomění si této skutečnosti bylo pro Thelvyna šokující. Největší a nejmocnější ze všech loupeživých draků se ho bál přesně tak, jako se draků bál on sám. Věděl, jaký je to pocit třást se strachem před zraky nepřítele, kterého nemůže porazit, a to v něm probudilo nečekaný soucit. Sklonil meč.
Jherdar byl překvapen. Byl si jist, že Pán draků jej zabije. Sklonil hlavu a povzdechl.
"Vzdávám se. Řekni, co si přeješ, abych udělal."
"Přeji si jednat s draky o míru," řekl Thelvyn. "Chci konec útoků, ne kapitulaci, ale příměří, kterému by mohly důvěřovat obě strany."
Teď když už Jherdar nebyl schopen ovládat svá kouzla, bouře rychle končila a hnala se pryč. Skličující tma začínala světlat, když se těžké mraky zvedaly ve studeném větru. Thelvyn vrátil meč k opasku a sundal si přilbu.
Jherdar se mezitím natolik vzpamatoval, že se mohl posadit. "Mohu ti slíbit jen to, že já a ti, kteří mě poslouchají, už nebudeme pokračovat v útocích. Nemohu mluvit za všechny draky."
"O to jsem tě nežádal," odpověděl Thelvyn. "To, co od tebe žádám, je, abys mým jménem mluvil před Parlamentem a požádal je, aby vyslali své zástupce, kteří se mnou budou vyjednávat."
"Nemohu ti slíbit, že přijdou," řekl mu Jherdar. "Národ draků nebyl ve válce, ani nám neprominuli naše útoky. Proto možná neshledají vyjednávání s tebou potřebným."
"Myslím, že ano, když jim řekneš, že já si přeji vyjednávat. Draci se bojí mého návratu. Jsem připraven slíbit, že nikdy nepoužiji moc Pána draků proti drakům bez příčiny, pokud budou draci ochotni učinit určité sliby týkající se jejich samosprávy."
Jherdar si to rozmýšlel.
"Možná že je nakonec budou rozhovory s tebou zajímat. Přiznám se, že jsme nechtěli, aby se Pán draků vrátil, a byli jsme připraveni mu v tom za jakoukoliv cenu zabránit. Ale teď jsi tady a bylo by lepší s tebou mluvit o příměří, než s tebou bojovat."
"Draci zjistí, že mě nemusejí považovat za tak strašlivého, jak se domnívají," řekl Thelvyn. "Ať už se kdysi stalo cokoliv, nejsem tu proto, abych zabíjel či ovládal draky."
"Takže mi tedy věříš, že doručím tvé poselství?" zeptal se drak.
"Postačí mi, když mi dáš své slovo. Říká se, že o dračí cti není třeba pochybovat."
Jherdarovi byl jeho úděl stále poněkud nepříjemný a Thelvyn dokázal pochopit jeho nepohodlné postavení. Nepatřil k mladým nájezdníkům. Byl to dospělý drak a člen Dračího parlamentu a vedl mladé rudé draky v útocích proti ostatním národům, což bylo v rozporu se stanoviskem Parlamentu. Už tak měl dost potíží a teď se ještě musel vyrovnat s tím, že se jeho plány hroutí, protože byl poražen v bitvě a poslán domů jako poslíček svého nového pána. Jedinou ctí, která mu zůstala, byl jeho slib Pánovi draků. Nelíbilo by se mu, kdyby mu to někdo připomněl, ale své slovo dodrží.
Jherdar to všechno snesl celkem dobře. Jakmile se přiblížil k nejbližšímu ze svých poražených druhů, mladý drak se začal hýbat a zvedl hlavu. Vraštil čelo způsobem, který napovídal, že se probral s ošklivým bolením hlavy. Thelvynovi se ulevilo, když viděl, že ty dva mladé draky nezabil. Jen si nebyl jist tím, jak velké zranění jim způsobil.
Thelvyn se otočil, aby se přidal ke svému doprovodu. Bouře, kterou drak přivolal, přecházela nad poli a lesy k východu, doprovázena lijavci na vzdálených kopcích a občasnými údery hromu. Když odcházel, sundal si brnění, přestože riskoval, že Jherdar opomene ctít příměří a napadne ho zezadu. Jeho košile se pod brněním zmačkala a zpotil se, přestože se ho zbroj snažila ochladit. Zdálo se, že se necítí nijak zle, i když jím dračí ocas mrštil přes celé pole. Jeho

první den v postavení Pána draků nakonec dopadl velice dobře.
Jeho společníci se připojili k armádě na okraji lesa, aby vyklidili pole pro bitvu, ale teď se vrátili. Nedovolili svému strachu nebo nejistotě, aby se projevily, ale teď se jim samozřejmě ulevilo a byli potěšeni, když viděli, že není zraněn.
Ačkoliv o tom Sir George neřekl ani slovo, Thelvyn věděl, že starý rytíř mu byl ve své lásce a úctě k drakům obzvlášť vděčný za to, že ušetřil životy i důstojnost svých protivníků.
"Když se snesla bouře, nebyla jsem si jista, co se s tebou stalo," prohlásila Solveig. "Neviděli jsme naprosto nic, dokud se mraky nezačaly zvedat."
"Tenhle velký chlapík byl docela mocný starý čaroděj, to se mu nedá upřít," řekl Perrantin. "Zdálo se, že jeho kouzelné štíty měly jen omezený účinek, i když tvým ranám se podařilo jimi proniknout. Snažil se proti tobě použít kouzla, aby to tvoje kouzlo rozptýlil, ale bezvýsledně. Ale my jsme už dopředu věděli, že kouzla tvého brnění jsou odolná proti většině ostatních."
"Nechci tě kritizovat, chlapče, ale proč jsi souhlasil s tím, aby proti tobě bojovali všichni tři naráz?" zeptal se Sir George. "Dračí zákon by byl na tvé straně, kdybys odmítl bojovat s více než jedním najednou."
"Myslel jsem si, že je důležité ukázat, že jsem toho schopen," vysvětloval Thelvyn. "Draci chtěli zjistit, jestli dovedu ovládat veškerou sílu Pána draků. Kharendaen mi řekla, že draci musí být napřed spokojeni, než něco nechají být. Tím, že jsem si vybral staršího rudého draka a jeho tělesné strážce, jsem se osvědčil před všemi draky."
"Souhlasím, že to byl chytrý politický tah," řekl Sir George. "Jen jsem se trochu bál, když jsem viděl, jak se o něco takového pokoušíš."
Blížil se arcivévoda Maarsten a jeho kapitáni. Thelvyn si znovu oblékl brnění Pána draků, aby vypadal trochu slavnostněji. Vzal si od Solveig uzdu Kadence a vyšplhal se do sedla, přestože klisna dávala najevo nepokojenosst se zvýšenou váhou. Kdyby chtěl hodně jezdit v brnění, potřeboval by většího a silnějšího koně.
Když se vydali zpět k armádě Vysočiny, řady vojáků je hlasitě pozdravovaly. I když jim stále nebylo úplně jasné, co se stalo, viděli, že draci byli poraženi, a zdálo se, že hrozba bitvy byla zažehnána.
Arcivévoda zastavil svého koně a čekal, aby je přivítal. Měl na sobě zbroj, které dával přednost jeho lid, přiléhavý oblek z pevné kůže, ke kterému byl připevněn kryt z malých kovových plátků, jakoby rybích šupin v barvě zlata, a červený plášť. S ním tam stáli, oblečeni v podobné zbroji, rytíři Řádu plamene, jediného rytířského řádu na Vysočině. Jeho třicet šest členů zastupovalo celou společnost.
"Lidé z tvého doprovodu mi o té záležitosti řekli právě tolik, kolik potřebuji pro tuto chvíli vědět," řekl Maarsten. "Připouštím, že se v tomto musím podrobit tvému vedení. Nepřechovávám ve své mysli žádný sebeklam o tom, že bych dnes bez tebe zvítězil."
"Pokud jde o Vysočinu, věc je urovnána," řekl mu Thelvyn. "Jherdar mi právě slíbil, že rudí a zelení draci zastaví své útoky. Předvolá také zástupce Dračího parlamentu, aby vyjednávali o formálním příměří s Národem draků. Doporučuji, abychom tuto záležitost nechali na Siru Georgovi, protože je zná nejlíp."
"Jsem si úplně jist, že to tak bude správné," souhlasil arcivévoda. V tuto chvíli ho těšilo už i to, že se vrátí domů živ.
Thelvyn se na chvíli zastavil, aby se ohlédl. Zajímali ho dva mladí draci, které porazil. Ostatní draci slétli z kopců, aby jim pomohli. Oba konečně seděli a vypadali jako dvě velice nešťastné ještěrky. Všichni mezi sebou mluvili a dívali se směrem k armádě Vysočiny. Thelvyn by byl strašně rád, kdyby mohl slyšet, o čem mluví.
"Moc se jim to nelíbí, že?" zeptal se ho tiše Maarsten, stojící v jeho těsné blízkosti.
"Neočekávali to," vysvětlil Thelvyn. "Věděli, že tady někde jsem, a určitě doufali, že se jim nebudu míchat do jejich plánů. Mysleli si, že dnešní bitva pro ně nebude nic víc než jen zábava. Potřebují ještě čas, aby si zvykli na to, co se stalo."
"Takže očekáváš, že za den nebo dva budou v lepší náladě a promluví s námi?" zeptal se arcivévoda.
"Potřebují čas, aby se vyrovnali s útokem na svou čest," vložil se do hovoru Sir George. "Jediná věc, které si drak váží víc než své cti, je jeho život. I když se to zdá podivné, pradávná pouta, která je váží k Nesmrtelné, jejíž jméno je Terra, vedou draky k tomu, aby život považovali za posvátný. Nejposvátnější je drakův vlastní život, život jiného draka je téměř stejně posvátný a my ostatní patříme kamsi pod ně."
"Příměřím máš tedy na mysli příměří mezi Pánem draků a draky. Z toho plyne, že je zbytečné, abychom s draky uzavírali příměří i my."
"Jestli chcete, můžete jim návrh na formální příměří předložit," řekl Thelvyn. "Můžete zůstat tady, nebo se vrátit do Braejru, jak sám uznáte za vhodné. Ale žádám vás, aby vaše armáda zůstala. Chtěl bych mít za sebou vojsko, i když jeho přítomnost bude představovat pouze symbolickou podporu."

* * *

Draci zůstali v kopcích a horách na severu jako armáda shromážděná k úderu, ačkoliv úzkostlivě dbali, aby zůstali mimo níže položené obydlené oblasti na hranici. Jedinou výjimkou bylo to, že občas jeden nebo dva slétli pomalu dolů nad bitevní pole a pozorovali flaemskou armádu. Dávali si pozor, aby nelétali přímo nad táborem. Jejich gesta nebyla hrozivá. Thelvyn si vzpomněl, že maroděři jsou většinou mladší draci. Usuzoval z toho, že byli jen zvědaví, a to především na něj. Nepožadoval, aby se draci odsunuli, protože si myslel, že budou ochotnější přijmout příměří, když jim na začátku v některých věcech ustoupí.
Zástupci draků přiletěli hned druhého rána. Thelvyn měl podezření, že s jejich brzkým příchodem měla co do činění Kharendaen. Jherdar se vrátil na pole za táborem Vysočiny, jak slíbil, a vedl s sebou dva zlaté draky. Thelvyn vyšel ven, aby je pozdravil společně se svými přáteli a arcivévodou. Oblékl si zbroj Pána draků a mával, aby ho draci rozpoznali. Draci dělali pomalé, široké kruhy nad táborem a čekali na nějaké znamení. Okamžitě jej uviděli a začali klesat.

Naposledy zakroužili a pak přistáli. Když se přiblížili, Thelvyn poznal v menším zlatém drakovi samotnou Kharendaen. Největší ze zlatých draků přistál jako první. Stál stranou s hrdě vyklenutým krkem a díval se dolů na Pána draků. Trpělivě čekal, až se k němu jeho společníci přidají. Nejprve přistoupil Jherdar a pak Kharendaen. Všichni složili křídla a posadili se. Vypadali vznešeně a klidně. Přišli vyjednávat, ne se podřídit.
"Jsem Marthaen, První mluvčí Dračího parlamentu," představil se ten větší zlatý. "Toto je má mladší sestra Kharendaen, která je kněžkou. Jherdara už znáš, je mluvčím rudých draků."
Thelvyn udělal krok vpřed. Byl by dal přednost tomu, aby rozhovory vedl Sir George, ale věděl, že musí mluvit za sebe.
"Jsem Thelvyn Liščí oko a z vůle Nesmrtelných jsem novým Pánem draků. Můj doprovod tvoří Sir George Kirbey, někdejší rytíř z Darokinu, Solveig Bělozlatá ze severu, Korinn Medvědobijec a mág Perrantin z Darokinu. A toto je arcivévoda Jherridan Maarsten z Vysočiny."
"Jherdar se rozhodl účastnit řádění mladých rudých draků a vedl je v útocích proti tvému lidu a ostatním," začal hned Marthaen. "Je za celou tuto záležitost zodpovědný a zdá se, že už je mezi vámi urovnána. Možná se zdálo, že při svých nájezdech zastupují i Národ draků, ale nebylo tomu tak."
"Rozumím," souhlasil Thelvyn. "Nežádal jsem, abychom tu diskutovali o minulosti, ale o budoucnosti. Jsem ochoten nedbat toho, co se stalo v minulosti, jestliže teď se mnou budete jednat."
Marthaen sklonil hlavu, aby byl blíž. "Jherdar nám řekl, že trváš na tom, že jsi nepřišel, abys draky zabíjel, nebo je ovládal, a že jsi ochoten zaručit nám mír, pokud my ho zaručíme tobě."
"Je to tak."
Thelvyn odložil brnění Pána draků, aby nevypadal tak hrozivě. "Bylo mi řečeno, že mezi draky je neklid, jehož příčinou je nejistota z budoucnosti, a to z důvodů, které nebudu před cizinci prozrazovat. Draci musejí být svobodní, aby dali své budoucnosti takovou podobu, jaká jim vyhovuje, ale Nesmrtelní ustanovili, že nebudou dobyvateli. Pán draků se nevrátil proto, aby s draky bojoval nebo si je podmaňoval, ale aby zajistil, že se v budoucnu nevydají cestou násilí."
"Víš toho mnoho o přáních Nesmrtelných," poznamenal Marthaen.
"Jsem kněz, stejně jako čaroděj a bojovník," odpověděl Thelvyn.
Mluvili spolu dlouhou dobu a pokračovali i po západu slunce a příchodu noci. Služebnictvo z tábora jim přineslo lampy, jídlo a pití. Pro draky byl nabodnut na rožeň a upečen celý los. Většinu vlastních vyjednávání vedl Sir George. Thelvyn i arcivévoda byli oba spokojeni, že to mohou nechat na něm, protože v tom byl opravdovým mistrem. Kharendaen a Jherdar toho mnoho neřekli. Marthaen byl moudrý a mazaný a stejně tak tvrdý a neústupný. Thelvyn se domníval, že to způsobuje jeho smysl pro povinnost k vlastnímu národu a že to je ve skutečnosti spravedlivý a dobrosrdečný drak. O zlatých se říkalo, že dokážou být stejně tak laskaví jako krutí.
Vyjednávání trvalo velmi dlouho, ale podmínky příměří byly vlastně docela prosté. Draci přísahali, že nebudou válčit, pokud by Pán draků neválčil proti nim. Obě strany budou dodržovat podmínky příměří, ale zároveň žít nezávisle na sobě. Válka Pána draků byla nejděsivější a nejstrašnější událostí v celé dračí historii a draci se Pána draků báli tak, že to hraničilo se zdravým rozumem. Jediný slib, který draci důrazně požadovali, byl, aby Pán draků nezasahoval do jejich životů, jejich záležitostí a na jejich území. Zároveň chtěli ujištění o tom, že budou vždy včas vědět, kde se Pán draků nachází a co právě dělá. Thelvyn chápal, že jejich strach je příliš velký a nedovolí jim nechat tuto záležitost na pokoji. Marthaenův návrh jak vyřešit tento problém byl prostý. Thelvyn si podrobil Jherdara a mohl mu teď poroučet. Pokud by Thelvyn souhlasil, Kharendaen by zůstala v jeho službách místo Jherdara. To vyhovovalo oběma stranám, protože ona by zastupovala draky jako neformální velvyslankyně, rádce a pozorovatel, zatímco Thelvyn by měl zástupce draků, kterému by mohl důvěřovat.
"Ať se tedy tak stane," uzavřel jednání Marthaen. "Podle podmínek dohody se smíš utkat, podřídit si, nebo dokonce i zničit kteréhokoliv z loupeživých draků či odpadlíků, protože už dříve zradili Dračí zákon a nejsou chráněni příměřím. Ale kdybys měl někdy provést nespravedlivý útok na jakéhokoliv draka nebo jeho pokrevního příbuzného, pak podmínka služby Kharendaen Pánu draků přestává platit a ona musí nahlásit přestupek svému národu, Ty se budeš následně zodpovídat Dračímu parlamentu a vše vysvětlíš, jinak budeme podmínky příměří považovat za porušené."
"Souhlasím," řekl Thelvyn.
"Podle podmínek příměří uděláme, co bude v našich silách, abychom zajistili, že se každý drak, který podnikne útok na jiný národ, bude zodpovídat Parlamentu. Pokud tento drak zaútočil bez příčiny, bude potrestán. Věz, že nejsme zodpovědní za činy dračích zrádců a nebudeme se zodpovídat za jejich přestupky. Uděláme ale všechno proto, abychom je odradili. Jako První mluvčí jsem zplnomocněn tyto podmínky jménem Dračího parlamentu odsouhlasit."
Thelvyn pokýval hlavou. "Jsem spokojen." Marthaen se zvedl k odchodu. "Teď se musím poradit se svým doprovodem. V rozhovorech budeme pokračovat ráno. V tuto dobu se k tobě vrátí Kharendaen."
Marthaen odcházel jako první dlouhými rychlými kroky, než roztáhl křídla a vznesl se k nebi. Kharendaen jej následovala. Jherdar v poslední chvíli zaváhal a pak se otočil k Thelvynovi. Sklonil k němu hlavu, aby si mohli promluvit soukromě. Thelvyn se musel vzepřít nutkání, které ho nutilo uskočit dozadu.
"Chci, abys věděl ještě jednu věc," řekl Jherdar. "Nepodílel jsem se na smrti tvé matky. Nestalo se to ani s mým souhlasem, ani s mým vědomím. Nevím, kdo je za to zodpovědný."
"Chápu to," ujistil jej Thelvyn. "Řekl jsem, že jsem ochoten dát stranou všechny záležitosti týkající se minulosti včetně této."
Věděl, že Jherdar mluví pravdu, a oceňoval skutečnost, že drak má k němu takovou důvěru.
Druhý den brzy ráno přiletěli Marthaen a Kharendaen do lesů poblíž tábora, aby si s Pánem draků promluvili o samotě. Thelvyna pobavilo, když viděl tyhle dva společně, protože by nikdy neočekával, že by si dračí sourozenci mohli být tak podobní. Marthaen byl na draka poměrně mladý, zvláště na draka s takovou autoritou, ačkoliv byl o dvě stě let starší než jeho sestra. Byl učenec a mocný čaroděj, kterého si vážili pro jeho moudrost, a také velice chápavý soudce s

tajuplnou schopností přimět i toho nejprudšího a nejtvrdohlavějšího draka, aby naslouchal rozumu. Ačkoliv nebyl kněz, měl jeho klidnou a trpělivou moudrost i obětavou oddanost.
"Nebojím se tě," řekl mu Marthaen. "Není to ale totéž, jako kdybych řekl, že věřím, že bych tě dokázal porazit. Vím, že to není možné. Ale ty jsi poctivý a spravedlivý, dokonce docela moudrý, i když ti chybí zkušenost. Máš na starost dohlížet na to, co je nejlepší pro všechny zúčastněné, a já chci pro draky to nejlepší. Vím, že jsi nás nepřišel zničit, jako to udělal první Pán draků."
"Myslel jsem si, že první Pán draků byl stvořen, aby chránil ostatní národy proti dračí hrozbě," řekl Thelvyn. "Legenda říká, že se draci rozhodli vést válku o dobytí světa."
"Věřím, že ve skutečnosti byla první Válka Pána draků pouhým nedorozuměním," řekl Marthaen. "Lidé z Blackmooru byli domýšliví. Na tom se historie shoduje. Věřili, že by světu nejlépe posloužilo, kdyby se všechny národy shromáždily do jediného velkého národa, a oni přirozeně věřili, že tím národem by měl být jejich vlastní. Draci se na těchto plánech nechtěli podílet. A tak se bránili a je možné, že zjistili, že jsou silnější, než očekávali. Proto lidé z Blackmooru, zděšeni zjištěním, že nemohou draky porazit, vytvořili Pána draků. Když je začal Pán draků porážet, draci boj ještě zesílili. Bojovali urputněji a zoufaleji než kdy předtím, protože se báli, že je Pán draků chce zničit docela."
"Ale nakonec je Pán draků samozřejmě nezničil."
"Ne. Lidé z Blackmooru s nimi nakonec sjednali mír," řekl Marthaen. "Jako známku své dobré vůle dali drakům svůj největší poklad, Náhrdelník draků, výtvor neuvěřitelných kouzel a fantastické krásy. Možná že první Válka Pána draků by měla být lekcí pro nás oba, abychom se sami nestali původci dalších válek."
Zvedl hlavu a chvíli se díval k horám na severu a k drakům, kteří tam čekali.
"Draci se tě strašně bojí a já jako První mluvčí musím na jejich strach hodně myslet. Proto jsou naše záruky důvěry tak důležité. Nechci vidět, jak se draci ve svém strachu rozhodnou, že proti tobě musejí válčit dřív, než ty povedeš válku proti nim. Taková nedorozumění mohou vést jen ke katastrofě."
"Budou draci věřit mým zárukám důvěry?" zeptal se Thelvyn.
"Ano, za čas. Už jsi někdy slyšel přísloví, že jen šílený drak dovede lhát? Draci velice věří vyřčenému slovu. Přijal jsem tvé záruky důvěry, a to bude hodně znamenat pro většinu draků. Budou také vědět, že jsem souhlasil a dovolil své sestře, aby zůstala ve tvých službách. To je projev velké důvěry. Musíš si uvědomit, že Kharendaen je jedna z nejvyšších kněžek Mocného. Draci ji velmi milují."
"Nezradím vaši důvěru." řekl Thelvyn.
"Vím, že byla s tebou na konci tvé výpravy," řekl Marthaen. "Má tě moc ráda. Kdyby to bylo politicky vhodné, možná by mě to pokoušelo nazývat tě svým přítelem. Jestliže Nesmrtelní rozhodli, že tady musí být Pán draků, jejich volba byla správná."
Thelvyn váhal s odpovědí, protože nevěděl, co říct.
"Nadešel čas změn pro národy draků," dodal Marthaen. "Věřím, že touto událostí vše neskončilo. Setkáme se znovu a já mohu jen doufat, že to nebude ve válce. Možná že jsou konflikty a nedorozumění stále nevyhnutelné, i když máme velkou snahu jim předejít."
S těmito posledními slovy Marthaen roztáhl křídla a vzlétl k rannímu nebi. Zamířil na sever do hor, kde na něj čekali draci. Thelvyn jej stále sledoval, když Kharendaen sklonila hlavu a otřela se čenichem o jeho hruď. Mimoděk ustoupil dozadu.
"Tak proto jsi chtěla, abych Jherdarovi připomněl jeho starý dluh," řekl Thelvyn. "Abys mohla zaujmout jeho místo v mých službách."
"Jsi Pán draků," řekla mu. "Potřebuješ draka a já jsem usoudila, že bys dal přednost takovému, který už je tvým přítelem. Zdálo se mi, že je to šikovný způsob jak zůstat ve tvé společnosti."
"Takže teď mám draka, který je jenom můj," poznamenal Thelvyn. "Předpokládám, že si teď budu muset sehnat práci, abych si mohl dovolit tě živit."
Ve svém srdci Thelvyn věděl, že Kharendaen potřebuje. Mohla mu poskytnout vědomosti o dracích a zprostředkovat rychlý způsob jednání s Dračím parlamentem. Navíc byla kněžka spojená s Nesmrtelnými, kteří mu vybrali tak zvláštní osud. V těchto záležitostech byla jeho jediným průvodcem.
A ještě navíc, i když to byla její povinnost vůči Nesmrtelné, která ji k němu přivedla, prokázala svou oddanost jako jeho přítelkyně a společnice a neváhala slíbit, že bude vždy na jeho straně. Thelvyn měl své vlastní společníky a ti byli po jeho boku během celé výpravy, ale měli své vlastní životy. Brzy půjde každý svou cestou. Ale v Kharendaen měl přítelkyni, jejíž služba Nesmrtelným byla svázána s jeho vlastní, a to pro něj bylo nesmírně uklidňující.
Samozřejmě že by Thelvyn nemohl nikdy na své staré přátele zapomenout. S touto myšlenkou se rozhodl vyhledat Sira George. Nebylo těžké starého rytíře najít. Jeho společníci s ním sdíleli velký stan, protože jiná možnost ubytování tu nebyla. Kdykoliv se Thelvyn vzdálil, vždycky si všiml, že nad jeho bezpečím bdí pozorné oči Sira George, Korinna nebo Solveig. Jakmile se vydal zpátky do tábora, našel Sira George, jak nenápadně čeká na okraji lesa.
"Neposlouchal jsem tě tajně, chlapče," řekl.
"Na to bych ani nepomyslel," ujistil ho Thelvyn. "Protože jste sám příbuzným draků, řekněte mi na rovinu, co si myslíte o tom, jak se věci vyvinuly."
"Myslíš, jestli jsou k tobě draci upřímní?" zeptal se Sir George. "Je to tak, jak řekl Marthaen. Jen šílený drak dokáže lhát. Musím připustit, že jsem přemýšlel o tom, proč se Kharendaen tolik snaží být tvou přítelkyní. Ale je pravda, že se k tobě chová tak, jako se drak chová ke svému příteli. Mnoho lidí to neví, ale draci jsou velmi něžní tvorové. Dá se říci, že mají ve všem neomezené možnosti, a obzvlášť to platí o jejich citech. Myslím, že důvod, proč jsi byl vybrán, aby ses stal Pánem draků, je ten, že se ti podařilo získat jejich úctu. Respektuje tě dokonce i Jherdar."
"Vážím si toho vzácného gesta důvěry, které udělal včera v noci," souhlasil Thelvyn. "Nicméně, přemýšlel jsem o tom,

jestli byste nechtěl jet domů."
"Teď?" zeptal se Sir George. "Ne, myslím, že ne. Po tom všem, co jsme prožili, chceme vidět, jak se ti bude dařit. Vím, že nikdo z nás neočekával, že mu bude zaplaceno. Ale zdá se, že arcivévoda je v mimořádně vděčné náladě, a já jsem zvědav, jak daleko by mohl ve své vděčnosti zajít."
"Opravdu?" zeptal se Thelvyn nevinně. "To jsem si nevšiml."
"To je také další důvod, proč potřebuješ, abych tu zůstal."
Toho rána draci odletěli. Vedl je sám Marthaen, jediný zlatý drak, větší než všichni ostatní, letící v čele. Ostatní následovali v široké řadě za ním. Celkem téměř dvě stě mladých rudých draků. Slétli dolů z kopců na severu, zakroužili nad vojenským táborem Vysočiny, plachtíce na obrovských křídlech, a pak zamířili zpět na severovýchod, směrem k Východní kotlině. Pohled na takové množství letících draků byl nepopsatelně vznešený a krásný. Všichni v táboře se zastavili a s úctou na ně hleděli.
Teď když bylo vyhlášeno příměří a draci odletěli z Vysočiny, armáda se chystala k odchodu. Elfové se nemohli dočkat návratu do svých lesů na jihu a Flaemové museli pomáhat s nápravou škod, které způsobili draci. Arcivévoda se také chtěl brzy vrátit do Braejru a vytvořil plány pro návrat armády pod vedením kapitánů, zatímco on by se na jih vydal okamžitě se členy své osobní stráže a samozřejmě také s Pánem draků a jeho pozoruhodným doprovodem.
Ačkoliv Thelvyn nikdy neočekával takové rozuzlení svých záležitostí, náhle zjistil, že je na cestě do Braejru, aby se stal arcivévodovým kapitánem a rádcem. Nabyl dojmu, že arcivévoda jej chce mít po ruce jako pojistku proti drakům. V posledních týdnech se arcivévodovo bohatství povážlivě ztenčilo. Čarodějové ztratili velkou část své moci, protože nebyli schopni s draky cokoliv provést, a arcivévoda mohl získat nadvládu nad celou říší poté, co vévodové nedokázali spolupracovat na ochraně Vysočiny. Maarsten se potřeboval vrátit do Braejru, aby upevnil svou novou sílu.
Thelvyn měl v Braejru dostat pěkný dům, s velikým ohrazeným dvorem a budovou, kde by pobývala Kharendaen. Bylo to opuštěné sídlo obchodníka z ciziny, který odešel z Vysočiny, když se objevili draci. Thelvyn doufal, že Sir George najde nějaký důvod, proč by se měl k němu nastěhovat.
Všechno se dálo příliš rychle na to, aby se s tím Thelvyn vypořádal. Po střetnutí s draky ještě neměl čas uvažovat o své budoucnosti. Připadalo mu to zvláštní, když si uvědomil, že ještě v nedávné době - na konci zimy - byl pouhým osiřelým klukem v odlehlé severské vsi, s nejistou budoucností a obklopen lidmi, kteří po jeho přítomnosti nijak netoužili a kteří měli pocit, že se od nich vyžaduje, aby ho vychovali. Od té doby se stal čarodějem a knězem, legendárního bojovníka nevyjímaje.
Ale během celé této doby neměl nikdy čas zeptat se sám sebe, jaký pocit z toho má on sám. Teď když to udělal, uvědomil si, že se postavil čelem ke všem výzvám, kterých se mu dostalo, a že dokázal všechno dovést do úspěšného konce. A navíc, vyhnul se tomu, aby za celou tu dobu někomu příliš vážně ublížil.
Když to zvážil, uvědomil si, že má z toho, jak se věci vyvinuly, dobrý pocit. Překvapilo ho to. Vždycky byl ztracenec, chlapec na nepravém místě, nechtěný, který málokdy udělal něco správně. Život mu nikdy předtím nedal příležitost, aby měl dobrý pocit z toho, kdo nebo jaký je. To, že byl hrdinou, pro něj doopravdy moc neznamenalo. Čeho si vážil mnohem víc, byla úcta, kterou mu prokazovali jeho přátelé a společníci.
Ale stále nebyl úplně spokojený. Setkal se s duchem své matky, ale pořád neměl žádnou představu o tom, kým byla. Jeho původ pro něj zůstával tajemstvím a on si teď uvědomil, jak moc doufal, že ho tato výprava dovede do jeho skutečného domova. Byl mocným knězem, který nepatřil k žádnému řádu, jen ke svému vlastnímu, a sloužil patronovi, který jej chránil a doprovázel, ale odepřel mu i tu nejzákladnější duševní posilu. Bylo toho tolik, co chtěl zoufale vědět, a přemýšlel, jestli se to někdy dozví.
Ráno po odletu draků na něj Kharendaen čekala s překvapením. Když vyšel na pole u tábora, aby se k ní připojil, viděl, že má na sobě dračí sedlo, přivázané ke krku.
"Teď se na mně můžeš vozit beze strachu z pádu nebo z toho, že tě budou tlačit moje hřbetní pláty," vysvětlovala mu. "Mohu tě odnést na jakékoliv místo na Vysočině v několika hodinách a kamkoliv v této části světa v několika dnech."
Thelvyn váhal, protože si příliš dobře pamatoval hrůzu ze své první jízdy. Neměl strach ani tak z létání samotného, spíš si nebyl úplně jistý svou naprostou důvěrou k drakovi. Styděl se za svou neschopnost zbavit se toho nerozumného strachu, zvláště když viděl, jak ho Kharendaen zblízka pozoruje.
"Nikdy není jednoduché zbavit se tak hlubokého strachu," řekla mu. "Draci pro tebe byli jediné a největší nebezpečí v životě. Chápu to."
"Nerad si přiznávám, že takový instinktivní strach může ovládat moji vůli a rozum," řekl jí hořce. "Mám sílu poroučet drakům, ale musím se naučit, jak poroučet sám sobě. Takže, pojďme se proletět."
Kharendaen se přikrčila, aby se Thelvyn mohl za pomoci třmenu vyšplhat do sedla. To spočívalo na krátkých plátech jejího hřebenu na konci krku, přesně nad křídly. Široká suknice z tvrdé kůže pláty zcela zakrývala. Sedátko bylo větší než u koňského sedla a bylo zakončeno zakrouceným opěradlem a řemeny, které by jej dokázaly udržet, i kdyby se Kharendaen za letu obrátila vzhůru nohama.
"Cítil by ses bezpečněji, kdybys měl na sobě svou zbroj?" zeptala se.
Byl oblečen jako vždy v košili a v kalhotách, byl bosý a beze zbraně, aby si mohl v případě potřeby obléknout brnění. Sir George jej varoval před vrahy, jimiž by nemuseli být právě draci.
"Myslím, že ne," odpověděl Thelvyn. "Chci si dokázat, že jsem schopen ti důvěřovat. Nemůžu se schovávat za Pána draků. Ty ses mě taky nikdy nebála."
"Ale ano, bála. Když sis poprvé oblékl zbroj," řekla mu a otočila hlavu, aby se na něj mohla podívat jedním velikým okem.
Kharendaen roztáhla svá široká křídla a pak se přikrčila, aby se mohla odrazit silnýma zadníma nohama. Mohutným

skokem se vznesla k jasnému rannímu nebi. Usilovně mávala křídly, aby dlouhými, mocnými máchnutími získala rychlost. Pak hravě, jakoby z náhlého popudu, pomalu zakroužila nad táborem. Mnoho lidí z Vysočiny se zastavilo uprostřed svých ranních povinností, aby je pozdravilo a zamávalo jim. Pak se otočila, ostře se naklánějíc, a vzlétla k nebi.